COLECȚIA

Jubiri de poveste

Bestseller USA Today

SARAH MACLEAN

O iubită potrivită pentru un conte

SARAH MACLEAN
O IUBITĂ POTRIVITĂ PENTRU UN CONTE

***One Good Earl Deserves a Lover* by Sarah MacLean**

Cross

Londra
Începutul primăverii, 1824

Să fii al doilea fiu aduce unele avantaje. Dacă era ceva ce nu putea fi contestat în înalta societate, acesta era faptul că indiferent cât de desfrânat, escroc sau ticălos ar fi fost, un moştenitor trebuia neapărat reformat. Chiar dacă provoca haos, îşi împrăştia seminţele sălbatice peste tot şi scandaliza înalta societate cu indiscreţiile sale tipice vârstei, viitorul lui era bătut în cuie de cei mai buni meşteşugari: până la urmă, el avea să sfârşească prin a fi încătuşat de titlul său, de pământ, de moşie – prizonier al titlului nobiliar, alături de fraţii săi din Camera Lorzilor.

Nu, libertatea nu era pentru moştenitori, ci pentru cei slobozi. Iar Jasper Arlesey, cel de-al doilea fiu al contelui Harlow, ştia prea bine acest lucru. În plus, era conştient, precum un criminal care aproape scapă de spânzurătoare, că – în ciuda faptului că trebuia să-şi ia adio de la titlul ereditar, de la moşie şi de la avere – era totuşi cel mai norocos om de pe pământ pentru că se născuse la şaptesprezece luni *după* Owen Elwood Arthur Arlesey, cel mai mare dintre copii, primul fiu venit pe lume, vicontele Baine, moştenitorul contelui.

Pe umerii lui Baine cădea greutatea respectabilităţii şi a responsabilităţii, care veneau odată cu titlul de moştenitor. Spre Baine erau direcţionate speranţele şi visurile unei lungi ascendenţe de lorzi Harlow. Baine trebuia să se ridice la înălţimea aşteptărilor celor din jurul lui – părinţi… fraţi… servitori… toată lumea. Iar impecabilul, corectul, plictisitorul Baine era perfect pentru a împlini acele aşteptări. *Din fericire.*

Acesta era motivul pentru care, în seara aceea, *Baine* o însoţise pe cea mai mică dintre surori în prima ei vizită la Almack.

Jasper fusese iniţial de acord să se achite de această

sarcină şi îi promisese Laviniei că nu va îndrăzni să piardă o asemenea seară importantă din tinereţea ei. Dar promisiunile lui erau de cele mai multe ori deşarte – toată lumea ştia acest lucru aşa că Baine fusese cel care preluase sarcina de însoţitor. Şi se ridicase la înălţimea aşteptărilor, ca de obicei.

În răstimp, Jasper fusese ocupat să câştige o avere la unul dintre cazinourile cele mai rău famate din Londra… şi apoi sărbătorise aşa cum i se cuvine unui mezin. În patul unei femei frumoase.

Baine nu fusese singurul care se ridicase la înălţimea aşteptărilor. Un zâmbet se înfiripă pe buzele lui Jasper la amintirea plăcerii de care avusese parte din plin în seara aceea, înlocuit apoi brusc de un crâmpei de regret pentru că fusese nevoit să se dea jos din aşternuturile calde smulgându-se din braţele primitoare.

Ajuns în dreptul intrării din spate a Casei Arlesey trase zăvorul şi se strecură înăuntru. Încăperea era slab luminată şi învăluită în tăcere, în atmosfera palidă şi cenuşie a unei dimineţi foarte răcoroase de martie, îndeajuns de întunecată ca să-i ascundă hainele răvăşite, cravata pe jumătate legată şi urmele muşcăturilor pasionale ce se iveau din spatele gulerului larg. Când uşa se închise în spatele lui, o slujnicuţă de la bucătărie îşi săltă speriată capul. Stătuse până atunci ghemuită, lângă vatră, scormonind ca să pregătească focul pentru venirea bucătăresei. Femeia se ridică şi îşi duse o mână la pieptul generos.

— Domnule! M-aţi speriat!

Jasper îi adresă un rânjet şmecheresc înainte de a executa o reverenţă care ar fi făcut-o să se simtă mândră până şi pe o curtezană.

— Scuzele mele, dragă, rosti el tărăgănat şi admiră roşeaţa ce se ivise pe chipul ei iertător.

Se aplecă spre ea, îndeajuns de mult încât să-i audă răsuflarea întretăiată şi să-i vadă venele ce pulsau la gât, înşfăcă un biscuit tare de pe farfuria pe care ea o pregătise pentru restul personalului de la bucătărie şi zăbovi astfel

mai mult decât se cuvenea, desfătându-se cu priveliştea slujnicuţei tremurând în aşteptare. N-ar fi atins-o, desigur; învăţase cu mult timp în urmă că personalul era în afara limitei. Dar acest lucru nu-l împiedica s-o iubească, doar puţin. Să iubească toate femeile – de toate formele, dimensiunile şi condiţiile sociale. Pielea lor catifelată şi curbele frumoase, gemetele, chicotelile şi oftatul lor, jocurile sfioase tipice bogătaşelor şi felul în care se uitau la el cele mai puţin norocoase, cu luminiţe licărind în privirile lor, dornice să le acorde atenţie. Femeile erau, fără îndoială, cea mai frumoasă creaţie a lui Dumnezeu. Şi, la douăzeci şi trei de ani, el avea de gând ca toată viaţa să le divinizeze. Muşcă din biscuitele dulce şi îi făcu cu ochiul.

— Nu spui nimănui că m-ai văzut, nu?

Făcu ochii mari şi clătină imediat din cap.

— N… nu, domnule.

Da, într-adevăr, să fii al doilea fiu avea unele avantaje.

După ce făcu din nou cu ochiul slujnicuţei şi mai fură un biscuit, Jasper se furişă afară din bucătărie, în holul din spate, care ducea la scara angajaţilor.

— Unde-ai fost?

Îmbrăcat cu o mantie neagră, Stine, secretarul tatălui său, apăru dintre umbre, cu o privire cel puţin acuzatoare pe figura sa palidă. Jasper tresări, deşi n-ar fi recunoscut niciodată aşa ceva. Nu-i răspunse lui Stine. Era îndeajuns că trebuia să-i răspundă angajatorului lui Stine. Tatăl lui Jasper. Bărbatul ale cărui aşteptări pentru mezinul său erau mai mici decât ale tuturor celorlalţi la un loc. Băiatul se lăsă pe călcâie şi simulă afectarea.

— Stern, zise el rar şi se amuză să vadă cum bărbatul mai în vârstă se îmbătoşă când auzi pronunţia intenţionat greşită a numelui său. E cam devreme pentru vânătoare, nu-i aşa?

— Nu şi pentru tine.

Jasper zâmbi. Se jucau de-a şoarecele şi pisica.

— Câtă dreptate ai. E târziu, de fapt. Am avut o noapte pe cinste şi aş prefera să nu-mi strici… plăcerea,

spuse el şi îl bătu pe umăr pe Stine şi apoi trecu pe lângă el.

— Tatăl tău te caută.

Jasper nu se uită înapoi.

— Sunt convins. Sunt sigur că poate să aştepte.

— Eu nu cred asta, lord Baine.

Îi luă câteva momente să priceapă cuvintele acelea. Să audă titlul. Să îi înţeleagă semnificaţia. Se întoarse stupefiat. Când vorbi, cuvintele i se frânseră într-o şoaptă surdă:

— Cum mi-ai spus?

Stine miji ochii. Pentru o clipă doar. Mai târziu, Jasper avea şi amintească acea mişcare aproape imperceptibilă a ochilor săi gri şi reci.

— Te-am întrebat ceva.

— Ţi-a spus Baine.

Jasper se întoarse spre tatăl lui, contele Harlow, înalt, puternic şi semeţ. Chiar şi în acel moment. Chiar şi în acea clipă în care succesiunea lui era în primejdie şi stătea faţă în faţă cu cel care era dezamăgirea vieţii lui. Devenit deodată moştenitor.

Jasper se strădui să tragă aer în piept şi apoi să-şi găsească cuvintele. Tatăl lui i-o luă înainte.

— Ar fi trebuit să fii tu.

Capitolul 1

Mijloacele de investigaţie au devenit foarte limitate, la fel şi timpul. În numele unei cercetări efectuate aşa cum se cuvine, am adus unele îmbunătăţiri studiului meu. Îmbunătăţiri secrete serioase.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 21 martie 1831; cu cincisprezece zile înainte de nunta sa.

Şapte ani mai târziu

Domnişoara nu era în toate minţile. Şi-ar fi dat seama de acest lucru cu cinci minute mai devreme dacă n-ar fi fost pe jumătate adormit şi al naibii de şocat să găsească o tânără blondă, cu ochelari, aşezată la biroul lui, citindu-i registrul contabil. Şi-ar fi dat seama cu trei minute mai devreme dacă aceasta n-ar fi anunţat, sigură pe ea, că el calculase greşit coloana F, iar uimirea provocată de îndrăzneala femeii şi de admiraţia faţă de priceperea ei într-ale matematicii i-au întunecat judecata. Sau poate invers. Şi în mod cert şi-ar fi dat seama cu şaizeci de secunde mai devreme că femeia nu era în toate minţile dacă n-ar fi încercat, aproape cu disperare, să-şi pună hainele în ordine. Preţ de câteva clipe lungi, cămaşa lui se căscase nepermis de mult, ceea ce constituise o reală distragere.

Însă se trezise la timp, închise registrul (cu calcule corecte) şi fu complet (chiar dacă nu corect) îmbrăcat. Universul intrase pe făgaşul normal, iar gândirea raţională se întorsese chiar înainte ca ea să explice ce anume dorea. Iar acolo, în tăcerea care urmă declaraţiei ei, Cross înţelese adevărul. Nu era nicio îndoială: Lady Philippa Marbury, fiica marchizului de Needham şi Dolby, cumnata marchizului de Bourne, această femeie de pe culmile înaltei societăţi, era furioasă.

— Îmi cer scuze, zise el impresionat de abilitatea sa de a se purta cuviincios în faţa nebuniei dezlănţuite, nu cred că am auzit bine.

— O, ba eu sunt sigură că m-aţi auzit perfect, spuse femeia simplu, ca şi cum ar fi comentat starea vremii, iar ochii albaştri i se mişcau nervos ca la bufniţe, în spatele ochelarilor groşi. Poate că v-am şocat puţin, dar cred că auzul dumneavoastră este destul de bun.

Ea înaintă către el croindu-şi drum printre maldărele de cărţi şi un bust al Medusei, pe care el intenţionase să-l mute. Marginea rochiei ei albastru-deschis se frecă de corpul prelung al unuia dintre şerpi, iar foşnetul ţesăturii pe bronz îl făcu să conştientizeze situaţia.

Greşit.

Nu era conştient de prezenţa ei. *N-avea cum* să fie conştient de ea. Era prea întuneric în camera aceea blestemată. Se îndreptă spre o candelă aflată la o oarecare distanţă, în apropierea uşii. Când îşi ridică privirea, văzu că ea îşi schimbase traiectoria. Se apropie şi îl înghesui cu spatele în mobilierul greoi de mahon, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Un moment, el se gândi să deschidă uşa doar ca să vadă dacă ea ar lua-o într-acolo, dacă ar ieşi din birou şi l-ar lăsa singur şi la adăpost de ea. *La adăpost de ceea ce reprezenta ea.* Să pretindă că acea întâlnire nu avusese niciodată loc şi să-şi reînceapă ziua. Dădu peste un abac mare, iar zgomotul produs de abanos îl trezi la realitate. Se opri. Ea continuă să meargă.

Era unul dintre cei mai influenţi oameni din regat, coproprietar al celui mai notoriu cazinou din Londra, cu cel puţin douăzeci şi cinci de centimetri mai înalt decât ea şi destul de fioros când voia. Iar ea nu era nici genul de femeie pe care el ar fi observat-o, nici genul care s-ar fi aşteptat să fie observată de el. Şi în mod cert nu era genul care să-l tulbure.

„Vino-ţi în fire, omule.”

— Staţi.

Ea se opri, iar cuvântul acela pluti în aer, brut şi defensiv. Lui nu-i plăcea. Nu-i plăcea ce spunea sunetul acela strangulat despre felul în care acea creatură ciudată îl tulburase brusc. Dar, slavă Domnului, ea nu observase nimic din acele lucruri. În schimb, îşi lăsă capul într-o parte, aşa cum ar fi făcut un căţeluş, curios şi nerăbdător, iar el rezistă tentaţiei de a-i adresa o privire lungă.

N-aveai ce vedea la ea.

În mod cert. El, unul, sigur n-avea.

— Să repet? întrebă ea când văzu că el nu mai spune nimic.

El nu răspunse. Repetiţia nu era necesară. Cererea formulată de Lady Philippa Marbury era adânc întipărită în memoria lui. Totuşi, ea ridică mâna, îşi împinse ochelarii pe nas şi trase adânc aer în piept.

— Vreau să mă compromiţi.

Cuvintele fură la fel de simple şi de hotărâte şi atunci când le rostise prima oară, fără nicio urmă de nelinişte.

Să mă compromiţi. El observă cu atenţie felul în care buzele ei conturară silabele, mângâiară consoanele şi zăboviră asupra vocalelor, transformând experienţa ascultării unui cuvânt în ceva uimitor de înrudit cu înţelesul lui. Se făcuse foarte cald în biroul lui.

— Dumneata eşti nebună.

Ea se opri, evident uluită de declaraţia lui. Bine. Era timpul ca şi altcineva în afară de el să fie surprins de evenimentele din acea zi. Tot într-un final, ea clătină din cap.

— Nu cred.

Ar trebui să te gândeşti serios la posibilitatea asta, spuse el în timp ce trecu pe lângă ea, mărind spaţiul dintre ei – o sarcină dificilă ţinând cont de aglomeraţia din birou. Căci nu văd nicio explicaţie raţională pentru care ai alege să vii neînsoţită la „cel mai notoriu cazinou din Londra” şi să ceri să te compromiţi.

— De parcă să vin cu o însoţitoare ar fi fost foarte raţional, sublinie ea. Ar fi făcut tot acest scenariu imposibil.

— Exact, spuse el şi făcu un pas mare peste un teanc de ziare, ignorând parfumul de pânză curată şi razele de soare care se vălătuceau în jurul ei. Şi în jurul lui.

— Să vin cu o însoţitoare în „cel mai notoriu cazinou” ar fi fost un lucru şi mai nebunesc, nu credeţi? zise ea şi îşi trecu un deget peste abacul masiv. Ce frumos este. Îl folosiţi des?

Atenţia îi fu distrasă de jocul degetelor ei lungi şi albe pe piesele rotunde şi negre, de faptul că vârful arătătorului ei era înclinat uşor spre dreapta. Imperfect. De ce purta mănuşi? Era oare ceva normal la femeia aceea?

— Nu.

Ea se întoarse încet spre el, iar în ochii ei albaştri se citea curiozitatea.

— Nu, nu folosiţi abacul? Sau nu, nu credeţi că dacă aş fi venit împreună cu o însoţitoare ar fi fost un lucru şi

mai nebunesc?

— Ambele. Abacul este complicat…

Ea mută un disc mare dintr-o parte în cealaltă a ramei.

— Vă puteţi descurca mai repede fără el?

— Exact.

— Acest lucru e valabil şi pentru însoţitoare, zise ea serioasă. Sunt mult mai productivă fără ele.

— Eu te găsesc mai periculoasă fără ele.

— Mă consideraţi un pericol, domnule Cross?

— Cross. Fără „domnule”. Şi da. Cred că eşti un pericol.

Ea nu păru afectată.

— Pentru dumneavoastră?

Părea chiar încântată.

— În cea mai mare parte pentru dumneata, dar în cazul în care cumnatul dumitale află că eşti aici, cred că o să fii un pericol şi pentru mine.

Deşi erau vechi prieteni şi parteneri de afaceri, Bourne s-ar fi supărat foarte tare dacă Lady Philippa ar fi fost descoperită acolo. Ea păru să accepte explicaţia.

— Bine, atunci o să spun repede.

— Aş prefera să pleci repede.

Ea clătină din cap şi ridică tonul îndeajuns încât să-i atragă atenţia lui. Asupra ei.

— O, nu. Mă tem că nu pot face asta. Vedeţi, eu am un plan foarte clar în minte şi am nevoie de ajutor.

El ajunsese la birou. Din fericire. Se aşeză pe scaunul care scârţâia, deschise registrul contabil şi se prefăcu a se uita peste cifrele de acolo, ignorând faptul că prezenţa ei înceţoşa cifrele şi le transforma în linii gri, neinteligibile.

— Mă tem, Lady Philippa, că planul dumitale nu face parte din planurile *mele.* Ai venit până aici degeaba, spuse el apoi îşi ridică privirea. Apropo, cum ai venit aici?

Privirea ei hotărâtă deveni puţin şovăielnică.

— Cred că în modul normal.

— După cum am stabilit deja, modul normal implică o însoţitoare. Şi în niciun caz un cazinou.

— Am mers pe jos.

Ezită din nou.

— Ai mers pe jos.

— Da.

— Singură. Ziua în amiaza mare. În tonul ei apăru o notă defensivă.

— Ai străbătut Londra…

— Nu de prea departe. Casa noastră e…

— La aproape un kilometru mai sus pe Tamisa.

— O spuneţi de parcă ar fi în Scoţia.

— Ai străbătut Londra ziua în amiaza mare, până la Îngerul Căzut, unde presupun că ai bătut şi ai aşteptat să ţi se deschidă.

Ea îşi muşcă buzele. El refuză să se lase distras de gest.

— Da.

— Pe o stradă publică.

— În *Mayfair.*

Ignoră afectarea din glasul ei.

— O stradă publică pe care se află cele mai exclusiviste cluburi londoneze, zise el şi făcu o pauză. Ai fost văzută?

— N-aş putea spune.

Nebună.

— Presupun că ştii că femeile nu fac aşa ceva?

O cută mică apăru între sprâncenele ei.

— E o regulă prostească, nu credeţi? Sexul feminin a avut acces la locomoţia bipedă încă de pe vremea… ei bine, de pe vremea Evei.

Cross cunoscuse multe femei la viaţa lui. Se bucurase de compania lor, de conversaţiile şi de curiozitatea lor. Dar nu întâlnise niciodată vreuna atât de ciudată ca cea din faţa lui.

— Chiar şi aşa, suntem în 1831. În zilele noastre, femeile ca dumneata folosesc trăsuri. Şi nu frecventează cazinouri.

Ea zâmbi.

— Ei bine, nu *chiar* ca mine, pentru că eu am mers pe

jos, şi iată-mă. Într-un cazinou.

— Cine ţi-a dat voie înăuntru?

— Un bărbat. A părut foarte dornic să facă asta când m-am prezentat.

— Fără îndoială. Bourne l-ar distruge cu plăcere dacă reputaţia dumitale ar avea de suferit în vreun fel.

Ea chibzui la acele cuvinte.

— Nu m-am gândit la asta. Aşa e, n-am avut niciodată un protector.

El ar fi putut-o proteja.

De unde îi venise gândul ăsta? Nu conta.

— Lady Philippa, mi se pare că dumneata ai nevoie de o armată de protectori, zise el şi îşi întoarse atenţia spre registrul contabil. Din păcate, n-am nici timpul şi nici cheful de a mă înrola. Cred că găseşti drumul spre ieşire.

Fără să-i bage în seamă vorbele, ea înaintă spre el. El îşi ridică privirea, surprins. De obicei, oamenii nu îl ignorau.

— O, chiar nu e nevoie să mă luaţi cu „Lady Philippa”. Trecând peste motivul pentru care sunt aici. Vă rog, spuneţi-mi Pippa.

Pippa. I se potrivea. Mai mult decât versiunea întreagă, mai extravagantă. Dar el nu avea nicio intenţie să-i spună astfel. Nu avea nicio intenţie să-i spună în vreun fel.

— Lady Philippa…

Accentuase dinadins numele.

— … e timpul să pleci.

Ea mai făcu un pas spre el şi îşi puse o mână pe globul mare dintr-un ungher al biroului lui. Privirea lui coborî spre locul în care palma ei întinsă sufoca regatul Marii Britanii şi rezistă tentaţiei de a extrage semnificaţia cosmică din acel gest.

— Mă tem că nu pot pleca, domnule Cross. Am nevoie…

El nu credea că mai putea suporta ca ea s-o mai spună o dată.

— Să te compromiţi. Da. Ai spus foarte clar care este ţelul tău. La fel şi eu, cred, mi-am exprimat clar refuzul.

— Dar… nu puteţi refuza.

El îşi îndreptă din nou atenţia asupra registrului contabil.

— Ba mă tem că da.

Lady Philippa nu răspunse, dar el observă cu coada ochiului degetele ei… acele degete ciudate, nepotrivite care se plimbau pe marginea biroului său din abanos. Aşteptă ca ele să se oprească. Să stea pe loc. Să dispară.

Când îşi ridică privirea, ea se uita în jos la el, cu ochii ei albaştri, enormi, în spatele lentilelor rotunde ale ochelarilor, de parcă ar fi fost în stare să aştepte o viaţă întreagă ca el s-o privească.

— V-am ales pe dumneavoastră, domnule Cross. Chiar cu mare atenţie. Am un plan specific, foarte clar şi care nu suportă amânare. Şi am nevoie de un cercetător asociat. Dumneavoastră sunteţi acela.

Un cercetător asociat?

Nu-i păsa. *Deloc.*

— Ce fel de cercetare?

La *dracu.*

Mâinile ei se împreunară strâns.

— Domnule, sunteţi faimos.

Cuvintele îi provocară un fior.

— Toată lumea vorbeşte despre dumneavoastră. Se spune că sunteţi expert în aspectele critice ale ruinării.

El scrâşni din dinţi, dispreţuindu-i cuvintele, şi mimă dezinteresul.

— Da?

Lady Philippa încuviinţă din cap veselă şi bătu uşor cu degetul în diverse obiecte, la fel de repede pe cât vorbea.

— Chiar aşa. Jocuri de noroc, băutură, pugilism şi…

Glasul i se curmă.

— Şi…

Obrajii îi deveniră purpurii, iar el îşi dorea ca ea să se gândească la urmare. Să-şi dea seama de absurditate. Să oprească acea nebunie.

— Şi?

Lady Philippa îşi îndreptă spatele. El ar fi pus pariu pe

toată averea lui că ea nu avea să-i răspundă. Ar fi pierdut.

— Şi copulaţie.

Cuvintele fură rostite încet, iar ea răsuflase uşurată, de parcă a fi dezvăluit în sfârşit pentru ce venise. Ceea ce nu era cu putinţă. Sigur el înţelesese greşit. Sigur trupul lui răspundea greşit. Înainte să apuce s-o roage să repete, ea trase din nou aer în piept şi continuă:

— Este doar unul dintre lucrurile la care se spune că vă pricepeţi cel mai bine. Şi, sincer, este chiar partea de care am nevoie.

Numai experienţa căpătată în urma anilor petrecuţi la masa de joc, în compania celor mai mari cartofori din Europa, îl ajută pe Cross să nu-şi trădeze şocul. Îi aruncă o privire lungă. Nu arăta ca o nebună. De fapt, arăta destul de banal – părul era de un blond spălăcit, ochii de un albastru spălăcit, era puţin mai înaltă decât alte femei, dar nu într-atât de înaltă încât să atragă atenţia asupra ei, îmbrăcată într-o rochie banală, care dezvăluia o suprafaţă banală de piele dezgolită.

Nu, nimic nu ar fi putut sugera că Lady Philippa Marbury, fiica unuia dintre cei mai puternici şi influenţi oameni din regat, era altceva decât o tânără perfect obişnuită. Asta, până să deschidă gura şi să rostească lucruri precum „locomoţie bipedă”. Şi „copulaţie”.

Ea oftă.

— Să ştiţi că îngreunaţi lucrurile.

— Îmi cer scuze, rosti el cu glas şovăielnic, neştiind exact ce ar trebui să spună.

Lady Philippa se încruntă uşor în spatele ochelarilor.

— Mă tem că nu cred în scuzele dumneavoastră, domnule Cross. Dacă mă iau după bârfele de salon – şi vă asigur că circulă destule –, sunteţi un desfrânat în toată regula.

Dumnezeu să-l apere de femei şi de limbile lor ascuţite.

— N-ar trebui să crezi tot ce auzi prin saloanele doamnelor.

— De obicei nu cred, dar când cineva aude atât de

multe lucruri despre un domn, anume aşa cum am auzit eu despre dumneavoastră… tinde să creadă că este un sâmbure de adevăr în acele bârfe. Nu iese fum, fără foc.

— Nu-mi pot închipui ce-ai auzit.

Era o minciună. Desigur că ştia prea bine.

Ea făcu un gest din mână.

— Mă rog, o parte dintre ele sunt prostii. De exemplu, se spune că puteţi dezbrăca o femeie fără să vă folosiţi de mâini.

— Aşa se spune?

Ea zâmbi.

— O prostie, ştiu. Sigur că eu nu cred asta.

— De ce nu?

— În absenţa forţei fizice, un obiect static rămâne static, explică ea.

El nu putu rezista tentaţiei de a intra în dezbatere.

— Hainele femeilor sunt obiectele statice în acest scenariu?

— Da. Iar forţa fizică necesară să mute respectivele obiecte e reprezentată de mâinile dumneavoastră.

Oare ea avea idee ce imagine evoca printr-o astfel de descriere precisă, ştiinţifică? Probabil că nu.

— Mi s-a spus că sunt foarte talentate.

Ea clipi.

— După cum v-am spus, aşa am auzit şi eu. Dar vă asigur, domnule, nu sfidează legile fizicii.

O, cât ar fi vrut să-i demonstreze faptul că se înşela. Dar ea trecuse deja mai departe.

— Oricum, că e vorba de sora menajerei, prietena verişoarei, verişoara prietenei sau menajera verişoarei… femeile vorbesc, domnule Cross. Iar dumneavoastră aţi face bine să ştiţi că nu se ruşinează să intre în detalii. Despre dumneavoastră.

El ridică din sprânceană.

— Ce fel de detalii?

Ea ezită şi roşi din nou. El rezistă cu greu fiorului de plăcere care îl străbătu când observă frumoasa tentă trandafirie din obrajii ei. Exista oare ceva mai ispititor decât

o femeie care roşea la gânduri scandaloase?

— Am înţeles că sunteţi genul de bărbat care cunoaşte foarte bine mecanismele… actului cu pricina.

Vorbea pe un ton cât se poate de normal. Ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Nu avea nici cea mai vagă idee ce făcea. Că se juca cu focul. Dar avea, în schimb, curaj – genul acela de curaj care le băga în bucluc pe femeile cinstite. Iar el ştia prea bine că nu putea lua parte la aşa ceva.

Îşi sprijini mâinile pe birou, se ridică şi, pentru prima oară în acea după amiază, spuse adevărul:

— Mă tem că ai auzit greşit, Lady Philippa. Şi e timpul să pleci. O să-ţi fac un bine şi n-o să-i spun cumnatului dumitale că ai fost aici. De fapt, o să uit cu desăvârşire că ai fost aici.

Ea rămase încremenită vreme îndelungată, iar el îşi dădu seama că imobilitatea aceea nu-i stătea deloc în fire. Femeia nu stătuse locului de când el se trezise în zgomotul uşor al degetelor ei care frunzăreau paginile registrului contabil. Faptul că în acel moment stătea nemişcată îl enerva; încercă să se pregătească pentru ce urma, pentru o apărare logică, un schimb ciudat de cuvinte care l-ar fi tentat mai mult decât era dispus să recunoască.

— Cred că-ţi va fi uşor să mă uiţi.

În tonul ei nu era nimic ce-ar fi sugerat că se aştepta la un compliment sau la un refuz. Nimic din ce s-ar fi aşteptat de la alte femei. Începea să-şi dea seama că Lady Philippa Marbury nu era deloc precum alte femei. Şi era dispus să garanteze că avea să-i fie cu neputinţă s-o uite.

— Dar mă tem că nu pot permite aşa ceva, continuă ea, iar tonul ei vădea clar frustrarea în timp ce el avea impresia că ea vorbea mai mult pentru sine decât să se adreseze lui.

— Am o mulţime de întrebări şi n-are cine să răspundă la ele. Şi nu am decât paisprezece zile ca să învăţ.

— Ce se întâmplă peste paisprezece zile?

Fir-ar să fie. Ce-i păsa lui? N-ar fi trebuit s-o întrebe.

Surprinderea apăru odată cu întrebarea, iar el avu senzaţia că ea uitase de el. Îşi înclină din nou capul şi se încruntă de parcă întrebarea lui ar fi fost ridicolă. Şi chiar era.

— Mă căsătoresc.

El ştia acest lucru. De două sezoane, Lady Philippa era curtată asiduu de lordul Castleton, un tânăr dandy cu prea puţină minte pe umeri. Dar Cross uitase de viitorul ei soţ în clipa în care ea se înfiinţase acolo, îndrăzneaţă, strălucitoare şi deloc bizară.

Nimic la femeia aceea nu părea să indice că avea să se descurce măcar onorabil în postura de contesă de Castleton.

„Nu-i problema ta”, îşi spuse el, apoi îşi drese glasul.

— Felicitările mele.

— Nici măcar nu ştiţi cine va fi soţul meu.

— De fapt, ştiu.

Ea ridică din sprâncene.

— Da? De unde?

— Cumnatul dumitale îmi este partener de afaceri, iar nunta dublă a ultimelor surori Marbury este ultima senzaţie în înalta societate, dar, dincolo de asta, o să afli că sunt puţine lucruri ce se petrec la orice nivel al acesteia despre care eu să nu ştiu, zise el şi făcu o pauză. Lordul Castleton este într-adevăr norocos.

— Sunteţi amabil.

El clătină din cap.

— Nu sunt amabil. Sunt sincer.

Ea făcu o grimasă.

— Şi eu?

El îşi încrucişă braţele la piept. Ea se va plictisi de Castleton în douăzeci şi patru de ore de la nuntă. Şi apoi va fi nefericită.

„Nu-i problema ta.”

— Castleton este un gentleman.

— Ce diplomatic, zise ea, apoi învârti globul şi îşi plimbă degetele peste topografia înălţată de pe sferă în timp ce aceasta continua să se învârtă. Lordul Castleton este un gentleman, într-adevăr este. Ba chiar un conte. Şi îi

plac câinii.

— Iar acestea sunt calităţile pe care, mai nou, femeile le caută la soţii lor?

Dar ea nu trebuia să plece? Atunci de ce mai stătea de vorbă cu ea?

— Sunt mai multe decât unele însuşiri mai puţin fericite pe care le pot avea soţii, rosti ea, iar lui i se păru că întrezări o notă defensivă în tonul ei.

— Cum ar fi?

— Infidelitatea. Înclinaţia către băutură. Interesul faţă de luptele dintre tauri şi câini.

— Luptele dintre tauri şi câini?

Ea dădu din cap cu hotărâre.

— Un sport crud. Pentru tauri, dar şi pentru câini.

— Nu-i deloc un sport, aş zice eu. Dar, şi mai important, cunoşti mulţi bărbaţi cărora le place?

Ea îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Am citit câte ceva. A fost o discuţie serioasă pe tema acestei practici în ediţia de săptămâna trecută din *News of London.* Mai mulţi bărbaţi decât îţi poţi închipui se pare că se amuză cu barbaria asta. Din fericire, nu şi lordul Castleton.

— Un adevărat prinţ printre bărbaţi, zise Cross ignorând felul în care ea se încruntă când auzi tonul lui sarcastic. Imaginează-ţi surpriza mea, în acest caz, s-o găsesc pe viitoarea lui contesă la căpătâiul meu în dimineaţa asta, cerându-mi s-o compromit.

— N-am ştiut că dormiţi aici, spuse ea. Şi nici nu mă aşteptam să vă găsesc dormind la ora unu după-amiaza.

El ridică din sprânceană.

— Lucrez până târziu.

— Îmi imaginez, zise ea încuviinţând din cap. Însă ar trebui să vă luaţi un pat, zise şi făcu un gest cu mâna spre salteaua improvizată. Sigur nu e deloc confortabil.

Ea îndepărta discuţia de la subiectul principal. Iar el voia ca ea să plece din biroul lui. Imediat.

— Nu sunt interesat, şi nici dumneata n-ar trebui să fii, să te ajut să te compromiţi public.

Ochii ei se întoarseră brusc spre el şi se uită la el cu o privire şocată.

— Nu cer să fiu compromisă public.

Lui Cross îi plăcea să se considere un om rezonabil şi inteligent. Era fascinat de ştiinţă şi toată lumea îl privea ca pe un geniu în matematici. Nu putea sta la o masă de *vingt-et-un* fără să numere cărţile, şi dezbătea chestiunile politice şi juridice cu precizie logică. Atunci cum se făcea că se simţea ca un imbecil în compania acelei femei?

— Nu mi-ai cerut de două ori, în ultimele douăzeci de minute, să te ajut să te compromiţi?

— De fapt, de trei ori.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Mă rog, ultima dată *dumneavoastră* aţi adus vorba, dar da, cred că se poate lua în calcul ca o cerere.

Ca o *mare* imbecilă.

— Deci, de trei ori.

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Dar nu compromiterea *publică.* Este cu totul altceva.

El clătină din cap.

— Mă simt nevoit să mă întorc la diagnosticul meu iniţial, Lady Philippa.

— Nebunie? întrebă ea, clipind neîncrezătoare.

— Exact.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată, iar el îşi dădu seama că îşi căuta cuvintele potrivite ca să-l înduplece. Se uită în jos la biroul lui, iar privirea îi căzu pe o pereche de pendule din argint masiv, ce stăteau una lângă alta. Întinse mâna şi le puse uşor în mişcare. Mult timp rămaseră amândoi tăcuţi, privind greutăţile care se legănau perfect sincronizate.

— De ce le aveţi? întrebă ea.

— Îmi place mişcarea.

Faptul că erau previzibile. Ce se mişca într-o direcţie avea să se deplaseze apoi în cealaltă. Fără probleme. Fără surprize.

— Şi lui Newton, spuse ea simplu, încet, ca pentru

sine. În paisprezece zile o să mă mărit cu un bărbat cu care am prea puţine în comun. O s-o fac pentru că asta se aşteaptă de la mine ca femeie din înalta societate. O s-o fac pentru că asta aşteaptă Londra de la mine. O s-o fac pentru că nu cred că voi avea vreodată ocazia să mă mărit cu cineva cu care să am mai multe în comun. Şi, mai important, o s-o fac pentru că am acceptat şi nu îmi place să-mi încalc cuvântul dat.

El o urmări atent, dorindu-şi să-i zărească ochii dincolo de paravanul sticlei groase a ochelarilor. Ea înghiţi în sec, o mişcare abia perceptibilă pe linia delicată a gâtului ei.

— De ce nu crezi că vei găsi pe cineva cu care să ai mai multe în comun?

Ea îşi ridică privirea spre el şi spuse simplu:

— Sunt ciudată.

El ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic. Nu ştia sigur ce era de spus după o asemenea declaraţie. Ea zâmbi când observă ezitarea lui.

— Nu trebuie să vă comportaţi ca un gentleman. Nu sunt proastă. Toată viaţa am fost ciudată. Ar trebui să fiu recunoscătoare că cineva doreşte să se însoare cu mine… şi să mulţumesc cerului că un *conte* vrea să se însoare cu mine. Că m-a şi *curtat.* Şi, sincer, sunt destul de fericită de felul în care se arată viitorul. O să mă mut în Sussex şi n-o să mai trebuiască să mai frecventez niciodată saloanele din Bond Street şi sălile de bal. Lordul Castleton s-a oferit să-mi acorde spaţiu pentru seră şi pentru experimentele mele şi chiar m-a rugat să-l ajut să administreze averea. Cred că e bucuros să aibă un ajutor.

Pentru că îl ştia pe Castleton drept un om perfect cumsecade şi perfect neinteligent, Cross îşi imagină că acesta se bucura de faptul că logodnica sa sclipitoare era dispusă să conducă moşia familiei şi să-l scutească pe el de complicaţii.

— Sună minunat. O să-ţi dea şi câţiva câini?

Dacă ea observase sarcasmul din vocea lui, cu siguranţă nu lăsă să se vadă, iar el îşi regretă tonul.

— Aşa cred. De fapt, abia aştept. Îmi plac mult câinii. Apoi tăcu, îşi ridică bărbia şi se uită o clipă la tavan înainte să spună: Dar mă tem de restul.

El nu mai trebuia să întrebe. Jurămintele căsniciei nu erau ceva la care să se gândească prea mult. Şi cu siguranţă nu avea chef să înceapă în acel moment.

— Restul?

Ea dădu din cap.

— Mă simt destul de nepregătită, sincer. Nu am nici cea mai vagă idee despre activităţile care au loc *după* căsătorie… seara… în *patul* matrimonial, adăugă, de parcă ar fi existat vreo şansă ca el să nu fi înţeles.

De parcă el n-ar fi avut deja o viziune clară despre femeia aceea în patul nupţial.

— Şi, sinceră să fiu, jurămintele căsniciei mi se par destul de specifice.

— Jurămintele? întrebă el ridicând din sprâncene.

Ea încuviinţă din cap.

— Mă rog, o parte din jurăminte, ca să fiu mai exactă.

— Mi se pare că specificitatea e la mare preţ pentru dumneata.

Ea zâmbi, iar încăperea se încălzi pe dată.

— Vedeţi? Ştiam eu că o să fiţi un excelent cercetător asociat.

El nu răspunse, iar ea curmă tăcerea şi recită cu hotărâre în glas.

— Căsnicia nu trebuie să fie considerată o afacere, nici nu trebuie tratată cu uşurinţă, ori nesăbuinţă.

El o privi nedumerit.

— E din ceremonie, explică ea.

Era, fără îndoială, singura dată când cineva citase din cartea de rugăciuni obşteşti în biroul lui. Probabil chiar în toată clădirea. Vreodată.

— Sună rezonabil.

Ea dădu din cap aprobator.

— Sunt de acord. Dar nu e doar atât. Nici să fie folosită sau exploatată pentru *a satisface poftele carnale ale omului, precum se întâmplă cu animalele lipsite de*

raţiune.

El nu se putu abţine.

— Asta e în ceremonie?

— Ciudat, nu-i aşa? Dacă ar fi să mă refer la pofte carnale într-o conversaţie particulară, să zicem, la un ceai, aş fi expulzată din *înalta societate,* dar în faţa lui Dumnezeu şi a întregii Londre, la St. George, e în regulă. Ea clătină din cap.

— Nu contează. Înţelegeţi de ce aş putea fi îngrijorată.

— Gândeşti prea mult, Lady Philippa. Lordul Castleton poate că nu e cel mai inteligent tip de pe lume, dar nu mă îndoiesc de faptul că o să se descurce în patul nupţial.

Lady Philippa se încruntă.

— Eu mă îndoiesc.

— N-ar trebui.

— Nu cred că înţelegeţi, zise ea. Este foarte important să ştiu la ce să mă aştept. Să fiu pregătită pentru asta. Bine. Nu înţelegeţi? Totul se rezumă la singura şi cea mai importantă sarcină pe care o voi avea în calitate de soţie.

— Adică?

— Procrearea.

Cuvântul – ştiinţific şi lipsit de emoţie – n-ar fi trebuit să-l impresioneze. N-ar fi trebuit să fie asociat cu picioarele lungi, carnea delicată şi ochii mari, acoperiţi de ochelari. Dar aşa era. El se foi stânjenit în timp ce ea continuă:

— Îmi plac destul de mult copiii, aşa că sunt sigură că partea asta o să fie bine. Dar, vedeţi, am nevoie de cunoştinţe pe această iernă. Şi, din moment ce se spune că sunteţi aşa un mare expert în domeniu, nu mă pot gândi la nimeni altcineva mai potrivit să mă ajute în această cercetare.

— Pe tema copiilor?

Ea oftă exasperată.

— Pe tema împerecherii.

Lui i-ar fi plăcut s-o înveţe tot ce ştia despre împerechere.

— Domnule Cross?

El îşi drese glasul.

— Nici nu mă cunoşti.

Ea clipi nedumerită. Părea că nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva.

— Ei. Vă cunosc din auzite. E de ajuns. O să fiţi un excelent cercetător asociat.

— Cercetare despre ce?

— Am citit mult despre acest subiect, dar aş vrea să-l înţeleg mai bine. Ca să mă mărit fără să-mi fac griji. Sinceră să fiu, partea despre satisfacerea poftelor carnale, precum animalele lipsite de raţiune, este destul de tulburătoare.

— Îmi dau seama, spuse el sec.

Dar, ea continuă să vorbească de parcă el nici n-ar fi fost acolo.

— Am înţeles că pentru femeile care sunt… neîncercate… uneori actul cu pricina nu este tocmai… plăcut. În acest caz, cred că cercetarea va fi de folos. De fapt, emit ipoteza că dacă voi beneficia de experienţa dumneavoastră vastă, atât Castleton cât şi eu ne vom bucura mai mult de asta. Bănuiesc că va trebui să repetăm activitatea de mai multe ori înainte să-şi facă efectul, aşa că orice puteţi face ca să aruncaţi o lumină asupra…

Dintr-un motiv necunoscut, lui Cross îi venea greu s-o asculte. Să-şi asculte propriile gânduri. Nu-i venea să creadă că ea tocmai spusese…

— Sunt pendule cuplate.

Ce?

El îi urmări privirea, spre sferele metalice care se legănau, puse în mişcare în aceeaşi direcţie, dar care în acel moment se aflau la poluri opuse una faţă de cealaltă. Indiferent cât de precis erau lansate pe aceeaşi direcţie, cea care avea greutatea mai mare îşi inversa într-un final poziţia. Întotdeauna.

— Aşa e.

— Una influenţează mişcarea celeilalte, zise ea simplu.

— Teoretic, da.

Ea dădu din cap şi urmări sferele argintii legănându-se una spre cealaltă şi apoi îndepărtându-se. O dată. De

două ori. Îşi ridică privirea spre el, foarte serioasă.

— Dacă e să depun jurământul, vreau să înţeleg toate detaliile despre asta. Dorinţa carnală e ceva ce, fără îndoială, ar trebui să înţeleg. Şi vreţi să ştiţi de ce căsnicia ar putea face din oameni nişte animalele lipsite de raţiune?

O viziune trecu prin faţa ochilor lui, cu unghii înfipte în carne şi nişte ochi mari, albaştri, care îl priveau extatici.

Da. Sigur că ştia.

— Nu.

Ea dădu o dată din cap şi îl crezu pe cuvânt.

— În mod cert are de-a face cu copulaţia.

Doamne…

— E un taur în Coldharbour, explică ea, la moşia tatălui meu. Nu sunt aşa de naivă pe cum credeţi.

— Dacă dumneata crezi că un taur pe păşune seamănă cu un bărbat, eşti chiar mai naivă decât te credeam.

— Vedeţi? De-asta am nevoie să mă ajutaţi.

La dracu. Intrase în capcana ei. Se strădui să nu se mişte. Să reziste momelii ei.

— Am înţeles că sunteţi foarte priceput, continuă ea, perfect inconştientă de haosul pe care îl stârnea în tăcere.

Sau, poate perfect conştientă. El nu ştia. Nu mai avea încredere în propria judecată.

— E adevărat?

— Nu, răspunse el imediat.

Poate că asta avea s-o facă să plece.

— Cunosc destule despre bărbaţi ca să ştiu că n-ar recunoaşte o lipsă de experienţă în acest domeniu, domnule Cross. Doar nu vă aşteptaţi să vă cred, zise ea râzând.

Sunetul acela era luminos, proaspăt şi pe deplin nelalocul lui în camera aceea întunecată.

— Ca om de ştiinţă… cred că aţi vrea să mă ajutaţi în cercetarea mea.

— Cercetarea dumitale despre obiceiurile de împerechere ale taurilor?

Zâmbetul ei se transformă într-un râs cristalin.

— Cercetarea mea despre dorinţa carnală.

Nu îi rămânea decât o singură opţiune. S-o sperie ca să plece. S-o insulte.

— Îmi ceri să ţi-o trag?

Ea făcu ochii mari.

— Să ştiţi că n-am auzit niciodată pe cineva vorbind aşa în gura mare.

Şi astfel, prin acea simplă declaraţie, îl făcu să se simtă ca un vierme. Dădu să-şi ceară scuze. Dar ea i-o luă înainte şi îi vorbi ca unui copil. Ca şi cum ar fi discutat despre ceva cu totul şi cu totul obişnuit.

— Văd că n-am fost îndeajuns de clară. Nu vreau să *îndepliniţi* actul, ca să zic aşa. Vreau doar să mă ajutaţi să înţeleg mai bine.

— Să înţelegi.

— Exact. Cum stă treaba cu jurămintele, copiii şi tot tacâmul. Ea se opri, apoi adăugă: Ca un fel de curs. Despre înmulţire. De genul acesta.

— Găseşte pe altcineva. De un alt gen.

Ea se încruntă la tonul lui batjocoritor.

— Nu am pe cine.

— Ai căutat?

— Cine credeţi că mi-ar explica acest proces? Sigur nu mama.

— Şi surorile tale? Pe ele le-ai întrebat?

— În primul rând, nu sunt sigură că Victoria sau Valerie au interesul şi experienţa necesare să vorbească despre actul în sine. Iar Penelope… Devine absurdă când e întrebată de orice are de-a face cu Bourne. Despre dragoste şi alte asemenea, spuse ea şi îşi dădu ochii peste cap. Dragostea nu-şi are locul în cercetarea mea.

El ridică din sprânceană.

— Nu?

— Sigur că nu, zise ea îngrozită. Dumneavoastră însă sunteţi om de ştiinţă, cu o experienţă legendară. Sunt sigură că există o mulţime de aspecte pe care mi le puteţi clarifica. De exemplu, sunt foarte curioasă despre membrul masculin.

El se înecă. Apoi tuşi. Când reuşi din nou să vorbească, spuse:

— Sunt sigur că eşti.

— Sigur că am văzut desene… în cărţile de anatomie… dar poate că mă puteţi ajuta cu unele detalii. De exemplu…

— Nu, o întrerupse el înainte ca ea să apuce să formuleze încă una dintre întrebările ei directe, ştiinţifice.

— Sunt dispusă să vă plătesc, îl înştiinţă ea. Pentru serviciile dumneavoastră.

Un sunet răguşit, strangulat, străbătu încăperea. Provenea de la el.

— Să mă plăteşti.

Ea încuviinţă din cap.

— Credeţi că ajung douăzeci şi cinci de lire?

— Nu.

Ea se încruntă.

— Desigur, cineva cu… priceperea dumneavoastră… merită mai mult. Îmi cer scuze pentru ofensă. Cincizeci? Mă tem că nu pot oferi prea mult. E o sumă, totuşi.

Ea credea că *suma* în sine făcea ca oferta să fie ofensatoare? Nu înţelegea că era la un mic pas de a o face gratuit. Ba chiar de a o plăti el pe *ea* pentru a-i arăta tot ceea ce ea îi ceruse. În toată viaţa lui, Cross nu-şi dorise nimic mai mult decât s-o arunce pe femeia aceea ciudată pe biroul lui şi să-i ofere exact ceea ce voia. Dorinţa era irelevantă. Sau poate că era singurul lucru relevant. Oricum, nu o putea ajuta pe Lady Philippa Marbury.

Era cea mai periculoasă femeie pe care o întâlnise. Clătină din cap şi spuse singurele cuvinte pe care le putea rosti. Scurt. I.a obiect.

— Mă tem că nu-ţi pot satisface cererea, Lady Philippa. Îţi sugerez să rogi pe altcineva. Poate pe logodnicul dumitale.

Detestă acea sugestie încă din clipa în care o enunţă. Rezistă tentaţiei de a-şi retrage cuvintele. Ea rămase tăcută vreme îndelungată şi clipi spre el, în spatele ochelarilor groşi, care îi aminteau lui că era de neatins. Aşteptă ca ea

să-şi întărească eforturile. Să îl abordeze din nou cu privirea aceea scrutătoare şi cu vorbe îndrăzneţe. Dar, desigur, nimic nu era previzibil la acea femeie.

— Mi-ar plăcea totuşi să-mi spuneţi Pippa, zise ea, apoi se întoarse şi plecă.

Capitolul 2

Când Pippa nu avea mai mult de şase sau şapte ani, la conacul de ţară al familiei, cele cinci domnişoare Marbury fuseseră scoase la paradă pentru un interludiu muzical (aşa cum se întâmpla de multe ori cu copiii gazdelor), ca nişte răţuşte blonde, în faţa unei adunări la o petrecere ale cărei detalii nu şi le mai amintea. În timp ce ieşeau din încăpere, un domn cu o privire amuzată o oprise şi o întrebase la ce instrument preferă să cânte. Dacă ar fi întrebat-o aşa ceva pe Penelope, aceasta i-ar fi răspuns cu siguranţă că pianoforte era preferatul ei. Dacă le-ar fi întrebat pe Victoria sau pe Valerie, gemenele ar fi replicat la unison că le plăcea violoncelul. Iar Olivia, la cei numai cinci anişori ai ei, l-ar fi câştigat cu zâmbetul ei de copiliţă – îndrăzneţ încă de pe atunci – şi i-ar fi răspuns că îi plăcea cornul.

Dar el făcuse greşeala s-o întrebe pe Pippa, care anunţase mândră că avea prea puţin timp pentru muzică, pentru că era prea ocupată să înveţe anatomie. Interpretase tăcerea stupefiată a bărbatului drept interes şi se avântase să-şi ridice poalele rochiţei şi să numească mândră oasele piciorului.

Ajunsese la peroneu când mama ei se înfiinţă acolo şi-i ţipase numele pe fondul sonor al râsetelor celor din jur, toţi membri ai înaltei societăţi. Fusese prima oară când Pippa îşi dăduse seama că era ciudată. Fusese de asemenea pentru prima oară când se simţise jenată. Era o senzaţie ciudată… complet diferită de toate celelalte, care păreau să se estompeze cu timpul.

După ce o persoană mănâncă, de exemplu, îi este

greu să-şi amintească precis senzaţia de foame. Desigur, îşi aduce aminte că a mâncat, dar dorinţa aprigă de a se hrăni nu mai poate fi rememorată aşa de uşor. La fel, Pippei nu-i era străin sentimentul de iritare – până la urmă, avea patru surori, dar nu-şi mai amintea exact cum se manifesta acesta. Dumnezeu îi era martor că fuseseră zile în care ar fi împins-o cu plăcere pe Olivia dintr-o trăsură aflată în mişcare, dar nu mai putea învia acel sentiment.

Îşi amintea însă ruşinea arzătoare pe care i-o pricinuise râsul celor din jur la adunarea aceea de la conac, de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi urmă. Sau, mai bine zis, cu doar câteva momente în urmă. Dar ceea ce se petrecuse cu câteva minute în urmă părea cumva mai rău decât ca o fetiţă de şapte ani să-şi arate gleznele în faţa celor mai importanţi membri ai înaltei societăţi.

Faptul că fusese catalogată drept cea mai ciudată dintre surorile Marbury încă de la o vârstă aşa de fragedă îi oferise ocazia să înveţe să nu mai pună totul la suflet. Acum era nevoie de mai mult decât nişte simple chicoteli pe la spate pentru ca Pippa să se simtă stânjenită. Se părea că era nevoie de refuzul unui bărbat de a o compromite. Un bărbat înalt, evident inteligent şi foarte fascinant. Făcuse tot ce putuse – îi prezentase propunerea în detaliu, i se adresase ca unui om de ştiinţă – şi totuşi el o refuzase. Nu luase în calcul acea posibilitate. Desigur, ar fi trebuit s-o facă. Ar fi trebuit să-şi dea seama în clipa în care păşise în acel birou glorios – plin cu tot felul de lucruri interesante –, ar fi trebuit să ştie că oferta ei nu îi va stârni interesul.

Era limpede că domnul Cross era un om de lume, cu experienţă de viaţă, iar ea era cea de-a patra fiică a unor marchizi, care putea numi toate oasele din corpul omenesc şi din această pricină era considerată întrucâtva anormală. Nu conta câtuşi de puţin că avea nevoie de un asociat în cercetarea ei şi că îi rămâneau doar paisprezece zile – doar 336 de ore – ca să răspundă la toate întrebările pe care le avea cu privire la viitoarea ei căsătorie. Era evident că el făcuse multe experimente şi că nu avea nevoie de o asociată. Nici măcar de una care era dispusă să-l plătească.

Se uită în jur prin încăperea mare şi goală a cazinoului şi se gândi că nu avea de fapt de ce să fie surprinsă. Până la urmă, un bărbat care deţinea un cazinou, care se ocupa cu genul de calcule ca cele pe care le văzuse în registrul contabil, mare şi legat în piele, pe care ea îl descoperise când intrase în biroul lui, nu era genul care să se lase ademenit cu douăzeci şi cinci de lire. Sau cincizeci. La asta ar fi trebuit să se gândească înainte.

Era chiar păcat. Îşi făcuse speranţe. Era cea mai promiţătoare opţiune pe care o întrevăzuse când concepuse planul, în urmă cu câteva nopţi, după ce citise textul ceremoniei care urma să aibă loc în două săptămâni. *Pofte carnale. Procreare.* Era greşit, nu-i aşa, ca o femeie să fie făcută părtaşă la astfel de lucruri fără să aibă experienţă. Fără nici măcar o explicaţie adecvată. Şi asta înainte ca preotul să ajungă la partea legată de obedienţă şi servitute. Era foarte neliniştitor. Şi mai neliniştitor era să-şi aducă aminte cât de dezamăgită fusese când domnul Cross o refuzase. I-ar fi plăcut să-şi petreacă mai mult timp cu abacul lui.

Nu doar cu abacul.

Pippa nu obişnuia să mintă, nici pe ea şi nici pe alţii. Era perfect în ordine dacă cei din jurul ei voiau să ascundă adevărul, dar descoperise cu mult timp în urmă că pe termen lung nesinceritatea nu dădea decât bătăi de cap. Deci nu, nu abacul era cel care o intriga. Ci bărbatul însuşi.

Când ajunsese la club, se aşteptase să-l găsească pe legendarul Cross – cel chipeş, inteligent, şarmant şi capabil să dezbrace o femeie fără să se folosească de mâini. Dar nu se întâmplase astfel. Nu încăpea îndoială că el era deştept, dar nu fusese prea mult farmec în interacţiunea lor, cât despre frumuseţe… ei bine, era foarte înalt, cu membre lungi, cam colţuros, cu o claie de păr roşcat, încâlcit, pe care ea nu şi-ar fi imaginat niciodată c-o avea. Nu era chipeş. Nu în sensul clasic al cuvântului. Era interesant. Ceea ce era mult mai bine. Sau mai rău, depinde cum priveai.

El era evident iniţiat în domenii precum fizica şi

geografia şi se pricepea la cifre – Lady Pippa ar fi pus pariu că lipsa oricărei ciorne de pe biroul lui nu însemna decât că el socotea totul în minte. Impresionant, ţinând cont de cantitatea enormă de cifre.

Şi dormea pe podea.

Pe jumătate dezbrăcat. Partea aceea era destul de curioasă. Pe Pippa o atrăgea ce era curios. Dar se părea că pe el nu. Şi acolo era buba. Însă ea trecuse printr-o mulţime de greutăţi ca să încropească un plan şi nu voia să lase ciudăţeniile unui bărbat – oricât de fascinante ar fi fost – să-i stea în cale. Până la urmă, se afla într-un cazinou. Iar cazinourile se presupunea că trebuie să fie pline de bărbaţi. Sigur avea să găsească un altul mai deschis la cererea ei. Doar era om de ştiinţă, iar oamenii de ştiinţă erau nevoiţi să se adapteze.

De aceea, Pippa trebuia acum să se adapteze situaţiei şi să facă orice era necesar ca să primească înţelegerea de care avea nevoie pentru a se asigura că era pe deplin pregătită în noaptea nunţii. *Nunta* ei. Nu-i plăcea s-o spună – nu-i plăcea nici măcar s-o gândească –, dar contele de Castleton nu era chiar cel mai încântător dintre potenţialii soţi. O, era frumos de privii şi avea titluri de nobleţe, ceea ce mama ei aprecia. Şi o avere frumuşică. Dar nu era prea deştept. Asta cu generozitate. Odată o întrebase din care parte a porcului era făcut cârnatul. Ea nici măcar nu voia să-şi imagineze care credea el că era răspunsul.

Nu era vorba că nu *voia* să se mărite cu el. Doar el era, fără îndoială, cea mai bună opţiune, oricât de plictisitor sau de puţin sclipitor ar fi fost. El ştia că îi lipsea capacitatea intelectuală şi părea mai mult decât binevoitor – dornic, de fapt – ca Pippa să-l ajute cu administrarea averii şi a moşiei. Ea aştepta cu nerăbdare, pentru că citise mai multe texte despre rotaţia culturilor, sistemele mele moderne de irigaţie şi înmulţirea animalelor. În acest sens avea să fie o soţie excelentă. Despre restul îşi punea întrebări. Şi avea paisprezece zile în care să descopere răspunsurile. Cerea atât de mult? Se părea că da.

Aruncă o privire spre uşa închisă de la camera

domnului Cross şi simţi în piept o senzaţie deloc plăcută. Regret? Nemulţumire? Nu conta. Ceea ce conta era că trebuia să-şi regândească numaidecât planul.

Oftă, iar sunetul o învălui şi îi atrase atenţia asupra încăperii enorme, pustii. Mai devreme, fusese atât de preocupată să găsească drumul spre cabinetul privat al domnului Cross încât nu avusese ocazia să exploreze cazinoul. Ca majoritatea femeilor din Londra, auzise bârfe despre Îngerul Căzut… că era un loc impresionant, scandalos, în care femeile nu aveau ce căuta. Că pe podeaua acestuia şi nu pe cea a Parlamentului bărbaţii construiau viitorul Britaniei. Că patronii îi făuriseră acele puteri nevăzute.

Gândindu-se la camera ca o peşteră tăcută, Pippa concluzionă că era un spaţiu cu adevărat impresionant, dar restul bârfelor păreau uşor exagerate. Nu erau prea multe de spus despre acel loc, cu excepţia faptului că era… destul de întunecat. Un şir mic de ferestre aproape de tavan, pe o singură latură a încăperii, constituiau singura sursă de lumină lăsând să treacă doar câteva raze rătăcite de soare. Pippa urmări cu privirea o săgeată lungă de lumină, presărată cu câteva particule de praf, ce se roteau leneşe în aer, spre locul în care săgeata se frângea pe o masă greoaie din stejar, aflată la câţiva metri distanţă, acoperită cu fetru gros, verde, pe care erau vopsite tot felul de litere, cifre şi linii albe şi galbene.

Se apropie şi observă o reţea ciudată de numere şi cuvinte imprimate pe ovalul prelung şi nu se putu abţine să nu întindă mâna şi să-şi treacă degetele peste ţesătură, peste acele semne – hieroglife pentru ea –, până ce atinse un şir de zaruri de un alb imaculat, aliniate pe una dintre marginile mesei. Ridică o pereche, examină adânciturile perfecte din ele, cântări în palmă greutatea micilor cuburi de fildeş şi se întrebă ce putere aveau. Păreau destul de inofensive – abia dacă meritau să le priveşti – şi totuşi viaţa multor bărbaţi depindea de cum se rostogoleau ele.

Cu mult timp în urmă, cumnatul ei pierduse tot ce avea în urma unui singur pariu. Ce-i drept, câştigase totul

înapoi, dar Pippa era curioasă să afle ce-l putea îndemna pe un om să facă o asemenea prostie. Fără îndoială era multă putere ascunsă în acele cubuleţe albe. Le zăngăni în palmă şi îşi imagină un pariu pe care l-ar face – se întrebă ce ar putea-o atrage în joc. Cercetarea ei. Înţelegerea secretelor căsătoriei, a rolului de soţie. A rolului de mamă. Îndepărtarea perspectivelor acelui viitor mult prea înnegurat. Răspunsuri. Legate de lucruri pe care nu le ştia. Informaţii ce ar elibera-o de acea senzaţie, de apăsare în capul pieptului, care se accentua ori de câte ori se gândea la căsătorie. Dacă ar fi putut paria pentru a câştiga aşa ceva… ar fi făcut-o.

Învârtea zarurile în mână, în timp ce se gândea la pariul care i-ar fi adus revelaţia înainte ca viitorul să-i stabilească destinul. Dar bătăile puternice în uşa cazinoului o smulseră din cugetările ei. Puse zarurile înapoi pe masa de joc şi se îndreptă în direcţia din care venea sunetul înainte să-şi dea seama că nu avea nimic de-a face cu uşa respectivă şi că, din acel motiv, nu trebuia s-o deschidă.

Cioc.

Cioc, cioc.

Aruncă o privire fugară în jur, prin încăperea imensă. Sigur *cineva* auzise bătăile. Vreo servitoare, o fată de la bucătărie, domnul cu ochelari, care o lăsase să intre?

Cioc, cioc, cioc.

Nimeni nu părea să fi auzit. Poate că trebuia să-l cheme pe domnul Cross? Gândul o ţintui în loc. Sau, mai degrabă, faptul că gândul acela invocă brusc imaginea domnului Cross, cu părul lui roşcat, ciufulit, înainte să-şi treacă degetele prin el şi să-l netezească. Ritmul ciudat, tot mai alert, al inimii o trezi din visare. Strâmbă din nas. Nu-i plăcea deloc acel ritm cardiac. Nu era deloc confortabil.

Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc.

Persoana de la uşă părea să-şi piardă răbdarea. Şi să-şi înteţească efortul. Evident, problema lui sau a ei era una urgentă. Pippa se îndreptă spre uşa din mahon, mascată de două draperii greoaie, din catifea, ce atârnau de la şase metri înălţime. Uşa era uşor întredeschisă şi ascundea un

hol mic, tăcut şi tulburător – un adevărat râu Styx între cazinou şi lumea de afară.

Păşi prin întuneric spre uşa din oţel, care era chiar mai mare decât cea dinspre interior, ce ţinea ziua la distanţă. În lumina slabă, în timp ce pipăia cu mâna ţesătura şi se întindea spre jambaj, se gândi cu spaimă că întunericul acela îi oferea oricui posibilitatea să se apropie pe furiş şi s-o atingă, fără ca ea să-şi dea seama că era acolo.

Trase un zăvor, apoi altul, apucă mânerul masiv încastrat şi trase. Închise ochii, instinctiv, în faţa după-amiezii cenuşii, de martie, ce îi părea a fi cea mai luminoasă zi de vară, după sejurul ei la Îngerul Căzut.

— Ei, pe bune, chiar nu mă aşteptam la o primire aşa de drăguţă.

Pippa deschise ochii la auzul acelor cuvinte insinuante şi îşi ridică mâna pavăză în calea luminii. Erau puţine lucruri pe care le putea spune cu certitudine despre bărbatul din faţa ei, cu pălărie neagră cu bandă din mătase stacojie, aşezată uşor pieziş, ţinând într-o mână bastonul cu cap de argint, lat în umeri şi îmbrăcat într-o ţinută frumoasă. Dar de un lucru era sigură: nu era un gentleman.

De fapt, niciun bărbat, gentleman sau nu, nu-i zâmbise niciodată aşa cum o făcea cel aflat în faţa ei – de parcă el ar fi fost un vulpoi, iar ea, o găinuşă. De parcă ea ar fi fost o întreagă ogradă plină cu găini. De parcă, dacă nu ar fi fost atentă, el avea s-o înfulece şi apoi ar fi fost să se plimbe pe St. James Street cu un fulg prins între buze ce schiţau acum un zâmbet larg. Se vedea că este un nemernic. Orice femeie inteligentă ar fi fugit de el, iar Pippa era foarte inteligentă. Făcu un pas înapoi şi se reîntoarse în bezna cazinoului. Bărbatul o urmă.

— S… ssunteţi un valet mult mai bun decât ceilalţi. Niciodată nu mă lasă înăuntru.

Pippa spuse primul lucru care-i trecu prin cap:

— Nu sunt valet.

Ochii lui albaştri licăriră la auzul acelor cuvinte.

— Nu eşti genul, iubire. Bătrânu’ Digger vede prea

bine cam ce eşti tu.

Uşa din afară se închise cu un zgomot puternic, iar Pippa tresări şi mai făcu un pas înapoi spre cazinou. Când se lipi cu spatele de uşa ce dădea înăuntru, întinse mâna şi dădu la o parte draperiile. Bărbatul veni imediat după ea.

— Poate că eşti chiar Îngerul Căzut, ei?

Pippa clătină din cap.

Părea să fie răspunsul pe care îl aştepta pentru că dinţii lui sclipiră în lumina slabă a cazinoului. El îşi coborî vocea, care răsună ca o şoaptă.

— Ai vrea să fii?

Întrebarea pluti în spaţiul din ce în ce mai mic dintre ei şi o puse pe gânduri. Poate că nu-l cunoştea pe acel bărbat, dar ştia, din instinct, că în spatele zâmbetului versat zăcea un escroc şi poate un ticălos, care ştia multe despre vicii, sub toate formele – cunoştinţe pe care ea le căutase când ajunsese acolo, cu nicio oră în urmă, pregătită să le afle de la un alt bărbat. Care nu arătase nici cel mai mic interes să i le ofere.

Aşa că în clipa în care acel bărbat, şmecher şi detaşat, o întrebă, ea făcu ce făcea mereu. Răspunse cu sinceritate.

— De fapt, am nişte întrebări.

Ea îl surprinse. Ochii lui ciudaţi, albaştri, se făcură mai mari pentru un scurt moment, înainte ca pe figură să-i răsară un rânjet larg. Râse cu vioiciune şi îndrăzneală.

— Excelent! răspunse el tare.

Întinse o mână puternică spre ea, o cuprinse de mijloc şi o trase mai aproape, ca şi cum ar fi fost o păpuşă din cârpe, iar el, un copil mult prea dornic de joacă.

— Am destule răspunsuri, pisicuţă.

Lui Pippa nu-i plăcea senzaţia de a fi posedată de acel bărbat mult prea îndrăzneţ. Întinse mâna spre pieptul lui, ca să se apere, iar inima începu să-i bată nebuneşte când îşi dădu seama că era posibil să fi spus nişte lucruri greşite unei persoane greşite. El crezuse că ea voia să…

— Lordul meu, se grăbi ea să-l oprească. N-am vrut să…

— Lord nu sunt, păpuşică, dar tare mi-ar plăcea să fiu

al tău, râse el şi îşi lipi faţa de gâtul ei.

Pippa se zbătu în strânsoarea lui şi încercă să nu inspire. Bărbatul mirosea a transpiraţie şi a ceva dulceag. Combinaţia nu era deloc plăcută. Îşi întoarse capul şi-l împinse din nou cu toată puterea ei, dorindu-şi să se fi gândit mai bine înainte să se aventura să converseze cu acel bărbat. El râse şi o trase mai aproape, promiţând îmbrăţişarea fierbinte şi apăsarea buzelor moi pe umărul ei, mai mult decât îşi dorise ea să afle.

— Hai, iubire, unchiu' Digger are grijă de tine.

— Nu cred că grija la care vă referiţi e proprie unui unchi, sublinie Pippa, încercând să pară cât mai severă în timp ce se chinuia să se extragă din îmbrăţişarea lui.

Se uită în jur disperată; sigur era cineva în clădirea imensă dispus s-o ajute. Unde se duseseră cu toţii? Digger râdea din nou.

— Eşti foarte interesantă, nu-i aşa?

Pippa îşi lăsă capul pe spate, cât de mult putu, pentru că nu voia să fie atinsă din nou.

— Deloc. De fapt, sunt chiar opusul.

— Prostii. Eşti aici, nu? Dacă asta nu-i interesant, nu ştiu ce ar putea fi.

Avea dreptate. Dar până şi Pippa ştia că dacă i-ar fi dat dreptate, lucrurile ar fi luat o întorsătură neplăcută. În schimb, se îndreptă şi se folosi din plin de educaţia ei de pension.

— Băiete! zise ea pe un ton ferm şi se zbătu în braţele lui, ca un ţipar, încercând să-i forţeze mâna. Insist să-mi dai drumul!

— Hai, frumoaso… hai să dăm o tură. Oricât faci aici… Dublez la cazinou.

Ce să dubleze?

Nu era momentul să se gândească la răspuns.

— Oricât de tentantă ar fi oferta…

— Îţi arăt eu ce înseamnă, n-ai grijă.

O, Doamne. Nu mergea deloc aşa cum plănuise. Avea să fie nevoită să ţipe după ajutor. Ţipatul era un gest aşa emoţional. Nu era deloc ştiinţific. Dar la vremuri disperate

se impuneau măsuri… Trase adânc aer în piept, gata să ţipe cât de tare putea, când cuvintele răsunară ca o împuşcătură în încăperea cufundată în tăcere:

— Ia mâinile de pe ea.

Atât Pippa, cât şi Digger îngheţară la auzul acelei voci joase şi, totuşi, perfect clare. Şi ameninţătoare. Ea întoarse capul şi se uită peste umăr la domnul Cross, înalt şi zvelt, cu acea claie de păr roşcat şi des, de data aceasta perfect aranjată, de parcă nici nu ar fi putut sta altfel. Îşi vârâse cămaşa în pantaloni şi îşi trăsese pe el o haină în ceea ce presupunea ea că era un gest de curtoazie, care i se părea inutil deoarece *curtoazie* era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit pentru a-l descrie.

Niciodată nu mai văzuse pe cineva atât de furios. Arăta de parcă ar fi fost pe cale să omoare pe cineva.

Poate pe ea.

Gândul o aduse în fire şi începu să se lupte din nou. Se eliberă câţiva centimetri înainte ca puterea superioară a lui Digger să câştige din nou teren, iar ea să fie trasă spre el ca o pradă.

— Nu.

Ochii gri ai lui Cross coborâră spre mâna lui Digger, care se sprijinea, mare şi posesivă, pe pântecul ei.

— N-a fost o rugăminte. Dă-i drumul fetei.

— Ea a venit la mine, Cross, zise Digger amuzat. M-a tentat, să ştii. Cred c-o s-o păstrez.

— Este complet neadevărat, se apără Pippa instinctiv şi se zbătu să se elibereze din strânsoarea vulpoiului, implorându-l pe Cross din priviri să se uite în ochii ei. Tu ai bătut!

— Iar tu ai răspuns, pisicuţă.

Ea se încruntă şi se uită la Cross. El nu se uită la ea.

— Nu pare interesată să fie păstrată.

— Cu siguranţă *nu* sunt, admise Pippa.

— Dă-i drumul doamnei.

— Eşti mereu aşa de generos să le spui „doamne” păsărelelor de la Îngerul Căzut.

Pippa înţepeni.

— Eu *chiar* sunt o doamnă.

Digger râse.

— Cu aere de-astea ai putea prosti pe cineva în zilele noastre!

Acum chiar era curioasă. Se săturase de bărbatul acela. Îşi lăsă capul pe spate, ca să se uite fix în ochii lui albaştri, şi zise:

— Văd că am făcut o greşeală imensă încercând să conversez cu dumneavoastră, domnule... Se opri şi aşteptă ca el să-i spună numele de familie. Văzându-l că tace, adăugă: Domnule Digger. Va asigur că sunt o doamnă. Şi în curând voi fi *contesă.*

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică.

— Pe bune?

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Şi nu cred că aţi vrea să vă aflaţi în dizgraţiile unui conte, nu-i aşa?

Digger zâmbi şi îi aminti din nou de un vulpoi.

— N-ar fi pentru prima dată, păpuşă. Care conte?

— Nu-i răspunde, se răsti domnul Cross. Hai, Digger, ajunge.

Bărbatul îi dădu drumul, iar mâna butucănoasă alunecă uşor pe mijlocul ei. În clipa în care fu eliberată, se grăbi să se ducă lângă domnul Cross, care îi acorda şi mai puţină atenţie, dacă aşa ceva era cu putinţă. El înainta spre Digger, iar tonul lui era obişnuit, ascunzând ameninţarea care emana dinspre el cu fiecare mişcare.

— Acum că am rezolvat cu asta, poate îmi explici ce dracului cauţi în cazinoul meu.

Atenţia lui Digger rămase aţintită asupra ei, chiar şi când răspunse:

— Hai, hai, Cross. Ai uitat? Venisem doar ca să-ţi dau nişte informaţii pe care m-am gândit că le-ai aprecia... ca între vecini, aş zice eu.

— Nu suntem vecini.

— Orişicum. Am informaţiile care te interesează.

— Nu ai nimic din ce m-ar putea interesa.

— Nu? Nici măcar informaţii despre sora ta?

Cross încremeni, iar de încordare, lungi gâtul şi îşi arcui spatele, ceea ce-l făcu să se îndrepte şi să pară mai înalt decât înainte.

— Cred că nu numai că le vrei… dar eşti dispus să şi plăteşti pentru ele.

Atmosfera devenea tot mai încărcată. Ea mai auzise acea expresie şi i se păruse mereu ridicolă. Desigur că atmosfera devenea încărcată din cauza ceţii sau a fumului… ba chiar, ar fi spus ea, din pricina parfumului greu al Oliviei… dar întotdeauna considerase că o emoţie nu putea avea un asemenea efect asupra densităţii aerului şi că aceasta era o idee ridicolă… un clişeu, o expresie prostească ce ar fi trebuit interzisă.

Dar atmosfera chiar era încărcată şi îşi dădu seama că îi era din ce în ce mai greu să tragă adânc aer în piept, în timp ce aştepta să vadă ce urma să se petreacă.

— Doar se ştie că ea singură nu mai vine la tine, trişorule.

Pippa icni când auzi insulta. Desigur, domnul Cross nu permitea aşa ceva. Dar el nu păru să fi băgat de seamă.

— Să nu te atingi de sora mea.

— Nu-i problema mea dacă femeile sunt atrase de mine, spuse Digger. Un gentleman nu le poate refuza dacă îi cer un minut sau două, continuă el şi se uită din nou la Pippa. Nu-i aşa, Viitoare Doamnă Contesă?

— Îmi vine greu să cred atât că femeile ar putea fi atrase de dumneavoastră, cât şi, în cazul acesta, că jucaţi rolul gentlemanului, răspunse răspicat Pippa.

— Dumnezeule! Ascult-o pe-asta! zise Digger izbucnind într-un râs zgomotos care răsună puternic în sala cazinoului. Este ca o mică nurcă.

Pippa se încruntă.

— Dacă vreţi să mă insultaţi, cred că merge mai bine „curcă”.

— Nu, am spus bine. Eşti ca o nurcă. Cu dinţi ascuţiţi şi…

Privirea lui lascivă coborî pe corpul ei… Pun pariu că ai o blană moale. Zi-mi, Cross, ai încercat-o?

Pippa nu pricepu înţelesul cuvintelor, dar când domnul Cross se întinse spre Digger şi îşi încleştă mâinile pe reverul hainei sale, nu mai avu nicio îndoială că fusese insultată.

— Cere-ţi scuze doamnei.

Digger se smulse din strânsoare fără prea mare efort şi îşi netezi fracul cafeniu.

— A, mi se pare că încă nu, spuse el cu un aer superior. Dar nu mai e mult. După mine însă, nu e genul tău, zise şi făcu o plecăciune adâncă aruncându-le o privire ironică. Scuzele mele, Viitoare Doamnă Contesă.

Pippa îşi încleştă maxilarele când auzi cum i se adresase Digger în batjocură. Domnul Cross vorbi pe un ton destul de ameninţător.

— Pleacă de aici.

— Nu vrei să auzi ce-am venit să-ţi zic?

Ezitarea lui abia dacă se simţi… poate o jumătate de secundă… poate mai puţin. Dar Pippa o sesiză.

— Nu.

Digger râmji.

— O să te răzgândeşti. Îţi dau două zile.

Aşteptă o clipă, iar Pippa avu impresia că un pumnal pendula între acei doi bărbaţi, fiecare puternic în felul lui. Se întreba la cine era acum arma.

— Nu rezişti la chestiuni de familie, insistă Digger.

Domnul Cross îşi ridică bărbia într-un gest sfidător. Digger îşi duse mâna la pălărie, în semn de salut către Pippa, şi se folosi de acel gest ca să-i arunce o ultimă privire pofticioasă.

— Cât despre dumneavoastră, doamnă… nu e ultima oară când ne vedem.

— Dacă ţii la tine, este. Cuvintele domnului Cross fuseseră reci şi hotărâte şi nu admiteau opoziţie.

— Prostii. Doamna are întrebări, zise Digger, iar ochii lui albaştri se adânciră în privirea ei. Iar eu am răspunsuri.

Domnul Cross făcu un pas spre ei, şi scoase un sunet gutural, care-i atrase atenţia lui Digger. Acesta îi adresă domnului Cross mi zâmbet maliţios.

— Atunci, poftim, ai încă un motiv ca să vii la mine.

Furia domnului Cross era fățișă, iar Pippei îi pricinui o senzație deloc plăcută.

— Ieși afară.

Digger nu părea impresionat, dar nu mai zăbovi.

— Două zile, Cross.

Făcu un gest insolent cu ochiul spre Pippa și plecă.

Rămaseră tăcuți o vreme și se uitară la draperiile din catifea groasă care se clătinau după ieșirea lui Digger, apoi auziră zgomotul ușii masive de la intrare. Pippa răsuflă ușurată, expirând aerul pe care nici nu știa că-l ținea în plămâni.

La acel sunet, Cross se întoarse spre ea, iar privirea lui cenușie arunca scântei de furie.

— Poate ai vrea să-mi explici cum se face că ești tot aici.

Capitolul 3

Mi se pare că ar fi trebuit să mă gândesc dinainte la această desfășurare a evenimentelor. Până la urmă... dacă cineva dorește să înțeleagă gândurile unei gâște, trebuie să observe gâscanul. Gâscă de vară gri (Anser anser) *are unul dintre gâscanii ce-l mai ușor de identificat din acest gen. Gâscanii sunt mai mari decât femelele, au capete mai mari și gâturi mai lungi, iar când ating maturitatea sexuală, au tendința de a fi agresivi în preajma gâștelor. Interesant, masculii pot manifesta un comportament extrem de protector față de femele, deși de multe ori este dificil de făcut distincția dintre cele două tipuri de comportament.*

Jurnalul științific al domnișoarei Philippa Marbury, 22 martie 1831; cu paisprezece zile înainte de nunta sa.

Dintr-un instinct de conservare, Pippa rosti primul lucru care-i veni în minte:

— A bătut la uşă.

— Şi nu ţi-a dat prin cap că cineva care bate la uşa unui cazinou ar putea să nu fie genul de persoană cu care să vrei să ai de-a face?

Pentru cineva care avea reputaţia că era fermecător şi amabil, el nu se ridica deloc la înălţimea aşteptărilor.

— Nu sunt imbecilă, domnule Cross.

El îşi încrucişă mâinile la piept.

— Demonstreaz-o, Lady Philippa.

Ea se gândi să-şi ridice poalele rochiei şi să-i numească toate oasele piciorului. În schimb, rămase tăcută.

— Faptul că taci ar putea fi cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut azi.

— Nu mai era nimeni care să răspundă. Am aşteptat. E adevărat, am fost destul de surprinsă că acelui gentleman i s-a permis să bată atâta la uşă.

El miji ochii spre ea.

— Te asigur că asta nu se va mai întâmpla. Şi, ca să ştii, Digger Knight nu e un gentleman.

— Da. Am înţeles asta acum, spuse ea şi miji ochii albaştri, în spatele ochelarilor. Bine, până să-mi dau seama de asta… el era deja înăuntru.

— Vrei să-mi explici cum a ajuns să te strângă în braţe?

Ea îşi spuse că era mai bine să nu răspundă la acea întrebare. Nu voia ca situaţia să fie interpretată greşit. El profită de ezitarea ei.

— Tu i-ai *cerut-o?* Era următoarea ta opţiune pentru un partener de cercetări?

Ea se eschivă şi se uită spre uşă gândindu-se cum să scape.

— Nu… chiar.

Am unele întrebări. Ea n-ar fi vrut ca el să ştie că spusese asta. Cross făcu un pas spre ea şi îi blocă ieşirea.

— Dar cum a fost, exact?

Ea îşi ridică privirea spre el şi se simţi mai vinovată decât ar fi trebuit. Până la urmă, nu se aruncase în braţele

acelui bărbat.

— Tu i-ai cerut-o?

— Nu!

Nicio ezitare. Nu i-o ceruse. „Nu chiar”, repetă ea în gând. El îi auzi gândul de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

— Nu sunt sigur că te cred. Până la urmă, mi-ai cerut-o şi mie acum nici treizeci de minute.

— Nu e acelaşi lucru, şi ştiţi asta.

„Dacă ai fi zis da, n-aş mai fi în situaţia asta”, se gândi ea.

— Nu? întrebă el şi se lăsă pe călcâie.

— Nu!

Ea pufni supărată.

— Făceaţi parte dintr-un plan.

„Un plan de care s-a ales praful.”

Privirea lui era aţintită asupra ei ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile.

— Cred că are sens, într-un mod ciudat.

Se îndepărtă de ea şi, în timp ce păşea pe podeaua întunecată a cazinoului, îi spuse:

— Îţi sugerez să te întorci acasă şi să-l aştepţi pe cumnatul dumitale, Lady Philippa; fără îndoială o să te caute când o să afle de la mine că eşti o femeie complet nebună.

Nu putea să-i spună lui Bourne. Bourne avea să-i spună tatălui ei, iar acesta ar închide-o în Surrey până în dimineaţa nunţii. Fără întrebări. Iar Pippa ar rămâne fără informaţiile atât de preţioase. Lipsită de siguranţa cunoştinţelor. Fără siguranţă. Nu putea permite aşa ceva.

— Nu! ţipă ea, iar strigătul ei răsună puternic în încăpere.

El se întoarse şi spuse pe un ton sumbru:

— Domnişoară, aveţi impresia greşită că mă pot răzgândi.

Ea ezită.

— Eu nu i-am cerut nimic. N-am făcut nimic rău. O să plec. Vă rog… nu-i spuneţi lui Bourne.

El o ignoră însă cu desăvârşire, ca şi cum nici n-ar fi

rostit acele cuvinte. Privirea lui căzu asupra mesei de joc. Asupra zarurilor pe care ea le lăsase acolo, uitate, în dezordine. Ea făcu un pas spre el, iar privirea lui se întoarse şi o întâlni pe a ei, puternică şi neabătută. Ea îşi ţinu respiraţia. Înlemni.

— Sunt zarurile tale?

Ea dădu din cap.

— Da.

— Ai pariat?

— Eram pe cale s-o fac, spuse ea, fără să stea pe gânduri. *Când eşti la Roma, te comporţi ca romanii,* ca să zic aşa.

El îi ignoră jocul de cuvinte.

— Cu Knight?

— Cu mine.

— Pe ce?

— Nu mă decisesem încă. M-am gândit că… poate…

Ea se opri, năpădită de un val de ruşine.

— Poate aş putea…

Privirea lui deveni mistuitoare.

— Ai putea?…

Ea se uită la zaruri.

— Aş putea să-mi înteţesc eforturile pentru a vă câştiga sprijinul.

— În a te compromite.

Ei bine, când punea problema astfel, în acea încăpere mare, totul suna mult mai scandalos decât înainte.

— Da.

— Şi dacă nu? Ce? O să te duci acasă şi-o să aştepţi să te măriţi, ca o fată cuminte?

Vorbea cu ea de parcă ar fi fost un copil. De parcă planul ei ar fi fost complet idiot. Nu-şi dădea seama cât de necesar era? Că era vorba de *ştiinţă?*

— Nu m-am hotărât, spuse ea. Dar cred că aş fi luat în calcul alternativele. Suntem în plin sezon monden la Londra. Nu ducem lipsă de bărbaţi desfrânaţi care să mă ajute.

— Eşti o pacoste la fel de mare ca şi sora ta, spuse el

pe un ton neutru.

Ea îl privi confuză.

— Penelope?

— Exact.

Imposibil. Penelope era corectă în toate privinţele. N-ar fi venit niciodată în acel loc fără însoţitor. Ea clătină din cap.

— Penelope nu e deloc o pacoste.

O sprânceană roşcovană se ridică în semn de dezacord.

— Mă îndoiesc de faptul că Bourne ar fi de acord cu asta. Oricum, Digger Knight nu este în niciun caz un candidat viabil pentru un astfel de demers. Ai face bine să păstrezi o distanţă considerabilă data viitoare când o să-l întâlneşti.

— Cine e?

— Nu e cineva cu care să vrei să mai ai de-a face, zise el şi se încruntă.

Bine. N-ar fi fost corect să se simtă doar ea enervată.

— Nu ai dat cu zarurile.

— Nu, răspunse ea. Cred că te consideri foarte norocos pentru asta. Până la urmă, dacă aş fi câştigat?

— Eu aş fi fost un câştig?

Ea dădu din cap aprobator.

— Desigur. V-aş fi preferat ca asociat în munca mea de cercetare. Dar din moment ce n-am avut ocazia să dau cu zarurile, puteţi să vă consideraţi norocos, spuse ea şi îşi ridică poalele rochiei ca să plece într-un mod cât mai elegant posibil.

— Nu mă consider deloc aşa. Nu cred în noroc.

Ea dădu drumul rochiei.

— Deţineţi un cazinou şi nu credeţi în noroc?

El zâmbi uşor.

— Tocmai pentru că deţin un cazinou nu cred. Mai ales la zaruri. E un joc de noroc. Dar adevărul e, Lady Philippa, că nu ai fi avut nicio şansă. E imposibil să pariezi împotriva ta.

— Prostii.

El se rezemă cu spatele de masă.

— Nu e niciun risc. Dacă rezultatul este cel pe care ţi-l doreşti, nu e nicio pierdere. Iar dacă nu iese aşa cum vrei… poţi pur şi simplu nega ce s-a întâmplat. Dacă nu te poate trage nimeni la răspundere, nu e niciun motiv să dezvălui rezultatele.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Eu m-aş trage la răspundere. V-am mai spus. Nu pot să suport nesinceritatea.

— Şi nu ai minţit niciodată?

— Nici pe mine, nici pe alţii.

— Asta dovedeşte că nu eşti sub nicio formă pregătită pentru miza pe care ai fi pariat.

— Vedeţi în sinceritate un impediment?

— Unul mare de tot. Lumea e plină de mincinoşi, Lady Philippa. Mincinoşi şi trişori şi tot felul de ticăloşi.

— Aşa ca dumneavoastră?

Vorbele zburaseră de pe buzele ei înainte să le poată opri. Însă el nu păru insultat.

— Exact ca mine.

— Ei bine, atunci, e mai bine să rămân sinceră, să menţin balanţa în favoarea dumneavoastră.

El ridică din sprânceană.

— Nu crezi că este un gest de nesinceritate faptul că ai acest secret al compromiterii reputaţiei dumitale?

— Nicidecum.

— Lordul Castleton nu se aşteaptă să te urci virgină în patul lui?

Obrajii i se aprinseră. Se gândi că ar fi trebuit să se aştepte la cuvinte directe din partea lui, dar nu mai discutase niciodată despre acel subiect.

— Încă intenţionez… Se uită în altă parte… să fac asta. Doar că vreau să fiu mult mai bine informată despre actul în sine.

El ridică din sprânceană.

— Dă-mi voie să reformulez. Lordul Castleton nu se aşteaptă să fii o mireasă inocentă?

— N-am discutat niciodată despre asta.

— Deci ai găsit o portiţă.

Privirea ei se întoarse rapid către el.

— Nu-i adevărat.

— Minciuna prin omisiune tot minciună se cheamă.

Nu înţelegea cum avea reputaţia unui om fermecător. Ea nu-l găsea câtuşi de puţin fermecător.

— Dacă întreabă, n-o să-l mint.

— Probabil că e frumos să trăieşti în alb şi negru.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea, deşi mai bine s-ar fi abţinut.

— Înseamnă că în lumea reală, în care fetele nu sunt protejate de fiecare fărâmă de realitate, suntem cu toţii gri, iar încrederea e ceva relativ.

— Îmi dau seama acum că m-am înşelat când am crezut că sunteţi un om de ştiinţă. Adevărul e adevăr.

El zâmbi vag.

— Draga mea, nu e deloc aşa.

Ei nu-i plăcură cuvintele pe care Cross le rostise incredibil de sigur pe el. Fusese, evident, o greşeală. Venise acolo în speranţa că va câştiga experienţă şi informaţii, nu ca să primească o lecţie despre superioritatea masculină. Era timpul să plece.

El nu spuse nimic în timp ce ea traversă încăperea şi se îndreptă spre ieşire. Nu rosti niciun cuvânt până când ea dădu la o parte draperiile şi deschise prima uşă, simţindu-se dintr-odată nerăbdătoare să iasă.

— Dacă vrei să joci, ar trebui s-o faci cu sinceritate.

Ea încremeni în loc, cu o mână pe catifeaua grea. Sigur nu auzise bine. Întoarse capul şi se uită peste umăr spre el, cum stătea acolo înalt şi zvelt.

— Poftim?

Cross scoase încet o mână din buzunarul hainei şi o întinse spre ea. Pentru o clipă, i se păru că o chema la el. Pentru o clipă, aproape că se duse.

— Ai venit atâta drum până aici, Pippa.

Era prima oară când îi spunea pe numele de alint şi fu uimită de felul în care cuvântul sună pe buzele lui. Repetiţia rapidă a consoanelor… Felul în care buzele lui accentuau

fiecare literă… O tachina. Şi mai era ceva. Ceva ce nu putea explica.

— Ar trebui să ai ocazia să pariezi aşa cum se cuvine, nu crezi?

Deschise mâna şi scoase la iveală două cuburi mici, din fildeş. Ea se uită în ochii lui gri, care îi aruncau o privire calculată.

— Parcă nu credeaţi în noroc.

— Nu cred, zise el, dar cred şi mai puţin într-un pariu făcut cu tine însuţi şi în potrivirea rezultatului pentru ca aventura…

— Nu aventură, protestă ea. Experiment.

— Care-i diferenţa?

Nu-şi dădea seama?

— În primul caz e vorba de prostie. În celălalt, de ştiinţă.

— Greşeala mea. Spune-mi, unde-i ştiinţa în potenţialul tău pariu?

Ea nu avea un răspuns.

— Îţi spun eu… nu e. Oamenii de ştiinţă nu pariază. Ştiu mai bine de atât. Ştiu că indiferent de câte ori câştigă, şansele le sunt potrivnice.

El se îndreptă spre ea şi o înghesui în întuneric. N-o atinse, dar, în mod ciudat, acest lucru nu conta. Era îndeajuns de aproape încât să-i simtă trupul, înalt, bine făcut şi foarte cald.

— Dar, Pippa, tu o să pariezi, nu-i aşa?

Prezenţa lui o ameţea şi o împiedica să gândească limpede. Trase aer în piept, iar mirosul lemnului de santal o împresură, distrugându-i atenţia. N-ar fi trebuit să spună da. Dar, în mod ciudat, îşi dădu seama că nu putea să spună nici nu. Întinse mâna spre zaruri, spre locul în care acestea stăteau, mici, albe, în palma lui. Le atinse, îl atinse pe *el* – iar senzaţia pielii pe vârful degetelor trimise un fior care o străbătu. Se opri când îşi dădu seama şi încercă să analizeze senzaţia aceea. Să o identifice. Să *o savureze.* Dar apoi dispăru, iar mâna lui căzu şi nu lăsă în urmă decât cubuleţele din fildeş, încă fierbinţi de la atingerea lui. Aşa

cum era şi ea.

Desigur, i se părea ridicol. Nimeni nu se înfierbânta de la o atingere trecătoare. Erau poveşti din romane. Surorile ei ar fi oftat dezaprobator.

El făcu un pas înapoi şi arătă cu mâna spre zona de risc.

— Eşti pregătită?

Vocea lui era joasă şi blândă, cumva intimă, distonând cu încăperea cavernoasă.

— Da.

— Din moment ce joci în cazinoul meu, eu o să stabilesc regulile.

— Nu mi se pare corect.

El o privi hotărât.

— Când o să pariem la mesele dumitale, domnişoară, o să fiu mai mult decât bucuros să joc după regulile pe care le stabileşti.

— Presupun că e logic.

El îşi înclină capul.

Îmi plac femeile cu o înclinaţie către logică.

Ea zâmbi.

— Acum să jucăm după regulile ticăloşilor.

Ajunseseră la capătul unei mese lungi.

— Şapte sau unsprezece câştigă la prima aruncare. Din moment ce dumneata pariezi, o să-ţi permit să spui preţul.

Ea nu trebuia să se gândească.

— Dacă o să câştig, o să-mi spuneţi tot ce vreau să ştiu.

El se opri, iar ea crezu un moment că el s-ar putea răzgândi, în schimb, încuviinţă scurt.

— Mi se pare corect. Iar dacă tu pierzi… o să te întorci acasă şi o să aştepţi răbdătoare să te măriţi. Şi o să rezişti tentaţiei de a aborda vreun alt bărbat cu propunerea aceasta nebunească.

Ea se încruntă în semn de protest.

— Este un pariu enorm.

El înclină uşor capul.

— E singurul mod în care te poţi bucura de participarea mea.

Pippa se gândi la acele cuvinte şi calculă probabilitatea oferită de aruncarea zarurilor.

— Nu-mi place ce şanse am. Nu am decât douăzeci şi două şi două zecimi şanse de câştig. El ridică din sprânceană, evident impresionat. *Ha! Până la urmă nu era bătută-n cap.*

— Aici intervine norocul, zise el.

— Puterea aceea în care nu credeţi?

El ridică nonşalant din umăr.

— M-aş putea înşela.

— Şi dacă nu vreau să pariez?

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Atunci mă obligi să-i spun lui Bourne totul.

— Nu se poate!

— Ba se poate. Plănuisem să n-o fac, dar realitatea este următoarea: nu se poate avea încredere în dumneata că o să fii în siguranţă. Atunci cade în sarcina celor din jur să aibă grijă.

— Puteţi să vă asiguraţi că sunt în siguranţă fiind de acord cu propunerea mea, sublinie ea.

El zâmbi, iar strălucirea dinţilor lui albi o făcu să simtă un vârtej de emoţii înăuntrul ei – de parcă ar fi fost într-o trăsură care luase curba prea repede.

— E mai uşor ca Bourne să facă acest lucru. În plus, îmi place ideea că el te-ar închide într-un turn până în ziua nunţii şi că astfel te-ar ţine departe de locul ăsta.

Şi de el. Ea îşi dădu seama că nu-i plăcea deloc ideea. Se încruntă la el.

— Faceţi să pară că am o singură soluţie.

— Nu eşti prima persoană care joacă şi simte asta. Şi nici ultima.

Ea scutură zarurile.

— Bine. Orice în afară de şapte şi de unsprezece şi mă duc acasă.

— Şi o să te abţii să le propui acelaşi lucru şi altor bărbaţi, o preveni el.

— N-a fost aşa de vulgar pe cum lăsaţi să se înţeleagă.

— A fost îndeajuns de vulgar.

El *fusese* aproape dezbrăcat. Ceea ce fusese incredibil de vulgar. Simţi cum i se aprind obrajii şi încuviinţă din cap.

— Foarte bine. O să mă abţin să le mai cer altor bărbaţi să mă ajute în cercetarea mea.

El păru mulţumit de promisiune.

— Şi acum dă cu zarul.

Ea trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru ce urma, iar inima îi bătu cu putere în timp ce aruncă zarurile de fildeş şi urmări cum unul dintre ele se lovi de marginea din mahon de la capătul opus, se întoarce şi se opreşte aproape de fratele lui pe un „R” mare – prima literă din cuvântul *Risc*, ce se unduia pe masa de joc, într-un scris extravagant.

Nouă.

Risc, într-adevăr.

Pierduse. Îşi sprijini mâinile de lemnul rece al mesei şi se aplecă de parcă ar fi putut face în aşa fel încânt unul dintre zaruri să se întoarcă până ce va câştiga. Apoi îşi ridică privirea spre adversar.

— *Alea iacta est,* zise el.

Zarurile au fost aruncate. Cuvintele pe care Cezar le rostise când plecase la război împotriva Romei. Sigur, riscul pe care şi-l asumase Cezar îi adusese un imperiu; cel pe care şi-l asumase Pippa o făcuse să piardă ultima ocazie de a obţine informaţiile preţioase.

— Am pierdut, zise ea fără să ştie ce altceva să spună.

— Da.

— Am vrut să câştig, adăugă ea, cu un sentiment de dezamăgire, aspru şi nefamiliar.

— Ştiu.

El ridică o mână spre obrazul ei, iar mişcarea îi distrase atenţia de la zaruri şi o făcu dintr-odată să tânjească după altceva, îşi ţinu răsuflarea înfruntând acea senzaţie năvalnică – un val indescriptibil pe care îl simţea în

piept.

Degetele lui lungi se apropiară, dar nu o atinseră, şi lăsară în urma lor o vagă căldură.

— Trebuie să încasez câştigul, Lady Philippa, spuse el încet.

Să încaseze. Cuvântul era mai mult decât o adunare de litere. Ea îşi dădu pe loc seama că el urma să îşi ceară preţul. Că ea va trebui să-l plătească. Se uită în ochii lui gri, prin lumina difuză.

— Nu voiam decât să ştiu mai multe despre căsnicie.

El îşi lăsă capul într-o parte şi o şuviţă roşcată căzu pe una dintre sprâncene.

— Este cel mai obişnuit lucru din lume. De ce te îngrijorează?

Pentru că nu înţelegea.

Rămase tăcută. După un lung moment, el zise:

— E timpul să pleci acasă.

Ea dădu să mai zică ceva, să încerce să-l convingă că pariul fusese prostesc, să încerce să-l convingă s-o lase să rămână, dar chiar în acel moment, mâna lui se mişcă şi trasă o linie delicată pe gâtul ei, iar atingerea aproape insesizabilă lăsă în urmă o promisiune neonorată. Rugămintea ei se pierdu într-o dorinţă arzătoare, ciudată, de a fi atinsă. Îşi ţinu răsuflarea şi rezistă tentaţiei de a face un pas spre el.

— Pippa, şopti el.

În acel nume era un indiciu… ceva ce nu putea identifica exact, îi era greu să gândească. El era atât de aproape. Prea aproape şi, într-un fel, nu îndeajuns de aproape.

— Du-te acasă, draga mea, zise el, iar degetele lui atinseră în sfârşit, *în sfârşit,* uşor ca un fulg, locul în care zvâcnea pulsul ei.

Într-un fel, dintr-odată, acestea îi oferiră totul şi nimic. Se aplecă spre acea mângâiere fără să se gândească, dorindu-şi mai mult. Dorindu-şi să refuze. El îşi îndepărtă mâna într-o clipă – înainte ca ea să se desfete cu atingerea degetelor lui – şi, pentru o clipă de nebunie, trecătoare, se

gândi să se întindă spre el şi să-l facă s-o atingă din nou.

Cât de fascinant.

Cât de înspăimântător.

Trase adânc aer în piept şi făcu un pas înapoi. Unul, doi. Cinci, în timp ce el îşi încrucişă braţele la piept, într-un gest atent controlat, pe care începea să-l asocieze cu persoana lui.

— Nu e un loc potrivit pentru tine.

Iar în timp ce se uita la el şi simţea o dorinţă neliniştitoare şi aproape irezistibilă de a rămâne în cazinou, îşi dădu seama că locul acela era mult mai mult decât îşi dorise.

Capitolul 4

Trandafirii au înmugurit – doi boboci perfecţi, roz, din mijlocul unui tufiş de trandafiri roşii, conform ipotezei. Aş fi foarte mândră de realizare dacă nu aş fi eşuat atât de profund în cercetările mele nonbotanice. Se pare că mă pricep mult mai bine la horticultură decât la oameni. Din păcate, nu e o descoperire surprinzătoare.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, *73* martie 1831; cu treisprezece zile înainte de nunta sa.

— Pe bune, Pippa, zise Olivia Marbury şi oftă din pragul serei de portocali de pe domeniul familiei Dolby. Ar trebui să ai lucruri mai bune de făcut decât să-ţi pierzi timpul cu plantele tale. Peste douăsprezece zile ne măritǎm.

— Treisprezece, o corectă Pippa fără să ridice privirea din caietul în care făcea observaţiile matinale legate de evoluţia florilor.

Ştia că nu era o idee bună să-i explice Oliviei că munca ei asupra trandafirilor nu era o „pierdere de vreme”, ci era mult mai interesantă şi mai relevantă pentru ştiinţă.

Olivia nu făcea distincţia dintre ştiinţă şi navigare.

— Ziua de azi nu se pune! răspunse cu o încântare imposibil de trecut cu vederea a doua – sau prima – mireasă a ceea ce se presupunea că va fi „dubla nuntă a secolului” (cel puţin mama lor spunea aşa). E deja pe terminate!

Pippa rezistă pornirii de a o corecta pe sora ei mai mică şi îşi spuse că, de vreme ce aştepta cu nerăbdare evenimentul cu pricina, ziua aceea, într-adevăr, nu mai conta. Dar din moment ce Pippa era nesigură şi temătoare când venea vorba de asta, ziua aceea conta. Chiar foarte mult. Mai erau paisprezece ore şi – se uită la pendula din apropiere – patruzeci şi trei de minute din acea zi, douăzeci şi trei martie, iar Pippa nu avea nici cea mai mică intenţie de a risipi măcar vreun minut din cele douăsprezece zile cât mai rămăseseră din viaţa ei premaritală.

Olivia ajunsese în cealaltă parte a mesei de lucru şi se aplecă peste aceasta cu un zâmbet larg pe chipul ei luminos.

— Observi ceva diferit la mine astăzi?

Pippa lăsă stiloul jos şi se uită la sora ei.

— Adică dincolo de faptul că mai ai puţin şi o să pici peste mormanul ăla de pământ?

Olivia strâmbă dezgustată din nasul ei perfect şi se îndreptă.

— Da.

Pippa îşi împinse ochelarii mai sus pe nas, se uită şi văzu ochii strălucitori ai surorii ei, zâmbetul misterios şi chipul ei drăgălaş. Nu observă nimic diferit.

— O coafură nouă?

Olivia râse.

— Nu.

— O rochie nouă?

Râsul ei se preschimbă într-un zâmbet.

— Pentru un om de ştiinţă nu prea ai spirit de observaţie, să ştii.

Olivia duse o mână la gât, şi atunci Pippa observă. Rubiniii enorm şi strălucitor. Făcu ochii mari, iar Olivia râse.

— Aha! Acum ai băgat de seamă!

Îndreptă iute mâna spre Pippa, care fu nevoită să se lase pe spate pentru a evita să fie lovită cu bijuteria.

— Nu-i aşa că e superb?

Pippa se aplecă pentru a studia bijuteria.

— Este, răspunse ea şi îşi ridică privirea. Este enorm.

— Viitorul meu soţ mă adoră, zise Olivia zâmbind fericită.

— Viitorul tău soţ te răsfaţă.

La auzul acelor cuvinte, Olivia schiţă din mână un gest de indiferenţă.

— Spui asta de parcă nu merit să fiu răsfăţată.

Pippa râse.

— Sărmanul Tottenham. N-are nici cea mai vagă idee în ce s-a băgat.

Olivia îi aruncă o privire rece.

— Prostii. Ştie exact în ce s-a băgat. Şi îi place la nebunie, zise ea şi îşi întoarse atenţia spre bijuterie. E aşa de frumos şi de *roşu.*

Pippa încuviinţă din cap.

— De la crom.

— De la ce?

— Crom. Este un aditiv care face cristalul să fie roşu. Dacă ar fi fost adăugat altceva… n-ar mai fi fost rubin. Ar fi fost safir.

Olivia clipi, iar Pippa continuă:

— Este o părere greşită, destul de comună, cum că toate safirele sunt albastre, dar nu aşa stau lucrurile. Pot avea orice culoare… verzi sau galbene sau chiar roz. Depinde de aditiv. Dar se numesc safire. Numai dacă sunt roşii se numesc altfel. Rubine. Din cauza cromului.

Se opri când observă privirea goală de pe faţa Oliviei. Era aceeaşi privire pe care o surprindea la majoritatea oamenilor când Pippa vorbea prea mult. *Însă nu la toţi.* Nu şi la domnul Cross. El păruse interesat de ea. Chiar şi când o făcuse nebună. Până în clipa în care o dăduse afară din cazinoul lui. Şi din viaţa lui. Fără să-i împărtăşească nimic din ceea ce voia să ştie.

Olivia se uită din nou la inel.

— Ei bine, rubinul meu e roşu. Şi e frumos.

— Este, îl admiră Pippa. Când l-ai primit?

Un zâmbet mic, misterios, răsări pe chipul drăgălaş al Oliviei.

— Tottenham mi l-a dat aseară, după teatru.

— Şi mama n-a comentat nimic la micul dejun? Sunt şocată.

— Olivia zâmbi strengăreşte.

— Mama n-a fost acolo când l-am primit.

Se ascundea ceva în spatele cuvintelor ei… o insinuare pe care Pippa aproape că n-o observă. Pe care nici c-ar fi observat-o dacă Olivia n-ar fi privit-o cu subînţeles.

— Dar unde era?

— Cred că mă căuta pe mine.

Urmă o pauză lungă, care până şi Pippa îşi dădu seama – ascundea multe.

— Nu era cu noi.

Pippa se aplecă peste masă.

— Unde eraţi?

Olivia surâse misterios.

— N-ar trebui să spun.

— Erai *singură?* zise Pippa icnind greoi. Cu vicontele?

Râsul Oliviei era luminos şi relaxat.

— Serios acuma, Pippa… n-ar trebui să vorbeşti ca o slujnicuţă speriată, zise ea şi îşi coborî glasul. Am fost… dar nu pentru mult timp. Îndeajuns ca el să-mi dea inelul… şi ca eu să-i mulţumesc.

— Cum i-ai mulţumit?

— Îţi poţi imagina, răspunse Olivia cu un zâmbet larg.

— Nu pot.

Era adevărat.

— Sigur ai avut şi tu un motiv sau două să-i *mulţumeşti* lui Castleton.

Numai că nu avusese. Da, sigur că rostise cuvântul *mulţumesc* faţă de logodnicul ei, dar nu avusese ocazia să fie singură cu el în acest scop. Şi era sigură că lui nu-i

trecuse niciodată prin cap să-i ofere un asemenea dar extravagant precum cel al vicontelui Tottenham către Olivia.

— Mai exact, cum anume i-ai mulţumit, Olivia?

— Eram la teatru, Pippa, spuse Olivia cu un aer de superioritate. N-am putut face prea multe. Au fost doar câteva sărutări.

Săruturi. La plural.

Pippa tresări când auzi cuvintele, răsturnă din greşeală călimara şi făcu pe faţa de masă o baltă de cerneală neagră, care se întindea spre un lămâi tânăr, plantat într-un ghiveci. Olivia sări înapoi ţipând.

— Să n-ajungă pe rochia mea!

Pippa îndreptă călimara şi şterse lichidul cu o cârpă pe care o ţinea la îndemână, nerăbdătoare să afle mai multe informaţii.

— L-ai… Se uită spre uşa serei de portocali ca să se asigure că erau singure… Sărutat pe Tottenham?

Olivia făcu un pas înapoi.

— Sigur că da. Nu pot să mă mărit cu un bărbat fără să ştiu că suntem… compatibili.

Pippa clipi nedumerită.

— Compatibili?

Se uită la jurnalul ei de studiu, care stătea deschis pe masă, plin cu notiţe despre trandafiri, dalii, gâşte şi anatomia omului. Le-ar fi schimbat pe toate pe câteva pagini cu însemnări despre experienţa Oliviei.

— Da. Sigur te-ai întrebat şi tu cum o să fie… fizic… cu Castleton… după ce te măriţi.

Întrebat era un cuvânt prea simplu, care nu definea în întregime ce simţea Pippa despre natura fizică a relaţiei ei cu Castleton.

— Sigur.

— Ei, atunci ai înţeles, zise Olivia.

Numai că Pippa nu înţelesese. Deloc. Rezistă tentaţiei de a spune acest lucru cu voce tare şi căută o altă cale de a discuta cu Olivia despre experienţa ei, astfel încât să nu pară prea disperată. deşi, desigur, era.

— Şi… ţi-a plăcut să-l săruţi?

Olivia dădu din cap entuziasmată.

— O, da. E foarte priceput. La început am fost surprinsă de entuziasmul lui…

În acel moment, Pippa detesta toate eufemismele limbii.

— Entuziasm?

Olivia râse.

— În sensul cel mai bun… M-am mai sărutat cu câţiva băieţi înainte…

— *Da?*

— …dar am fost puţin surprinsă de… Făcu o mică pauză şi îşi ridică mâna cu inelul, de parcă gestul în sine avea un înţeles relevant.

Pippa mai avea puţin şi sărea la gâtul surorii ei mai mici.

— De… o îndemnă ea.

— De experienţa lui, şopti Olivia, de-abia auzit.

— Explică.

— Ei bine, are o limbă foarte dibace.

Pippa se încruntă.

— *Limbă?*

— O! Tu şi Castleton nu v-aţi sărutat niciodată, conchise Olivia, după reacţia de stupoare a surorii sale.

Pippa se încruntă. Ce naiba făcea un bărbat cu limba într-o astfel fel de situaţie? Limba era un organ menit să ajute la mâncat şi la vorbit. Ce rol avea în sărut? Deşi, logic, când buzele care se atingeau, şi limbile ajungeau destul de aproape una de alta… dar ideea era tulburătoare.

— Dar cred că n-ar trebui să fiu surprinsă, continuă Olivia.

Stai. Pippa se uită la sora ei.

— Poftim?

Olivia flutură din nou mâna cu rubinul.

— Vorbim totuşi despre *Castleton.*

— Nu-i nimic în neregulă cu Castleton, sări Pippa în apărarea lui. E un om foarte bun şi plăcut.

În clipa în care rosti acele cuvinte, îşi dădu seama ce

intenţionase să spună Olivia. Şi la ce se referise domnul Cross cu o zi în urmă, când sugerase că poate Castleton nu era un mire aşa de potrivit pentru ea. Castleton era un bărbat foarte bun, dar nu era genul care să inspire sărutări. În mod cert nu cu limba. Orice-ar fi presupus asta.

— Sigur că este, zise Olivia fără să îşi închipuie gândurile tulburătoare ale Pippei. Şi e şi bogat. Ceea ce ajută.

— Nu mă mărit cu el pentru că e bogat.

Olivia îşi concentră atenţia asupra Pippei.

— Atunci de ce *te măriţi* cu el?

Întrebarea nu era deplasată.

— Pentru că aşa am convenit.

— Nu la asta mă refer şi ştii prea bine.

Pippa ştia, într-adevăr, şi erau mai multe motive pentru care se mărita cu el. Tot ce îi spusese Oliviei şi domnului Cross era adevărat. Contele era bun, plăcut şi îi plăceau câinii. Aprecia inteligenţa ei şi era dispus să-i ofere acces deplin la moşia lui şi la toate aspectele care ţineau de aceasta. Poate că nu era prea inteligent, rapid sau foarte amuzant, dar era mai bun decât majoritatea. Nu, nu era ceea ce majoritatea femeilor ar fi numit o partidă bună, nu era un viconte cu perspective de prim-ministru, ca logodnicul Oliviei, şi nu era un marchiz cu cazinou şi o reputaţie controversată cum era Bourne al Penelopei, dar nu era nici bătrân, precum soţul Victoriei, sau absent ca cel al lui Valerie.

Şi îi ceruse mâna.

Ezită la acest gând. Şi asta conta. Philippa Marbury era ciudată, iar lordului Castleton nu părea să-i pese. Dar nu voia s-o spună cu voce tare. Nu Oliviei – mireasa ideală, care se potrivea de minune cu unul dintre cei mai influenţi bărbaţi din regat. Aşa că, în schimb, spuse:

— Poate că sărută foarte bine.

Expresia Oliviei oglindi sentimentele Pippei în acea privinţă.

— Poate, spuse ea.

Nu că Pippa ar fi avut de gând să-şi testeze bizara

teorie. Nu avea cum. Acceptase pariul domnului Cross. Promisese. O imagine trecu prin faţa ochilor ei, zarurile rostogolite pe ţesătura verde, atingerea caldă a degetelor lui, ochii gri, cu o privire serioasă, şi vocea profundă, puternică: *O să te abţii să le propui acelaşi lucru şi altor bărbaţi.* Pippa Marbury nu voia să-şi încalce cuvântul dat. Dar era o urgenţă, nu-i aşa? Doar Olivia îl sărutase în Tottenham. Fără îndoială că a-şi săruta logodnicul nu era în afara limitelor pariului. Nu?

Numai că ea nu voia să-şi sărute logodnicul.

Privirea Pippei căzu pe tufa de trandafiri asupra căreia se concentrase intens înainte de sosirea surorii ei… frumoasa descoperire ştiinţifică pălea în comparaţie cu informaţia pe care Olivia tocmai i-o împărtăşise. Şi era irelevant că nu voia să-i propună acest lucru lui Castleton. Şi la fel de irelevant era faptul că altul era bărbatul căruia i-ar fi făcut propunerea, irelevant mai ales pentru că acesta o dăduse afară din cazinoul lui manifestând un dezinteres vădit.

Cât despre senzaţia de încordare pe care o simţea în piept, Pippa era sigură că nu avea legătură cu amintirea acelui bărbat înalt şi fascinant, ci era doar emoţia firească a unei viitoare mirese. Toate miresele erau neliniştite.

Ah, să treacă mai repede cele douăsprezece zile! se pronunţă Olivia plictisită de conversaţie şi ignorând gândurile Pippei.

Toate miresele, mai puţin Olivia.

*

— Douăzeci şi opt de ore, spuse Digger Knight consultându-şi alene ceasul de buzunar, după care rânji îngâmfat. Îţi mărturisesc, aş fi mizat pe mai puţin de douăsprezece.

— Îmi place să te las în aşteptare, zise Cross.

Îşi dădu jos mantaua şi se aşează pe un scaun incomod din lemn, aflat în colţul opus faţă de biroul din lemn masiv al lui Knight. Aruncă o privire aspră peste umăr, spre omul

lui Digger, care îl urmărise până în birourile private ale stăpânului său.

— Închide uşa.

Bărbatul cu faţa ciupită de vărsat se conformă.

— Ai rămas pe partea greşită.

Bărbatul rânji. Knight râse.

— Lasă-ne.

Când rămaseră singuri în sfârşit, zise:

— Ce pot să spun, oamenii mei mă protejează.

Cross se lăsă pe spătarul scaunului mic, îşi puse picior peste picior şi refuză mobilierului scopul său de bază – intimidarea.

— Oamenii tăi îşi protejează venitul.

Knight nu-l contrazise:

— Loialitate cu orice preţ.

— O regulă convenabilă pentru nişte vagabonzi.

Knight îşi lăsă capul într-o parte.

— Vrei să spui că oamenii tăi nu sunt loiali Îngerului Căzut tot pentru bani?

— Îngerul le oferă mai mult decât siguranţă materială.

— Tu, Bourne şi Chase n-aţi putut niciodată să rezistaţi în faţa unui biet suflet pierdut, zise Knight, încruntat, şi se ridică. Întotdeauna am crezut că astfel de sarcini cad în seama vicarilor. Gin?

— Nu sunt prost să beau ce-mi dai tu.

Knight ezită când îşi turnă în pahar.

— Crezi că te-aş otrăvi?

— Nu pretind să ştiu ce mi-ai face dacă ai avea ocazia.

Knight zâmbi.

— Am planuri pentru tine viu, băiete.

Lui Cross nu-i plăcea înţelesul ascuns al vorbelor, faptul că se afla pe un teritoriu primejdios, că avea să fie târât într-un joc cu riscuri mari, ale cărui reguli nu le cunoştea. Îşi oferi o clipă de răgaz pentru a cerceta biroul lui Knight. Mai fusese acolo, ultima oară în urmă cu şase ani, iar camerele păreau să nu se fi schimbat. Erau încă imaculate şi neînghesuite, golite de orice indiciu despre

viaţa privată a proprietarului lor.

Într-o parte a încăperii erau registre greoaie – de asigurări, spunea Knight – stivuite cu grijă. Cross ştia mai bine ca oricine ce conţineau acestea: istoricul financiar al tuturor bărbaţilor care jucaseră la mesele cazinoului eponim al lui Knight. Ştia nu pentru că avea şi el registre similare pe podeaua cabinetului său de lucru, ci şi pentru că le văzuse în noaptea aceea, în urmă cu şase ani, când Digger deschisese o carte imensă, iar acoliţii lui nepricepuţi îi arătaseră lui Cross dovada păcatelor lui înainte de a-l bate până-l lăsaseră aproape fără suflare. Nu se luptase cu ei. De fapt, se rugase pentru succesul lor.

Knight îi oprise înainte să-şi termine treaba şi ordonase ca el să fie uşurat de toţi banii şi aruncat afară din cazinou. Dar nu înainte de a-l aşeza pe un nou drum. Bărbatul mai vârstă se aplecase spre el, ignorându-i faţa plină de vânătăi, hainele însângerate şi coastele şi degetele rupte. „Crezi că nu văd ce faci? Cum te joci cu mine? N-o să te ucid. Nu ţi-a sunat ceasul încă.” Ochii tumefiaţi ai lui Cross erau aproape închişi, dar îl observase pe Knight care se aplecase spre el furios. „Dar nu o să te las să mă mai jecmăneşti”, îi spusese bărbatul mai în vârstă. „Felul în care te simţi acum… asta e asigurarea mea. Dacă te întorci, o să fie mai rău. Fă bine şi stai departe, astfel n-o să am încotro şi va trebui să te distrug.”

Fusese deja distrus, dar oricum se ţinuse departe. Până în acea zi.

— De ce sunt aici?

Knight se aşează din nou pe scaunul lui şi dădu pe gât o înghiţitură de alcool curat. După ce se strâmbă, zise:

— Cumnatul tău îmi datorează zece mii de lire.

Experienţa câştigată în anii de practică îl ajută pe Cross să-şi ascundă şocul. Zece mii de lire era o sumă exorbitantă. Majoritatea oamenilor îi făceau într-o viaţă. Majoritatea celor de seama lui îi făceau într-un an. În doi. Şi în mod cert era mai mult decât putea înapoia Dunblade. Baronul îşi împărţise deja pe parcele fiecare petic de teren liber din moşia lui şi avea un venit de două mii de lire pe

an.

Două mii patru sute şi treizeci şi cinci de lire, anul trecut.

Nu era mult, dar era de ajuns cât să păstreze căminul soţiei şi al copiilor săi. De ajuns cât să-şi trimită fiul la şcoală. De ajuns, cât să ofere o iluzie de respectabilitate care le permitea baronului şi baronesei să primească invitaţii demne de invidie de la ceilalţi membri ai *înaltei societăţi.* Cross se asigurase de asta.

— Cum e posibil aşa ceva?

Knight se lăsă pe spătar şi răsuci în mână paharul de cristal.

— Omului îi place să joace. Cine-s eu să-l opresc?

Cross rezistă tentaţiei de a se întinde peste masă şi de a-l strânge de gât pe bărbatul din faţa lui.

— Zece mii de lire înseamnă mai mult decât atât, Digger. Cum s-a întâmplat?

— Se pare că domnul a primit un credit fără acoperire.

— Niciodată în viaţa lui n-a avut atâta bănet.

— M-a asigurat că poate plăti, zise Knight cu o voce stridentă, făcând-o pe nevinovatul. Nu pot fi făcut responsabil pentru faptul că a minţit, spuse el şi se uită la Cross, care-l privea cu subînţeles. Unii oameni nu se pot abţine. Tu m-ai învăţat asta.

Vorbele erau menite să doară – să rememoreze noaptea aceea în care Cross, proaspăt ieşit de pe băncile facilităţii, sigur pe el şi arogant, jucase la mesele lui Knight şi câştigase. Jucase de multe ori până când stăpânise aşa de bine jocul *vingt-et-un* încât nu putea face nimic altceva decât să câştige. Se plimbase din cazinou în cazinou timp de câteva luni şi jucase o noapte colo, două nopţi dincolo, convingându-i pe toţi privitorii că nu era decât pur şi simplu norocos. Pe toţi cu excepţia lui Digger.

— Deci, asta e răzbunarea ta? Şase ani ai lucrat la ea?

Knight oftă exasperat.

— Prostii. Am trecut de mult peste asta. Niciodată nu mi-a plăcut răzbunarea la rece. Întotdeauna mi-a plăcut să am ceva cald pe masă. E mai bine pentru digestie.

— Atunci uită de datorie.

Knight râse şi îşi răsfiră degetele pe biroul din mahon.

— Nu suntem *chiar* chit, Cross. Datoria rămâne în picioare. Dunblade e un prost, dar asta nu schimbă faptul că îmi e dator. Aşa-s afacerile; sunt sigur că eşti de acord cu mine, zise el şi făcu o pauză. Păcat că e baron. Închisoarea datornicilor este mai bună decât ce i-am pregătit eu.

Cross nu se prefăcu că n-ar fi înţeles bine. Doar şi el conducea un cazinou şi ştia mai bine ca oricine ce pedepse secrete puteau fi aplicate baronilor care credeau că sunt imuni la datorii. Se aplecă spre interlocutorul său.

— Pot să năruiesc locul ăsta. Jumătate dintre baroni sunt membrii noştri.

Knight se aplecă şi el în faţă.

— Eu n-am nevoie de jumătate dintre baroni, băiete. O am pe sora ta.

Lavinia.

Singurul motiv pentru care se afla acolo. O amintire îi trecu prin faţa ochilor: Lavinia, tânără şi proaspătă, râzând spre el în timp ce îşi strunea înainte iapa ei preferată peste dealurile din Devonshire. Era mai mică decât el cu şapte ani, răsfăţată şi nu se temea de nimic. Nu era de mirare că îl înfruntase pe Knight. Lavinia nu fusese niciodată genul care să rămână tăcută – nici măcar atunci când acest lucru ar fi fost spre binele tuturor. Se măritase cu Dunblade după ce Baine murise, iar Cross plecase de acasă; el citise despre căsătorie în ziare, fusese o logodnă rapidă, urmată de o nuntă şi mai rapidă – cu ajutorul unei derogări speciale care permisese scurtarea doliului. Fără îndoială, tatăl ei dorise ca nunta să se facă repede, ca să se asigure că *cineva* o va lua de nevastă pe fata lui.

Cross se uită în ochii de un albastru strălucitor ai lui Knight.

— Ea n-are nicio legătură cu asta.

— O, ba da. E interesant cum femeile reuşesc să se bage în bucluc, nu-i aşa? Indiferent cât încerci să le ţii la distanţă, dacă o femeie şi-a pus în cap să se amestece, o

va face cu siguranţă, spuse Knight.

Deschise o cutie din fildeş, frumos ornată, scoase un trabuc şi îl bătători de masă o dată, de două ori, după care îl aprinse. Trase cu nesaţ, apoi zise:

— Iar tu ai două pe cap. Hai să vorbim despre noua mea cunoştinţă. Femeia de ieri. Cine e?

— Nu are importanţă.

Cross îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală. Ar fi trebuit să ignore întrebarea. Ar fi trebuit să evite răspunsul. Dar răspunsul lui prea rapid scoase la iveală mai mult decât ar fi vrut.

Knight îşi lăsă capul într-o parte, curios.

— Se pare că are foarte multă importanţă.

La dracu'. Nu era nici locul şi nici momentul potrivit pentru Philippa Marbury, cu ochii ei enormi, albaştri, mintea ei prea logică şi bizareriile ei tentante. Îşi înlătură din minte acel gând.

N-o voia acolo.

— Am venit să discut despre sora mea.

Knight acceptă schimbarea de subiect. Poate cu prea multă uşurinţă.

— Trebuie să recunosc că sora ta are temperament.

În încăperea îngustă aerul era sufocant, iar Cross rezistă tentaţiei de a se foi pe scaun.

— Ce vrei?

— Nu e vorba despre ce vreau eu. E vorba despre ce a oferit sora ta. A fost foarte generoasă. Se pare că tânăra ar face orice ca să-şi ţină copiii în siguranţă, departe de scandal.

— Copiii Laviniei nu vor avea de suferit din cauza scandalului.

Cuvintele erau ferme şi hotărâte. Cross ar fi mutat pământul din loc ca să se asigure de acest lucru.

— Eşti sigur? întrebă Knight şi se lăsă pe spătarul scaunului. Se pare mai degrabă că sunt la un pas de un scandal monstru. Sărăcie. Un tată suferind de patima jocurilor de noroc le-a irosit moştenirea. O mamă cu inima frântă. Şi un unchi care a întors spatele familiei şi societăţii

şi nu s-a uitat înapoi, iar… Nu-şi mai încheie fraza, nu mai era nevoie.

Nu era adevărat. Nu tot. Nu le întorsese spatele.

Cross se încruntă.

— Ţi-ai pierdut accentul, Digger.

Knight zâmbi strâmb.

— Nu-i nevoie de el cu vechii prieteni.

Knight trase cu nesaţ din trabuc.

— Dar să ne întoarcem la băieţii ăia norocoşi. Mama lor e o femeie puternică. S-a oferit să mă plătească. Păcat că n-are bani.

Nu era nevoie de o minte genială ca să priceapă insinuarea. Să înţeleagă ce se ascundea în spatele cuvintelor. Un om mai puţin experimentat ar fi avut o izbucnire de furie fără să observe toate piesele din joc, dar Cross era un om cu şcoala vieţii. El nu doar că auzise ameninţarea. Auzise şi oferta.

— N-o să mai vorbeşti niciodată cu sora mea.

Knight îşi lăsă capul în jos.

— Chiar crezi că eşti în postura de a pronunţa o asemenea sentinţă?

Cross se ridică şi îşi puse haina pe braţ.

— O să plătesc datoriile. Dublu. O să trimit hârtia mâine. Iar tu o să stai departe de familia mea.

Se întoarse şi dădu să plece.

Fără să se clintească din loc, spuse simplu:

— Nu.

Cross se opri şi vorbi peste umăr, iar în vocea lui se citi pentru prima oară tulburarea.

— Este a doua oară când mă refuzi zilele astea, Digger. Nu-mi place.

— Mă tem că datoria nu poate fi plătită aşa de uşor.

Digger Knight nu-şi făcuse reputaţia de a fi unul dintre cei mai înrăiţi jucători din Londra jucând după reguli. Înclinaţia lui către încălcarea acestora îl salvase pe Cross în urmă cu câţiva ani. Se bucurase de felul în care lucrase mintea lui Cross. Îl forţase să dezvăluie cum număra cărţile, cum calcula următoarea carte, cum ştia când şi cât de mult

să parieze. Cum reuşea Cross să câştige întotdeauna.

Cel puţin la masa de joc.

Se întoarse iar spre rivalul său.

— Atunci, cum?

Digger izbucni într-un hohot de râs răguşit, din toată inima, care îl făcu pe Cross să scrâşnească din dinţi.

— Ce moment memorabil… măreţul Cross, dornic să-mi dea orice-i cer. Cât de… responsabil din partea ta.

Tonul lui nu trăda nicio urmă de surpriză, numai o satisfacţie nedisimulată, plină de îngâmfare. Iar în acel moment, Cross îşi dădu seama că nu fusese niciodată vorba, de fapt, despre Dunblade. Knight voia ceva mai mult şi se folosise de singurul lucru la care ţinea Cross ca să-l obţină.

— Îmi pierd vremea. Ce vrei?

— E simplu, pe bune, spuse Knight. Vreau ca fata mea să devină contesă.

Dacă ar fi fost pus să ghicească preţul lui Knight pentru a lăsa nepătată reputaţia surorii lui şi a nu le face niciun rău copiilor ei, Cross ar fi spus că nimic nu-l putea surprinde. Se pregătise ca Knight să-i ceară să devină coproprietar la Îngerul Căzut, sau ca şeful de sală sau cei care se ocupau de pază să meargă să lucreze pentru el sau chiar ca el să fie luat la cazinoul lui Digger. S-ar fi aşteptat la extorcare – la dublarea datoriilor, la triplarea lor, îndeajuns de mult încât să fie o lovitură financiară. Ba chiar şi-ar fi imaginat o propunere de comasare a celor două localuri; Knight detesta faptul că Îngerul Căzut avusese un asemenea succes printre aristocraţi în doar câteva luni de la deschidere, în timp ce cazinoul lui Knight rămăsese unul mediocru, de mâna a doua, care aduna baronii respinşi de standardele riguroase impuse membrilor înaltei societăţi.

Dar niciodată nu şi-ar fi imaginat asemenea cerere. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face în acea situaţie. Râse.

— Ne jucăm de-a ce ne-am dori? În acest caz, eu mi-aş dori un aparat de zbor placat cu aur.

— Iar eu aş căuta un mod de a ţi-l oferi dacă în

mâinile tale s-ar afla singurele lucruri la care ţin, zise Knight, strivindu-şi trabucul.

— Nu ştiam că ţii la Meghan.

Privirea lui Knight se aţinti pe loc asupra lui Cross.

— De unde ştii cum o cheamă?

Punct ochit.

Cross se gândi la ceea ce ştia despre singurul copil al lui Knight, informaţii pe care le aflase din dosarele pe care le ţinea închise în seiful de la cazinou. Cele în care se aflau secretele potenţialilor inamici – politicieni, criminali, clerici pasionaţi de senzaţii tari şi rivali. Revedea clar în minte informaţia de parcă atunci ar fi avut-o în faţa ochilor, pe biroul dintre ei.

Nume: Meghan Margaret Knight, n. 3 iulie 1812.

— Ştiu câte ceva despre tânăra Meghan, spuse el şi se opri. Sau să-i spun Maggie?

Knight se stăpâni.

— Nu mi-a plăcut niciodată prescurtarea.

— Da, nici nu-mi imaginam că ţi-a plăcut, mai ales că are o rezonanţă irlandeză.

Cross îşi puse paltonul pe spătarul scaunului şi se bucură de slabul avantaj pe care îl dobândise.

— Meghan Margaret Knight. Sunt surprins că ai permis aşa ceva.

Knight se uită în altă parte.

— Am lăsat-o pe mama ei să-i dea numele.

— Mary Katharine.

Mary Katharine O'Brien, irlandeză, n. 1796 – m. Knight, februarie 1812.

— Ar fi trebuit să ştiu că ai informaţii despre ele, zise el şi se încruntă. Chase e un nenorocit. Într-o bună zi o să-i administrez bătaia aia pe care o merită.

Cross îşi încrucişă braţele la piept când auzi referirea la partenerul său şi fondatorul Îngerului Decăzut.

— Îţi garantez că asta nu se va întâmpla niciodată.

Knight se uită în ochii lui.

— Cred că ar trebui să fiu recunoscător. Până la urmă, ştii deja totul despre fată. Va fi ca şi cum te-ai însura cu o

veche prietenă.

Domiciliu: Bedfordshire; o căsuţă mică pe High Street. Knight trimite 200 de lire în a patra săptămână din fiecare lună; nu le vizitează şi nu le-a mai văzut pe mamă şi pe fiică de când au fost alungate, în octombrie 1813. Fata a fost crescută de o guvernantă, vorbeşte mediocru franceza. A urmat şcoala de fete a doamnei Coldphell – elevă de zi.

— De când îţi pasă de fata ta?

Knight ridică din umeri.

— De când e destul de mare ca să valoreze ceva.

Mai era un rând, trecut cu scrisul apăsat, negru, al lui Chase.

Fata trebuie să-i scrie lui Knight în fiecare săptămână. Pune scrisorile la poştă marţea. El nu răspunde.

— Ce tată grijuliu, spuse Cross pe un ton mucalit. Ai de gând să-ţi cumperi un titlu?

— Aşa merg lucrurile în zilele noastre, nu-i aşa? Aristocraţia nu mai e ce-a fost. Se ştie doar că tot mai puţini au bani, şi asta datorită muncii noastre. De azi în şase zile, Meghan vine aici. O să te însori cu ea. Ea obţine titlul, iar nepotul meu va fi conte de Harlow.

Contele Harlow.

Trecuseră ani întregi de când nu mai auzise titulatura aceea rostită cu voce tare. Temple – cel de-al patrulea proprietar al cazinoului – spusese odată, în ziua în care tatăl lui Cross murise, iar Cross îl atacase pe partenerul său, un luptător de neînvins, şi renunţase până când bărbatul masiv nu se prăbuşise la pământ. În acea clipă însă, Cross îşi înăbuşi furia stârnită la auzul numelui şi rânji.

— Dacă fata ta se mărită cu mine, va obţine un titlu pătat, acoperit de cenuşă şi funingine. N-o să-ţi aducă respect. N-o să fie primită în societate.

— Îngerul o să-ţi dea ocazia să primeşti invitaţii.

— Mai întâi trebuie să le vreau.

— O să le vrei.

— Te asigur că nu, promise Cross.

— N-ai de ales. *Eu* le vreau. Te însori cu fata mea. Şterg datoriile cumnatului tău.

— Preţul tău e prea mare. Sunt şi alte modalităţi în care putem să ne înţelegem.

— Nu-mi dai de ales. Care parte crezi că va fi mai grea pentru copii, scandalul pe care-l pot aduce asupra numelui lor? Pedeapsa tăcută pe care o pot abate asupra tatălui lor, într-o noapte când se aşteaptă mai puţin? Ca mama lor să devină prostituată? Cu părul ei roşcat, te asigur că sunt unii care ar plăti mult s-o aibă în pat, cu sau fără şchiopătat.

Şi, atunci, furia răzbătu la suprafaţă. Cross se întinse peste birou şi îl trase pe Knight din scaun.

— O să te distrug dacă te atingi de ea.

— Nu înainte ca eu să-i distrug pe ei.

Cuvintele gâtuite ale lui Knight ascundeau un adevăr care era de ajuns să-l facă pe Cross să dea înapoi. Knight simţi schimbarea.

— Nu crezi că e timpul să ai grijă de cineva din familia ta?

Cuvintele răsunară în mintea lui, un ecou al sutelor de momente în care şi el şi le spusese. Îl detesta pe Knight pentru că le rostise. Dar se detesta pe el însuşi şi mai mult.

— Toate cărţile sunt la mine, zise Knight.

De data aceasta nu mai era nicio notă de îngâmfare în tonul lui. Numai adevăr.

Capitolul 5

Cercetările au scos la iveală că limba omului nu este formată dintr-un singur muşchi, ci mai degrabă din opt, iar jumătate dintre ei sunt legaţi de os – muşchii glossus, iar jumătate sunt parte integrantă a formei şi funcţiei organului principal. În timp ce această cercetare adiţională a aruncat o lumină impresionantă asupra unei părţi a anatomiei umane pe care nu o ştiam, continuă să nu-mi fie clar rolul muşchiului cu pricina în activităţi ce nu au legătură cu mâncatul şi cu vorbitul. Va trebui să o rog pe Olivia să elaboreze. Soluţia nu e una ideală.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 24 martie 1831; cu douăsprezece zile înainte de nunta sa.

— Vreau să fie pedepsit.

Cross se uită la Temple, care se aplecă peste masa de biliard din centrul apartamentului destinat proprietarilor de la Îngerul Căzut, şi lovi direct; bila albă o atinse pe cea roşie, se lovi de mantă şi apoi atinse o a treia bilă dungată.

— Eşti sigur? Răzbunarea n-a fost niciodată apanajul tău. Mai ales cu Knight, spuse Bourne, făcând un pas în faţă şi analizând zona de joc. Blestemat noroc ai, Temple.

— Lasă-mi măcar biliardul, răspunse Temple. E singurul joc la care vă pot bate pe amândoi.

Făcu un pas în spate şi se rezemă cu şoldul de un scaun din apropiere, în timp ce privirea i se întoarse asupra lui Cross.

— Sunt mai multe căi de a scăpa de el.

— Tipic pentru tine să sugerezi moartea unui om, zise Bourne şi lovi.

Rulă a doua bilă şi înjură birjăreşte.

— E rapid. Şi final, spuse Temple ridicând din umărul masiv.

— Dacă te-ar auzi cineva din afară, ar crede pe loc toate poveştile care circulă despre tine, zise Cross.

— Deja se cred toate poveştile despre mine. Bine, nu recurgem la crimă. De ce nu plăteşti pur şi simplu datoria?

— Nu e o opţiune.

— Probabil că-i mult mai bine. Dunblade n-ar face decât să adune şi mai multe datorii, şi într-o lună ne-am întoarce de unde-am plecat.

Bourne întoarse capul într-o parte, spre locul unde Chase ţinea cel mai bun whisky din club.

— Beţi ceva?

Cross scutură din cap.

— Atunci, ce vrea? întrebă Temple.

— Vrea ca fata lui să se mărite.

— Cu tine?

Cross nu răspunse. Temple fluieră prelung.

— Minunat.

Privirea lui Cross se îndreptă spre Temple.

— Pentru mine căsătoria nu e deloc minunată.

— De ce nu? interveni Bourne. Eşti conte, bogat precum Cresus, şi – chiar mai ceva – cazinourile devin o afacere de familie.

— Atunci unul dintre voi trebuie s-o ia de nevastă.

Temple rânji şi acceptă un pahar cu whisky de la Bourne.

— Ştim amândoi că Digger Knight nu m-ar lăsa sub nicio formă în apropierea fiicei lui. Tu eşti ăla, Cross. Bourne e însurat, reputaţia mea e distrusă pentru totdeauna, iar Chase e… mă rog… Chase. Adaugă faptul că eşti singurul dintre noi pe care îl respectă şi o să-ţi dai seama că eşti alegerea perfectă.

Nu era aşa.

— M-a judecat greşit.

— Nu e primul, zise Bourne, Dar trebuie să recunosc că dacă sora mea ar fi în mâinile lui, m-aş gândi să-i fac pe plac. Digger Knight este nemilos. Într-un fel sau altul va obţine ceea ce vrea.

Cross ignoră cuvintele partenerului său şi vagile mustrări de conştiinţă pe care acestea i le provocau. Până la urmă, cumnata lui Bourne fusese în mâinile lui Knight cu o zi în urmă. Înalta şi zvelta Pippa prinsă în braţele puternice ale lui Knight, strânsă la pieptul lui în timp ce acesta îi şoptea Dumnezeu ştie ce la ureche. Imaginea îl înfurie. Cumnata lui Bourne. Apoi sora lui.

Îşi puse tacul deoparte şi începu să se plimbe prin încăpere, până ce ajunse la peretele îndepărtat, unde un mozaic din vitralii oferea o privelişte asupra sălii principale a cazinoului. Fereastra era piesa centrală de la Îngerul Căzut; lăsa să se vadă căderea lui Lucifer în toate detaliile ei glorioase – marele înger blond coborât din Rai în Iad, de şase ori mai mare decât un om obişnuit, cu aripile inutile întinse la spate, cu un picior înlănţuit şi ţinând în mână coroana bătută în pietre preţioase.

Fereastra era un avertisment pentru clienţii cazinoului – o atenţionare cu privire la locul în care se aflau şi cât de

aproape erau de propria lor cădere. Era un simbol al ispitei şi al viciului. Dar pentru patroni, fereastra însemna altceva. Era dovada că exilaţii, prigoniţii puteau deveni la rândul lor stăpâni, rivalizând ca putere cu cei pe care îi slujiseră odată.

Cross îşi petrecuse ultimii şase ani din viaţă dovedind că era mai mult decât un băiat nesăbuit, repudiat de societate, că se ridicase deasupra titlului pe care îl deţinea. Deasupra circumstanţelor naşterii sale. Deasupra împrejurărilor morţii fratelui său. Deasupra a tot ce urmase apoi. Şi n-avea de gând să-l lase pe Digger Knight să-l readucă la viaţă pe acel băiat. După ce Cross muncise atât de mult să-l ţină la distanţă.

După ce sacrificase atât de multe.

Privirea lui se plimbă asupra bărbaţilor aflaţi în cazinou. Câţiva la ruletă, alţii jucau ecarte. Ruleta se învârtea într-un vârtej colorat, iar o întreagă avere era aşezată în zona de pariu. El era prea departe ca să vadă unde căzu bila sau să audă strigătul crupierului, dar văzu dezamăgirea de pe feţele bărbaţilor de la masă când îşi simţiră eşecul. Văzu, de asemenea, şi cum speranţa le dădea târcoale şi îi ducea în ispită, împingându-i să mai parieze o dată pe un alt număr… sau poate pe acelaşi… pentru că bănuiau că norocul le surâdea în acea seară.

Ce ştiu ei?

Cross urmări de sus o rundă de *vingt-et-un;* îndeajuns de aproape încât să vadă cărţile. Opt, trei, zece, cinci. Damă, doi, pase, şase.

Pachetul era mare. Dealerul întoarse următoarele cărţi.

Rege. *Terminat.*

Valet. *Terminat.*

Nu exista noroc.

Odată luată decizia, se întoarse înapoi spre partenerii lui.

— N-o să-l las să-i distrugă viaţa surorii mele. Bourne dădu din cap înţelegător.

— Şi n-o să-l laşi pe Temple să-l omoare. Deci… ce

faci? Te însori cu fata?

Cross clătină din cap.

— El mă ameninţă; îl ameninţ şi eu pe el.

Temple ridică din sprânceană.

— Cu fata?

— Puţin îi pasă lui de fată, zise Cross. Mă refer la cazinou.

Bourne se sprijini de tac.

— Cazinoul lui Knight, spuse el şi clătină din cap. N-o să-i convingi pe membrii lui să plece de acolo. Decât dacă îi inviţi să vină aici.

— Ceea ce nu se va întâmpla, zise Temple.

— N-am nevoie ca toţi să-l părăsească definitiv, spuse Cross, care se gândise deja la toate aspectele. Trebuie să-l părăsească o noapte. Trebuie să dovedesc faptul că regatul lui există numai datorită bunăvoinţei noastre. Că dacă ne punem mintea, l-am putea distruge, zise el. Ea vine peste şase zile. Am nevoie de atu până atunci. *Am nevoie să deţin controlul.*

— Şase zile? repetă Temple şi rânji când Cross încuviinţă din cap. Peste şase zile, asta înseamnă douăzeci şi nouă martie.

Bourne fluieră.

— Iată atuul.

— Pandemoniu.

Cuvântul răsună puternic în camera întunecată – o soluţie mai bună nici diavolul însuşi n-ar fi conceput.

Pandemoniul – ţinut în fiecare an la data de douăzeci şi nouă martie – era acea noapte din an în care Îngerul Căzut îşi deschidea porţile celor care nu erau membri. O invitaţie asigura posesorului accesul la arena cazinoului, de la apus până la răsărit. Era cheia spre păcat şi viciu şi lumea clandestină şi legendară pe care o reprezenta Îngerul Căzut.

Fiecare membru al clubului primea trei invitaţii la Pandemoniu – mici cartonaşe pătrate, atât de râvnite încât valorau mii de lire pentru bărbaţii disperaţi să se numere printre clienţii clubului. Disperaţi să se arate demni în faţa

patronilor. Desigur că dacă pariau destul, puteau pleca de acolo cu un cârd de membru. Rareori se întâmpla acest lucru. De cele mai multe ori, plecau cu buzunarele mai goale cu câteva mii de lire şi cu o poveste cu care să-şi încânte prietenii care nu fuseseră atât de norocoşi încât să obţină o invitaţie.

Cross întâlni privirea lui Temple.

— Toţi cei care joacă regulat la Knight sunt disperaţi să primească acces la Îngerul Căzut.

Bourne dădu din cap aprobator.

— E un plan bun. O noapte fără cei mai mari jucători o să-i demonstreze că îi putem lua de sub nas oricând dorim.

— Sunt… câţi? Treizeci?

— Mai degrabă cincizeci, spuse Bourne.

Cross îşi întoarse capul spre sală, iar mintea îi lucra febril formulând un plan şi punând toate detaliile la cale. Avea să-şi salveze familia.

De data aceasta.

O să ai nevoie de cineva din interior ca să-i identifici pe oamenii aceia.

— O am pe ea, zise el în timp ce urmărea pariurile de jos.

— Sigur, spuse Temple pe un ton admirativ. Femeile tale.

— Nu sunt ale mele.

Se asigurase de asta. Niciuna dintre ele nu fusese vreodată pe cale să-i aparţină.

— E irelevant, interveni Bourne. Te adoră.

— Adoră ce pot face pentru ele.

Tonul lui Temple deveni ironic.

— Sigur că da.

— Cum rămâne cu sora ta? întrebă Bourne. Singurul mod în care funcţionează ameninţarea este ca ea să stea departe de el. La fel şi Dunblade.

Cross privi în jos, spre bărbaţii de la mese şi calculă absent pariurile lor – ce sume jucau de obicei şi ce profit se obţinea când pierdeau o mână. Cât de mare era riscul când ei câştigau.

— O să discut cu ea.

Urmă o tăcere îndelungată, pe care el nu o interpretă greşit. Ideea că avea să vorbească cu sora lui – cu oricare membru al familiei sale – era o surpriză pentru toţi. Cross ignoră stupefacţia partenerilor lui şi se întoarse spre Bourne.

— De ce sunt atât de puţini membri în seara asta?

— Este balul de logodnă de la Marbury, spuse Bourne, punctându-şi cuvintele cu sunetul bilelor ciocnite unele de altele.

— Am înţeles că soacra mea a invitat toţi nobilii. Mă mir că voi doi n-aţi primit invitaţii.

Temple râse.

— Doamna Needham ar fugi după sărurile ei, dacă m-aş înfiinţa la uşă.

— Asta nu spune prea multe. Doamna respectivă aleargă după sărurile ei mai des decât majoritatea.

Balul de logodnă de la Marbury. *Balul de logodnă în cinstea Pippei Marbury.*

Simţi din nou un val de vină. Poate că ar fi fost mai bine să-i spună totul lui Bourne.

Nu-i spune lui Bourne, te rog. Rugămintea ei îi răsuna în minte. Scrâşni din dinţi.

— Domnişoara Philippa este tot cu Castleton? întrebă Cross, simţindu-se apoi ca un idiot.

Era sigur că Bourne avea să vadă dincolo de întrebarea lui, că-i va recunoaşte curiozitatea. Că o va pune la îndoială.

— A avut multe ocazii să-i pună capăt, spuse Bourne. Fata este prea onorabilă. Se va plictisi cu el în două săptămâni.

Mai puţin de atât.

— Ar fi trebuit s-o opreşti. Ce dracu', *Needham* ar fi trebuit s-o oprească, zise Cross. Doar se ştie că marchizul de Needham şi Dolby a mai împiedicat şi alte căsătorii până acum. Aproape că a distrus şansele celor cinci fiice ale sale de a avea căsătorii legitime prin oprirea unei logodne celebre, acum câţiva ani.

— E vina mea, fir-ar să fie. Ar fi trebuit să-i pun capăt înainte de a începe, spuse Bourne cu amărăciune în glas. Am rugat-o să-i pună capăt... şi Penelope la fel. Amândoi i-am spus că o vom proteja. La naiba, i-aş găsi un mire mai bun dacă asta ar ajuta. Dar Pippa nu vrea.

O *s-o fac pentru că am acceptat şi nu suport nesinceritatea.*

Auzi cuvintele ei şi revăzu privirea albastră, serioasă, în timp ce ea îşi apăra decizia de a se mărita cu Castleton... un bărbat cu un intelect mult sub al ei, încât ar fi putut crede că totul era o farsă. Oricum, ea făcuse o promisiune şi intenţiona să o onoreze. Fie şi numai pentru asta, şi el o găsea remarcabilă.

Neştiind gândurile lui Cross, Bourne îşi îndreptă spatele, îşi aranjă mânecile hainei şi trase o înjurătură.

— E prea târziu acum. E la balul ei de logodnă în faţa celor din înalta societate chiar acum când vorbim. Trebuie să plec. Penelope o să mă omoare dacă nu apar.

— Soţia te joacă pe degete, spuse Temple, pe un ton sec, în timp ce bilele se loveau între ele.

Bourne nu muşcă momeala.

— Chiar aşa. Şi într-o zi, dacă o să ai noroc, o să te bucuri şi tu de asta.

Se întoarse să plece spre cealaltă parte a vieţii lui, de proaspăt aristocrat. Cross îl opri în loc.

— Majoritatea nobilimii e acolo?

Bourne se întoarse.

— Cauţi pe cineva anume?

— Pe Dunblade.

Citi în ochii căprui ai lui Bourne că acesta pricepuse.

— Cred că o să participe. Cu baroneasa lui.

— Poate că o să trec pe la Casa Dolby în vizită.

Bourne ridică din sprânceană.

— Îmi place să acţionez pe la spatele socrului meu.

Cross dădu din cap aprobator.

Venise timpul să-şi vadă sora. Şapte ani însemna, totuşi, prea mult timp.

*

Jumătate din înalta societate londoneză se afla jos, în sala de bal. Pippa aruncă o privire din ascunzişul ei de deasupra sălii de bal, unde stătea lipită de o coloană din marmură masivă; îi o mângâia pe Trotula, cockerul ei, în timp ce urmărea rochiile din mătase şi satin ce se roteau în ritm de vals pe podeaua din mahon. Dădu la o parte o draperie grea din catifea şi o zări pe mama ei care întâmpina un şir nesfârşit de oaspeţi, în cadrul celei mai mari realizări a marchizei de Needham şi Dolby. Doar nu în fiecare zi se întâmpla ca o mamă a cinci fiice să aibă ocazia să anunţe căsătoria ultimei sale odrasle. A ultimelor *două* odrasle.

Marchiza era puţin cam epuizată de atâta entuziasm. Din păcate, nu îndeajuns ca să renunţe la un dublu bal de logodnă, îndeajuns de mare ca să găzduiască o întreagă armată.

„Doar câţiva prieteni dragi”, spusese Lady Needham cu o săptămână în urmă, când Pippa o întrebase despre imensul volum de scrisori de răspuns ce sosiseră şi erau puse una peste alta pe o tavă din argint, ameninţând să alunece şi să ajungă lângă cizmele negre şi strălucitoare ale valetului.

„Prieteni dragi”, îşi aminti Philippa cu ironie, iar privirea ei scrută mulţimea. Putea jura că nu mai văzuse niciodată o masă mai mare de lume în sala de jos. Nu că n-ar fi înţeles încântarea mamei ei. Doar ziua aceea – când toate cele cinci fete Marbury îşi găsiseră, în mod oficial şi public, perechea – era aşteptată de mult, nu fără ezitări. Dar, într-un final, marchiza avea de ce să se bucure. Doar ce ar fi însemnat nunţile fără mame, nu? Sau, dacă nu era vorba de nunţi, măcar baluri de logodnă. Iar agitaţia se dubla atunci când balul de logodnă era ţinut în cinstea a *două* dintre fiice.

Privirea Pippei alunecă de la faţa îmbujorată a mamei sale şi mişcările ei exuberante şi ajunse la cea mai mică dintre surorile Marbury, care adunase şi ea mai mulţi

oaspeţi în jur, la celălalt capăt al sălii de bal, prinsă între felicitări, zâmbind larg, la braţul logodnicului ei înalt şi chipeş, mândră de inelul de pe deget.

Olivia era cea mai drăguţă şi mai entuziastă din cvintet şi părea să fi reunit câte puţin din cele mai bune trăsături ale familiei. Se implica în absolut tot şi era plină de încredere în propria persoană? Sigur. Dar era dificil de judecat pentru aceste lucruri pentru că nu întâlnise niciodată în viaţa ei o persoană pe care să n-o poată cuceri. Îl cucerise şi pe bărbatul acela care avea să fie curând unul dintre cei mai puternici oameni din regat, pentru că o soţie de politician trebuia să aibă un zâmbet îndrăzneţ şi spirit de învingător – calităţi pe care Olivia le avea cu vârf şi îndesat.

Într-adevăr, toată Londra era într-o mare agitaţie de la aflarea veştii despre căsătoria iminentă a cuplului, iar Pippa credea că nimeni dintre cei aflaţi jos nu va observa că dispăruse.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să te găsesc aici.

Pippa lăsă draperia jos şi se întoarse spre sora ei mai mare, recent înscăunată marchiză de Bourne.

— N-ar trebui să fii la bal?

Pippa se aplecă s-o mângâie pe Trotula şi zâmbi când căţeluşa mârâi de plăcere şi se întinse spre mâna ei.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Până la urmă, acum că sunt măritată, mama este mult mai interesată de tine decât de mine.

— Mama nu ştie ce pierde, răspunse Pippa. Doar tu eşti cea care e măritată cu ticălosul legendar.

Penelope rânji.

— Sunt, nu-i aşa?

— Eşti aşa de mândră de tine, zise Pippa râzând, apoi se întoarse spre sala de bal şi cercetă cu luare-aminte mulţimea. Unde-i Bourne? Nu-l văd.

— Ceva îl reţine la club.

Clubul.

Cuvintele răsunară puternic în mintea ei, ca un ecou al întâmplărilor din urmă cu două zile. Amintirea domnului Cross.

Domnul Cross, care s-ar fi simţit la fel de stingher în mijlocul acelei mulţimi, ca şi Pippa. Domnul Cross, cu care pariase. În faţa căruia pierduse.

Îşi drese glasul, iar Penelope interpretă greşit sunetul.

— A jurat că va fi aici, îşi apără ea soţul. Mai târziu, dar va ajunge.

— Ce se întâmplă acum la club? Pippa nu se putuse abţine să lui întrebe.

— Eu… nu ştiu nimic.

Pippa rânji.

— Mincinoaso. Dacă ezitarea nu te-ar fi dat de gol, obrajii îmbujoraţi sigur ar fi făcut-o.

Supărarea fu înlocuită de jenă.

— Doamnele nu trebuie să ştie astfel de lucruri.

Pippa îi făcu cu ochiul.

— Prostii. Doamnele măritate cu proprietari de cazinouri nu se poate să nu ştie astfel de lucruri.

Pippa ridică din sprâncene.

— Mama n-ar fi de acord cu tine.

— Mama nu este barometrul meu moral. Ea întinde mâna după sărurile ei o dată la trei minute.

Dădu la o parte draperia şi făcu semn spre marchiză, adâncită într-o conversaţie cu doamna Beaufetheringstone – una dintre cele mai mari clevetitoare din înalta societate. Exact în acel moment, doamna Needham scoase un ţipăt entuziast, care se înălţă până-n tavan. Pippa se uită cu subînţeles la Penelope.

— Acum, spune-mi ce se întâmplă la club.

— Jocuri de noroc.

— *Asta* ştiu, Penny. Ce altceva?

Penelope îşi coborî vocea.

— Sunt şi femei.

Pippa ridică din sprânceană.

— Prostituate?

Aşa îşi închipuia că trebuie să fie. Doar din toate textele pe care le citise aflase că bărbaţii se bucurau de compania femeilor… şi rareori acestea erau soţiile lor.

— Pippa! se scandaliză Penny.

— Ce?

— Nici măcar n-ar trebui să ştii cuvântul acela.

— De ce nu? E şi în Biblie, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu este.

Pippa se gândi o clipă, apoi îşi sprijini spatele de coloana de marmură.

— Ba cred că este, să ştii. Şi dacă nu este, ar trebui să fie. Profesia nu e deloc una nouă.

Făcu o pauză. Femeile acelea ar fi avut o mulţime de informaţii care ar fi putut-o ajuta. Să-i răspundă la întrebări.

Le-ai întrebat pe surorile tale? Ecoul cuvintelor domnului Cross din acea după-amiază o îndemnă pe Pippa să se întoarcă spre sora ei mai mare. Dacă o întreba pe Penny?

— Pot să te întreb ceva?

Penelope ridică din sprânceană.

— Mă îndoiesc că te pot opri.

— Mă îngrijorează o parte din… logistică. În privinţa căsătoriei.

Penelope se încruntă.

— Din logistică?

Pippa făcu un gest cu mâna.

— Chestiile… personale.

Penelope roşi.

— Ah.

— Olivia mi-a spus despre limbi.

Cea mai mare dintre surorile Marbury ridică din sprânceană.

— Ce ştie ea despre asta?

— Mai multe decât ne imaginăm noi două, răspunse Pippa. Aş fi vrut s-o rog pe ea să elaboreze, dar n-am suportat ideea de a lua lecţii de la sora mea mai mică. Tu, pe de altă parte…

Tăcu o vreme, aşteptând ca vorbele ei să producă efectul scontat, iar Penelope făcu ochii mari.

— Doar nu te aştepţi să primeşti lecţii de la mine!

— Doar câteva chestiuni critice, spuse repede Pippa.

— Cum ar fi?

— Păi, limbile, de exemplu.

Penelope îşi duse mâinile la urechi.

— Gata! Nu vreau să mă gândesc la Olivia şi la Tottenham în timp ce…

Se opri brusc. Pippei îi venea s-o zgâlţâie bine.

— În timp, ce…

— Orice!

— Dar nu înţelegi? Cum pot fi pregătită pentru toate astea dacă nu înţeleg? Taurii din Coldharbour nu-mi ajung!

Penelope râse uşor.

— Taurii din Coldharbour?

Pippa se înroşi.

— Am văzut…

Crezi că aşa e?

— Păi, n-aş mai crede dacă mi-ar spune cineva… adică, bărbaţii o au… aşa de…

Arătă cu mâna spre un anumit loc.

— Aşa de *mare!*

Penelope îşi duse o mână la gură ca să-şi potolească râsul, iar Pippa se simţi şi mai iritată.

— Mă bucur că te fac să râzi.

Penny scutură din cap.

— Îmi…

Chicoti din nou, iar Pippa îi aruncă o privire supărată.

— Îmi pare rău! Deci… nu. *Nu.* Au puţine în comun cu taurul din Coldharbour.

Urmă o pauză. Din fericire.

— Este… înspăimântător?

În acel moment, privirea Penelopei deveni înspăimântătoare.

— Deloc, şopti ea.

Deşi răspunsul sincer era liniştitor, Pippa rezistă cu greu tentaţiei de a-şi da ochii peste cap.

— Şi, uite-aşa, te-am pierdut.

Penelope zâmbi.

— Eşti curioasă, Pippa. Înţeleg. Dar totul o să se limpezească.

Pippei nu-i plăcea ideea de a se baza pe acea promisiune. Voia să afle atunci, *pe loc.* Naiba să-l ia pe domnul Cross, cu pariul lui idiot. Naiba s-o ia şi pe ea pentru că acceptase. Penelope vorbea în continuare, iar glasul ei era dulce ca mierea.

— Şi dacă eşti norocoasă, o să descoperi… Oftă şi adăugă: Ei bine, o să-ţi placă destul de mult. Apoi scutură din cap ca să-şi revină şi zâmbi din nou. Nu te mai gândi la tauri.

Pippa se încruntă.

— Şi cum să aflu?

— Ai o bibliotecă plină de texte de anatomie! şopti Penny.

— Păi, am îndoieli cu privire la scara la care sunt făcute unele dintre ilustraţii! şopti Pippa ca răspuns.

Penny începu să zică ceva, dar se gândi mai bine şi o luă în altă direcţie.

— Conversaţiile cu tine iau mereu conotaţii în sensuri ciudate. Periculoase. Ar fi bine să mergem jos.

Surorile nu-i erau de niciun folos. Era mai bine ca Pippa să discute cu una dintre prostituate.

Prostituatele.

Îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Să ne întoarcem la femei, Penny. Sunt prostituate?

Penny oftă şi privi în tavan.

— Nu în aşa multe cuvinte.

— E un singur cuvânt, sublinie Pippa.

— Ei, de ajuns să spui că vin însoţite de domni, dar sigur nu sunt doamne.

Fascinant.

Pippa se întrebă dacă domnul Cross se asocia cu femeile cu pricina. Se întrebă dacă ele se culcau cu el pe salteaua aceea îngustă din biroul lui aglomerat şi bizar. La acel gând simţi o senzaţie ciudată în piept. Se gândi ce ar putea fi; nu era chiar greaţă şi nici nu se sufoca. Nu era deloc plăcut. Înainte să-i dea de capăt, Penelope continuă:

— Oricum, nu contează ce se întâmplă la club în seara asta. Bourne sigur *nu* se însoţeşte cu prostituate.

Pippa nu şi-l putea imagina pe cumnatul ei făcând aşa ceva. Nu şi-l putea imagina pe cumnatul ei făcând nimic altceva decât să-şi iubească la nebunie soţia. Aveau o relaţie curioasă – una dintre puţinele căsnicii care erau mai mult decât o partidă bună. De fapt, majoritatea oamenilor raţionali ar fi fost de acord că Penelope şi Bourne n-ar fi avut deloc premisele necesare pentru a face o pereche bună. Şi totuşi, exact asta se întâmpla. O altă curiozitate. Fără îndoială, unii ar fi numit-o dragoste. Şi poate că aşa era, dar Pippa nu acordase prea multă încredere acelui sentiment… cu atât de puţine legături bazate pe iubire în înalta societate, erau mai degrabă ca nişte personaje mitologice. Ca minotaurii. Sau unicornii. Sau caii Pegas.

Sau Pegaşii?

Nu avea cum, deoarece exista un singur Pegas, dar, când era vorba despre dragoste, nu se ştia niciodată.

— Pippa? o îmbunse Penelope.

Pippa îşi reveni şi reluă conversaţia. Despre ce vorbeau? *Bourne.*

— Păi, nu ştiu *de ce* ar veni, sublinie Pippa. Nimeni nu aşteaptă de la el să facă frumos în societate.

— Eu mă aştept s-o facă, spuse simplu Penelope, de parcă asta era tot ceea ce conta.

Şi probabil că aşa şi era.

— Pe bune, Penny. Lasă-l pe sărmanul om în pace.

— Sărmanul om, o îngână Penny şi se încruntă. Bourne are parte de tot ce-şi doreşte, oricând doreşte.

— Nu e ca şi cum n-ar plăti un preţ pentru asta, replică Pippa. Probabil că te iubeşte la nebunie dacă vine. Dacă eu aş putea evita seara asta, aş face-o.

— Te descurci oricum foarte bine şi *nu, nu poţi* evita seara asta.

Penny avea dreptate, desigur. Jumătate din înalta societate londoneză se afla jos şi cel puţin unul dintre acei oameni o aştepta să-şi arate chipul.

Viitorul ei soţ.

Nu-i deloc greu să-l găsească în înghesuială. Chiar dacă era îmbrăcat la fel de elegant ca toţi bărbaţii din

încăpere, cu frac şi pantaloni negru, contele de Castleton părea să iasă în evidenţă şi avea mai puţină graţie decât un aristocrat obişnuit. Era într-un colţ al sălii de bal şi se apleca în timp ce mama lui îi şoptea ceva la ureche. Pippa nu mai observase înainte, dar şi urechea cu pricina ieşea în evidenţă într-un unghi nefericit.

— Ai putea încă să te sustragi, spuse încet Penelope. Nu te-ar condamna nimeni.

— De la bal?

— De la căsătorie.

Pippa nu răspunse. Putea, fireşte. Putea invoca o mulţime de aspecte, de la cele mai amuzante la cele mai spinoase, iar Penny nu ar fi condamnat-o niciodată pentru ele. Ba chiar s-ar fi simţit fericită să afle că sora ei avea o opinie, mai bună sau mai rea, despre propriul ei logodnic.

Dar Pippa se angajase în faţa contelui şi nu-i plăcea să nu fie loială. El nu merita aşa ceva. Era un bărbat drăguţ, cu suflet bun. Iar asta era mult mai mult decât putea spune despre majoritatea celorlalţi.

Minciuna prin omisiune rămâne minciună.

Cuvintele răsunară în mintea ei, o amintire a întâmplărilor petrecute în urmă cu două zile, a bărbatului care îi pusese la îndoială respectul faţă de adevăr.

Lumea e plină de mincinoşi. De mincinoşi şi de trişori.

Nu era adevărat, desigur. Pippa nu era o mincinoasă. Pippa nu înşela.

Trotula scheună şi se rezemă de coapsa stăpânei ei. Pippa mângâie absentă urechile căţeluşei.

— Am promis.

— Ştiu că aşa ai făcut, Pippa. Dar uneori promisiunile… zise ea, apoi se opri.

Pippa se uită o vreme la Castleton.

— Nu suport balurile.

— Ştiu.

— Şi sălile de bal.

— Da.

— E un om bun, Penny. Şi mi-a cerut mâna.

Penelopa o privi cu duioşie.

— E în regulă să-ţi doreşti mai mult decât atât, să ştii.

Nu îşi dorea. *Nu?*

Pippa se foia în corsetul ei strâns legat şi incomod.

— Şi *rochiile* de bal.

Penelope acceptă schimbarea subiectului.

— Este o rochie frumoasă, oricum.

Rochia Pippei – aleasă cu un entuziasm aproape fanatic de doamna Needham – era din voal verde-deschis peste satin alb. Cu o croială joasă, cu umerii goi, rochia urmărea formele ei de-a lungul corsetului şi al taliei, apoi se evaza într-o fustă bogată, care foşnea la fiecare mişcare. Pe oricine altcineva ar fi arătat minunat. Dar pe ea… o făcea să pară mai subţire, mai înaltă, mult mai zveltă.

— Mă face să arăt ca *Ardea cinerea.*

Penelope o privi nedumerită.

— Un bâtlan.

— Prostii. Eşti frumoasă.

Pippa îşi trecu palmele peste ţesătura perfect lucrată.

— Atunci cred că o să rămân aici şi o să păstrez intactă iluzia.

Penelope chicoti.

— Amâni inevitabilul.

Ea adevărat. Şi pentru că era adevărat, Pippa îi permise surorii ei s-o conducă jos, pe scara îngustă, spre intrarea din spate în sala de bal. O lăsară pe Trotula să zburde veselă pe domeniile Casei Dolby, înainte de a se furişa amândouă înăuntru, neobservate, în mulţimea de invitaţi, ca şi cum ar fi fost acolo tot timpul.

Viitoarea ei soacră le reperă imediat.

— Philippa, draga mea! exclamă ea şi flutură nebuneşte un evantai din pene de păun. Mama ta a zis că va fi doar o mică *fête!* Şi ce mai *fête* ne-a pregătit! O *fête de fête,* pentru tânărul meu Robert şi viitoarea lui mireasă!

Pippa zâmbi.

— Şi nu-i uitaţi pe tânărul James şi pe viitoarea *lui* mireasă.

Pentru o clipă, contesa de Castleton păru să nu priceapă. Pippa aşteptă. Când înţelesese, izbucni într-un râs

zgomotos şi ascuţit.

— O, desigur! Sora ta e *minunată!* La fel şi *tu!* Nu-i aşa, Robert? zise ea şi-l lovi pe conte peste mână. Nu e minunată?

El se grăbi să aprobe.

— Este! Ăăă... sunteţi, Lady Philippa! Eşti! Minunată!

Pippa zâmbi.

— Mulţumesc.

Mama ei se apropie de ei; marchiza de Needham şi Dolby era dornică să concureze pentru titlul de cea mai entuziasmată mamă.

— Doamnă Castleton! Nu-i aşa că sunt cele mai frumoase cupluri?

— *Foarte* frumoase, într-adevăr! se învoi Lady Castleton, împingându-l pe fiul ei să stea mai aproape de Pippa. Trebuie să dansaţi! *Toată lumea e nerăbdătoare* să vă vadă dansând!

Pippa era sigură că în încăpere nu erau decât două persoane care nutreau un asemenea interes. De fapt, oricine care o văzuse pe Pippa dansând ştia că nu se putea aştepta de la ea la graţie şi îndemânare, iar experienţa ei cu Castleton îi indica aceleaşi eficienţe şi din partea lui. Dar, din păcate, cele două persoane erau mamele lor. De neevitat. Iar dansul avea să limiteze pentru moment numărul exclamaţiilor din jur. Zâmbi spre logodnicul ei.

— Se pare că trebuie să dansăm, domnul meu.

— Da! Da! tresări Castleton, pocnind din călcâie şi făcând o mică plecăciune. Îmi acordaţi onoarea acestui dans, doamna mea?

Pippa abia se abţinu să nu pufnească în râs când auzi întrebarea formală. În schimb, acceptă mâna lui şi îl lăsă s-o conducă pe ringul de dans.

Ieşi un dezastru. Se împiedicară pe ring şi se făcură de râs. Când erau aproape, se călcau pe vârfuri şi se împiedicau unul de picioarele celuilalt – la un moment dat el se agăţase efectiv de ea ca să nu cadă. Iar când erau despărţiţi, se împiedicau în propriile picioare. Când nu îşi număra paşii ca să ţină ritmul cu orchestra, Castleton

conversa în gura mare. Cuplurile din jur făceau tot posibilul să nu se holbeze la ei, dar Pippa fu nevoită să admită că acest lucru era aproape imposibil, când Castleton anunţă, de la trei metri distanţă, din partea opusă a liniei:

— O! Era să uit să-ţi spun! Am o femelă nouă!

Vorbea despre câinii lui, desigur – un subiect pe care îl aveau în comun, dar, se gândi Pippa, cu siguranţă fusese un şoc destul de mare pentru Louisa Holbrooke să-l audă pe Castleton făcând acel anunţ pe deasupra capului ei perfect coafat. Pippa nu se mai putu abţine. Începu să chicotească, atrăgându-şi o privire mirată din partea partenerului ei. Îşi duse o mână la gură ca să-şi ascundă zâmbetul, când Castleton adăugă:

— E o frumuseţe! Are blana pătată! Maro cu reflexe aurii… ca şi tine!

Cei din jurul lor făcură ochii mari când auziră comparaţia dintre părul ei blond şi blana aurie a celei mai noi achiziţii patrupede a lui Castleton. Iar în acel moment, chicoteala se transformă în râs. Până la urmă era cea mai ciudată – şi cea mai zgomotoasă – conversaţie pe care o avusese în timpul unui dans.

Râse în hohote pe ultimii paşi ai cadrilului, iar umerii îi tresăreau în timp ce făcu reverenţa finală, alături de celelalte doamne. Dacă există un lucru care sigur nu avea să-i lipsească după căsătorie, acela era dansul.

Se ridică, iar Castleton veni imediat lângă ea şi o conduse spre un capăt al încăperii unde rămaseră într-o tăcere ciudată vreme îndelungată. Ea se uită la ceilalţi dansatori care se amestecau relaxaţi în mulţime şi îl simţi pe Castleton lângă ea. *Robert.* O auzise de multe ori pe Penny referindu-se la soţul ei pe numele mic, Michael, cu o voce în care se citea devotamentul.

Pippa se întoarse şi se uită în sus la Castleton. Nu-şi putea imagina că-i va spune vreodată Robert.

— Vrei nişte limonadă? rupse el tăcerea.

Ea clătină din cap şi îşi întoarse privirea.

— Nu, mulţumesc.

— Ar fi trebuit să aştept să-ţi spun despre câine după

dans, zise el, iar ea se uită încă o dată la el.

Castleton roşi uşor. Ei nu-i plăcea să-l facă să se simtă prost. N-o merita.

— Nu! protestă ea recunoscătoare chiar că reveniseră la discuţia lor. Era simplu să vorbească despre câini. Pare o căţeluşă minunată. Ce nume i-aţi dat?

El zâmbi. Un surâs luminos şi sincer. O făcea foarte des. Era încă o calitate.

— M-am gândit că poate ai tu vreo idee.

Cuvintele lui o dădură pe spate. Ea nu s-ar fi gândit niciodată să-i ceară lui Castleton părerea despre astfel de lucruri. I-ar fi dai orice nume căţelei şi ar fi anunţat-o ca fiind parte din familie. Probabil că i se citise mirarea pe chip, pentru că el adăugă:

— Până la urmă, urmează să ne căsătorim. O să fie câinele nostru.

Câinele nostru.

Câinele era inelul de rubin al lui Castleton. Un cristal viu. Dintr-odată totul deveni foarte serios. Urmau să se căsătorească. Urmau să aibă un câine. Iar ea avea să-i pună un nume. Un câine însemna mai mult decât baluri de logodnă, trusouri şi planuri de nuntă – lucruri ce păreau extrem de neimportante când priveai în perspectivă. Un câine făcea ca viitorul să pară real. Un câine însemna o casă, sezoane mondene, vizite de la vecini, reuniuni duminicale şi festivaluri ale recoltei. Un câine însemna o familie. Copii. *Copiii lui.* Se uită în sus la privirea blândă şi zâmbitoare a logodnicului ei. El aştepta, dornic ca ea să vorbească.

— Eu… Se opri neştiind ce să spună. Nu am nicio idee bună.

El chicoti.

— Păi, ea oricum nu ştie diferenţa. Poţi s-o iei aşa. Apoi se aplecă spre ea şi o şuviţă blondă îi căzu pe sprânceană. Ar trebui s-o cunoşti mai întâi. Poate că ar ajuta.

Ea se strădui să zâmbească.

— Poate că da.

Poate că ar fi făcut-o să-şi dorească mai mult să se mărite cu el. Îi plăceau câinii. Era un lucru pe care-l aveau în comun. Gândul acela îi aduse aminte de conversaţia cu domnul Cross, în timpul căreia ea îi spusese acelaşi lucru ca dovadă a compatibilităţii ei cu contele. El se încruntase, ea se făcuse că nu bagă de seamă. Fusese tot ce discutaseră despre conte… până când domnul Cross îi refuzase cererea şi o expediase acasă, cu un comentariu care îi răsuna în minte chiar în acea clipă, când stătea stânjenită lângă viitorul ei soţ. *Îţi sugerez să întrebi pe altcineva. Poate pe logodnicul dumitale.*

Poate că trebuia să-l întrebe pe logodnicul ei. Sigur el ştia mai multe decât lăsa să se vadă despre… complexităţile căsniciei. Nu conta că nici măcar o dată nu-i oferise nici cea mai vagă sugestie că i-ar fi păsat de acele complexităţi. Domnii ştiau despre ele. Mai mult decât doamnele, în orice caz. Faptul că acest lucru era îngrozitor de nedrept nu conta în acel moment.

Aruncă o privire spre Castleton, care nu se uita la ea. În schimb, părea să se uite oriunde *altundeva în afară* de ea. Profită de moment ca să se gândească la următorul pas. El era. aproape… destul de aproape ca să-l atingă. Poate că trebuia să-l atingă. El se uită în jos la ea, iar în ochii lui calzi, căprui, se citi surpriza când observă că ea îl privea cu luare-aminte. Zâmbi. Totul sau nimic.

Întinse mâna şi îl atinse, iar degetele ei învelite în mătase trecură uşor peste mâna lui înmănuşată. Zâmbetul lui nu dispăru. În schimb, îşi ridică cealaltă mână şi o mângâie uşor pe braţ, ca pe un câine. Era cea mai puţin carnală atingere pe care ea şi-ar li putut-o imagina. Nu amintea deloc de jurămintele căsniciei. Într-adevăr, indica faptul că el nu avea să intre în acea căsnicie cu pofte carnale, ca un animal lipsit de raţiune. Ea îşi trase mâna.

— E totul în regulă? o întrebă el, dar deja îşi îndreptase atenţia spre mulţimea de oaspeţi.

Nu era nevoie ca o femeie să aibă prea multă experienţă ca să ştie că atingerea ei nu avusese niciun efect asupra lui. Ceea ce i se părea corect, din moment ce

şi ea rămăsese la fel de indiferentă la atingerea lui.

O doamnă râse în apropiere, iar Pippa se întoarse spre acel sunet, uşor, eteric şi fals. Era genul de râs pe care ea nu-l stăpânire niciodată – râsul ei fusese întotdeauna prea zgomotos sau nepotrivit sau inexistent.

— Cred că aş vrea puţină limonadă, dacă oferta mai e valabilă, spuse ea.

El făcu un nou efort de concentrare când îi auzi cuvintele.

— Îţi aduc eu!

— Ar fi minunat, zise ea şi îi zâmbi.

El arătă spre podea.

— Mă întorc!

— Excelent.

Şi apoi îşi croi drum prin mulţime, cu o ardoare ce te-ar fi dus cu gândul la ceva mult mai atrăgător decât limonada. Pippa intenţionă să aştepte, dar era un lucru plictisitor şi ţinând cont de zăpuşeala din încăpere şi de sutele de oameni din jur, putea să-i ia lui Castleton chiar şi un sfert de oră ca să se întoarcă, iar a aştepta singură, în văzul tuturor, era ceva ciudat. Aşa că, în schimb, se strecură într-un ungher mai întunecat şi mai liniştit al sălii, unde putea sta în spate şi observa mulţimea. Oamenii păreau să se distreze foarte bine. Olivia făcea pe gazda în celălalt capăt al sălii, ea şi Tottenham erau înconjuraţi de o mulţime de oameni care doreau să-i vorbească viitorului prim-ministru. Mama Pippei şi doamna Castleton o agăţaseră pe mama lui Tottenham şi pe mai multe decane de vârstă, care erau, fără îndoială, antrenate într-o rundă de bârfe fierbinţi.

În timp ce cerceta mulţimea, atenţia îi fu atrasă spre un alcov de vizavi, unde un domn înalt, cu părul negru, stătea mult prea aplecat asupra însoţitoarei lui, iar buzele lui aproape că-i atingeau urechea într-o manieră care vorbea de la sine despre misiunea lor clandestină. Cuplului părea să nu-i pese deloc de faptul că se afla în public şi fără îndoială că dădeau apă la moară bârfelor în toată sala de bal. Ceea ce nu era ieşit din comun pentru cei doi. Pippa

zâmbi. Bourne sosise şi, ca întotdeauna, întreaga lui atenţie era îndreptată numai spre sora ei. Foarte puţini înţeleseseră cum de reuşise Penny să câştige inima lui Bourne cel rece, distant şi de neclintit – Pippa rareori îl văzuse pe marchiz zâmbind sau trădând cea mai mică emoţie în afara interacţiunilor cu soţia lui iubitoare –, dar nu încăpea îndoială că era îndrăgostit lulea de ea.

Penny putea băga mâna în foc că era dragoste adevărată şi tocmai aceasta era partea pe care Pippa nu o înţelegea. Nu-i plăcuse niciodată ideea relaţiilor de iubire – erau prea multe aspecte pe care nu le putea explica. Prea multe aspecte imateriale. Pippa nu credea în imaterial. Credea în concret.

O urmări pe sora ei cum îşi puse o mână pe pieptul soţului ei şi îl îndepărtă uşor, râzând şi roşind ca o fată care iese pentru prima oară în societate. El o trase din nou mai aproape şi o sărută pe tâmplă înainte ca ea să se afunde în mulţime. Bourne o urmă de parcă ar fi fost legat de ea cu sfoară.

Pippa scuturã din cap la acea privelişte ciudată. Dragostea, dacă exista, era într-adevăr un lucru bizar. Rochia îi foşni la o pală rece de vânt, iar ea se întoarse şi băgă de seamă că uşile duble din spatele ei fuseseră întredeschise, fără îndoială ca să aerisească puţin încăperea – şi una dintre ele se dăduse de perete. Se duse s-o închidă şi se aplecă peste balconul mare, din piatră, apoi întinse mâna spre mâner. În acel moment auzi discuţia.

— Ai nevoie de mine.

— Nu-i adevărat. De ceva vreme mă descurc şi fără tine.

Pippa se opri. Era un om acolo. *Doi* oameni.

— Pot să rezolv asta. Pot să te ajut. Dă-mi, tot rog, puţin timp. Şase zile.

— De când vrei să mă ajuţi?

Mâna Pippei strânse marginea uşii cu ferestre şi îşi impuse s-o închidă. Să dea uitării ce auzise. Să se întoarcă la bal. Uşa se clinti.

— Am vrut mereu să te ajut.

Vocea bărbatului era blândă şi grăbită. Pippa ieşi pe balcon.

— Evident n-ai arătat-o niciodată.

Vocea femeii era glacială. Supărată şi hotărâtă.

— De fapt, n-ai ajutat niciodată pe nimeni. N-ai făcut decât să încurci.

— Eşti în pericol.

— Nu e prima oară.

O ezitare. Când bărbatul vorbi din nou, cuvintele lui şoptite erau sacadate şi trădau îngrijorarea.

— Ce-a mai fost?

Ea râse încet, dar în acel sunet nu era nici urmă de veselie, decât amărăciune.

— Nimic ce-ai putea repara acum.

— N-ar fi trebuit să te măriţi cu el.

— N-am avut nicio alternativă. Nu mi-ai oferit vreuna.

Pippa făcu ochii mari. Dăduse peste o ceartă de îndrăgostiţi. Ei, nu chiar îndrăgostiţi din câte se părea… foşti îndrăgostiţi. Dar oare, cine erau?

— Ar fi trebuit să te opresc, şopti el.

— Ei bine, n-ai făcut-o, se răsti ea.

Pippa se lipi de o coloană mare din piatră, care oferea un adăpost minunat, şi lungi capul într-o parte, ţinându-şi răsuflarea, neputând să reziste tentaţiei de a afla identitatea interlocutorilor.

Balconul era gol. Scoase capul de după coloană. Pustiu.

Unde erau?

— Pot repara răul făcut. Dar trebuie să stai departe de el. Cât mai departe. Nu trebuie să te găsească.

Jos în grădini.

Pippa se mişcă încet spre balustrada din piatră, împinsă de curiozitate.

— O, acum ar trebui să te cred? Dintr-odată vrei să mă ştii în siguranţă?

Pippa tresări. Tonul femeii era nervos. Domnul cu pricina – care nu era deloc un domn după părerea Pippei – îi

greşise cu ceva în trecut. Grăbi pasul şi se apropie de margine, fiind cât pe ce să vadă peste balcon şi să îi identifice pe cei doi foşti iubiţi de jos.

— Lavinia… începu el încet, ca o rugăminte.

Pippa fu străbătută de un val de încântare. *Un nume!*

În acea clipă dădu din greşeală cu piciorul în ghiveci. Poate că ei n-ar fi auzit zgomotul mic făcut de contactul ei cu obiectul acela masiv… dacă n-ar fi ţipat de durere. N-a contat că şi-a dus imediat mâna la gură, înăbuşindu-şi strigătul. Liniştea imediată care urmă jos era îndeajuns să-i demonstreze faptul că ei o auziseră destul de clar.

— N-ar trebui să fiu aici, şopti femeia, iar Pippa auzi un foşnet de rochie îndepărtându-se.

Urmă o lungă tăcere, timp în care ea rămase împietrită şi îşi muşcă buza ca să nu ţipe din pricina durerii pulsatile pe care o simţea în picior. Apoi îl auzi pe el înjurând în întuneric.

— La dracu’.

— Fără îndoială c-o meriţi, mormăi Pippa lăsându-se pe vine şi masându-şi degetele de la picioare.

Apoi îşi dădu seama că tonul ei sarcastic adresat unui bărbat necunoscut în întunericul grădinilor reşedinţei sale ancestrale nu era o idee prea bună.

— Poftim? întrebă el încet, dar nu şoptit.

Ea ar fi trebuit să se întoarcă la bal. În schimb, îi răspunse:

— Se pare că nu v-aţi purtat frumos cu doamna.

Tăcere.

— Nu m-am purtat.

— Ei, atunci meritaţi să vă părăsească, spuse ea şi îşi frecă degetul mic de la picior şuierând de durere. Ba chiar mai mult de atât.

— V-aţi lovit.

Atenţia îi era distrasă de durerea ascuţită, altfel n-ar fi răspuns.

— M-am lovit la degetul de la picior.

— O fi o pedeapsă pentru c-aţi tras cu urechea?

— Fără îndoială.

— Asta o să vă înveţe minte.

Ea zâmbi.

— Nu prea cred.

Nu era sigură, dar i se păruse că el ar fi chicotit.

— Ar fi bine să vă asiguraţi că partenerii de dans n-o să vă calce pe picioare când vă întoarceţi în sala de bal.

Gândul îi zbură la Castleton.

— Mă tem că cel puţin unul dintre ei probabil că o va face, spuse ea şi tăcu o clipă. Mi se pare că aţi rănit-o pe doamnă. Cum?

El rămase tăcut o vreme atât de îndelungată încât ea crezu că plecase.

— N-am fost lângă ea când a avut nevoie de mine.

— Ah, făcu Pippa.

— Ah? întrebă el.

— Nu trebuie să citeşti romane de dragoste aşa de des ca sora mea, ca să pricepi ce s-a întâmplat.

— Dumneavoastră nu cred că citiţi romane de dragoste.

— Nu aşa de des, spuse Pippa.

— Cred că citiţi cărţi mult mai importante.

— De fapt, chiar aşa şi este, spuse ea mândră.

— Volume întregi de fizică şi de horticultură.

Pippa făcu ochii mari.

— Lady Philippa Marbury este interesată de aceste domenii.

Ea se repede în picioare şi privi peste balustradă în grădina de jos. Nu vedea nimic. Auzi un foşnet de haine când mâinile sau picioarele lui se mişcară. Era acolo. Chiar dedesubt. Ea se mişcă fără să gândească, întinse mâinile spre el în timp ce întrebă:

— Cine sunteţi?

Chiar şi prin mănuşile din mătase, îi simţi părul moale, ca blana deasă de samur. Îşi adânci degetele în şuviţele lui până când îi atinse scalpul, iar căldura acestuia contrasta cu aerul rece al serii de martie. Dispăru înainte de a apuca să se desfete cu acea senzaţie, înlocuit de o mână mare şi puternică, doar o umbră în întunericul ce se căsca în faţa ei,

care îi apucă ambele mâini.

Ea icni şi încercă să scape. El nu-i dădu drumul.

Ce fusese în capul ei?

Ochelarii îi alunecau şi rămase împietrită, temându-se că îi vor cădea de pe nas dacă se mişca prea mult.

— Ar fi trebuit să ştii că nu e o idee bună să te întinzi în întuneric, Pippa, zise el încet, iar numele ei rostit de buzele acelea îi suna familiar. Nu poţi şti peste ce dai.

— Daţi-mi drumul, şopti ea şi, făcând o mişcare îndrăzneaţă, se uită peste umăr spre uşa încă deschisă ce dădea spre sala de bal. Cineva ar putea să ne vadă.

— Nu asta vrei?

Degetele lui se împletiră cu ale ei, iar căldura atingerii lui era aproape de nesuportat. Cum putea să fie atât de fierbinte în frigul acela? Ea scutură din cap şi simţi că sârmele ochelarilor îi alunecau şi mai mult de pe nas.

— Nu.

— Eşti sigură?

Strânsoarea lui se schimbă şi dintr-odată părea că ea îl ţinea pe el, nu invers. Ea se strădui să-i dea drumul.

— Da.

Îşi sprijini hotărâtă mâinile de balustrada din piatră şi se îndreptă, dar, chiar atunci, ochelarii îi alunecară în întuneric. Întinse mâna după ei, îi ajunse într-o clipă, apoi îi scăpă mai departe în noapte.

— Ochelarii mei!

El dispăru, iar ea nu auzi decât foşnetul hainelor lui în timp ce se îndepărta. Pippa nu ştia cum de era cu putinţă aşa ceva, dar simţea pierderea lui. Apoi îi zări creştetul capului, un petic portocaliu strălucind în lumina lumânărilor ce scăpa din sala de bal. Când îl recunoscu, simţi un fior de entuziasm. *Domnul Cross.* Arătă cu degetul spre el.

— Nu vă mişcaţi.

Se îndrepta deja spre capătul îndepărtat al balconului, unde era o scară lungă ce ducea jos, în grădini. Se întâlniră la baza treptelor de piatră, iar lumina slabă din casă arunca pe chipul lui umbre ciudate. El îi întinse ochelarii şi zise:

— Du-te înapoi la bal.

Ea înşfăcă ochelarii, îi puse la ochi, iar faţa lui deveni din nou clară.

— Nu.

— Am căzut de acord că o să renunţi la planul tău de a te compromite.

Ea trase adânc aer în piept.

— Atunci n-ar trebui să mă încurajaţi.

— Să te încurajez să tragi cu urechea şi să te împiedici?

Ea îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt şi chipul i se schimonosi când o săgetă durerea de la degetul mic.

— Cred că în cel mai rău caz este o fractură minoră de falangă. O să treacă. Am mai trecut prin asta.

— Ţi-ai rupt degetul?

Ea încuviinţă din cap.

— E doar degetul mic. Un cal a călcat odată pe acelaşi deget de la celălalt picior. Ca să nu mai spun că încălţămintea de damă nu oferă prea multă protecţie împotriva potcoavelor.

— Anatomia este încă una dintre specialităţile tale?

— Este.

— Sunt impresionat.

Pippa nu era sigură că el spunea adevărul.

— În experienţa mea, reacţia obişnuită faţă de cunoştinţele mele de anatomie nu este una pozitivă.

— Nu?

Era recunoscătoare pentru lumina slabă pentru că i se părea i a nu se putea opri din vorbit.

— Celor mai mulţi oameni li se pare ciudat.

— Eu nu sunt ca ceilalţi.

Răspunsul o surprinse.

— Cred că nu sunteţi. Pippa tăcu şi îşi aminti de conversaţia pe care o auzise. Ignoră senzaţia de disconfort pe care o resimţea.

— Cine e Lavinia?

— Du-te la balul tău, Pippa.

El îi întoarse spatele şi o porni înainte, de-a lungul

zidului casei. Nu-l putea lăsa să plece. Poate că promisese să nu-l mai abordeze, dar până la urmă, el venise la ea acasă. Îl urmă. El se opri şi se întoarse.

— Ai învăţat în lecturile despre părţile urechii?

Ea zâmbi, bucuroasă de interesul pe care i-l acorda.

— Sigur că da. Partea exterioară se numeşte *„pavilion”.* Unii îi spun *auriculă,* dar eu prefer să-i spun *„pavilion”* pentru că vine de la cuvântul latin care înseamnă „fluture” şi întotdeauna mi-a plăcut această imagine. Urechea internă este alcătuită dintr-o colecţie impresionantă de oase şi ţesuturi, care încep cu…

— Uimitor, o întrerupse el. Pari să ştii atât de multe despre organul cu pricina şi totuşi nu reuşeşti să-l foloseşti. Bag mâna în foc că ţi-am spus să te întorci la balul tău.

El se întoarse din nou. Ea îl urmă.

— Auzul meu este în regulă, domnule Cross. La fel şi liberul-arbitru.

— Eşti dificilă.

— De obicei nu.

— Şi ţi-ai propus să te schimbi? întrebă el fără să încetinească pasul.

— Vă place să le faceţi pe doamne să alerge ca să ţină pasul cu dumneavoastră?

El se opri, iar ea aproape că dădu peste el.

— Numai pe cele de care vreau să scap.

Ea zâmbi.

— Dumneavoastră aţi venit la mine acasă, domnule Cross. Nu uitaţi asta.

El îşi dădu ochii peste cap, apoi se uită din nou la ea, iar ea şi-ar fi dorit să-i poată înfrunta privirea.

— Condiţiile pariului nostru au fost clare; nu te vei compromite. Dacă rămâi aici, cu mine, o să ţi se observe lipsa, o să fii căutată. Dacă vei fi găsită, reputaţia îţi va fi pătată. Întoarce-te. Imediat.

Era ceva extrem de persuasiv la acel bărbat – calmul lui, stăpânirea de sine. Iar ea nu dorise niciodată nimic mai mult decât să mai rămână alături de el.

— Nimeni n-o să-mi simtă lipsa.

— Nici măcar Castleton?

Pippa ezită şi simţi o oarecare remuşcare. Contele probabil că o aştepta, iar paharul cu limonadă se încălzea în mâna lui. Domnul Cross părea să-i citească gândurile.

— El îţi simte lipsa.

Poate că de vină era întunericul. Sau poate durerea de la picior. Ori conversaţia lor alertă o făcu să simtă că găsise în sfârşit pe cineva cu o minte care funcţiona la fel ca a ei. Pe negândite, spuse:

— Vrea să-i botez câinele.

Urmă un lung moment de tăcere în timpul căruia ea se pândi că el ar putea izbucni în râs.

Te rog nu râde.

Domnul Cross nu râse.

— Te măriţi cu el. Mi se pare o cerere destul de inofensivă, având în vedere situaţia.

Nu înţelesese nimic.

— Nu e inofensivă.

— E ceva în neregulă cu asta?

— Cu câinele?

— Da.

— Nu, probabil că e un câine foarte frumos.

Ea ridică braţele apoi le lăsă să cadă, exasperată.

— Doar că pare aşa… aşa de…

— Decisiv.

Înţelegea.

— Exact.

— Este decisiv. Te măriţi cu el. O să îi botezi copiii. Să-i botezi câinele aş zice eu că e un fleac.

— Da, păi, se pare că partea cu câinele e cea mai grea, spuse ea şi trase adânc aer în piept. Dumneavoastră v-aţi gândit vreodată să vă căsătoriţi?

— Nu. Răspunsul venise rapid şi sincer.

— De ce nu?

— Nu-i de mine.

— Păreţi foarte sigur de asta.

— Sunt.

— De unde ştiţi?

Îl salvă sosirea Trotulei, care apăru de după un colţ al casei, lătrând veselă.

— E a ta? întrebă el.

Pippa încuviinţă din cap în timp ce cockerul se opri la picioarele lor. Cross se aplecă să mângâie căţeluşa care scheună şi se lăsă jos pentru a fi dezmierdată.

— Îi place, zise Pippa.

— Cum o cheamă?

— Trotula.

El zâmbi vag, cu subînţeles.

— Ca pe Trotula de Salerno? Doctorul italian?

Desigur, şi-a închipuit că ea şi-ar fi botezat câinele după un om de ştiinţă. Desigur că intuise.

— Doctoriţă.

El clătină din cap nemulţumit.

— E un nume îngrozitor. Poate că n-ar trebui să-i botezi câinele lui Castleton.

— Nu-i adevărat! Trotula de Salerno este un omonim excelent!

— Ba nu. Îţi dau voie să spui „un exemplu excelent pentru o tânără” sau „un excelent om de ştiinţă”, dar nu şi „un omonim excelent”, zise el şi se opri s-o scarpine pe căţeluşă între urechi. Sărmana, zise el, iar Pippa se topi la auzul vocii lui blânde. S-a purtat înfiorător cu tine.

Trotula se întoarse pe spate, cu burta în sus fără pic de ruşine. El începu s-o mângâie, iar Pippa îi contemplă vrăjită mâinile puternice şi frumoase – şi felul în care acestea mângâiau blana câinelui. După un lung moment de observaţie, spuse:

— Aş prefera să rămân afară. Cu dumneavoastră.

Mâna lui rămase nemişcată pe burta patrupedului.

— Ce s-a întâmplat cu aversiunea ta faţă de nesinceritate?

Ea se încruntă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Încerci să scapi de balul tău de logodnă şi să stai cu un alt bărbat. Aş zice că este cea mai crasă lipsă de sinceritate.

— Nu cu un alt bărbat.

El rămase împietrit.

— Poftim?

Ea se grăbi să reformuleze.

— Adică, sunteţi un alt bărbat, desigur, dar nu sunteţi un bărbat adevărat. Adică, nu prezentaţi o ameninţare pentru Castleton. Sunteţi un însoţitor sigur. Vocea îi pieri… Brusc, nu se mai simţi deloc sigură pe ea.

— Iar faptul că mi-ai cerut să te ajut cu mai multe lucruri care ar putea să-ţi distrugă reputaţia şi să pună capăt logodnei?

— Tot nu înseamnă că sunteţi un alt bărbat, zise ea repede.

Prea repede. Destul de repede ca să fie nevoită să dea înapoi.

— Adică, mă rog… înţelegeţi ce vreau să spun. Nu în felul în felul în care *credeţi.*

El râse înfundat şi se ridică în picioare.

— Mai întâi te oferi să mă plăteşti pentru o partidă de amor, apoi îmi pui la îndoială masculinitatea. Un altfel de bărbat ar pune la suflet cuvintele astea.

Ea făcu ochii mari. Nu dorise niciodată să insinueze…

— Eu nu am… Vocea îi pieri din nou.

El făcu un pas spre ea şi se apropie îndeajuns de mult ca Pippa să-i simtă căldura trupului.

— Un altfel de bărbat ar încerca să-ţi arate că te înşeli, spuse el cu voce joasă şi blândă.

Ea înghiţi în sec. Era intimidant de înalt când se afla aşa de aproape. Mult mai înalt decât orice bărbat pe care îl ştia.

— Eu…

— Spune-mi, Lady Philippa.

El ridică o mână, un deget, în dreptul crestăturii de deasupra buzei ei superioare, la o răsuflare distanţă de a o atinge.

— În studiile dumitale de anatomie, ai aflat vreodată numele locului dintre nas şi buză?

Buzele ei se desfăcură, dar rezistă tentaţiei de a se

apleca spre el, de a-l face s-o atingă.

— *Philtrum,* îi răspunse în şoaptă.

— Fată deşteaptă. E din latină. Ştii ce înseamnă?

— Nu.

— Înseamnă „poţiune care înseamnă iubire”. Romanii credeau că este cea mai erogenă zonă a corpului. Îi spuneau „Arcul lui Cupidon”, datorită formei pe care o conferă buzei superioare.

În timp ce vorbea, îşi trecu degetul peste linia curbată a buzelor ei, o tentaţie mai degrabă decât o atingere, aproape insesizabilă. Vocea lui deveni mai uşoară, mai profundă.

— Ziceau că este semnul zeiţei dragostei.

Ea trase aer în piept, încet şi profund.

— N-am ştiut asta.

El se aplecă, mai aproape, şi îşi îndepărtă mâna din dreptul buzelor ei.

— Pot să pun pariu că sunt şi alte lucruri despre corpul uman pe care nu le ştii, micuţa mea expertă. Lucruri pe care aş fi bucuros să ţi le arăt.

Era aşa de aproape… cuvintele lui erau mai degrabă suflu decât sunet, mai întâi la ureche, apoi pe obraz, trezind în ea o vâltoare de senzaţii.

Asta ar trebui să simt cu Castleton.

Gândul veni de niciunde. Îl îndepărtă şi îşi promise să-l cerceteze mai târziu. Pentru moment…

— Mi-ar plăcea să aflu, spuse ea.

— Aşa de sinceră, zise el şi zâmbi iar curbura de deasupra buzelor lui, *philtrum*-ul său, era atât de aproape şi la fel de periculoasă precum arma după care fusese botezată.

— Aceasta este prima ta lecţie…

Voia ca el s-o înveţe totul.

— Nu ademeni leul, îi spuse el.

Cuvintele îi atinseră buzele şi i le despărţiră.

— Pentru că, mai mult ca sigur, va muşca.

Doamne. Cât i-ar fi plăcut.

El îşi îndreptă spatele, făcu un pas în spate şi îşi

netezi haina cu un gest indiferent, deloc tulburat de acel moment.

— Du-te înapoi la balul tău şi la logodnicul tău, Pippa.

Se întoarse şi plecă, iar ea trase adânc aer în piept, simţindu-se ca şi cum ar fi rămas fără oxigen o bună bucată de vreme. Îl urmări cu privirea în timp ce dispărea în întuneric şi îşi dori ca el să se întoarcă. Zadarnic.

Capitolul 6

Câteva ore mai târziu, cu mult după ce ultimul jucător părăsea cazinoul, Cross stătea la biroul lui şi încerca să calculeze pentru a treia oară câştigul din acea seară. Şi pentru a treia oară eşuă. Eşuă pentru că nu-şi putea alunga din minte imaginea Philippei Marbury, domnişoara blondă cu ochelari coborând treptele Casei Dolby spre el. De fiecare dată când încerca să adune o cifră dintr-o coloană în cealaltă, se gândea la degetele ei în părul lui sau la buzele ei care se curbau la atingerea lui, şi atunci pierdea şirul.

Cross nu pierdea niciodată şirul cifrelor. Cea mai mare parte a vieţii lui adulte fusese o pedeapsă pentru faptul că nu putuse să piardă şirul cifrelor. Se aplecă din nou asupra registrului.

Adăugase trei linii la coloană înainte ca pendulul de pe birou să-i atragă atenţia şi să-i reamintească de atingerea ei uşoară care pusese bilele în mişcare. Ispita îi dădea târcoale şi îşi imagină că aceeaşi atingere putea pune şi alte lucruri în mişcare. Vârful peniţei se rupse în registru şi împroşcă cerneală pe pagina ecru.

Ea credea că era un însoţitor sigur.

Şi cu toate celelalte femei chiar aşa era. Cu oricare altă femeie, era siguranţa întruchipată. Dar cu ea... stăpânirea lui de sine – pe care o preţuia mai mult decât orice – atârna de un fir de aţă. Un fir delicat, din mătase, moale ca părul ei. Ca pielea ei. Ca vocea ei în întuneric.

Gemu şi îşi trecu degetele prin păr, apoi împinse

scaunul în spate, izbindu-l de perete, şi îşi desfăcu picioarele. Trebuia să exorcizeze amintirea ei din acel loc. Oriunde se uita – abacul, globul, biroul – totul era întinat de prezenţa ei. Era aproape sigur că încă îi simţea mirosul, amestecul ademenitor de raze de soare şi ţesătură curată.

La dracu'.

Îi distrusese biroul… Impresia era la fel de pregnantă ca şi cum ca ar fi intrat în încăpere şi s-ar fi dezbrăcat în faţa lui. Şi apoi s-ar fi întins pe birou fără nimic pe ea în afară de ochelari şi de zâmbetul acela coruptibil, cu pielea ei albă şi frumoasă, lipită de abanos.

Închise ochii, iar imaginea i se aşternu imediat în faţa ochilor. Puse o mână pe ea, mai jos de sânii frumoşi şi albi, cu sfârcurile de aceeaşi nuanţă cu a buzelor – piersici proaspete stropite cu miere. Îi lăsa gura apă; n-ar fi putut să se stăpânească, s-ar fi întins peste ea, i-ar fi luat unul dintre sfârcuri în gură şi l-ar fi gustat. Ar fi petrecut un secol cu acei sâni, dezmierdându-i până când ar simţi-o fremătând sub el, savurând-o până când ar fi fost disperată ca el să treacă mai departe – până când l-ar fi rugat să coboare spre…

Iar numai când ea l-ar fi implorat, i-ar fi oferit ceea ce voiau amândoi – să-i desfacă brusc coapsele, să-şi treacă mâinile peste pielea ei moale, albă ca frişca şi…

Bătaia în uşă sună ca o detunătură. Scaunul lui se prăbuşi pe podea, iar el trase o înjurătură. Oricine ar fi fost, Cross avea să-l omoare. Încet. Şi cu mare plăcere.

— Ce e? lătră el.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru fondatorul Îngerului Căzut.

— Ce primire frumoasă.

Cross mai avea puţin şi sărea peste birou ca să-l strângă de gât pe Chase.

— Probabil că nu m-am exprimat bine. Dacă nu cumva clubul a luat foc, nu eşti bine-venit.

Chase nici nu-l asculta. În schimb, închise uşa şi se lăsă să cadă pe un fotoliu de lângă biroul lui. Cross se încruntă. Partenerul lui ridică din umeri.

— Hai să zicem că a luat foc.

— Ce vrei?

— Cartea.

Toate cluburile londoneze pentru gentlemeni se mândreau cu cărţile lor de pariuri, iar Îngerul Căzut nu era cu nimic diferit. Volumul masiv, legat în piele, era folosit pentru a cataloga toate pariurile făcute în sala mare a cazinoului. Membru puteau înregistra orice pariu – indiferent cât de trivial – în acea carte, iar Îngerul obţinea un procent din pariuri, ca să se asigure că părţile se ţineau de cuvânt faţă de mizele bizare care erau stabilite. Chase se ocupa de aceste informaţii şi adora registrul pentru secretele pe care le scotea la iveală despre membrii clubului. Pentru asigurările pe care aceasta le oferea.

Cross puse volumul greoi pe birou. Chase nu se întinse spre el.

— Justin mi-a spus că nu ai fost aici în cea mai mare parte a serii.

— Justin are nevoie de o bătaie bună pentru informaţiile pe care ţi le dă cu privirile la treburile noastre.

— Puţin îmi pasă de treburile celorlalţi zilele acestea, spuse Chase, întinzând mâna şi învârtind globul masiv. Ale tale mă preocupă.

Cross urmări globul, care se învârtea, îşi aminti că ultima persoană care interacţionase cu sfera gigantică fusese Philippa Marbury şi nu suportă ideea că Chase o atingea acum.

— Nu înţeleg de ce.

— Knight este mai uşor de urmărit când ştiu unde să-l găsesc.

Cross ridică din sprânceană. Sigur nu înţelesese bine.

— Sugerezi că ar trebui să ignor faptul că a distrus viaţa cumnatului meu, că a pus-o în primejdie pe sora mea şi că m-a şantajat?

— Nu. Sigur că nu.

Chase opri globul, cu un deget pe Sahara.

— Şi puţin îmi pasă dacă te însori sau nu cu fata. Dar vreau să ai grijă în legătură cu modalitatea în care alegi să-l

pedepseşti pe Knight. Fără jumătăţi de măsură.

Privirile li se întâlniră.

— Adică?

— Adică ai o singură şansă să faci asta. Ori o faci cum trebuie, ori deloc.

— Plănuiesc s-o fac cum trebuie.

Există un motiv pentru care cei mai buni jucători ai lui nu au statut de membru la înger. Nu sunt oameni pe care i-am primi la mesele noastre.

— Poate că nu. Dar respectul îi tentează. Puterea. Şansa de a sta cot la cot cu cei care sunt membri, cu cei care sunt acceptaţi. Şansa de a juca la Înger.

Chase dădu din cap şi întinse mâna spre o tabacheră cu ţigări de foi, aşezată pe o masă din apropiere.

— Unde ai fost în seara asta?

— Nu am nevoie de o dădacă.

— Sigur că ai. Crezi că nu ştiu deja unde ai fost? Cuvintele ieşiseră dintr-un nor greu de fum.

— Sper că n-ai pus să fiu urmărit, se enervă Cross.

Chase nu-i răspunse în aceeaşi notă furioasă.

— N-am încredere în Knight. Voi doi aţi avut întotdeauna o… relaţie… încordată.

Cross se ridică de la birou, dominându-şi interlocutorul.

— Sper că nu ai pus să fiu urmărit.

Chase răsuci ţigara între degetul mare şi arătător.

— Tare aş vrea să fi avut un whisky pe-aici.

— Ieşi afară.

Cross se săturase. Dar Chase nu se mişcă din loc.

— Nu am pus să fii urmărit. Dar acum îmi dau seama că aş fi fost mai lămurit dacă aş fi făcut-o.

Cross înjură ca un birjar.

— Ai avut o noapte proastă, nu-i aşa? Unde-ai fost?

— Am văzut-o pe sora mea.

Chase ridică din sprâncene.

— Ai fost la balul de la Needham?

Am văzut-o şi pe Philippa Marbury.

Fireşte că nu avea de gând să-i spună lui Chase una

ca asta. În schimb, nu zise nimic.

— Să înţeleg că întâlnirea n-a decurs tocmai bine, spuse Chase.

— Nu vrea să mă vadă. Chiar şi când i-am spus că m-aş putea ocupa de Knight, a avut prea puţine de zis. Nu m-a crezut.

Chase rămase tăcut vreme îndelungată şi analiză situaţia.

— Surorile sunt dificile. Nu răspund mereu bine la dictatele impuse de fraţii lor mai mari.

— Tu trebuie să ştii mai bine ca oricine.

— Vrei să vorbesc eu cu ea?

— Ai o părere prea bună despre tine.

Chase zâmbi.

— Doamnele tind să mă primească cu braţele deschise. Chiar şi doamnele ca sora ta.

Cross se încruntă.

— Nu vreau să te apropii de ea. Şi-aşa e destul de rău că trebuie să aibă de-a face cu Digger… şi cu mine.

— Mă răneşti, spuse Chase trăgând cu nesaţ din ţigară. Va sta departe de el?

El se gândi la întrebare şi la furia surorii lui din acea seară. Lavinia avusese şaptesprezece ani când Baine murise, când Cross plecase. Fusese nevoită să se mărite cu Dunblade pentru că acesta acceptase s-o ia de nevastă – în ciuda imperfecţiunilor ei. Imperfecţiuni pe care i le datora lui Cross. Imperfecţiuni care ar fi trebuit trecute cu vederea – şi care ar fi fost trecute cu vederea dacă ea ar fi putut scăpa de suferinţa mamei lor şi de mânia tatălui.

Dacă n-ar fi fost nevoită să supravieţuiască pe cont propriu, fără niciun ajutor de la nimeni. Fără un frate care s-o protejeze.

Nu era de mirare că nu-l crezuse când îi spusese că avea să repare răul pricinuit de Knight şi de soţul ei. Mânia, frustrarea şi un dram de ură de sine izbucniră înlăuntrul lui.

— Nu ştiu ce va face ea. Dar ştiu că Knight nu ar face nimic ca să pună în pericol căsătoria fiicei lui.

— Ar fi trebuit să-l nimicim acum câţiva ani.

Cross nu răspunse, iar Chase adăugă:

— Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru el.

Cross ridică din umeri.

— Dacă n-ar fi fost el…

Chase îşi dezveli într-un rânjet dinţii albi, strălucitori.

— Nu ne-ai fi avut pe noi.

Cross râse când auzi acele vorbe.

— Dac-o spui aşa, poate că n-ar trebui să ezit să-l distrug.

Chase trase adânc din ţigară şi se gândi bine înainte de a vorbi:

— Trebuie să menţii şiretlicul până o să fii gata să-l scoţi din joc. S-o protejezi pe Lavinia.

Cross încuviinţă din cap.

— Temple zice că vrei să te foloseşti şi de dame? Îţi dai seama că ai nevoie de mine ca să le aduc.

Cross ridică din sprânceană.

— Nu cred că va fi necesar.

— Eşti sigur? Mă plac foarte mult.

— Sunt sigur.

Chase dădu scurt din cap.

— Mă întreb cum e fata.

— E progenitura lui Knight, deci cred că e ori o căţea nebună de legat, ori un suflet chinuit.

— E femeie, deci oricum astea sunt cele mai probabile opţiuni.

Urmă o pauză.

— Poate că ar trebui să te însori cu ea. Căsătoria a făcut minuni pentru Bourne.

— Eu nu sunt Bourne.

— Nu. Nu eşti.

Chase îşi îndreptă spatele şi mai învârti o dată globul, apoi se uită prin încăpere.

— Mă mir că găseşti ceva prin haosul ăsta. Mă gândisem să le rog pe fete să vină şi să facă puţin curat.

— Încearcă doar.

— Nu merită mânia ta. Chase strivi ţigara, se ridică, se apropie şi bătu cu degetul în cartea enormă de pariuri.

— E târziu şi mă duc acasă, dar, înainte să plec, m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să faci un pariu.

— Eu nu pariez în carte. Ştii asta.

Chase ridică una dintre sprâncenele blonde.

— Eşti sigur că nu vrei să faci o excepţie în cazul ăsta? Ai şanse excelente.

Cross simţi în piept o senzaţie de nelinişte, îşi încrucişă braţele la piept, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi privi calm partenerul.

— Ce este?

— Lady Philippa Marbury, spuse Chase.

Neliniştea se preschimbă pe loc în spaimă.

Chase ştia.

Nu era o surpriză. Nu chiar. Chase ştia mereu tot ce mişcă. Totuşi, Cross nu era nevoit să recunoască.

— Cine?

Chase îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Aşa deci? O să pretinzi că nu ştii la ce mă refer?

— Nu „pretind”. Cross se lăsă pe spătarul scaunului, cu un gest teatral. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

— Justin a lăsat-o înăuntru, Cross. I-a arătat drumul spre biroul tău. Şi apoi mi-a spus despre asta.

La dracu’.

— Justin e o ţaţă.

— Observ că e foarte util să am unul sau doi oameni ca el pe aici. Acum, despre fată.

Cross se încruntă, iar privirea lui deveni din sumbră în de-a dreptul ucigătoare.

— Ce e cu ea?

— Ce-a căutat aici?

— Nu e problema ta.

— Dar ar putea fi problema lui Bourne, aşa că întreb oricum.

Dacă sora mea ar fi în mâinile lui, m-aş gândi să-i fac pe plac. Cross îşi aminti de cuvintele lui Bourne şi simţi un val de remuşcări.

— Ce a vrut n-are nicio importanţă. Dar merită

menţionat faptul că Knight a văzut-o.

Un martor obişnuit n-ar fi observat încordarea uşoară a lui Chase.

— A recunoscut-o?

— Nu. *Slavă Cerului.*

Chase băgase însă de seamă tonul lui şovăielnic.

— Dar?

— L-a intrigat.

— Nu mă miră. Lady Philippa este genul care intrigă.

— E un mod frumos de a o spune. Lui Cross nu-i plăcu deloc licărirea din ochii partenerului său când rostise acele cuvinte.

— Nu i-ai zis lui Bourne?

Cross nu ştia nici el de ce n-o făcuse. Bourne era considerat unul dintre cei mai reci şi mai duri bărbaţi din Londra. Dacă ar fi ştiut că Pippa era în pericol, Bourne l-ar fi ucis cu mâinile goale pe cel care o ameninţa. Dar Cross promisese să-i păstreze taina.

Lumea e plină de mincinoşi.

Şoaptele acelea îl străbăteau. Nu avea niciun motiv să-şi ţină promisiunea faţă de acea femeie. Ar fi trebuit să-i spună lui Bourne. Să-i spună şi să termine odată cu povestea asta. Şi totuşi…

Îşi aduse aminte de ea mai devreme în acea seară, zâmbind fericită la căţeluşa ei, iar expresia de pe chipul ei îl făcu să simtă o senzaţie de căldură. Îi plăcea s-o vadă zâmbind. Îi plăcea s-o vadă aproape în orice ipostază.

Îi plăcea de ea.

Rahat.

— M-am ocupat de asta.

Chase rămase tăcut o perioadă îndelungată înainte de a spune:

— Ai făcut-o.

Cross rezistă tentaţiei de a-şi lua privirea de la el.

— Fata a venit la mine.

— Nu am înţeles prea bine motivele.

— Nu trebuie să ştii totul.

Chase zâmbi strâmb din colţul gurii.

— Şi totuşi, de obicei ştiu.

— Nu şi acum.

Chase se uită lung la el, şi se vedea că duc o bătălie a orgoliilor.

— Nu. Se pare că nu.

— Şi n-o să te abţii să-i spui lui Bourne?

— Numai dacă sunt nevoit, zise Chase şi se lăsă pe spătar. Şi, în plus, să-i spun lui Bourne n-o să mă ajute la pariu.

N-ar fi trebuit să-i pese. Dar ecoul atingerii uşoare a Pippei şi cuvintele ei ciudate îl aduseseră, evident, în acelaşi stadiu de nebunie în care era şi ea.

— Care sunt condiţiile?

Chase schiţă o grimasă şi îşi dezveli dinţii albi.

— Pe o sută de lire că e femeia care o să spargă blestemul tău.

Blestemul lui.

Avu nevoie de toată tăria de care dispunea ca să nu reacţioneze în vreun fel la cuvintele lui Chase. Să nu se lase ademenit de ele. O sprânceană blondă se ridică.

— Să înţeleg că nu accepţi?

— Eu nu pariez în carte, repetă Cross, iar cuvintele răsunară aspru ca pietrişul.

Chase rânji, dar nu spuse nimic, ci se ridică întinzându-şi picioarele cu o graţie nefirească.

— Păcat. Eram sigur că o să mă faci să câştig repede o sută de lire.

— Nu ştiam că eşti strâmtorat.

— Nu sunt. Dar îmi place să câştig.

Cross nu răspunse, iar partenerul lui plecă. Zgomotul uşii din mahon închise era singura dovadă că Chase fusese acolo într-adevăr. Abia atunci, Cross dădu drumul aerului pe care îl ţinuse în plămâni.

Ar fi trebuit să accepte pariul.

Poate că Chase ştia mai multe decât majoritatea despre secretele elitei londoneze, dar un lucru era sigur. Cross nu avea s-o mai atingă vreodată pe Philippa Marbury. Nu mai putea s-o facă.

*

Pippa, e timpul să încerci rochia.

Cuvintele marchizei de Needham şi Dolby – trădând deopotrivă entuziasmul şi mustrarea – atraseră atenţia Pippei de la masa de oameni care intrau şi ieşeau din magazinele de pe Bond Street. Deşi Pippei îi plăcea foarte mult vitrina prăvăliei lui Madame Hebert – oferea o privelişte spectaculoasă a aristocraţiei londoneze care îşi vedea de treburile ei zilnice –, nu-i plăceau croitoresele. Acestea, ca şi dansul, nu se numărau printre distracţiile ei preferate. Dar rochiile de mireasă necesitau măiestria croitoreselor de lux. La fel şi trusourile. Şi de aceea se afla acolo, în ceea ce avea să devină, mai mult ca sigur, cea mai lungă deplasare la croitoreasă din întreaga istorie a achiziţionării de rochii.

— Philippa!

Ea îşi luă brusc privirea de la grupul de bărbaţi de vizavi, din faţa tutungeriei Boucher & Babcock, şi urmă direcţia din care venise ţipătul ascuţit şi entuziast al mamei ei, mai precis din cabina de probă a magazinului.

— Vino s-o vezi pe sora ta!

Pippa se întoarse de la geam cu un oftat şi dădu la o parte draperia, simţindu-se de parcă se pregătea de bătălie. Draperia din catifea rămase în lături, căci Pippa dăduse cu ochii de Olivia, care stătea, aşa micuţă şi perfectă cum era, pe o platformă din centrul încăperii, în ceea ce era, probabil, cea mai frumoasă rochie de mireasă din câte existaseră.

— Olivia, spuse Pippa încet şi clătină din cap. Eşti…

— Superbă! exclamă marchiza, bătând din palme şi debordând de fericire.

Olivia îşi ridică poalele rochiei din dantelă de culoarea fildeşului şi surâse.

— Sunt absolut uimitoare, nu-i aşa?

— Uimitoare, aprobă Pippa. Era adevărul adevărat. Dar nu se putu să nu adauge: Şi aşa de modestă.

— O, prostii, spuse Olivia şi se întoarse ca să se mai uite o dată cu atenţie în oglindă. Dacă nu poţi spune adevărul în cabina de probă de la Hebert, unde o poţi face? Magazinele de modă sunt pentru bârfe şi pentru sinceritate deplină.

Croitoreasa – cunoscută ca fiind cea mai bună din regat – scoase un ac dintre buze şi ţintui corsajul rochiei, înainte de a face cu ochiul spre Pippa peste umărul Oliviei.

— Sunt perfect de acord.

Olivia nu reuşea să-şi ia ochii de la imaginea ei reflectată într-una dintre numeroasele oglinzi amplasate pretutindeni în prăvălie.

— Da. E perfect.

Era, desigur. Nu că Olivia ar fi avut nevoie de o rochie ca să fie frumoasă. Cea mai mică şi mai drăgălaşă dintre surorile Marbury ar fi putut purta şi un sac de nutreţ dintr-unul din grajdurile de la moşie şi tot ar fi arătat mai bine decât majoritatea doamnelor, în cele mai bune zile ale lor. Nu, nu încăpea nicio îndoială că în două săptămâni, când Olivia şi vicontele Tottenham aveau să stea în biserica St. George, în faţa înaltei societăţi londoneze, ea va fi o mireasă uimitoare… senzaţia *sezonului monden.* Pippa va păli, fără îndoială, în comparaţie cu ea, în timp ce-şi va juca rolul în dubla nuntă.

— Domnişoară Philippa, Alys e gata pentru dumneavoastră.

Croitoreasa îi întrerupse şirul gândurilor şi îi făcu cu mâna în care ţinea o pernuţă de ace stacojie, atrăgându-i atenţia spre o tânără asistentă care stătea lângă un paravan înalt, la capătul încăperii, şi ţinea în braţe un morman de dantelă şi mătase. Rochia de mireasă a Pippei. Simţi un nod în gât şi ezită.

— Du-te, Pippa. Pune-o pe tine, zise Olivia şi se uită în jos la croitoreasă. Sper că e foarte diferită. N-aş vrea să se creadă că purtăm aceeaşi rochie.

Pippa nu avea nicio îndoială că şi dacă rochiile ar fi fost la fel, cele două mirese nu ar fi putut fi confundate în ziua cea mare, care se apropia cu paşi repezi. Dacă cele

patru surori mai mari se aleseseră cu părul drept şi cenuşiu şi pielea prea roşie (Victoria şi Valerie), ori prea palidă (Pippa şi Penelope), cu forme prea pline (Penelope şi Victoria) sau prea slabe (Pippa şi Valerie), Olivia, în în schimb, era desăvârşită. Părul ei bogat, de un auriu strălucitor, licărea în soare, pielea ei era trandafirie, iar silueta – combinaţia ideală de curbe şi linii. Avea un corp făcut pentru moda franceză, iar Madame Hebert îi crease o rochie care să o dovedească.

Pippa se îndoia că aceasta – fie ea cea mai bună croitoreasă din Londra – putea face acelaşi lucru pentru ea. Rochia îi fu trasă peste cap, iar foşnetul ţesăturii lângă urechile ei îi alungă subit gândurile în timp ce tânăra croitoreasă îi strângea, lega, încheia şi înnoda rochia. Pippa se foi în tot acest timp, deranjată de dantela aspră care i se freca de piele, de marginile care ameninţau s-o sufoce. Nu se văzuse încă în ea, dar rochia era incredibil de incomodă.

Când Alys îşi termină treaba, îi făcu semn Pippei să meargă în încăperea principală şi, pentru un scurt moment, Pippa se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă în loc să se expună privirilor critice ale surorii şi ale mamei ei, şi ale celei mai bune croitorese din acea parte a Canalului Mânecii, ar rupe-o la fugă şi ar ieşi pe uşa din spate. Poate că astfel ea şi Castleton puteau scăpa de toată tevatura şi să se rezume la căsătorie. Doar aceasta era partea cea mai importantă, nu?

— O să fie nunta anului! zise doamna Needham din spatele paravanului.

Ei... poate că totuşi, pentru mame, căsătoria în sine nu era cea mai importantă parte.

— Sigur va fi, se învoi Olivia. Nu am spus eu că aşa va fi? Cu sau fără Penny-dezastru, tot o să fac o căsătorie bună!

— Ba da, draga mea. Întotdeauna reuşeşti ce-ţi propui.

Norocoasa de Olivia.

— Doamnă?

Tânăra croitoreasă părea confuză. Pippa îşi dădu

seama că nu ne întâmpla în fiecare zi ca o mireasă să ezite atât de mult să se arate în rochia ei. Ieşi de după paravan.

— Ei? Iată-mă.

— O!

Lady Needham aproape căzu de pe divanul extravagant decorat pe care şedea, iar ceaiul îi sări din ceaşcă în timp ce se clătina înainte şi înapoi pe ţesătura de culoarea safirului.

— O! Ce contesă frumoasă vei fi!

Pippa privi pe lângă mama ei, spre Olivia, care îşi îndreptase din nou atenţia asupra celor şase tinere croitorese care stăteau în genunchi şi îi prindeau în bolduri tivul rochiei, ridicând volanele şi mişcând panglicile.

— Foarte frumoasă, Pippa, zise ea şi făcu o pauză. Nu la fel de frumoasă ca a mea, desigur…

Unele lucruri nu se schimbau. Din fericire.

— Sigur că nu.

Madame Hebert o ajuta deja pe Pippa să urce pe platforma ei, ţinând boldurile prinse strâns între dinţi în timp ce arunca o privire dezaprobatoare de-a lungul corsajului rochiei. Pippa se întoarse ca să se uite într-o oglindă mare, iar franţuzoaica se postă imediat în faţa ei.

— Nu încă.

Croitoreasa lucră în tăcere în timp ce Pippa îşi trecu vârful degetelor peste corsajul rochiei, urmărind linia dantelei şi porţiunile din mătase.

— Mătasea vine de la omizi, spuse ea, cu informaţia aceea propunându-şi să mai detensioneze atmosfera. Mă rog, nu sunt exact omizi… coconii viermelui de mătase.

Pentru că nu răspunse nimeni, se uită în jos la mâinile ei şi adăugă:

— Pupele de *Bombyx mori,* şi înainte de a ieşi fluturele, luăm mătasea.

Urmă un lung moment de tăcere, iar Pippa îşi ridică privirea şi observă că toată lumea se holba la ea de parcă tocmai îi răsărise un al doilea cap. Olivia fu prima care răspunse:

— Eşti aşa de *ciudată.*

— Cine se poate gândi la *viermi* într-un asemenea moment? interveni marchiza. Viermii n-au nimic de-a face cu nunţile!

Pippa îşi spuse că, de fapt, era momentul perfect să se gândească la viermi. La viermii muncitori care părăsiseră viaţa pe care o cunoscuseră – şi tot confortul acesteia – şi îşi confecţionaseră coconi, pregătindu-se pentru o viaţă pe care nu o înţelegeau şi pe care nu şi-o puteau imagina, doar ca să fie opriţi la jumătatea drumului şi transformaţi într-o rochie de mireasă.

Nu-şi imagina însă că mama ei ar fi fost impresionată de acea descriere, aşa că nu spuse nimic în timp ce croitoreasa începu să înfigă boldurile, iar corsajul rochiei deveni din ce în ce mai strâmt. După câteva lungi momente, Pippa tuşi.

— Mă cam strânge.

Madame Hebert nu păru s-o audă, în schimb mai prinse într-un bold un centimetru din talie.

— Sunteţi sigură? mai încercă Pippa o dată înainte ca femeia să-i arunce o privire aspră.

— Sunt sigură.

Fără îndoială.

Apoi croitoreasa se dădu la o parte, iar Pippa avu o privelişte clară spre oglinda în care îşi văzu viitorul. Rochia era frumoasă, croită simplu pe bustul ei mic şi pe talia înaltă, fără s-o facă să arate ca un păsăroi cu picioare lungi.

Nu, arăta întocmai ca o mireasă. Rochia părea să devină din ce în ce mai strânsă cu fiecare mişcare. Era oare posibil aşa ceva?

— Ce părere aveţi? întrebă croitoreasa, în timp ce o privea cu atenţie în oglindă.

Pippa dădu să răspundă, neştiind ce avea să urmeze.

— O adoră, desigur! Cuvintele marchizei sunară ca un scâncet. Amândouă sunt încântate! O să fie nunta anului! Nunta *secolului!*

Pippa întâlni ochii curioşi, ciocolatii, ai croitoresei.

— Şi secolul abia a început.

Ochii franţuzoaicei zâmbiră o clipă, înainte ca Olivia

să ofteze fericită.

— Aşa este. Iar Tottenham n-o să-mi poată rezista îmbrăcată în rochia asta. Niciun bărbat n-ar rezista.

— Olivia! zise marchiza fără să se clintească din loc. Nu se cade din partea unei doamne.

— De ce? Doar ăsta e scopul, nu? Să-ţi ispiteşti soţul.

— Nu trebuie să-ţi *ispiteşti* soţul! insistă marchiza.

Zâmbetul Oliviei deveni mai şiret.

— Mamă, cred că şi tu l-ai ispitit pe tata o dată sau de două ori.

— Ah!

Doamna Needham se prăbuşi pe divan. Madame Hebert întoarse spatele conversaţiei picante şi le făcu semn celor două fete să lucreze la tivul Pippei. Olivia îi făcu cu ochiul Pippei.

— Cel puţin de cinci ori.

Pippa nu se putu abţine.

— Patru. Victoria şi Valerie sunt gemene.

— Destul! Nu permit una ca asta! Marchiza se ridică, dădu la o parte draperiile şi se duse în încăperea din faţa prăvăliei, lăsându-le pe fetele ei să se hlizească în continuare.

— Faptul că într-o bună zi o să fii nevastă de prim-ministru mă îngrijorează destul de tare, spuse Pippa.

Olivia zâmbi.

— Lui Tottenham îi place. Zice că toţi liderii europeni o să-mi aprecieze personalitatea.

Pippa râse, bucuroasă că găsise un subiect care să-i distragă atenţia de la priveliştea tulburătoare a miresei din oglindă.

— Personalitatea? E un mod frumos de a o spune.

Olivia încuviinţă din cap şi îi făcu semn croitoresei să se apropie.

— Madame, spuse ea încet, acum că mama a ieşit, poate că putem discuta despre detaliile ispitirii soţului.

— Olivia! strigă Pippa ridicând din sprânceană.

Olivia schiţă un gest de indiferenţă şi continuă.

— Trusourile pe care le-a comandat mama… conţin

cămăşi de noapte din pânză şi bumbac, nu-i aşa?

Madame Hebert zâmbi ironic.

— Ar trebui să verific comenzile, dar ştiind preferinţele marchizei, sunt puţine şanse să găsiţi acolo lucruri menite să ducă pe cineva în ispită.

Olivia afişă cel mai frumos şi mai luminos zâmbet, care ar fi putut câştiga inima oricărui bărbat sau femeie. Zâmbetul care o făcea să fie preferata tuturor britanicilor, dintre toate fetele Marbury.

— Dar ar putea fi?

— *Oui.* Dormitorul este specialitatea mea.

Olivia dădu din cap o dată.

— Excelent. Amândouă avem nevoie de cele mai bune accesorii în acest domeniu, zise ea şi făcu un semn din mână spre Pippa. Mai ales Pippa.

Asta o enervă la culme pe Pippa.

— Ce înseamnă asta?

— Castleton pare genul care are nevoie de indicatoare în calea lui. Olivia se uită la croitoreasă şi adăugă: Bănuiesc că indicatoarele nu sunt o opţiune.

Franţuzoaica râse.

— Mă asigur că domnii vor găsi calea.

Indicatoare.

Pippa îşi aduse aminte cum îl atinsese pe Castleton cu o seară în urmă. Felul în care el îi zâmbise, iar ea nu simţise nici cea mai mică ispită. Niciun indiciu cu privire la ceea ce căuta.

Poate că Pippa avea nevoie de indicatoare.

Cum putea afla?

— Eu nu-mi fac griji, zise Olivia, iar în ochii ei se citi o privire mult prea experimentată pentru vârsta ei, iar mâna cu rubin se plimbă pe marginea decolteului. Tottenham nu are probleme să găsească drumul.

Pippa simţi că o ia cu leşin. Cuvintele o duseră cu gândul la mai mult decât nişte simple sărutări. Olivia se uită la ea şi râse.

— Nu trebuie să pari aşa de şocată.

— Ai...? îşi coborî vocea şi şopti: Mai mult decât

sărutări? Cu limbă?

Olivia zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Aseară. Însă au fost şi sărutări. Şi tot felul de giumbuşlucuri cu limba. În locuri interesante.

Pippa îşi spuse că ochii i se bulbucaseră aşa de tare că mai aveau puţin şi-i pocneau.

— Să înţeleg că tu nu ai avut o experienţă asemănătoare?

Nu!

— Cum? *Unde?*

— Ei, ăsta-i răspunsul la întrebarea *mea,* spuse Olivia pe un ton sec şi inspectă una dintre mânecile lungi din dantelă. Cred că aşa cum se obişnuieşte. Iar dacă te întrebi când şi unde, ai fi surprinsă cât de inventiv şi inteligent poate fi un bărbat dornic.

Micuţa Olivia, mezina familiei Marbury. Defloratã. Ceea ce făcea ca Pippa să rămână singura Marbury încă… înfloratã.

Olivia îşi coborî vocea şi adăugă:

— Sper, pentru binele tău, ca şi domnul Castleton să-şi descopere inventivitatea. Este o experienţă *foarte* satisfăcătoare.

Pippa clătină din cap nevenindu-i a crede.

— Tu…

Nu ştia ce să spună. Olivia se uită la ea surprinsă.

— Serios acum, Pippa. Este perfect normal pentru cuplurile logodite să… experimenteze. Toată lumea o face.

Pippa îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Toată lumea?

— Bine, se pare că nu *toată lumea.*

Olivia se întoarse înapoi spre croitoreasă ca să discute despre linia rochiei, despre croiala ţesăturii sau despre ceva la fel de stupid, ignorând gândurile care se învârteau în capul Pippei.

Să experimenteze.

Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea ei, amintindu-i întâlnirea cu domnul Cross. Plănuise să aibă parte de o experienţă similară înainte de căsătorie, ştiind că

interacţiunile cu soţul ei urmau să fie rudimentare, în cel mai bun caz.

Dar nu-şi imaginase nici măcar o dată că Olivia va... că lordul Tottenham şi Olivia vor... că făcuseră... că se cunoscuseră deja. În sens biblic. Castleton nici măcar nu încercase s-o sărute. Niciodată în cei doi ani cât îi făcuse curte neoficial. Niciodată de o lună de zile, de când îi făcea curte oficial. Nici măcar în seara precedentă, la balul lor de logodnă, după ce ea îl atinsese. Avusese o mulţime de ocazii cât stătuseră retraşi într-un cotlon al sălii de bal.

Dar el nu o făcuse. Iar ei nu i se păruse deloc ciudat. Până în clipa aceea. Acum, când avea nevoie de experienţă mai mult ca oricând. Iar ea pierduse la pariu ocazia de a o obţine. Definitiv şi irevocabil.

O *să mă abţin să le mai cer altor bărbaţi să mă ajute în cercetarea mea.*

Miza pariului îi răsuna în minte de parcă rostise acele vorbe cu voce tare chiar în acel moment. Pariase şi pierduse. Îşi dăduse cuvântul. Dar acum, în timp ce în inima şi mintea ei domnea haosul, se trezi că era disperată după o soluţie. Până la urmă, una era să nu aibă experienţă în noaptea nunţii; alta era să nu aibă parte de experienţa la care se aştepta. Până una, alta, urma să se mărite foarte curând. Îşi surprinse privirea în oglindă.

Doar era îmbrăcată în rochia de mireasă, pentru Dumnezeu.

Rămânea aşa de puţin timp. Munca de cercetare era imperativă. Cu sau fără el. Poate trebuia s-o întrebe pe Olivia.

Privirea îi alunecă spre zâmbetul roz, perfect, al surorii ei – ce ascundea o experienţă pe care Pippa nu o observase înainte, dar pe care o putea identifica foarte bine în acel moment. Trebuia să acţioneze. Imediat. Şi, astfel, soluţia fu clară.

Trebuia să meargă la Îngerul Căzut.

Pe măsură ce gândul acela devenea tot mai obsedant, Pippa se uită la sora ei mai mică, atât de frumoasă în rochia ei de mireasă, şi spuse:

— Nu mă simt bine.

Nu era chiar o minciună. Olivia îşi îndreptă imediat atenţia asupra Pippei.

— Ce vrei să spui că nu te simţi bine?

Pippa clătină din cap şi îşi duse o mână la pântec.

— Chiar nu mă simt… bine.

Se uită la fetele care stăteau în genunchi la picioarele ei, lucrând cu frenezie, ca nişte furnicuţe care atacau cu poftă firimiturile de desert căzute la un picnic.

— Dar cum rămâne cu rochia ta? întrebă Olivia clătinând din cap.

— E minunată. Perfectă. Dar trebuie s-o dau jos.

Fetele ridicară privirile la unison.

— Acum.

Avea cercetări de făcut. Cercetări presante. Se uită la Madame Hebert.

— Nu pot rămâne. Va trebui să mă întorc. Pentru că nu mă simt bine.

Franţuzoaica o privi cu atenţie o vreme.

— Desigur.

Olivia părea îngrozită.

— Mă rog, orice-ar fi, nu vreau să iau şi eu.

Pippa coborî de pe platformă şi se duse iute după paravan să se schimbe.

— Nu. Nici eu n-aş vrea. Ca tu să te simţi…

— Rău? completă Madame Hebert.

Pippa se gândi că repetarea cuvântului ar fi fost ciudată.

— Bolnavă.

Olivia strâmbă din nas.

— Pentru Dumnezeu, Pippa. Du-te acasă. Dar ia o birjă. Eu şi mama o să avem nevoie de trăsură ca să cărăm toate pachetele.

Nu aşteptă să i se spună şi a doua oară.

— Da. Cred că exact aşa o să fac.

Desigur că nu o făcu. În schimb, se îmbrăcă, îşi linişti mama spunându-i că va ajunge cu bine acasă şi ieşi din prăvălie cu destinaţia clară şi fără echivoc. Cu capul în jos,

cu mantia strânsă în jurul ei, Pippa se îndreptă în jos pe Bond Street, traversă Piccadilly unde ea şi camerista ei se suiră împreună într-o birjă, pe aceeaşi parte. Pippa se mută în celălalt capăt al banchetei, îşi ridică gluga mantiei şi şopti rugămintea ca secretul să îi fie păstrat, înainte de a ieşi, singură, pe uşa cealaltă.

Se strecură, neobservată, pe o alee îngustă ce se întindea în spatele palatului St. James şi numără clădirile din spate – una, două, trei – înainte de a se opri în faţa uşii din oţel masiv şi bătu cu putere. Nu răspunse nimeni. Pippa nu se lăsă păgubaşă. Bătu în oţel cu palma, făcând o hărmălaie grozavă.

Dacă avea să fie descoperită...

Erau sute de moduri în care putea termina fraza. Era mai bine să nu-şi bată capul cu ele. Bătu din nou, mai tare. Şi mai repede. Şi atunci, după ce păru că aşteptase un secol, o fantă ascunsă în centrul uşii greoaie se deschise. O pereche de ochi negri o priviră şi, curând, iritarea lăsă loc recunoaşterii.

— Ce dracu'?

Vocea era înăbuşită de oţel.

— Sunt Lady Philippa Marbury, anunţă ea, dar cuvintele se pierdură, acoperite de zgomotul făcut de fanta care se închidea, de zăvoarele trase de partea cealaltă a uşii şi de scârţâitul oţelului pe piatră.

Uşa se deschise şi scoase la iveală bezna adâncă ce se căsca înăuntru şi cel mai mare şi mai fioros bărbat pe care-l văzuse vreodată, înalt şi lat în umeri, cu o cicatrice la buză şi un nas ce părea să fi fost rupt în repetate rânduri.

Se simţi năpădită de un val de teamă, în timp ce dădu să vorbească.

— Eu sunt…

— Ştiu cine eşti, spuse el tăios. Intră.

— Eu nu… începu ea, dar amuţi o clipă. Cine sunteţi?

El se întinse şi o prinse de braţ, apoi o trase înăuntru.

— Ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să te vadă cineva? o întrebă el.

Scoase apoi capul pe uşă, se uită mai întâi într-o

parte, apoi în cealaltă, în josul aleii, după care, mulţumit că fata nu fusese văzută, închise uşa, trase zăvoarele, se îndepărtă de ea, dădu la o parte altă draperie, apoi intră într-un hol frumos decorat şi strigă:

— De ce dracului mai plătim valeţi? De ce nu se ocupă nimeni de uşa aia nenorocită?

Pippa strigă de la intrare, unde se afla încă:

— În general nu pare să se ocupe nimeni de uşă pe la orele astea.

Bărbatul enorm se întoarse spre ea, cu o privire în care se i citea curiozitatea.

— De unde ştii?

— Am mai fost aici, spuse ea simplu.

El scutură din cap şi zâmbi ironic.

— Bourne ştie că Penelope îi oferă surorii sale tururi de vizitare a cazinoului?

— O, aţi înţeles greşit. N-am venit aici cu Penelope. Am fost aici cu domnul Cross.

Răspunsul îl dădu pe spate pe bărbatul masiv.

— Cross, zise el, iar Pippa observă schimbarea din tonul lui.

Nu o credea. Sau poate că era altceva la mijloc.

— Da, încuviinţă ea.

— Cross, repetă el, ridicând o sprânceană neagră ca tăciunele. Şi cu tine.

Ea se încruntă.

— Da. Mă rog, nu mi-am făcut un obicei din asta, dar am avut un motiv bun să trec pe la dumnealui acum câteva zile.

— Da…

Nu era o întrebare, dar ea simţi nevoia să răspundă totuşi:

— Da. Apoi ezită. Deşi ar fi mai bine să nu-i spuneţi că sunt aici azi.

El o privi cu subînţeles.

— Ar fi.

Cu prea mult subînţeles. Ea întinse mâna.

— Mă tem că n-am avut plăcerea să vă cunosc.

El se uită la mâna ei întinsă, înainte de a o privi din nou în ochi, ca şi cum îi oferea ocazia să se răzgândească.

— Eu sunt Temple.

Ducele de Lamont.

Criminalul.

Ea făcu un pas înapoi, şi fără să-şi dea seama, lăsa mâna să-i cadă.

— Ah.

Buzele lui schiţară un zâmbet ironic.

— Acum îţi doreşti să nu fi venit aici.

O mie de gânduri îi treceau prin minte. El nu avea să-i facă rău. Era partenerul lui Bourne. Era partenerul domnului Cross. Era ziua-n amiaza mare. Oamenii nu erau ucişi în Mayfair în miezul zilei. Şi în tot ce auzise despre acel bărbat periculos nu exista nici măcar o dovadă că el făcuse ceea ce se presupunea că făcuse, întinse din nou mâna.

— Eu sunt Philippa Marbury.

Lamont ridică din sprânceană, dar îi strânse mâna cu hotărâre.

— Fată curajoasă.

— Nu am nicio dovadă că sunteţi ceea ce se spune.

— Zvonurile sunt îndeajuns de rele.

Ea clătină din cap.

— Eu sunt om de ştiinţă. Ipotezele sunt nefolositoare fără dovezi.

Buzele lui tresăriră.

— De-ar fi toţi englezii aşa de meticuloşi.

Apoi îi dădu drumul la mână şi ţinu draperia pentru ca ea să pătrundă pe holul bogat decorat cu tapet din mătase şi catifea, pe care Pippa nu reuşi să se abţină să nu-l atingă.

— Bourne nu-i aici, zise el.

Ea zâmbi.

— Ştiu. Este în Surrey cu sora mea. Nu sunt aici pentru el.

Se văzu o ezitare în paşii lui mari, iar Pippa se minună pentru o clipă de faptul că un bărbat aşa de mare – care evident nu era străin de violenţă şi brutalitate – se putea deplasa cu o asemenea graţie, balansându-şi greutatea de

pe un picior pe altul, oprindu-se şi apoi luând-o iar din loc de parcă nu s-ar fi oprit nici o clipă.

— Şi nici pentru Cross?

— Nu. Dumnealui nu se bucură de compania mea.

Cuvintele îşi luară pe nesimţite zborul de pe buzele ei, iar Temple o privi în ochi.

— A zis el asta?

Ea ridică din umeri şi îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Nu în aşa de multe cuvinte, dar mi-a dat de înţeles foarte clar că nu este interesat să mă ajute în proiectul meu, aşa că…

— Ce proiect? o îndemnă el.

Compromiterea mea.

Nu putea spune *aşa* ceva.

— O cercetare cu care am sperat că mă va… ajuta.

Temple îi zâmbi.

— Dar eu? Nu te-aş putea ajuta?

Ea se gândi o vreme la ofertă. Fără îndoială, acel bărbat putea răspunde la toate întrebările ei. Ba chiar cu prisosinţă.

Dar nu era Cross.

Ea rezistă gândurilor şi disconfortului care veniră odată cu acestea şi în schimb se concentră asupra ducelui, care se întorsese cu faţa spre ea şi deschidea absent o uşă din ceea ce părea a fi un şir interminabil de uşi închise şi păşi într-o parte, ca s-o lase pe Pippa să intre într-o cameră mare, în centrul căreia erau două mese acoperite cu fetru verde.

— Nu, mulţumesc. I-am promis domnului Cross că n-o să… Vocea ei pieri.

— Că n-o să ce?

— N-am să rog vreun alt domn.

El făcu ochii mari pentru un scurt moment.

— Pare a fi o cercetare fascinantă.

Pippa îi ignoră cuvintele, se întoarse spre el şi îşi împreună mâinile strâns în timp ce Lamont închise uşa în urma lui şi vârî cheia în buzunar.

— Dar n-a spus nimic despre dame.

El rămase pironit în loc.

— Poftim?

Pippa trase adânc aer în piept.

— Am nevoie de o audienţă la una dintre damele dumneavoastră,

— Damele mele?

Ea flutură din mână cu un aer absent.

— Damele de aici, vreau să zic. Pentru că el nu răspundea nimic, ea veni cu clarificări: Damele de companie.

El rămase tăcut o clipă îndelungată, iar Pippa se întrebă dacă nu cumva ea nu spusese de fapt nimic. Apoi el izbucni într-un râs zgomotos. Iar ea se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală gravă.

Capitolul 7

Pentru a produce mătase de bună calitate, sericicultorul asigură o dietă atentă pentru viermii săi, compusă din frunze de dud, şi are grijă ca nicio altă mâncare străină (sau chiar mirosuri) să vină în contact cu vieţuitoarele sale. După ce se satură, viermii devin pupe (sau crisalide sau nimfe) şi îşi construiesc coconii, iar după câteva zile sericicultorul le distruge incubarea şi opreşte ieşirea fluturelui, exploatând „minele" de mătase. Nu voi permite ca acelaşi lucru să se petreacă şi cu mine. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru gândirea lacunară logică.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 25 martie 1831; cu unsprezece zile înainte de nunta sa.

Râsul lui Temple răsună în încăperea mică, ferecată.

— Domnule? îl atenţionă ea.

El se opri din râs la fel de brusc pe cum începuse. Nu-i răspunse, în schimb trecu pe lângă ea, în drum spre un raft de cărţi care domina capătul îndepărtat al încăperii. Cercetă vreme îndelungată cărţile.

O trimitea acasă. Probabil căuta o carte ca să-i dea o ocupaţie ciudatei domnişoare pasionate de ştiinţă, Philippa Marbury, până când putea anunţa pe cineva de prezenţa ei.

— N-am nevoie de o carte, spuse ea. Sunt perfect capabilă să mă distrez singură.

El nu răspunse.

— Vă rog să nu-i spuneţi lui Bourne. Sau lui tata.

El extrase un volum roşu, legat în piele, de pe un raft de sus.

— Şi ce să le spun?

Întrebarea fu uitată când peretele se mişcă şi se lăsă în faţă, dând la iveală un spaţiu întunecat. Pippa icni şi se apropie ca să-l inspecteze.

— Eu n-am…

Se apropie de raftul de cărţi şi se uită spre ceea ce părea a fi un coridor nesfârşit. Îşi ridică privirea spre Temple şi nu-şi putu reţine un zâmbet.

— E un culoar secret.

Temple zâmbi.

— Aşa este.

Îi dădu o lumânare, puse cartea la loc şi îi făcu semn spre spaţiul misterios. Dar nu înainte ca ea să vadă volumul care descuia acel secret impresionant.

Paradisul pierdut.

Pippa păşi în întuneric.

Chiar aşa.

Temple o luă înainte pe coridor, iar Pippei îi bătea inima cu putere, simţindu-se din ce în ce mai entuziasmată pe măsură ce se adânceau în pasaj. Nu se vedea nicio uşă, iar peretele se curba formând ceea ce părea a fi un cerc enorm.

— Ce e de partea cealaltă a acestui perete?

— Nimic important, zise Temple fără şovăială.

— O, da. Cred asta.

El râse.

— Poate că o să-ţi arate Cross într-o bună zi. Sau Lady Bourne.

Pippa ridică brusc sprâncenele.

— Penelope ştie?

Era greu să şi-o imagineze pe sora ei, având mereu un comportament corect, explorând un culoar secret dintr-un club rău famat pentru bărbaţi. Dar, până la urmă, Penelope era mări tată cu unul dintre proprietari.

— Bănuiesc că aşa e.

Era păcat că nu o putea întreba pe Penelope nimic fără să stârnească suspiciuni. Nu suspiciuni, ci panică totală. Şi pe nedrept. Doar Penelope cunoştea secretele cazinoului, de ce nu putea şi Pippa să le afle? Pentru că Pippa nu avea un protector acolo.

Nu chiar.

După o vreme, care ei i se păru o eternitate, Temple se opri şi puse mâna pe peretele exterior al coridorului. Ca prin farmec, o uşă se deschise. O conduse într-un alcov lângă sala principală a cazinoului. Uşa se închise în urma lor cu un declic. Ea se întoarse ca să inspecteze peretele şi îşi trecu degetele peste textura sa mătăsoasă. Şi găsi cusătura, dar doar pentru că ştia că trebuie să fie acolo. Făcu ochii mari spre însoţitorul ei.

— Remarcabil.

El nu răspunse imediat, în schimb se uită lung la perete de parcă atunci îl vedea pentru prima oară şi înţelegea că restul lumii nu includea pasaje secrete, pereţi curbaţi şi oameni misterioşi. Când îşi dădu seama, zâmbi.

— Este, nu-i aşa?

— Cine le-a proiectat?

Bărbatul rânji, iar dinţii albi străluciră în spaţiul întunecos.

— Cross.

Mâna ei atinse din nou cusătura invizibilă din perete.

Sigur că da.

— Temple!

Strigătul o sperie, dar Temple nu păru câtuşi de puţin surprins. Ieşi printre draperiile de la intrarea în alcov. Intră în sala cea mare… şi în torentul de cuvinte franţuzeşti. Bărbatul uriaş ridică braţele semn că se predă, străbătu încăperea şi se făcu nevăzut. Pippa băgă capul înăuntru ca

să vadă ce se petrece. În capătul încăperii era o femeie, cu obrajii roşii, cu părul vâlvoi, cu un şorţ negru şi… un peşte în mână? Oricum, înjura ca un marinar. Ca un marinar francez. Trecu apoi pe engleză.

— Imbecilul de Irvington mi-a trimis vorbă că vine la cină cu o ceată de prieteni la fel de imbecili. Şi se gândeşte să-mi spună mie cum să-i prepar peştele! Am gătit pentru Carol al II-lea! Ar trebui stea în genunchi şi să-i mulţumească lui Dumnezeu că sunt dispusă să gătesc pentru Irvington I cel Idiot!

Pippa ar fi băgat mâna-n foc că nu era acela primul Irvington care se dovedea a fi un idiot. Nici primul insensibil. Sau antipatic.

— Hai, Didier… începu Temple într-o franceză perfectă, cu o voce joasă şi blândă, de parcă ar fi vorbit cu un animal neîmblânzit. Şi poate chiar aşa şi era.

— O să trimiţi vorbă la cretinul ăla şi-o să-i spui că dacă nu vrea să mănânce peştele aşa cum vreau eu să-l gătesc, poate să-şi caute alt peşte… şi altă bucătăreasă… şi alt club!

Ultimul strigăt făcu să tremure căpriorii încăperii imense. La nici patru metri se afla uşa ce dădea spre biroul domnului Cross şi care se deschise brusc.

— Ce dracului se întâmplă?

Răsuflarea Pippei se opri în loc când bărbatul apăru, înalt, subţire, nebărbierit. Era în cămaşă şi avea mânecile suflecate, iar privirea ei căzu pe antebraţele acelea lungi, parcă sculptate. Muşchii se curbau şi se unduiau pe os. Îşi simţi gura uscată. Niciodată nu crezuse că antebraţele puteau fi atât de interesante, dar nu se întâmpla în fiecare zi să vadă un asemenea specimen de rasă.

Da. Era pasionată de anatomie, de osatură.

Radius. Ulna.

O ajuta să se gândească la oase.

Bucătăreasa vântură peştele prin aer.

— Irvington crede că poate să-mi critice sosul! Imbecilul n-ar recunoaşte un sos ca lumea nici dacă ar avea un kil în buzunar!

Domnul Cross îşi dădu ochii peste cap.

— Didier… du-te înapoi în bucătărie şi găteşte peştele. Irvington va mânca ce-i spunem noi să mănânce.

Bucătăreasa dădu să zică şi ea ceva, dar Cross o întrerupse:

— O să mănânce ce-i servim şi cu asta, basta.

— Omul ăla are bolta palatină a unui ţap, bombăni bucătăreasa.

Temple rânji şi întins e mâinile.

— Ei pentru binele nostru, sper să nu-i serveşti *poisson en papier maché.*

Bucătăreasa zâmbi. La fel şi Pippa.

— Nu-mi place de el.

— Nici mie, dar lui şi prietenilor lui le place să piardă, aşa că îi păstrăm.

Bucătăreasa părea să se îmbuneze.

— Foarte bine, zise ea şi vântură peştele într-o mână. O să-i gătesc peşte.

— Poate nu chiar peştele ăla, spuse Cross pe un ton mucalit. Pippa râse fără să-şi dea seama că sunetul răsună în sală ca într-o cavernă. Ochii lui gri se întoarseră brusc spre ea. Ea îşi trase capul înapoi în alcov şi îşi lipi spatele de perete, iar inima îi bătea să-i sară din piept.

— Ei, Cross, îl auzi pe Temple strigându-l linguşitor.

Nu urmă niciun răspuns. Pippa ciuli urechile ca să audă ce se întâmpla şi se apropie şi mai mult de ieşire, dornică să afle dacă el o văzuse, dacă o observase.

Tăcere.

I se păru că trecuse o veşnicie. Într-un final, neputând să mai reziste, trase cu ochiul, atent, după colţ. Şi îl găsi pe domnul Cross care stătea la doar câţiva centimetri distanţă, cu braţele încrucişate la piept, şi o aştepta. Pippa tresări când îl văzu atât de aproape şi spuse primul lucru ce-i trecu prin cap:

— Bună ziua.

O sprânceană roşcovană se ridică întrebător.

— Bună ziua.

Pippa ieşi din ascunzătoare cu mâinile strâns

împreunate în faţă. Bucătăreasa şi Temple erau întorşi spre ei, iar pe feţele lor se citea curiozitatea. Ca şi cum acea confruntare era într-un fel mai ciudată decât faptul că franţuzoaică flutura un păstrăv prin cazinou. Ei bine, nu era. Pippa ştia sigur. Întâlni privirea rece, gri a domnului Cross şi aştepta ca el să spună ceva. Nu o făcu. Bine. Putea să aştepte. Mai aşteptase.

Doar că, după o perioadă care păru un sfert de oră, nu mai suportă.

— Cred că vă întrebaţi cum de-am ajuns aici.

— Devii o adevărată spioană, domnişoară Philippa.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Nu spionez.

— Nu? Biroul meu? Balconul tău? Acum aici… în clubul meu… într-un alcov? Eu i-aş spune spionaj.

— Balconul era al meu, ţinu ea să sublinieze. Dacă era cineva care spiona, acela eraţi dumneavoastră.

— Mmm…

El se încruntă.

— Poate că ai vrea să explici cum ai ajuns acum aici.

— Eram prin apropiere, explică ea. Prin apropierea cazinoului. Nu a alcovului. Deşi cred că s-ar putea spune că e unul şi acelaşi lucru. Dar presupun că întreg conceptul de proximitate este relativ. În mintea dumneavoastră, cel puţin.

Temple, aflat la o distanţă considerabilă, pufni dispreţuitor.

— Tu ai face bine să pleci, îi zise Cross partenerului său fără să-şi ia privirea de la Pippa. Înainte să te pedepsesc pentru că ai lăsat-o înăuntru.

— Ce era să fac, s-o las pe alee să bată la uşă până o găsea cineva?

Tonul lui Temple era lejer şi ironic. Deplasat. În plus, n-a venit aici pentru tine.

Ochii gri ai lui Cross se întunecară la auzul acelor cuvinte, iar inima Pippei începu să bată cu putere. Era supărat. Fără să stea pe gânduri ea făcu un pas în spate, şi se ascunse înapoi în alcov. El o urmă, forţând-o să dea

înapoi, iar draperiile se lăsară în urma lor, învăluindu-i în întuneric. Erau la numai câţiva metri de ceilalţi – care ştiau că ei se aflau acolo –, şi totuşi pulsul ei începu să gonească în timp ce el vorbea, cu o voce sumbră şi ameninţătoare.

— De ce eşti aici?

Ea ridică bărbia trufaşă şi zise:

— Nu… îşi drese glasul. Nu vă priveşte.

Urmă un moment de tăcere, o pauză în respiraţia lui, ca şi cum ea l-ar fi surprins.

— Am făcut sau nu un pariu?

— Am făcut.

Cross întinse braţul şi îşi sprijini mâna de peretele din spatele ei. Iar antebraţul acela abia acoperit de mâneca suflecată, îi atrăgea puternic atenţia.

— Şi mă înşel cumva când îmi aduc aminte că presupunea ca tu să stai departe de toţi bărbaţii care nu-ţi sunt logodnici?

Ei nu-i păsa de tonul lui.

— Nu vă înşelaţi.

El se aplecă spre ea, atât de aproape… Ochii ei coborâră pe gulerul deschis al cămăşii, acolo unde ar fi trebuit să fie cravata, dar nu era. Era atrasă iraţional de triunghiul de piele pe care se iţeau câteva fire de păr. Voia să-l atingă.

— Explică-mi, atunci, ce dracului faci cu Temple?

Mânia lui o făcu să se întoarcă la realitate. O simţea răzbătând din vocea lui, joasă şi tulburătoare. Încercă să rămână pe poziţie – un lucru aproape imposibil în acel spaţiu întunecat şi aflându-se atât de aproape de el.

— M-a lăsat să intru.

— Dacă te gândeşti să nu respecţi pariul, o să-i pun pe Dumnezeu, pe Bourne şi pe tatăl tău să te ţină în frâu. În ordinea asta.

— Aveţi credinţa că deţineţi controlul asupra Celui de Sus. N-ar trebui de fapt să mă mire, replică ea.

El părea că mai avea puţin şi omora pe cineva.

— Cross. Din spatele draperiei, Temple venise în ajutorul ei.

Salvată.

Pippa răsuflă uşurată, nici nu-şi dăduse seama că nu mai respirase de clipe bune. Cross întoarse capul, dar nu se mişcă din locul în care o înghesuise.

— Lasă-ne.

Temple trase draperia şi lăsă să intre puţină lumină în spaţiul mic.

— Nu cred că-i o idee bună. Domnişoara n-a venit aici pentru tine.

Cross traversă alcovul în doar câteva secunde.

— Şi e al dracului de sigur că nici pentru tine.

Un fior de încântare o străbătu la auzul acelor cuvinte. Părea că el îi lua apărarea. Părea că dorea să se lupte pentru ea.

Cât de fascinant.

Îşi ţinu răsuflarea privindu-l cum înainta, rapid şi dozându-şi perfect efortul. Erau la câţiva centimetri unul de altul – Cross, înalt şi zvelt, cu muşchii încordaţi, iar Temple cu câţiva centimetri mai scund, dar cel puţin de două ori mai lat în umeri… şi rânjind.

— Nu. Nu e, spuse Temple. E aici pentru altceva.

Cross se uită înapoi la ea, peste umăr, iar ochii lui gri aruncau scântei.

— Nu am decât unsprezece zile, zise ea, gata să explice care îi era scopul.

Sigur el va înţelege că era într-o situaţie critică.

— Poate că vrei s-o conduci tu? interveni Temple

La acele cuvinte, privirea lui Cross deveni goală, iar ea simţi dorinţa subită şi iraţională de a se întinde spre el, ca şi cum i-ar fi putut readuce emoţia pe chip. Nu că ar fi vrut. Emoţia nu era scopul ei. Informaţia era. Dar, oricum, n-ar fi putut-o face, pentru că el se răsucise deja pe călcâie, se lovise de Temple şi se îndrepta acum spre biroul lui. Ea îl urmă ca prinsă în lesă.

— Asta-i tot?

Când el ajunse în dreptul uşii biroului, se întoarse înapoi spre ea.

— Nu eşti problema mea.

O senzaţie tăioasă, vecină cu durerea, o străbătu la auzul acelor vorbe. Îşi duse mâna la piept, absentă.

— Aveţi dreptate. Nu sunt.

El ignoră replica ei.

— N-am de gând să fiu protectorul tău. Chiar am lucruri mai importante de făcut.

El deschise uşa biroului, neîncercând câtuşi de puţin s-o ascundă pe cea care se afla înăuntru. Pe femeia brunetă, cu ochi negri, buze roşii şi un zâmbet ce ar fi putut stârni oricând un scandal. Pippa făcu un pas înapoi, cu privirea aţintită la ea, în timp ce evenimentele din ultimele câteva minute i se derulau prin minte – faţa lui nebărbierită, cămaşa boţită, felul în care deschisese uşa, iritat, ca şi cum bucătăreasa ar fi întrerupt ceva foarte important.

Fusese în birou cu femeia aceea, care îi zâmbea de parcă ar fi fost singurul bărbat din lume. De parcă ea ar fi fost unica femeie. De parcă ei doi ar fi fost însărcinaţi cu repopularea planetei. Pippa înghiţi în sec.

— Înţeleg.

— Sunt convins, zise el zâmbind ironic.

Ea mai făcu un pas înapoi, iar el îi trânti uşa-n nas.

*

— Nu te-am văzut niciodată purtându-te aşa cu o femeie, zise Sally Tasser şi îşi ghemui picioarele sub ea, în fotoliul cel mare, ca să-i facă lui Cross loc să treacă.

Cross ignoră cuvintele ei şi senzaţia de vină pe care i-o pricinuiseră.

— Unde rămăsesem?

Ce căuta ea acolo?

Cum de sucise pariul lor – o după-amiază petrecută împreună – într-o invitaţie deschisă, de a-i invada spaţiul ori de câte ori poftea?

Prostituata ridică din sprâncene, într-un gest de scepticism tăcut, şi îşi consultă notiţele.

— Am treisprezece fete care lucrează, toate pe listă,

zise ea şi făcu o pauză. Cine e ea?

Ea e ispita întruchipată.

Trimisă să-l distrugă.

— Sunt de încredere?

Şi ce dracului făcea ea cu Temple?

— Ele ştiu că te ţii de promisiuni, spuse ea şi mai făcu o pauză. Cel puţin de promisiunile făcute unor curve.

Cross se întoarse brusc spre ea.

— Ce-nseamnă asta?

— Doar că niciodată nu te-ai purtat altfel decât ca un gentleman cu fetele mele. Şi totuşi, în după-amiaza asta se pare că te-ai purtat foarte urât cu o doamnă.

El rezistă în faţa adevărului evident pe care-l conţineau cuvintele ei.

— Şi de când ai început tu să simţi compasiune faţă de aristocraţi?

— De când cea de acolo arăta de parcă i-ai fi bătut câinele.

Cross îşi aminti de Tratula, câinele Pippei, despre care vorbiseră cu o noapte în urmă, de cererea lui Castleton, de ezitarea ei de a-i boteza câinele. De felul în care buzele articulau cuvintele în timp ce încerca să explice reticenţa pe care o simţea. De felul în care toată conversaţia îl făcuse să vrea s-o ia cu el şi s-o convingă că acea căsătorie cu Castleton nu era deloc potrivită pentru ea.

Nu-i spuse lui Sally nimic din toate acestea, desigur. În schimb, fi zise:

— Vreau cei mai mari cincizeci de jucători în cazinou. Nimeni nu trebuie pierdut din vedere.

Femeia se uită drept în ochii lui, cu o privire sinceră.

— O să-i ai. Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Niciodată. Dar pentru orice există un început.

— Cu ce te are el la mână?

— Nu contează, zise Cross clătinând din cap.

Ea zâmbi vag, aproape trist.

— Presupun că are legătură cu faptul că se laudă peste tot că fata lui se va mărita cu un conte.

Cross se uită urât la ea.

— Nu mă însor cu fata aia.

— Aşa crezi tu. O să vină aici peste cinci zile, iar când va sosi el, nu se va opri până n-o va vedea măritată.

Pentru că el nu răspundea, ea adăugă:

— Nu crezi? Vorbim despre *Knight.*

— Nu mă însor cu fata aia, repetă el.

Sally îl cercetă cu privirea vreme îndelungată înainte de a spune:

— O să fiu la mese în noaptea aceea. Dacă intră vreun buzunar adânc pe uşă, o să-i strecor chiar eu o invitaţie la Pandemoniu, spuse ea şi dădu din cap spre uşă. Acum spune-mi despre fată.

El se aşeză în silă şi se prefăcu că nu-i înţelesese cererea.

— N-am întâlnit-o niciodată pe Meghan. Întreabă-l pe Knight despre ea.

Ea zâmbi cu subînţeles.

— Pe bune, Cross. Nu te prosti.

Cross se abţinu cu greu să nu se ia cu mâinile de cap, în schimb se lăsă pe spătarul scaunului, părând perfect stăpân pe sine. Pippa Marbury era prea mult chiar şi pentru un bărbat decent.

Iar el era departe de a fi decent.

— Este cineva care n-ar fi trebuit să vină aici.

Iar el ar fi trebuit s-o împiedice să intre.

Ea râse.

— Nu trebuia să-mi spui asta. Şi totuşi a venit.

— Are o pasiune pentru aventură.

— Ei, atunci adulmecă la copacul greşit, dacă asta vrea.

Cross se gândi că-i mai prudent să nu-i răspundă.

— Încerci s-o ţii la distanţă de tine?

O, Doamne, da. N-o voia acolo. Nu voia să-i atingă lucrurile, să-şi lase amprenta asupra lor, să-l tenteze. Nu voia ca ea să-i ameninţe sanctuarul. Să-i întineze bârlogul întunecat cu lumina ei.

— Încerc s-o ţin la distanţă în general.

Ea se aplecă spre el.

— Nu e iubita ta.

— Sigur că nu.

Sally ridică din sprânceană.

— Nu e nimic sigur în asta. Poate ar fi fost dacă nu i-aş fi văzut faţa.

— Îi datorez scuze, dar asta nu înseamnă nici pe departe că e iubita mea.

Sally zâmbi.

— Nu vezi, Cross? Tocmai faptul că simţi că-i datorezi scuze o aduce mai aproape de a-ţi fi iubită decât pe noi, celelalte. Ea făcu o pauză lungă, apoi adăugă: Şi chiar dacă n-ai simţi asta, expresia ei mi-ar fi fost de ajuns.

— A venit să-mi ceară ajutorul într-o chestiune.

O chestiune ridicolă, dar Sally nu trebuia să ştie acest lucru.

— Ţi-o fi *cerut* ajutorul într-o chestiune, zise prostituata zâmbind cu subînţeles, dar *vrea* ajutorul tău în cu totul alta.

Cross se încruntă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Sex, spuse ea simplu de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Un copil răzgâiat.

— Şi-a dat seama ce sunt. Ştie cu ce mă ocup. Şi a fost geloasă.

Cross întâlni ochii ei închişi la culoare şi îşi aminti de ochii mari, albaştri şi speriaţi ai Pippei, măriţi şi mai mult de lentilele groase ale ochelarilor.

— N-are niciun motiv să fie geloasă.

— Din păcate, e adevărat, zise Sally schiţând o grimasă perfectă şi lăsându-se pe spătarul fotoliului. Dar ea nu ştie asta.

Cross simţi că-l năpădeşte un val de frustrare.

— Dar nu era geloasă.

Sally zâmbi.

— Sigur că era. Te vrea.

— Nu. Vrea ajutorul meu într-o… zise el şi ezită asupra cuvântului. Cercetare.

Sally râse lung şi zgomotos.

— Sunt convinsă.

Cross se întoarse cu spatele la ea şi întinse mâna spre un dosar de care nu avea nevoie.

— Am terminat.

Sally oftă şi se ridică, apoi se apropie de birou.

— Spune-mi doar, ea ştie?

El închise ochii, agasat.

— Dacă ştie ce?

— Ştie că n-o să te aibă niciodată?

— Se mărită cu un lord peste o săptămână şi ceva.

Şi chiar dacă n-ar face-o, e de o mie de ori mai bună decât mine.

— Logodnele pot fi anulate.

— Uitasem cât de cinică poţi fi.

— Defect profesional, spuse ea şi se îndreptă spre uşă, dădu să iasă, apoi se întoarse. Trebuie să-i spui. Înainte ca sărmana de ea să se îmbolnăvească de o dragoste neîmpărtăşită.

El nu răspunse. După un lung moment de tăcere, ea zise:

— Ne vedem mâine pentru lista ta.

— Mulţumesc.

Ea încuviinţă scurt din cap şi dădu să plece, apoi se întoarse iar, cu un zâmbet jucăuş fluturând pe buzele mult prea roşii.

— Să intre următoarea programare?

El ştiu dinainte să se uite ce va vedea când Sally se va îndepărta de uşă. Philippa Marbury stătea pe un scaun înalt de crupier, la nici trei metri distanţă, ciugulind dintr-un sendviş.

Cross n-ar fi vrut să se ridice, dar o făcu, desigur, şi dădu ocol biroului, de parcă ar fi fost urmărit.

— Ţi-a dat cineva de mâncare?

Sigur că cineva îi dăduse de mâncare. Didier, fără îndoială, care avea o slăbiciune pentru orice porumbel scăpat din ghearele vreunui cotoi, care ateriza în bucătăria Îngerului Căzut. Doar că Philippa Marbury nu era un

porumbel pricăjit.

Încă.

Şi nici nu va fi dacă el va avea un cuvânt de spus.

— Bucătăreasa dumneavoastră a fost drăguţă şi mi-a preparat ceva cât am aşteptat.

Pippa se ridică şi întinse farfuria spre el.

— E delicios. Vreţi o bucăţică?

Da. Doamne, cât voia o bucăţică.

— Nu. De ce ţi-a dat de mâncare?

— Sunt în stadiul de pupă.

El ridică privirile spre tavan, invocând răbdarea.

— În ce fel să-ţi mai spun că nu sunt interesat să te ajut să ieşi din coconul tău?

Pippa rămase cu gura căscată.

— Aluzie la metamorfoză.

Femeia aceea îl scotea din sărite.

— Tu ai făcut prima aluzie. Acum zi, ţi-am spus sau nu să te duci acasă?

Pippa afişă un rânjet frumos, larg, care n-ar fi trebuit să-i placă aşa de mult.

— De fapt, nu mi-aţi spus să mă duc acasă. V-aţi spălat pe mâini de mine.

Lui îi venea s-o ia şi s-o zgâlţâie pe femeia aceea care îl înnebunea.

— Atunci, spune-mi, de ce mai eşti aici şi mă aştepţi?

Pippa îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l de parcă ar fi fost un specimen ciudat expus sub sticlă, la Societatea Regală de Entomologie.

— O, aţi înţeles greşit. Nu pe dumneavoastră vă aştept.

Ce dracu?

Era sigur că pe el îl aştepta. Doar că nu era aşa. Pippa se ridică, îi întinse farfuria – împreună cu sendvişul pe jumătate mâncat – şi se uită la Sally.

— Ci pe *dumneavoastră.*

Sally se uită la el, evident nesigură ce să facă. Pippa nu păru să bage de seamă că îi uimise pe amândoi, se apropie şi întinse mâna.

— Eu sunt Lady Philippa Marbury.

La naiba.

Şi-ar fi dat jumătate din avere ca să poată şterge momentul acela în care Pippa se prezentase în faţa lui Sally. Nu se ştia niciodată când aceasta din urmă avea să schimbe tabăra, iar informaţia însemna putere. Deocamdată, însă, Sally făcu faţă cu brio surprizei, strânse mâna Pippei şi făcu o mică reverenţă.

— Sally Tasser.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Tasser, zise Pippa, de parcă ar fi întâlnit o tânără debutantă, la ceai, şi nu pe una dintre cele mai renumite prostituate londoneze, într-un cazinou. Mă întreb dacă aveţi câteva momente să-mi răspundeţi la nişte întrebări.

Sally părea că se amuză de minune.

— Cred că aş avea ceva timp, *milady.*

Pippa clătină din cap.

— O, nu. Hai să nu ne formalizăm. Te rog să-mi spui Pippa.

Peste cadavrul lui.

— Ba insist să ne formalizăm, interveni el şi se întoarse spre Sally. Sub nicio formă nu-i vei spune altfel decât *milady.*

Pippa ridică din sprâncene.

— Îmi cer scuze, domnule Cross, dar în această conversaţie sunteţi redundant.

El îi aruncă o privire ucigătoare.

— Te asigur că sunt orice, numai redundant nu.

— Am înţeles corect că nu aveţi nici timpul şi nici dispoziţia să discutaţi cu mine?

Îl încolţise.

— Da.

Ea zâmbi.

— Ei, atunci. Din moment ce eu le am pe amândouă, cred că o să-mi încep acum cercetarea. Cu tine.

Îi întoarse spatele.

— Aşa, domnişoară Tasser. Am dreptate în presupunerea mea conform căreia sunteţi prostituată?

Cuvântul îşi luă zborul de pe buzele ei de parcă l-ar fi rostit de o mulţime de ori.

— O, Doamne, Dumnezeule! spuse el şi îi aruncă o privire lui Sally. Nu răspunde.

— De ce nu? zâmbi Pippa spre Sally. Nu e nicio ruşine.

Chiar şi Sally ridică din sprâncene când auzi aşa ceva.

Cu siguranţă era un vis urât.

Pippa insistă.

— Nu este. De fapt, am făcut cercetări, iar cuvântul se regăseşte şi în Biblie. Leviticul. Şi, sincer, dacă ceva e în textul sfânt, cred că poate fi repetat fără probleme şi într-o companie selectă.

— Eu nu sunt chiar o companie selectă, sublinie Sally, veselă, după cum i se păru lui Cross.

Pippa zâmbi.

— Nu contează… eşti compania perfectă pentru scopurile mele. Acum, presupun că ai o carieră înfloritoare din moment ce eşti foarte frumoasă şi pari să ştii exact cum să te uiţi la un bărbat şi să faci să pară că eşti foarte îndrăgostită de el. Eşti foarte seducătoare.

Cross trebuia să oprească discuţia. Atunci, pe loc.

— Şi de unde ştii că nu e îndrăgostită de mine?

Nu aşa plănuise să oprească discuţia. Câtuşi de puţin. Fir-ar să fie. Pippa îl privi peste umăr, apoi se întoarse spre Sally.

— *Eşti* îndrăgostită de el?

Sally afişă cel mai senzual zâmbet spre Pippa, care chicoti şi zise:

— Nici eu nu credeam. Despre asta vorbesc. Foarte profesionist.

Sally, nespus de amuzată de întreaga situaţie, îi aruncă lui Cross o privire peste umărul Pippei.

— Mulţumesc, *milady.*

Ei, cel puţin folosise adresarea corectă.

— Pot să vorbesc pe şleau? întrebă Pippa de parcă nu îi tot vorbea pe şleau de patru zile.

Ceva trebuia făcut.

— Nu, o întrerupse el şi se aşeză între cele două

femei. Nimeni nu vorbeşte pe şleau. Sally sigur nu.

— Mă bucur să vorbesc cu domnişoara, Cross, spuse Sally, iar el remarcă umorul sec din vocea ei.

— Nu mă îndoiesc, zise el. Şi totuşi, n-ai s-o faci. Pentru că trebuie să fii în altă parte. Acum.

— Prostii, protestă Pippa şi îl împinse la o parte, cu un cot bine plasat în coaste.

Chiar reuşise să-l mute din loc.

— Domnişoara Tasser a spus deja că are timp pentru mine, zise Pippa, clipind spre el din spatele lentilelor groase. Puteţi pleca, domnule Cross.

Sally izbucni în râs. Pippa îşi îndreptă din nou atenţia spre prostituată, o luă de braţ şi se îndepărtară de Cross, spre intrarea principală în club. Avea să iasă din cazinou, să defileze pe St. James Street, în miezul zilei, la braţul unei prostituate.

— Mă întreb dacă ai vrea să mă înveţi cum o faci.

— Cum o face?!

Nu-şi propusese s-o strige în gura mare. Pippa îl ignoră, dar spuse:

— Cum faci să fii atât de seducătoare. Vezi tu, eu urmează să mă mărit în unsprezece zile. Acum chiar mai puţin de atât, şi trebuie să ştiu…

— Cum să-l atragi pe soţul tău? întrebă Sally.

Pippa încuviinţă din cap.

— Într-un fel. Şi aş mai vrea să ştiu din experienţa ta evident bogată despre aspectele… căsniciei.

— Ce fel de aspecte?

— Cele legate de procreare. Mi-am dat seama că ceea ce credeam că ştiu despre mecanismele actului în sine sunt… mă rog, eronate.

— Cum aşa, eronate?

— Să fiu sinceră, am crezut că seamănă cu împerecherea animalelor.

— Uneori, *milady,* mă tem că nu e nicio diferenţă, o lămuri Sally pe un ton sec.

Pippa făcu o pauză şi se gândi la acele cuvinte.

— Cum aşa?

— În general, bărbaţii nu sunt deloc complicaţi, spuse Sally atotştiutoare. Sunt ca nişte animale când vor să fie.

— Brute!

— A, deci înţelegeţi.

Pippa îşi lăsă capul într-o parte.

— Am citit despre ei.

Sally încuviinţă din cap.

— Texte erotice?

— Cartea Rugăciunii Comune. Dar poate că ai un text erotic pe care mi-l poţi recomanda?

Cross ajunsese la capătul răbdării.

— Nu cumva ai pierdut un pariu cu mine care interzicea astfel de interacţiuni? Cuvintele lui sunaseră aspru şi deloc plăcut. Nu că i-ar fi păsat. Se întoarse spre Sally.

— Du-te acum, Sally.

Pippa înălţă bărbia într-o postură pe care ajunsese s-o considere ca fiind cea mai enervantă de care era ea în stare.

— Am promis să nu îi întreb pe *alţi bărbaţi.* Nu se preciza nimic în acel pariu despre femei.

El dădu să răspundă. Dar nu găsi nimic de zis. Ea încuviinţă scurt din cap, plină de satisfacţie, şi îşi întoarse atenţia spre Sally.

— Domnişoară Tasser, presupun, din ceea ce am văzut, că eşti foarte pricepută… cel puţin domnul Cross aşa pare să creadă.

Îşi ieşise din minţi?

— Din păcate, Cross şi cu mine n-am avut niciodată… comerţ, spuse Sally.

Buzele Pippei articulară un „0” perfect.

— Înţeleg, zise ea, dar era clar că nu înţelegea. Trebuie să fii discretă, desigur. Apreciez asta. Iar eu sunt dispusă să te plătesc pentru lecţii, adăugă ea. Eşti drăguţă să mă vizitezi acasă?

Cross se înşelase iniţial; abia *atunci* ajunse la capătul răbdării. Pippa nu avea să afle nimic de la Sally. Nici de la Temple. Nici de la Castleton, la dracu’… nu conta că era

logodnicul ei. Cross nu voia s-o atingă nimeni altcineva.

Dacă el nu putea.

Întinse mâna spre Pippa, o luă de braţ, o trase departe de Sally, departe de toate demersurile scandaloase pe care le încerca. Ignoră strigătul ei de indignare şi tremurul degetelor lui când o atinse.

— Sally, e timpul să pleci, îi zise el, apoi se întoarse spre Pippa. Iar tu. În biroul meu, înainte ca şi altcineva să te vadă aici.

— Clubul e închis. Cine m-ar putea vedea?

— Poate cumnatul tău?

Pippa rămase nemişcată.

— Bourne şi Penelope sunt la pescuit astăzi. Au plecat la Falconwell în dimineaţa asta. Se întorc abia mâine.

— La pescuit.

Nici dacă ar fi avut o veşnicie la dispoziţie, tot nu şi l-ar fi putut imagina pe Bourne pescuind pe lac.

— Da. Pescuiesc împreună de multă vreme. Nu văd de ce e aşa o surpriză.

Sally clătină din cap.

— E tragic când un ticălos de calibrul lui Bourne se înmoaie.

Pippa se uită la ea.

— Tragic pentru unii, poate... dar sora mea pare fericită de rezultate.

— Nu mă îndoiesc. Bourne a ştiut întotdeauna să facă o femeie fericită.

Pippa se gândi mult timp la vorbele ei.

— Vrei să spui că tu... cu Bourne?

— Nu vrea să spună aşa ceva, zise el şi se uită urât la Sally. Afară!

Prostituata lăsă capul într-o parte, şi-l privi ironic.

— Mă tem că nu pot pleca, Cross. *Milady* are nevoie de nişte informaţii.

Pippa păru să uite de întrebarea ei despre Bourne. Din fericire.

— E foarte drăguţ din partea ta să sari în apărarea mea.

Sally Tasser îşi petrecuse prea mult timp pe străzi ca să fie drăguţă fără vreun motiv bun. Celebra doamnă de companie nu făcea nimic dacă nu avea de câştigat. Singurul motiv pentru care acceptase să-l înşele pe Knight era acela că Îngerul se oferise să-i plătească triplul sumei pe care o primea de la binefăcătorul ei actual. Cross se asigură dintr-o privire că ea îi înţelegea gândurile.

— Sally pleacă, Lady Philippa. Cuvintele sunară mai aspru decât intenţionase. Dar un bărbat avea şi el limitele lui. Pentru un moment crezu că ambele femei aveau să-l ia la bătaie. Apoi Sally zâmbi, lăsă capul într-o parte şi îi aruncă cel mai suav zâmbet.

— Păi… cineva trebuie să răspundă la întrebările domnişoarei.

Pippa dădu din cap aprobator.

— Aşa e. Nu plec de aici fără răspunsuri.

— O să răspund eu la ele, zise el, pe negândite.

Sally păru foarte mulţumită.

La dracu'.

Nu şi-ar fi dorit nimic mai puţin decât să răspundă la întrebările pe care Philippa Marbury le adunase în pregătirea pentru lecţiile ei de la o prostituată. Pippa se încruntă.

— Nu ştiu.

— Cross e foarte priceput, zise Sally şi îşi eliberă mâna din strânsoarea Pippei. Ştie toate răspunsurile, sunt sigură de asta, conchise ea pe un ton insinuant.

Pippa îi aruncă lui o privire neîncrezătoare, ce-l făcu să-şi dorească să-i confirme chiar atunci, pe loc, că prostituata nu se înşela. Sally observă schimbarea şi îi zâmbi frumos, cu subînţeles.

— Nu-i aşa, Cross?

— Sunt sigur.

Dar avea la fel de multe îndoieli ca şi Pippa.

— Excelent. Ne vedem mâine, aşa cum am stabilit.

El încuviinţă scurt din cap, iar Sally se întoarse spre Pippa.

— Mi-a părut bine să vă întâlnesc, Lady Philippa. Sper

să avem ocazia să ne mai vedem.

Va avea el grijă să nu mai apară o asemenea ocazie.

După ce Sally dispăru în coridorul întunecat ce ducea spre intrarea din spate a clubului, Cross o încolţi pe Philippa.

— Ce te-a făcut să stai în faţa unei prostituate într-un cazinou?

Urmă o tăcere lungă, iar Cross se gândea dacă Pippa avea să-i răspundă, ceea ce n-ar fi fost aşa de groaznic din moment ce oricum se săturase de nebunia ei. Dar ea răspunse, cu o voce puternică, făcând ochii mari şi înaintând spre el.

— Păreţi să nu înţelegeţi situaţia mea jenantă, domnule Cross. Am unsprezece zile înainte să fiu nevoită să-mi spun jurămintele în faţa lui Dumnezeu şi a unui bărbat, jurăminte care se referă la o mulţime de lucruri despre care n-am nici cea mai vagă idee. Dumneavoastră şi restul lumii creştine – inclusiv surorile mele, se pare – n-aţi avea nicio problemă cu actul în sine, dar *eu* am. Cum să rostesc nişte jurăminte pe care nu le înţeleg? Cum să mă mărit fără să ştiu tot? Cum să jur să fiu o soţie bună pentru Castleton, să fiu mama copiilor lui când mie îmi lipsesc informaţii rudimentare cu privire la actele despre care vorbim? Făcu o pauză şi adăugă: Nu am altă experienţă decât că am văzut odată un taur în Coldharbour, dar… nu este o imagine foarte relevantă, după cum mi-aţi spus atât dumneavoastră, cât şi Penelope. Nu vedeţi? Nu am decât unsprezece zile la dispoziţie. Şi *am nevoie de fiecare clipă.*

Cross se izbi cu spatele de o masă de joc, iar Pippa continua să se apropie.

— Am nevoie de fiecare informaţie pe care o pot extrage… dacă nu de la dumneavoastră, atunci de la domnişoara Tasser. Sau de la alţii. Am promis să fiu soţie şi mamă. Şi trebuie să fac o mulţime de cercetări pe această temă.

Când în sfârşit tăcu, răsufla din greu, ochii îi străluceau, avea obrajii rumeni, iar sânii i se iţeau peste marginile rochiei roz. El era vrăjit de ea, de îngrijorarea ei

plină de pasiune şi de angajamentul de a găsi soluţia ei ridicolă – de parcă înţelegerea mecanismelor sexului ar fi schimbat totul. De parcă, astfel, următoarele unsprezece zile ar fi devenit mai uşoare, la fel ca şi următorii unsprezece ani.

Cu siguranţă nu avea să fie aşa. Cunoaşterea nu era suficientă. El ştia mai bine ca oricine.

— Nu poţi şti totul, Pippa.

— Pot şti mai mult decât ştiu acum, ripostă ea.

Cross zâmbi la auzul vorbelor ei, iar ea făcu un pas înapoi, holbându-se la el şi apoi la mâinile ei întinse. Avea un aer vulnerabil, iar lui îi displăcea profund. Când ea îşi întorsese privirea spre el, fără să clipească, şi zisese: „Am promis să fiu soţie”, lui îi venise s-o ferece într-una dintre camerele secrete ale clubului şi să o ţină acolo. Poate pentru totdeauna.

Soţie.

Detesta imaginea aceea a ei în postura de soţie. Soţia lui Castleton. Sau a oricui altcuiva, nu conta.

Şi mamă.

O viziune îi apăru în faţa ochilor – Pippa înconjurată de copii. Copii zâmbitori, cu ochelari, fiecare fascinat de câte un aspect concret al lumii înconjurătoare, ascultând cu atenţie în timp ce ea le explica ştiinţa pământului şi a cerului.

Va fi o mamă minunată.

Nu. Nu voia să se gândească la asta. Nu-i plăcea.

— Majoritatea logodnicelor nu frecventează prostituate ca să-şi dezvolte îndemânarea. Iar pentru cercetări legate de maternitate vei avea destul timp.

— Mi s-a părut un partener de cercetare la fel de bun ca oricare altul ţinând cont că dumneavoastră mi-aţi înjumătăţit plaja de posibilităţi. Până la urmă, nu m-aţi ajutat. Vă este amantă?

El îi ignoră întrebarea.

— Prostituatele ţi s-au părut o opţiune rezonabilă pentru planul tău?

— Surprinzător, dar nu mi s-au părut, până aseară.

Dar când Penelope mi-a sugerat că s-ar putea să fie prostituate aici…

— *Lady Bourne* ştie de planurile tale ridicole şi nu te-a legat de un scaun?

Indiferent că era sau nu soţia lui Bourne, femeia aceea merita o bătaie bună pentru că îi permisese surorii ei nemăritate să bântuie neînsoţită prin cele mai rău famate locuri din Londra.

— Nu. Ea nu a făcut decât să-mi răspundă la câteva întrebări despre Îngerul Căzut.

Şi despre el?

Nu voia să întrebe. Nu voia să ştie.

— Ce fel de întrebări?

Pippa oftă exasperată.

— Genul de întrebări din care am putut afla că pe aici s-ar putea să dau de una, două fete de companie. E foarte pricepută?

Întrebarea fu atât de directă, încât Cross întoarse privirea. Pippa nu trebuia să afle că Sally Tasser era poate cea mai bună profesionistă din acea parte a oraşului.

— Ce vrei să ştii?

Ea clipi uitându-se în sus la el, cu ochii ei albaştri, perfecţi, şi zise ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru:

— Totul.

O clipă lungă, el se lăsă pradă visării, gândindu-se ce putea însemna *totul.* De la felul în care s-ar fi potrivit corpul ei cu al lui, ce gust avea pielea ei, moale şi dulce pe limba lui, până la lucrurile imorale şi minunate pe care ea l-ar lăsa să i le facă. Până la lecţiile pe care ea nici măcar nu ştia că le cerea. Voia să-i arate totul. Şi voia să înceapă chiar atunci.

— Credeţi că domnişoara Tasser ar vrea să-mi ofere astfel de lecţii?

Cross respira tot mai greu.

— Nu.

Pippa îşi lăsă capul într-o parte.

— Sunteţi sigur? După cum am zis, aş fi dispusă s-o plătesc.

Ideea că Pippa Marbury ar fi plătit-o pe Sally Tasser la schimb îl făcu pe Cross să simtă că mai avea puţin şi distrugea pe cineva. Mai întâi pe Bourne pentru că îi permisese cumnatei lui să se plimbe nestingherită prin Londra, apoi marchizei de Needham şi Dolby deoarece crescuse o tânără complet lipsită de uzul raţiunii, şi apoi lui Castleton pentru că nu-şi ţinea logodnica ocupată, aşa cum era firesc, în săptămânile de dinaintea căsătoriei lor.

Fără să-i intuiască măcar gândurile de revoltă, ea spuse:

— Lordul Castleton nu a încercat niciodată să mă ajute.

Tipul era fie un idiot, fie un sfânt. Dacă ar fi fost el în locul lui Castleton, ar fi vrut s-o aibă în nenumărate moduri încă din clipa în care ar fi fost de acord să-i devină soţie. Pe coridoare întunecate şi alcovuri slab luminate, în timpul unor lungi drumuri cu trăsura prin traficul aglomerat, şi afară, în grădina casei sale, rezemaţi de un copac zdravăn, înconjuraţi doar de natura care să-i audă ţipetele de plăcere. Ţipetele lor de plăcere.

Dar el nu era Castleton. Era Cross. Şi toată situaţia era complet greşită. Făcu un pas în spate, iar gândurile îl făcură să simtă o undă de vină şi să se uite în jur, prin cazinoul slab luminat, temându-se subit că cineva îi putea vedea. Că îi putea auzi. De ce se afla ea acolo unde o femeie decentă nu ar fi trebuit să păşească niciodată?

— Aseară am încercat să-i arăt că mi-ar fi plăcut să mă atingă. Să mă sărute chiar.

Cross simţea că îl urăşte pe conte cu o intensitate viscerală. Pippa însă nu băgă nimic de seamă şi continuă să vorbească.

— Dar nici măcar nu părea să mă observe. E drept, a fost doar o simplă atingere pe mână, dar…

Cross ar fi plătit o avere pentru o asemenea atingere de-a ei. Ochii ei mari erau din nou aţintiţi asupra lui.

— Ştiţi de ce n-a încercat să mă seducă?

— Nu.

Din nou, sfinţenia părea singurul răspuns logic.

— Nu trebuie să simţiţi nevoia de a mă proteja de adevăr.

— Nu simt.

Doar că simţea. Nu voia ca ea să ştie adevărul pe care îl ascundeau gândurile lui. Natura lor sordidă.

— Pentru că sunt ciudată.

Apoi se uită în sus la el, cu ochii aceia enormi şi albaştri, şi adăugă:

— Nu mă pot abţine.

Dar Cross voia cu disperare s-o sărute, oricât de ciudată ar fi fost. Voia s-o sărute tocmai pentru că era ciudată.

— Pippa… spuse el ştiind că n-ar fi trebuit să vorbească.

Ea îl întrerupse.

— Nu-mi spuneţi că mă înşel. Ştiu că aşa e. Sunt ciudată.

— Eşti.

Ea se încruntă.

— Mă rog, nu trebuie să-mi spuneţi nici că *este* adevărat.

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu e un lucru rău.

Pippa se uită la el de parcă el era cel care era supărat, nu ea.

— Ba sigur că e.

— Nu. Nu este.

— Sunteţi un om bun.

Nu era deloc aşa. Şi câteva elemente-cheie ale trupului său voiau să-i demonstreze acel lucru. Unul dintre ele în mod special.

— Dacă pe el nu-l interesează să mă seducă, asta e, zise ea, dar nu poate dura la nesfârşit.

— Poate că încearcă să se poarte ca un gentleman.

Pippa nu-l crezu.

— Pe Tottenham acest lucru nu l-a oprit.

Cross simţi că ia foc.

— Tottenham a încercat să te seducă?

L-ar fi ucis într-o clipă, indiferent dacă era sau nu viitorul prim-ministru. Ea îl privi de parcă tocmai îi răsărise un al doilea cap.

— Nu. De ce m-ar seduce Tottenham?

— Tu ai spus-o.

— Nu. Am spus că a încercat s-o seducă pe Olivia.

De fapt chiar nu spusese aşa ceva, dar el o lăsă în pace.

— Nu doar că a încercat, se corectă ea, ci a şi reuşit. Da, spuse ea şi închise ochii. Sunt singura dintre fetele Marbury care n-a fost sedusă.

El putea schimba oricând situaţia.

Nu, nu putea. Pippa privi în sus spre el.

— Vă vine să credeţi?

El nu ştia ce să spună. Aşa că nu spuse nimic.

— Înţeleg că da, zise ea şi trase adânc aer în piept. De aceea am nevoie de ajutorul dumneavoastră chiar de la început, domnule Cross. Am nevoie să-mi arătaţi cum se face.

Da.

Dar îşi înghiţi vorba. Sigur auzise greşit.

— Ce anume?

Ea oftă exasperată.

— Cum să-l atrag.

— Pe cine?

— Nu mă ascultaţi deloc? Pe Castleton!

Pippa se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre cea mai apropiată masă, unde discul ruletei stătea liniştit pe suportul său din stejar.

— Eu nu ştiam că el ar trebui să fie tentat să mă seducă acum. Înainte de nuntă. Nu ştiam că aşa se procedează, vorbi ea, cu faţa spre ruletă.

— Nu aşa se procedează. N-ar trebui să facă astfel de lucruri.

— Ei bine, se vede clar că n-aţi mai fost logodit, pentru că se pare că tocmai aşa procedează cuplurile pe cale să se căsătorească. Am crezut că aveam două săptămâni la dispoziţie. Se pare că nu-i aşa.

Cross simţea un ţiuit înfundat în urechi, care îl făcea s-o înţeleagă cu greu. Dar când ea se întoarse din nou spre el, cu umerii traşi în spate, ca şi cum ar mai fi avut puţin şi o pornea la luptă, el îşi dădu seama că era pierdut.

— Cercetarea mea trebuie să înceapă imediat.

Era pedepsit. Aceasta era singura explicaţie posibilă.

— Am nevoie de cineva… Tăcu, apoi reformulă. Am nevoie să mă învăţaţi cum să fiu normală.

Ce *pierdere ar fi.*

— Normală.

— Da. Normală, zise ea, ridicând braţele în aer neajutorată. Îmi dau seama acum că cererea mea iniţială… de a mă compromite?

Întrebase ca şi cum Cross ar fi putut uita cumva cererea respectivă. El încuviinţă din cap.

— Ei bine, îmi dau seama acum că nu e deloc ciudată.

— Nu e?

Ea zâmbi.

— Nu. Chiar nu e. De fapt, se pare că sunt o mulţime de femei din Londra care experimentează *din plin* acele lucruri de care suni şi eu interesată, înainte de noaptea nunţii… inclusiv surorile mele. Sper că asta rămâne între noi, da?

În sfârşit, o întrebare la care ştia răspunsul.

— Desigur.

Ea trecuse deja mai departe.

— Vedeţi, am crezut că voi avea nevoie de o anumită cantitate de cunoştinţe despre noaptea cu pricina, pentru că lordul Castleton s-ar putea să nu le posede nici el. Dar acum îmi dau seama… mă rog… am nevoie de ele pentru că sunt absolut banale.

— Banale.

Pippa lăsă capul într-o parte şi îl privi curioasă.

— Repetaţi cam tot ce spun, domnule Cross.

Pentru că a o asculta era ca şi cum ar fi învăţat o limbă străină. Araba. Sau hindusa. Ea vorbea în continuare.

— Este banală. Până la urmă, dacă Olivia posedă… informaţia cu pricina, iar lordul Tottenham este un

gentleman, ei bine, atunci mulţi trebuie s-o aibă, nu credeţi?

— Ce să aibă?

— Informaţia despre procesele… Ea ezită. Maritale.

Cross trase adânc în piept, apoi oftă adânc.

— Tot nu înţeleg de ce ai nevoie de o prostituată care să te înveţe despre aceste… procese.

— Nu e mare diferenţă, serios. Am în continuare nevoie de un partener de cercetare. Doar că se pare că am nevoie de un studiu de caz despre normalitate. Trebuie să ştiu cum se comportă femeile obişnuite. Am nevoie de ajutor. Şi e destul de urgent. Din moment ce dumneavoastră m-aţi refuzat, o să mă ajute domnişoara Tasser.

Îl ucidea. Încet. Dureros.

— Sally Tasser nu e o femeie obişnuită.

— Mă rog, am înţeles că e prostituată, dar presupun că are tot ce-i trebuie.

El se înecă.

— Da.

Pippa ezită şi pe chipul ei se citi ceva. Dezamăgire?

— Aţi văzut dumneavoastră?

— Nu.

Era adevărat.

— Hmm…

Ea nu părea să-l creadă.

— Nu frecventaţi prostituate?

— Nu.

— Nu sunt sigură că sunt de acord cu profesia.

— Nu?

Îi mulţumi lui Dumnezeu. Nu i s-ar fi părut ciudat din partea Pippei să declare, pur şi simplu, că îşi dorea să exploreze toate aspectele celei mai vechi profesii.

— Nu, spuse ea, clătinând din cap. Mă îngrijorează faptul că femeile sunt prost tratate.

— Femeile care frecventează Îngerul Căzut nu sunt prost tratate.

Pippa îl privi nedumerită.

— De unde ştiţi?

— Pentru că se află sub protecţia mea.

Ea încremeni.

— Da?

— Da, zise el simţind că se face tot mai cald. Facem tot ce putem ca să ne asigurăm că sunt bine tratate şi bine plătite cât timp se află sub acoperişul nostru. Dacă cineva se poartă urât cu vreuna dintre ele, se apelează la o măsură de securitate. Ea face o plângere şi mi-o înmânează. Iar dacă descopăr că cineva s-a purtat urât cu vreo femeie sub acoperişul nostru, i se anulează statutul de membru.

Ea rămase mult timp tăcută, cugetând asupra acelor cuvinte, iar într-un final spuse:

— Mă pasionează horticultura.

El nu era sigur ce legătură aveau plantele cu prostituatele, dar ştia că nu era bine s-o întrerupă. Ea continuă, iar cuvintele ieşiră rapid şi direct, ca şi cum ar fi avut sens:

— Am făcut recent o descoperire remarcabilă, zise ea, iar atenţia lui zăbovi asupra nerăbdării cu care rostise cuvintele acelea, aproape pe nerăsuflate.

Asupra felului în care buzele ei se arcuiră într-un zâmbet mic, intim. Era mândră de ea, iar el îşi dădu seama – chiar înainte ca ea să-i dezvăluie descoperirea – că şi el se simţea mândru de ea. Ciudat.

— Este posibil să iei o bucată de trandafir şi s-o lipeşti de altul. Iar când procesul este încheiat aşa cum trebuie… să zicem, o bucată albă pe una roşie… creşte un trandafir cu totul nou… Se opri, iar restul cuvintelor năvăliră ca şi cum i-ar fi fost teamă să le rostească.

— Unul roz.

Cross nu ştia multe despre horticultură, dar ştia destule despre studiile ştiinţifice ca să-şi dea seama că descoperirea avea să fie una revoluţionară.

— Cum ai…

Pippa îi făcu semn să tacă.

— Vă voi arăta cu plăcere. Este foarte captivant. Dar

nu despre asta e vorba acum.

El aşteptă ca ea să ajungă la subiect. Ceea ce se întâmplă în scurt timp.

— Profesia aceasta… nu e alegerea lor. Ele nu mai sunt albe sau roşii. Sunt roz. Şi asta din cauza dumneavoastră.

Într-un fel, avea sens ca ea să le compare pe femeile de la Îngerul Căzut cu trandafirii din experimentul ei. Într-un fel, creierul ciudat şi minunat al acelei femei lucra într-un mod pe care el îl pricepea. Şi în timp ce se gândea la acea realitate stranie, remarcabilă, ea îl îmboldi:

— Nu-i aşa?

Nu era o întrebare simplă. Nici răspunsul nu era dintre cele mai uşoare.

— Nu, nu e mereu alegerea lor. În multe cazuri, aşa se întâmplă. Dar aici sunt bine tratate. Bine hrănite. Bine plătite. Şi în clipa în care vor să se oprească, le găsim alte locuri de muncă.

Ea ridică din sprânceană.

— Unde?

— Suntem oameni foarte puternici, Pippa, zise el cu un surâs. Membrii noştri au nevoie de servitoare în casele lor; distribuitorii noştri au nevoie de vânzătoare. Şi, dacă nu, atunci există întotdeauna case din afara Londrei în care fetele pot începe o viaţă nouă. După o lungă tăcere, adăugă: Eu n-aş forţa niciodată o fată să intre în lumea asta.

— Dar unele dintre ele aleg asta?

Pentru unii, era un adevăr de neînţeles.

— Ramura albă.

Ea dădu din cap aprobator.

— Ca domnişoara Tasser.

— Ca Sally.

— Mă rog, un motiv în plus ca să exploatez experienţa ei, zise ea şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Dacă ea alege asta, probabil că îi place până la un punct. Şi nu mai e nimeni altcineva. Castleton nu mi-a oferit ajutorul.

Aşa cum ar fi trebuit.

Nu. Nu aşa cum ar fi trebuit. Sigur că Castleton ar fi trebuit să i ofere ajutorul. Ar fi trebuit să facă mult mai mult decât atât. Gândul acela îl scoase şi mai mult din sărite pe Cross. Îşi muşcă buzele.

— Credeţi că ar trebui să-i cer asta? Poate că aşa se procedează?

Nu!

— Da.

Ea roşi, ispitindu-l şi mai mult.

— Nu cred că pot.

— Dar mie îmi poţi cere…

Ea clipi spre el.

— E altceva. Nu sunteţi genul de bărbat cu care s-ar mărita o fată. E mai uşor să… mă rog… să mă angajez într-o discuţie nevinovată cu dumneavoastră pe marginea cercetărilor mele, spuse ea şi zâmbi. Doar sunteţi un om de ştiinţă.

Se întâmpla din nou. Acea siguranţă că lângă el e în siguranţă. Că el deţinea controlul. Mereu.

Ar trebui să-i spui.

Cuvintele lui Sally răsunară în mintea lui, batjocoritoare şi corecte. Ar trebui să-i spună. Dar nu era chiar ceva ce-ai putea spune unei fete tinere şi frumoase care stătea lângă tine şi te implora să-i dai lecţii despre cum s-ar putea compromite. Cel puţin, nu o femeie *obişnuită* într-o astfel de situaţie. Philippa Marbury nu era nici pe departe o femeie obişnuită. Să-i spună adevărul ar fi însemnat s-o îndepărteze. Şi aşa ar fi cel mai bine. Cu tot ce implică situaţia respectivă. Mai ales pentru el.

Pippa clătină din cap.

— O să mă refuze. Nu înţelegeţi? Nu mai e nimeni. Nimeni în afară de domnişoara Tasser.

Se înşela, desigur.

— Mai sunt eu, spuse el, pe negândite.

Ea făcu ochii mari şi îl privi fix cât timp înregistră acele cuvinte. Înţelesul lor.

— Dumneavoastră, spuse ea.

El zâmbi.

— Acum cine repetă după mine?

Ea îi întoarse zâmbetul, iar el simţi o bucurie.

— Aşa fac.

Poate că totuşi putea s-o facă. Numai Dumnezeu ştia că i-o datora, i-o datora pentru că permisese ca ea să se afle în preajma unor oameni precum Knight, Sally, Temple sau cine ştie pe cine mai întâlnise ea în cazinou. Îi era dator lui Bourne s-o tină în siguranţă.

Scuze.

Se opri asupra acestui gând. Poate că erau scuze. Poate că nu voia decât un motiv ca să se afle în preajma ei. Să vorbească cu ea, cu acea femeie bizară şi cu o minte sclipitoare, care îl dădea pe spate cu fiecare ocazie.

Va fi o tortură, da. Dar numai Dumnezeu ştia cât merita tortura. Trebuia să plece. Departe de ea. Traversă camera spre o masă de joc, ridică două zaruri şi le cântări în palmă. Ea îl urmă imediat şi trecu pe lângă el, printr-un nor de parfumuri suave şi ţesături proaspete. Cum de mirosea a raze de soare şi a prospeţime chiar şi în acel întuneric? Înconjurată de păcat şi de viciu? Trebuia să plece. Era prea mare tentaţia pentru el.

Necunoscându-i gândurile, ea se întoarse cu faţa, deschisă şi proaspătă, spre el.

— Am mai multe întrebări. De exemplu, Madame Hebert mi-a croit nişte ţinute de noapte care, jură ea, o să-l tenteze pe Castleton să mă seducă. Aşa o fi?

Cuvintele ei erau un atac la persoana lui, iar imaginea Pippei, blondă şi agilă, într-un neglijeu din mătase şi dantelă menit să-i facă pe bărbaţi să-şi piardă controlul îl devora. Ceva cu un număr devastator de panglici, fiecare dintre ele legată într-o fundă perfectă care, atunci când erau desfăcute, scoteau la iveală pielea moale, caldă – un cadou somptuos, greu de refuzat. Un cadou menit să fie cât mai repede despachetat.

— Eu nu cred că e suficient, zise ea distrasă.

Pentru el ar fi fost mai mult decât suficient.

— Şi cum e cu senzualitatea domnişoarei Tasser? Mă

puteţi învăţa să fiu aşa? Pare că ar ajuta. Cu tentaţia.

El nu se uita la ea. Nu putea. Dar nici nu se putu abţine să nu spună:

— Tu nu ai nevoie să fii senzuală aşa.

— Nu? făcu ea.

— Nu. Tu eşti tentantă într-un alt fel.

— Sunt?

Ar trebui să-i spui.

Înainte ca ea să-l tenteze şi mai mult. Dar nu reuşi. O privi fix în ochi.

— Eşti.

Făcuse ochii mari cât două farfurii în spatele acelor ochelari care-l scoteau din minţi.

— Sunt?

El zâmbi.

— Iar repeţi.

Ea rămase tăcută o vreme.

— N-o să vă răzgândiţi, nu-i aşa?

— Nu.

Ideea ca ea să găsească pe altcineva era în întregime inacceptabilă. Nu când putea fi el acela. Nu când îi putea oferi plăceri care să-i zdruncine inocenţa şi s-o compromită definitiv şi irevocabil.

Voia să-i ofere tot ceea ce îi ceruse. Şi mai mult decât atât. Şi, astfel, decizia fu luată.

— Nu. N-o să-mi încalc cuvântul.

Ea răsuflă uşurată, iar sunetul acela alunecă pe lângă el în încăperea tăcută şi îl făcu să se întrebe ce altceva ar fi putut stârni un asemenea oftat.

— Ar fi trebuit să ştiu asta. Un gentleman nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat.

— În acest caz, nici ticăloşii.

— Nu înţeleg.

— Regulile gentlemenilor insistă că onoarea nu le permite să-şi încalce cuvântul dat, chiar şi în cazul unui pariu prost, explică el – tentat să-i netezească fruntea încruntată, dar rezistând pornirii. Una dintre regulile ticăloşilor este să nu pariezi decât dacă ştii că vei câştiga.

— Şi dumneavoastră… Ea ezită. Ce sunteţi?

El i-ar fi putut oferi informaţiile fără să cedeze propriilor dorinţe. Fără să renunţe la angajamentele pe care şi le luase. Fără să-şi piardă stăpânirea de sine. Făcu un pas în faţă şi o înghesui la perete.

— Tu ce crezi?

Ea făcu un pas în spate.

— Un gentleman.

Fără s-o atingă.

Pentru că ştia, fără nicio îndoială, că, după şase ani de celibat, dacă o atingea pe Philippa Marbury, nu avea să supravieţuiască.

Ticălos.

— Mâine. La ora nouă.

Capitolul 8

Astronomia n-a fost niciodată punctul meu forte, dar astăzi m-am trezit întrebându-mă care este scopul Universului. Dacă Soarele nostru este una dintre milioanele de stele, cine poate spune că Galileo n-a avut dreptate? Că nu există un alt Pământ departe, la capătul unei alte galaxii? Şi cine poate spune că nu mai există o altă Philippa Marbury, aşteptând, cu zece zile înainte de nunta ei, să-şi extindă cunoştinţele? Este irelevant, desigur. Chiar dacă ar exista o dublură a Pământului într-un colţ îndepărtat al Universului, eu tot o să mă mărit peste zece zile. La fel şi cealaltă Pippa.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 26 martie 1831; cu zece zile înainte de nunta sa.

În seara următoare, Pippa stătea pe o băncuţă lângă mai mulţi cireşi din grădinile Casei Dolby, cu mantia înfăşurată strâns în Jurul ei, cu Trotula la picioare, şi privind spre stele. Sau, cel puţin, încerca să privească spre stele.

Stătea afară de peste o oră. Renunţase să se mai

prefacă bolnavă şi scăpase din casă după ce cina fusese servită oficial, preferând să fie afară decât înăuntru, chiar şi în acea seară rece de martie.

Era prea entuziasmată. În seara aceea, avea să înveţe despre deducţie. De la *Cross.* Trase adânc aer în piept, îi dădu drumul, apoi încă o dată, sperând că astfel îşi va potoli gândurile care îi goneau în minte. Zadarnic. Acestea erau întunecate de diferite Imagini ale domnului Cross: felul în care el arăta când se încrunta spre ea în sala mare a cazinoului, felul în care îi zâmbea în întuneric, felul în care o încolţise în biroul lui.

Nu se întâmpla din cauza lui. Ar fi simţit la fel faţă de oricine i-ar fi promis lecţiile pe care el i le promisese.

Mincinoaso.

Răsuflă adânc şi zgomotos. Exerciţiile de respiraţie nu ajutau. Se uită peste umăr la lumina slabă care licărea din sala de mese a Casei Dolby. Da, era mai bine să-şi petreacă timpul rămas până la întâlnirea lor singură, în frig, decât să înnebunească stând la masă cu părinţii ei şi cu Olivia care, fără îndoială, discutau chiar în acel moment despre detaliile fericitului eveniment ce urma.

În faţa ochilor avu pentru o clipă o imagine a după-amiezii precedente, cu Olivia strălucind în rochia ei de mireasă, radiind de încântare la gândul fericirii prenupţiale, şi reflexia Pippei în oglinda din spate, mai mică, mai ştearsă, în lumina surorii ei mai tinere şi mai luminoase. Nunta avea să fie remarcabilă. Una la un secol. Sau, cel puţin, avea să pună capăt bârfelor. Va fi exact ceea ce visase întotdeauna marchiza de Needham şi Dolby – o ceremonie grandioasă, formală, menită să sublinieze pompa şi împrejurările de bun augur ce se iviseră la naşterea surorilor Marbury. Avea să şteargă amintirea celorlalte două nunţi din generaţie. Nunta dublă a Victoriei şi a lui Valerie cu parteneri nepotriviţi, încropită la repezeală, în toiul scandalului logodnei rupte a lui Penelope şi, mai recent, nunta Penelopei, ce avusese loc printr-o derogare specială, în biserica unui sat de lângă moşia Needham, la o zi după ce Bourne se întorsese de unde

stătuse ascuns vreme de un deceniu. Sigur, cu toţii ştiau unde fusese Bourne. Fusese la Îngerul Căzut.

Cu domnul Cross.

Fascinantul, tulburătorul domn Cross, care începea s-o facă să se simtă neliniştită chiar şi când nu era prin preajma ei. Trase din nou adânc aer în piept, închise ochii şi se gândi la schimbarea pe care o simţea când era aproape – fizic sau mental – de acel bărbat înalt, roşcat, care acceptase s-o ajute în misiunea ei.

Inima îi bubuia în piept, respiraţia îi devenea mai superficială. Mai rapidă. Muşchii îi erau mai încordaţi, iar nervii o lăsau când el îi dădea cea mai mică atenţie. I se făcea cald… sau frig? Oricum, toate indicau că era foarte conştientă de prezenţa lui. Simptome de emoţie. De nervozitate. De teamă. Era mult prea dramatică. Nu avea de ce să se teamă de acel bărbat – era un om de ştiinţă. Mereu stăpân pe sine. Partenerul perfect în munca ei de cercetare.

Nimic mai mult.

Nu conta că studiul cu pricina era cam neortodox. Rămânea, totuşi, un studiu de cercetare.

Mai trase o dată adânc aer în piept, îşi scoase ceasul din poşetă şi îl ridică în lumina slabă ce se prelingea prin ferestrele sălii de mese aflate la parter.

— Este ora nouă.

Cuvintele rostite încet se ridicaseră din întuneric, iar Trotula sări în picioare ca să-l întâmpine pe nou-venit, dându-i timp Pippei să-şi stăpânească bătăile puternice ale inimii. Mai târziu ivea să se minuneze de faptul că rămăsese fără suflare, dar nu de leamă. Era o senzaţie diferită. Ceva mai puternic.

Pe moment însă nu se putu gândi decât la un singur lucru. *Venise.*

Zâmbi şi se uită la el când se lăsă pe vine ca să se joace cu Trotula.

— Sunteţi foarte punctual.

Cross se ridică şi se aşeză lângă ea, îndeajuns de aproape ca s-o tulbure, îndeajuns de departe ca să evite

contactul. Cu coada ochiului ea observă cât de lungi erau coapsele lui, în timp ce el îşi netezea pantalonii pe musculatura bine dezvoltată şi osatura frumoasă. N-ar fi trebuit să se gândească la coapsele lui.

Femururi.

— Şi totuşi, mă aşteptai deja.

Pippa se întoarse spre el şi observă că se uita la stele, cu faţa învăluită în întuneric, rezemat de bancă, de parcă stătuseră acolo toată noaptea, de parcă aveau să rămână acolo toată noaptea, li urmări privirea.

— Sunt aici de mai bine de o oră.

— În frigul ăsta?

— Este cel mai bun moment ca să priveşti cerul, nu credeţi? Nopţile reci sunt întotdeauna mult mai senine.

— Există o explicaţie pentru asta.

Pippa se întoarse numaidecât spre el.

— Da?

— Sunt mai puţine stele pe cerul iernii, zise el fără s-o privească.

— Ce-ţi face degetul de la picior?

— Bine, mersi. Sunteţi şi astronom, nu doar matematician? Într-un final, el îşi întoarse privirea spre ea, iar profilul i se contura vag în lumina ce venea dinspre conac.

— Te pricepi şi la horticultură şi la anatomie, replică el.

Ea zâmbi.

— Suntem surprinzători, nu-i aşa?

— Suntem, zise el întorcându-i zâmbetul.

Urmă un lung moment de tăcere, înainte ca el să se întoarcă şi să-şi ridice din nou privirea spre cer.

— La ce te uitai?

Ea arătă spre o stea strălucitoare.

— La Polaris.

El clătină din cap şi arătă în cu totul altă parte a cerului.

— Aia e Polaris. Tu te uiţi la Vega.

— A, nu-i de mirare că mi se părea neimpresionantă,

chicoti ea.

El se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele lungi.

— Este a cincea stea de pe cer ca intensitate a strălucirii.

Ea râse.

— Uitaţi că suntem cinci surori la părinţi. În lumea mea, a cincea în ordinea strălucirii e ultima, zise ea şi se uită în sus. Cu scuzele de rigoare pentru steaua cu pricina, desigur.

— Şi se întâmplă des să fii ultima?

Ea ridică din umeri.

— Uneori. Nu este un clasament plăcut.

— Te asigur, Pippa, rareori eşti ultima.

El nu se clintise din loc, dar simplul fapt că întorsese capul şi se uita la ea, precum şi trăsăturile ferme ale feţei lui, o făcură să simtă un fior nefamiliar.

— Aveţi grijă ce spuneţi. S-ar putea să-i zic lui Penny că o consideraţi mai prejos.

El îi adresă o privire surprinsă.

— Dar n-am spus asta.

— Ea e singura din familia mea pe care aţi întâlnit-o. Dacă eu nu sunt ultima, atunci înseamnă că pe ea o vedeţi cu un pas în spate.

El zâmbi din colţul gurii.

— În acest caz, hai să nu mai povestim şi altora conversaţia noastră.

— Sunt de acord.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra cerului înstelat.

— Spuneţi-mi mai multe despre aceste cinci stele magnifice.

Când el începu să vorbească, distinse numaidecât amuzamentul în tonul lui profund şi rezistă pornirii de a se uita la el.

— Vega face parte din constelaţia Lyra, numită astfel pentru că lui Ptolemeu i s-a părut că seamănă cu lira lui Orfeu.

— Sunteţi expert şi în clasici, din câte observ, zise Pippa nerezistând ocaziei de a-l tachina.

— Vrei să spui că tu nu eşti? răspunse el, făcând-o să râdă, şi adăugă: Orfeu e unul dintre preferaţii mei.

— De ce? îl întrebă Pippa, uitându-se fix la el

Privirea lui era aţintită la cerul înstelat.

— A făcut o greşeală şi a plătit teribil pentru ea.

Cu acele cuvinte, conversaţia deveni mult mai serioasă.

— Euridice, şopti ea.

Cunoştea povestea lui Orfeu şi a soţiei lui, pe care o iubise mai presus de orice şi care ajunsese în lumea morţilor. Cross rămase tăcut un moment îndelungat, iar ea crezu că el nu va mai spune nimic. Când vorbi din nou, cuvintele sunară plat, lipsit de orice emoţie.

— El l-a convins pe Hades să-i dea drumul, să o lase să se întoarcă în lumea celor vii. Tot ce trebuia să facă era s-o conducă afară fără să privească înapoi în Iad.

— Dar el n-a putut, zise Pippa, străduindu-se să-şi amintească.

— A devenit lacom şi s-a uitat înapoi. A pierdut-o pentru totdeauna. Făcu o pauză, apoi spuse: O greşeală teribilă.

Era ceva în tonul lui, ceva ce Pippa n-ar fi observat cu altă ocazie, la un alt bărbat. Pierdere. Tristeţe. Îşi aminti brusc ceva – de conversaţia pe care o surprinsese chiar în acea grădină.

„N-ar fi trebuit să te măriţi cu el.”

„N-am avut nicio alternativă. Nu mi-ai oferit vreuna.”

„Ar fi trebuit să te opresc.”

Femeia din grădină… ea era Euridice a lui. Un sentiment neplăcut îi străpunse inima, iar Pippa nu putu să mai reziste şi întinse mâna şi-l atinse pe braţ. El tresări la acea atingere şi se retrase brusc.

Rămaseră tăcuţi vreme îndelungată.

— Aţi făcut o greşeală, spuse ea în cele din urmă.

El îi aruncă o privire rapidă, apoi se ridică.

— E timpul să mergem. Lecţia te aşteaptă.

Doar că ea nu mai voia să meargă. Voia să rămână.

— Aţi pierdut dragostea.

El nu se uită la ea, dar ea nu s-ar fi putut uita în altă parte nici dacă o turmă de bivoli ar fi dat buzna în grădinile Casei Dolby chiar în acel moment.

— Femeia din grădină. Lavinia… zise ea detestându-se pentru că nu reuşea deloc să-şi ţină gură.

Nu întreba, Pippa. Nu.

— O… iubiţi?

Numele sună ciudat pe buzele ei. N-ar fi trebuit s-o surprindă că el avusese o iubită, doar erau puţini bărbaţi în Londra care aveau o reputaţie, atât ca bărbat, cât şi ca amant compara bilă cu cea a domnului Cross. Dar era de acord că el nu părea genul de bărbat care ar fi fost atras de emoţii mai serioase – de iubire, de pildă. Doar era un om de ştiinţă. Aşa cum şi ea era o femeie pasionată de ştiinţă. Şi, în mod cert, nu se aştepta ca dragostea să apară vreodată în mintea ei.

Şi totuşi, în acea clipă ciudată, îşi dădu seama că îşi dorea cu disperare să audă răspunsul. Şi că spera ca răspunsul să fie „nu”. Nădăjduia să nu existe nicio urmă de dragoste neîmpărtăşită mocnind adânc în sufletul lui. Şi nici împărtăşită. Ea tresări la acel gând.

Păi…

Nu se aşteptase la aşa ceva.

El schiţă o grimasă la auzul întrebării şi se întoarse din nou spre întuneric. Dar nu spuse nimic o vreme.

— Curiozitatea este un lucru periculos, Lady Philippa.

Ea se ridică în faţa lui, extrem de conştientă de faptul că era cu mult mai înalt decât ea, extrem de conştientă de *prezenţa* lui.

— Mă tem că nu mă pot abţine.

— Am observat.

— Întreb pentru că mă intrigă ideea că aţi putea să iubiţi pe cineva.

Opreşte-te, Pippa. Nu este abordarea potrivită pentru o domnişoară inteligentă.

Pippa schimbă direcţia.

— Adică nu dumneavoastră în mod special. Oricine. Să iubeşti pe cineva.

— Ai ceva împotriva dragostei?

— Nu neapărat împotrivă, sunt mai degrabă sceptică. Nu prea cred în ce nu văd.

Ea îl luase din nou prin surprindere.

— Eşti o femeie neobişnuită.

— Am mai discutat despre asta. De aceea vă aflaţi aici, dacă vă amintiţi.

— Aşa e.

El îşi încrucişă braţele lungi la piept şi adăugă:

— Deci vrei să-ţi ademeneşti soţul, de care însă nu te aştepţi să te îndrăgosteşti.

— Exact. Pentru că el nu răspunse imediat, ea adăugă: Dacă ajută, nu cred că se aşteaptă nici el să mă iubească.

— O căsnicie tipic englezească.

Ea îi cântări cuvintele în minte.

— Cred că aşa e, nu? Cam ca toate căsniciile pe care le cunosc.

Cross ridică mirat din sprâncene.

— Te îndoieşti de faptul că Bourne ţine cu adevărat la sora ta?

— Nu. Dar aceea este singura excepţie.

Ea făcu o pauză de gândire.

— Poate şi Olivia cu Tottenham. Dar celelalte surori ale mele au măritat cam din acelaşi motiv pentru care o să mă mărit şi eu.

— Adică?

Pippa ridică din umeri.

— Asta se aşteaptă de la noi.

Îi întâlni privirea, dar nu reuşi să desluşească nimic în bezna aceea pe chipul lui.

— Cred că nu prea are sens pentru dumneavoastră din moment ce nu sunteţi un aristocrat.

El zâmbi pieziş.

— Ce-are a face dacă sunt sau nu aristocrat?

Pippa îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Poate că nu ştiţi, dar aristocraţii au multe reguli de combătut. Căsătoriile nu înseamnă decât avere, statut,

proprietate şi poziţie. Nu putem să ne căsătorim cu cine vrem. Mă rog, cel puţin femeile nu pot, adăugă ea după o clipă de gândire. Bărbaţii pot suporta mai mult scandal, ce-i drept, dar majoritatea se dau bătuţi şi se lasă până la urmă târâţi în căsnicii lipsite de orice inspiraţie. De ce credeţi că se întâmplă acest lucru?

— N-aş vrea să-mi dau cu presupusul.

— Este uimitor ce putere au bărbaţii şi cât de puţin o folosesc. Nu credeţi?

— Ce-ai face dacă ai avea această putere?

— Nu o am.

— Dar dacă ai avea-o?

Şi pentru că el părea sincer preocupat, ea zise:

— M-aş fi dus la facultate. M-aş fi înscris în Societatea Regală de Horticultură. Sau poate în Societatea Regală de Astronomie… şi aş fi ştiut să fac diferenţa între Polaris şi Vega.

El râse. Ea continuă, bucurându-se de libertatea pe care o simţea alături de el.

— M-aş fi măritat cu cineva care îmi plăcea.

Tăcu imediat. Regretase cuvintele acelea de cum le rostise.

— Adică… nu că nu mi-ar plăcea Castleton. E un om drăguţ. Foarte bun. Doar că…

Pippa lăsă propoziţia neterminată, simţindu-se vinovată de un act de trădare.

— Înţeleg.

Şi, pentru un moment, ea se gândi că el chiar o înţelegea.

— Dar vorbesc prostii. Sunt doar flecărelile unei tinere ciudate. M-am născut cu anumite reguli şi trebuie să le urmez. De aceea cred că este mult mai uşor pentru cei care trăiesc în afara înaltei societăţi.

— Iar începi să vezi totul în alb şi negru.

— Vreţi să spuneţi că nu vă e mai uşor?

— Vreau să spun că fiecare are de dus propria povară.

Era ceva în cuvintele lui… o tristeţe neaşteptată, care o făcu să ezite înainte de a mai spune ceva:

— Să înţeleg că vorbiţi din experienţă?

— Da.

Exploră în minte toate posibilităţile. El spusese odată că nu se gândea la căsătorie. Că nu era pentru el. Poate că altădată fusese. Intenţionase să se însoare? Fusese refuzat? Din cauza numelui său, a reputaţiei, a carierei? Cu titlu sau fără, era un specimen teribil de interesant – deştept, bogat, puternic şi destul de chipeş, dacă lua în calcul toţi factorii. Ce femeie l-ar fi putut refuza?

Femeia misterioasă din grădină o făcuse.

— Ei, oricum, mă bucur că nu sunteţi de viţă nobilă.

— Şi dacă aş fi?

Ai fi ca niciun altul din câţi am întâlnit.

Ea zâmbi.

— Niciodată nu v-aş fi cerut să-mi fiţi partener de cercetare. Apropo, am încropit o listă. Cu întrebările mele.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. Dar nu crezi că ar fi fost mult mai uşor dacă eram de viţă nobilă? Să nu ne pitim prin cazinouri.

Ea zâmbi.

— Mie îmi place să mă pitesc prin cazinouri.

— Poate că da.

El păşi mai aproape, blocând geana de lumină care răzbătea dinspre casă.

— Dar asta poate şi pentru că după ce ai să-ţi termini… studiul de cercetare, o să poţi pleca şi uita că s-a întâmplat vreodată.

— N-o să uit niciodată, zise ea. Adevărul îşi luase iute zborul de pe buzele ei.

Pippa roşi, mulţumind în gând pentru umbrele care îi ascundeau obrajii. Dar nu putea să uite ce se întâmpla. De fapt, nu se îndoia că urma să invoce acea noapte când avea să fie Lady Castleton şi să se plimbe pe moşia ei de la ţară, neavând alte distracţii decât sera şi câinii de vânătoare. Şi în mod sigur nu îl va uita pe el.

Rămaseră tăcuţi o bună bucată de vreme, iar ea se întrebă dacă nu cumva spusese prea multe. Într-un final, el rosti:

— Ţi-am adus ceva.

Îi întinse un pachet învelit în hârtie maro. Pippa începu să răsufle mai greu – o reacţie exagerată în faţa unei simple cutiuţe – apucă pachetul, dădu la o parte nasul umed şi curios al Trotulei, desfăcu repede ambalajul şi descoperi o mască de carnaval, pe un pat de hârtie de calitate. Ridică bucata mare de mătase neagră, iar inima îi bătu cu putere. Se uită în sus la el, dar nu desluşi nimic în privirea aceea învăluită în întuneric.

— Mulţumesc.

El încuviinţă din cap.

— O să ai nevoie de ea.

Apoi Cross îi întoarse spatele şi traversă repede grădina. Trotula se luă după el. Pippa nu voia să fie lăsată în urmă. Se grăbi să ţină pasul cu bărbatul şi cu patrupedul.

— Mergem… undeva în public?

— Într-un fel.

— Am crezut… şovăi ea. Adică aveam impresia că lecţiile vor fi oferite în particular, zise ea şi îşi ridică poşeta. Nu pot să vă cer detalii *în public.*

El se întoarse brusc, iar ea aproape că dădu peste el.

— În seara asta nu intrăm în detalii. Discutăm despre tentaţie.

Cuvântul avu un efect puternic asupra ei, iar Pippa se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva limbajul devenea mai pătrunzător în absenţa luminii. Era o întrebare prostească, desigur. Evident, înţelesurile erau accentuate când cineva nu era la vedere. Nu-l zărea, aşa că îl auzea mai bine. N-avea nimic de-a face cu cuvântul în sine.

Tentaţie.

El o luă iar din loc.

— Ca să înţelegi cum să tentezi un bărbat, trebuie mai întâi să înţelegi ce înseamnă tentaţia, adăugă.

Ea se luă după el, grăbindu-se să-l prindă din urmă.

— Înţeleg ce înseamnă tentaţia.

El îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Chiar înţeleg!

— Ce te tentează?

Ajunseseră la o trăsură neagră, iar domnul Cross întinse mâna, deschise uşa şi coborî scăriţa. Câinele sări bucuros înăuntru, făcându-i pe amândoi să râdă.

Pippa pocni din degete.

— Trotula, ieşi afară.

Căţeaua scheună, dar se supuse ascultătoare.

Pippa arătă spre casă.

— Du-te, Trotula.

Căţeaua se aşeză cuminte. Pippa îi arătă din nou calea.

— Acasă.

Animalul nu se clinti din loc. Cross rânji.

— Nu prea e ascultătoare.

— De obicei este.

— Poate că eu sunt de vină.

Ea îi aruncă imediat o privire.

— Poate.

— N-ar trebui să mă surprindă. Şi tu eşti neascultătoare în preajma mea.

Ea se prefăcu şocată.

— Vai de mine, domnule, mă comparaţi cu un câine?

Cross zâmbi, iar ochii şi dinţii îi scânteiară. Pippa simţi fluturaşi în stomac.

— Poate. Acum, hai să revenim la discuţia noastră. Ce te tentează, Pippa?

— Mie… începuse ea cu glas şovăielnic, îmi plac mult bezelele.

El râse, mai zgomotos şi mai îndrăzneţ decât se aşteptase ea.

— E adevărat.

— Nu mă îndoiesc că-ţi plac. Dar bezele poţi avea la discreţie.

El se trase mai în spate şi îi făcu semn că se putea sui în trăsură.

Ea ignoră îndemnul tăcut, dornică să termine ce avea de spus.

— Nu-i adevărat. Dacă bucătăreasa nu face, nu am.

El zâmbea.

— Pippa, cea mereu pragmatică. Dacă vrei cu adevărat, găseşti. Asta vreau să spun. Cu siguranţă undeva în Londra cuiva i s-ar tace milă de tine şi ţi-ar satisface pofta de bezele.

Ea se încruntă.

— Şi, prin urmare, nu mă tentează?

— Nu. Le doreşti. Dar nu e acelaşi lucru. Dorinţa este uşor de satisfăcut. Doreşti bezele şi ţi le procuri.

El o pofti din nou în trăsură, dar nu se oferi s-o ajute.

— Intră.

Ea urcă o treaptă, apoi se întoarse. Cu centimetrii adăugaţi, ochii lor erau acum la acelaşi nivel.

— Nu înţeleg. Atunci ce e tentaţia?

— Tentaţia… Cross ezită, iar Pippa şi dădu seama că se aplecase spre el, dornică să primească acea lecţie fascinantă şi tulburătoare.

— Tentaţia te incită. Te transformă în ceva ce nici n-ai visat, te îndeamnă să renunţi la tot ce-ai iubit, îţi cere să-ţi vinzi sufletul pentru un simplu moment trecător.

Cuvintele acelea fuseseră rostite încet, profund, cu tâlc şi plutiră o vreme în tăcere – o invitaţie evidentă. El era aproape, veghea să nu cadă de pe scăriţă, iar căldura lui o învălui, în ciuda frigului.

— Te doare fizic, şopti el, iar ea îi urmări buzele în întuneric. Să faci orice promisiune, să juri pe orice. Pentru un gust… desăvârşit… neprihănit.

O, Doamne.

Pippa răsuflă adânc şi rapid. Nervii ei erau întinşi la maximum şi gândurile, înceţoşate. Închise ochii, înghiţi în sec, se strădui să-şi vină în fire, să se îndepărteze de el şi de felul în care… *o tenta.* Cum de era el aşa de calm, de liniştit şi de stăpân pe sine? De ce nu era străbătut de senzaţii… similare? Era un bărbat foarte frustrant.

Pippa oftă adânc.

— Trebuie că e o bezea delicioasă.

Urmă un moment de tăcere după cuvintele ei prosteşti… cuvinte pe care şi-ar fi dorit să le poată retrage. *Cât de ridicol.* Apoi el chicoti şi dinţii lui albi străluciră în

întuneric.

— Chiar aşa, zise, iar cuvintele fură rostite pe un ton mai profund şi mai grav decât celelalte.

Înainte ca Pippa să apuce măcar să se mire, adăugă:

— Trotula, du-te acasă.

Căţeaua se întoarse şi plecă, în timp ce el îşi îndreptă atenţia spre Pippa şi zise:

— Urcă.

Ea făcu întocmai. Fără să pună vreo întrebare.

*

Aleea din spatele cazinoului arăta diferit noaptea. Părea mal ameninţătoare. N-o ajută prea mult nici că el îi spuse în timp ce trăsura încetini:

— E timpul pentru mască.

Apoi deschise uşa şi sări jos fără ajutorul scăriţei sau al vreunui servitor. Ea se conformă numaidecât şi scoase bucala de ţesătură şi o duse la ochi încântată – nu mai fusese niciodată nevoită să-şi ascundă identitatea. Masca îi promitea deopotrivă emoţie şi elucidare. Prima ei incursiune incognito. Primul ei moment în care era mai mult decât cea mai ciudată dintre surorile Marbury. Cu masca pe faţă, îşi imagină că nu mai era ciudată, ci misterioasă. Nu doar ştiinţifică, ci şi scandaloasă. Avea să fie o adevărată Circe deghizată.

Dar în acel moment, în timp ce încerca să-şi potrivească masca, îşi dădu seama că imaginaţia ei n-avea legătură cu realitatea. Şi că măştile nu erau făcute pentru ochelari. La prima încercare, legă panglicile prea larg, iar masca se căscă, alunecă peste lentilele ochelarilor şi îi blocă vederea, ameninţând să-i cadă pe nas şi apoi pe podeaua trăsurii, dacă se mişca prea repede. La a doua încercare, legă panglicile cu o mână mai fermă şi tresări când îşi prinse câteva fire de păr în nodul dezordonat. Rezultatul nu era fu mult mai bun; masca îi apăsa ochelarii pe nas, presa pe ramele subţiri, din aur, până când acestea îi zgâriară pielea. Acum nu se mai simţea deloc ca o

adevărată Circe.

Hotărâtă să fie un bun soldat, se strecură pe banchetă şi dădu să coboare din trăsură, spre domnul Cross, care o aştepta. Nu voia să lase un lucru minor, cum era vederea slabă, să-i strice seara. Masca i se ridică peste ochelari, iar ea păşi afară din trăsură fără să vadă nimic, iar pantoful găsi trepta de sus printr-un miracol, altul decât vederea periferică. La a doua treaptă nu mai avu atâta noroc.

Se împiedică, scoase un icnet şi ridică mâinile în aer încercând să-şi recapete echilibrul. Eşuă şi se clătină spre stânga, intrând direct în domnul Cross, care o prinse la piept şi mormăi încet. La pieptul lui cald şi tare. În braţele lui lungi, dibace. El trase aer în piept, o strânse tare şi pentru un moment – nici măcar un moment, doar o fracţiune de secundă – corpul ei fu lipit cu totul de corpul lui, iar ea privi drept în ochii lui. Ei, nu chiar *drept* pentru că masca se mişcase din nou în timpul acelei aventuri, iar ea rămase doar cu o parte din câmpul vizual funcţională. Astfel, cu siguranţă l-ar fi văzut râzând. Şi simţi din nou un val în fierbinte şi inevitabil de jenă, în clipa în care el o lăsă jos.

Când simţi iar pământul sub picioare, Pippa îşi descleştă mâna de pe haina lui şi încercă să-şi aranjeze masca. Reuşi să deranjeze şi masca, şi ochelarii, care îi căzură de pe nas. El îi prinse din zbor.

Ea se uita când la ochelari, când la faţa lui, la trăsăturile rigide ce se distingeau în lumina ce venea de undeva din afara trăsurii.

— Nu aşa mă aşteptam să decurgă seara.

El nu râdea, iar ea era îi era recunoscătoare. În schimb, păru să o privească îndelung înainte să facă un pas în spate şi să scoată o batistă din buzunar.

— Nici eu, te asigur, spuse el şi şterse cu atenţie ochelarii înainte să-i dea înapoi.

Ea şi-i puse repede la loc pe nas şi pufni uşor.

— Nu pot să port masca. Nu se potriveşte.

O enerva tonul ei bosumflat. Suna exact ca Olivia. Strâmbă din nas şi întâlni privirea lui Cross. El nu zise

nimic, în schimb întinse mâna şi îi îndreptă ochelarii pe nas, fără s-o atingă. Rămaseră acolo în tăcere un moment îndelungat, înainte ca el să spună încet:

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

Pippa clătină din cap.

— Sunt sigură că n-ai avut asemenea probleme înainte…

Imaginea lui Sally Tasser i se perindă prin faţa ochilor; femeia aceea frumoasă, cu înfăţişare perfectă, care ar fi putut oricând să poarte o asemenea mască şi să-şi creeze astfel un aer misterios desăvârşit. Singurul lucru pe care îl reuşise ea fusese să se facă din nou de râs. Şi deodată deveni pe deplin conştientă că lumea aceea, noaptea aceea, întreaga *experienţă* nu erau pentru ea. Era o greşeală. Orfeu privea înapoi în iad.

— N-ar trebui să fiu aici, zise ea şi întâlni privirea lui aşteptându-se să citească în ea satisfacţie – uşurarea că ea se dădea, în sfârşit, bătută.

Dar nu văzu uşurare. În schimb, era altceva. Ceva ferm, de neclintit.

— Va trebui doar să fim atenţi altfel.

El o porni spre club, iar invitaţia de a-l urma era evidentă, în timp ce se apropiau de uşa de oţel de la intrarea din spate, o altă trăsură se auzi pe alee, oprindu-se la câţiva metri de a lor. Un servitor coborî chiar când portiera trăsurii se deschidea, iar dinăuntru se auziră mai multe râsete de femei.

Pippa se opri în loc, apoi se întoarse spre trăsura nou-venită. Domnul Cross înjură, încet şi urât, o apucă de mână înainte ca ea să aibă ocazia să se opună, o lipi cu spatele de peretele cazinoului şi se aşeză în faţa ei pentru a o ascunde. Ea încercă să se mişte, dar el o ţintui la perete, împiedicând-o să le vadă pe femeile care coborâseră din trăsură şi chicoteau şi pălăvrăgeau vesele în timp ce se îndreptau spre intrare. Pippa întinse gâtul să întrezărească ceva, împinsă de curiozitate, dar el îi anticipă mişcarea şi se apropie şi mai mult, înghesuind-o la perete, astfel că îi fu cu neputinţă să mai observe altceva. Altceva în afară de el.

Era atât de înalt. Nu mai cunoscuse pe nimeni atât de înalt ca el. Iar când se afla atât de aproape de ea, nu se mai putea gândi la nimic altceva în afară de el. De el, de căldura lui, de felul în care haina lui descheiată îi învăluia pe amândoi şi o aducea mai aproape decât fusese vreodată de un bărbat în cămaşă.

Gândurile îi fură întrerupte de încă un hohot de râs, urmat de un şuşotit.

— Uite! spuse o femeie. Îi deranjăm pe îndrăgostiţi!

— Cineva n-a mai avut răbdare până să ajungă înăuntru! Rosti o altă voce feminină.

— Cine e? şopti a treia.

Pippa făcu ochii mari.

— Cine sunt? vorbi ea înăbuşit la pieptul lui.

— Nimeni important.

O înghesui şi mai mult şi schiţă o grimasă când îşi ridică mâna, o sprijini de peretele de deasupra capului ei şi îi ascunse astfel faţa cu braţul lung şi cu mâneca hainei. Era la un milimetru distanţă de pieptul lui şi nu se putu abţine să nu inspire parfumul proaspăt şi curat de santal care o învăluia. Mâinile îi atârnau inerte şi ardea de dorinţă să-l atingă. Îşi încleştă pumnii şi privi sus, în ochii lui întunecaţi.

— N-o văd pe ea, zise una dintre femei, dar pe el l-aş recunoaşte oriunde. E Cross, spuse ea şi vorbi mai tare. Nu e Cross?

Un val de căldură o străbătu pe Pippa când auzi tonul familiar şi amuzat al femeii – de parcă ea ştia exact cum era să fie acolo, presată pe peretele celui mai faimos cazinou din Londra de către patronul trufaş şi sclipitor al acestuia.

— Duceţi-vă înăuntru, doamnelor, spuse el tare, fără să-şi ia privirea de la Pippa. Pierdeţi spectacolul.

— Se pare că avem ce vedea şi afară în seara asta! răspunse una dintre ele, atrăgându-şi un cor de râsete laudative din partea celorlalte.

Cross se foi şi îşi lăsă capul mai jos, iar Pippa îşi dădu seama că din afară părea că era pe cale s-o sărute.

— Haideţi, doamnelor, zise el, vorbind rar şi

ademenitor. Eu nu trag cu ochiul la distracţiile voastre.

— Eşti bine-venit oricând, dragule.

— O să ţin minte, spuse el pe un ton tărăgănat şi emfatic. Dar în seara asta sunt ocupat.

— Ce fată norocoasă!

Pippa scrâşni din dinţi când auzi o bătaie în uşa de oţel. Doamnele fură primite înăuntru. Rămaseră din nou singuri pe alee, mai aproape unul de altul decât niciodată până atunci. Aşteptă ca el să se mişte, s-o elibereze din strânsoare. Doar că n-o făcu. Nu, rămase aşa cum era, foarte aproape de ea, cu buzele lângă urechea ei.

— Ele cred că eşti norocoasă.

Inima îi bătea nebuneşte. Era sigură că el o auzea.

— Parcă nu credeaţi în noroc.

— Nu cred.

Vocea îi tremura.

— Dacă aţi crede, aţi numi asta noroc?

— Aş numi-o tortură.

În acel moment, când îi simţi cuvintele pe pielea sensibilă din spatele urechii, Pippa îşi dădu seama că el nici măcar n-o atingea. Era atât de aproape… dar chiar şi în acel moment, când o împingea cu spatele de faţada de piatră a clădirii masive, era atent să n-o atingă. Ea oftă adânc.

Se părea că era singura femeie din Christendom de care el se hotărâse să nu se atingă. Pentru un moment trecător se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi preluat iniţiativa. Îşi întoarse capul spre el, iar el se trase înapoi – nu mult, dar îndeajuns cât să asigure o oarecare distanţă între ei. Stăteau faţă în faţă, cu buzele întredeschise, la un milimetru distanţă şi, totuşi, la kilometri întregi. Un milimetru pentru el, care nu trebuia decât să închidă nonspaţiul dintre ei ca ea să devină a lui. Un kilometru pentru ea, căci ştia că el n-o va face… iar ea nu se simţea în stare să-l sărute. Deşi, în acel moment, nu-şi dorea nimic altceva mai mult.

Dar el nu avea aceeaşi dorinţă. Era o seară dedicată cercetărilor ştiinţifice. Nu fizice. Nu conta cât de mult îşi

dorea ea altceva. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face. Trase adânc aer în piept şi zise:

— Cross?

Urmă o pauză imensă, stânjenitoare când îşi dădură seama că ea renunţase la formulele de politeţe, dar cumva, acolo, pe aleea aceea întunecată din Londra, „domnule” părea o formă de adresare prea pompoasă pentru acel bărbat înalt şi imoral.

— Da, Pippa?

— Mergem înăuntru acum?

Capitolul 9

Jocul de noroc este unul problematic – pare într-un fel, dar se joacă altfel. De exemplu, cineva aruncă două zaruri crezând că rezultatul va fi între unu şi doisprezece, dar este imposibil să nimereşti unu... aproape la fel de greu doi sau doisprezece. Atunci de ce, când punctele slabe ale jocului sunt atât de evidente, are aşa mare priză la jucători? O fi o anumită geometrie implicată în jocul de noroc – dar este şi ceva sacru. Se pare că lucrurile sacre au rareori sens din punct de vedere ştiinţific.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 27 martie 1831; cu nouă zile înainte de nunta sa.

Nu era nimic pe lume pe care Cross să i-l fi refuzat în acel moment. Nu după ce, în ultima oră, ea îl tentase cu ochii aceia mari şi albaştri, cu mintea ageră şi trupul ei frumos şi agil, care îl făcea să-şi dorească cu disperare s-o atingă. Când sosiseră femeile acelea, el nu se gândise la nimic altceva decât s-o protejeze, să nu fie dată în vileag, să se pună ca un scut în faţa ei, şi avea să se urască pentru totdeauna că se gândise s-o aducă în acel loc mizerabil şi sumbru pe care ea nu-l merita. Şi care nu o merita pe ea.

Aşa cum nici el nu o merita.

Ar fi trebuit să-i spună totul lui Bourne şi să-l lase pe partenerul lui să-i administreze o bătaie soră cu moartea pentru că îi trecuse prin minte să compromită reputaţia Philippei Marbury. Pentru că se lăsase ispitit de ea. Căci ea era cea mai grea lecţie de ispită din câte existau.

Când ea se împiedicase pe treptele trăsurii şi căzuse direct în braţele lui, îşi spusese că era terminat. Formele trupului ei agil şi curbele lipite de trupul lui îi pricinuiseră dureri. Fusese sigur atunci că acela era testul suprem… cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată: s-o ajute pe ea să-şi recapete echilibrul şi să păşească şi el înapoi de pe marginea prăpastiei. Să-şi amintească faptul că nu era demn de ea.

Că nici nu avea să fie vreodată.

Dar nimic nu se compară cu ceea ce simţi mai târziu când, înghesuită între el şi faţada de piatră a cazinoului, ea se întorsese şi-i vorbise, iar el îi simţise răsuflarea pe obraz, gura i se uscase şi sexul i se întărise. Fusese cel mai dificil lucru pe care trebuise să-l facă vreodată. Mai avusese puţin şi o sărutase şi astfel i-ar fi condamnat pe amândoi la suferinţă. Pentru un moment crezuse că ea va prelua iniţiativa. Şi-ar fi dorit s-o facă.

Încă îşi mai dorea.

În schimb, ea îi ceruse să continue acea nebunie – s-o ducă înăuntru şi să-i ofere lecţia pe care i-o promisese. S-o înveţe despre tentaţie. Ea credea că e în siguranţă cu el. Că fiind un om de ştiinţă, nu reprezenta niciun pericol. Era nebună.

Ar fi trebuit s-o urce înapoi în trăsura aceea şi s-o ducă acasă fără nicio remuşcare. Ar fi trebuit s-o ducă departe de acel loc plin cu nobili care s-ar fi distrat copios pe seama prezenţei ei acolo şi a bârfelor iscate.

Erau anumite reguli în acea parte a cazinoului, desigur doamnelor care erau membre le era interzis să dezvăluie secretele aflate. Şi, având toate, la rândul lor, secrete şi bucurându-se de timpul petrecut la club, aveau grijă să respecte acele reguli. Dar acest lucru nu schimba cu nimic ameninţarea care plana asupra Pippei. Iar el nu

putea permite aşa ceva.

— N-ar trebui să te duc înăuntru, răspunse el, iar cuvintele zăboviră între ei.

— Ai promis.

— Am minţit.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi plac mincinoşii.

Îl tachina. El intui ironia din spatele cuvintelor. Dar, fie că exista sau nu, intui şi adevărul din ele. Şi îşi dori ca ea să-l placă. Gândul veni ca o lovitură, iar el îşi îndreptă spatele imediat, dornic deodată să se îndepărteze de ea.

Nu era ea.

Nu putea fi.

Era situaţia specială în care ea se afla. Faptul că era prima femeie pe care o lăsase să se apropie atât de mult de el, în ultimii şase ani. Faptul că mirosea a lumină şi a primăvară şi că pielea ei era imposibil de moale, felul în care buzele ei frumoase, trandafirii, se arcuiau când zâmbea, că era deşteaptă şi ciudată şi că era tot ceea ce-i lipsise la alte femei.

Nu era ea.

Ea era totul. Knight, Lavinia şi restul lumii lui care se prăbuşea, iar ultimul lucru de care avea nevoie era Pippa Marbury în clubul lui. În viaţa lui. Făcându-i necazuri. Preluând controlul asupra gândurilor lui.

Nebunia avea să dispară în clipa în care scăpa de ea.

Trebuia să scape de ea. În seara aceea.

Ignoră senzaţia de iritare care îl străbătu la acel gând şi bătu în uşă.

— E alt ritm decât cel pe care l-au folosit femeile mai devreme.

Sigur că ea observase asta. Ea auzea şi vedea totul, cu ochii ei albaştri şi mari.

— Eu sunt eu şi ele sunt ele.

Îşi dădu seama că vorbise cu asprime, dar refuză să simtă vreo urmă de regret în timp ce uşa se deschidea. Ea nu păru să fi băgat de seamă.

— Fiecare bate în alt fel?

Ea îl urmă în hol, unde Asriel stătea la locul său obişnuit şi citea la lumina slabă a unei candele de pe perete. Valetul îşi îndreptă privirea neagră mai întâi spre Cross, apoi spre Pippa.

— Ea nu e membră.

— E cu mine, spuse Cross.

— Membră a ce? întrebă Pippa.

Asriel se întoarse cu nasul în cartea lui şi îi ignoră pe amândoi. Pippa se aplecă pentru a vedea cartea din mâna lui Asriel. Apoi îşi ridică brusc capul şi se uită la el nevenindu-i să creadă.

— *Mândrie şi prejudecată*?

El închise cartea cu zgomot şi se uită la Cross.

— Tot nu e membră.

Cross se uită urât la el.

— Atunci suntem norocoşi că eu sunt patronul.

Lui Asriel nu păru să-i pese prea mult. Însă Pippa părea să nu se poată abţine.

— Poate că ar fi mai bine s-o luăm de la capăt? Nu am fost prezentaţi aşa cum se cuvine.

— Eu sunt…

— Cross! o întrerupse Asriel.

— Mărturisesc că sunt fericit să văd că e la fel de enervantă pentru alţii cum e şi pentru mine, zise el şi făcu o pauză. Vallombrosa?

Dacă Asriel avea vreo părere despre acea cerere, nu o formulă.

— Gol. Toată lumea e la bătaie. Dacă nu vrei să fie văzută fără mască, aţi face mai bine să vă feriţi.

De parcă Cross nu s-ar fi gândit şi el la acelaşi lucru.

— E a doua oară când cineva vorbeşte despre o bătaie, interveni Pippa. Ce înseamnă asta?

Asriel rămase tăcut o bucată de vreme.

— Înseamnă că e o bătaie.

Ea ridică din sprânceană.

— Nu vă număraţi printre cei mai prietenoşi oameni, nu-i aşa?

— Nu.

— Îmi stricaţi toată distracţia, zise ea.

— Nu e ceva neobişnuit.

Cross abia se abţinea să nu izbucnească în râs. Pippa nu era prima care încerca să-l atragă pe Asriel în conversaţie şi ar fi pus pariu că nu avea să fie nici prima care să reuşească s-o facă. Ea încercă însă, cu un zâmbet larg şi prietenos.

— Sper să ne întâlnim din nou. Am putea ţine un cerc de lectură. Eu am citit-o pe aia, spuse ea şi se aplecă în faţă. Aţi ajuns la partea în care domnul Darcy îi cere mâna?

Asriel se încruntă la Cross.

— A făcut-o dinadins.

Pippa scutură din cap.

— O, n-am stricat nimic. Elizabeth refuză, spuse ea şi făcu o pauză. Cred că acum abia am stricat totul. Scuze.

— Îmi place mai mult de sora dumneavoastră.

Pippa dădu din cap serioasă.

— Nu e ceva neobişnuit.

Când ea repetă cuvintele lui Asriel, Cross râse, iar când încercă să se abţină ieşi un zgomot strangulat – la care Asriel răspunse corect printr-o căutătură urâtă. Cross o luă înainte, dădu la o parte draperia grea din catifea şi se asigură că nu aveau să fie văzuţi înainte de a o conduce pe Pippa pe coridorul îngust spre Vallombrosa, una dintre puţinele încăperi din aripa dedicată doamnelor de la club.

Ea intră înaintea lui, se întoarse încet când ajunse înăuntru şi studie încăperea mică, bogat decorată, destinată jocurilor private.

— Clădirea asta e remarcabilă, zise ea şi întinse mâna ca să-şi descheie mantia. De fiecare dată când vin aici, găsesc o altă parte bună de explorat.

Îşi dădu jos mantia şi scoase la iveală o rochie de plimbare simplă, verde. Cineva ar fi considerat-o chiar neinteresantă în comparaţie cu creaţiile din mătase şi organza purtate de femeile care frecventau acea aripă a clădirii. Croiala decolteului era înaltă, mânecile lungi, iar rochia grea – o combinaţie care ar fi trebuit să potolească reacţia lui Cross la interacţiunea lor de pe alee dar Pippa ar

fi putut să poarte la fel de bine şi un neglijeu din dantelă după impactul pe care-l avusese asupra lui vederea ei în acea rochie simplă. Făcea o treabă prea bună din a o ascunde. El voia ca aceasta să dispară. Imediat.

Îşi drese glasul, îi luă mantia şi o puse pe spătarul canapelei.

— Este proiectată ca să te facă să te simţi astfel. Vizitatorii se întreabă dacă nu cumva a rămas în urmă ceva ce-au pierdut.

— Aşa că sunt tentaţi să se întoarcă?

Întrebarea era retorică. Ea învăţa.

— Care-i scopul acestei seri? Să mă tentezi cu camerele tale frumoase şi cu pasajele tale secrete?

El nu mai ştia care era scopul acelei seri. Toate gândurile limpezi pe care le avusese, planurile meticuloase pentru lecţia ei, toate se prăbuşiră în prezenţa ei. Ea îi întoarse spatele şi se duse să studieze un tablou în ulei care ocupa o mare parte din perete, înfăţişa patru bărbaţi care jucau zaruri, pe o stradă pavată, la lumina unei crâşme.

— Apropo de pasaje secrete, zise ea, sunt foarte impresionată de talentele tale arhitecturale.

— Temple vorbeşte prea mult.

Ea zâmbi.

— Toate camerele au aşa ceva?

— Majoritatea. Ne place să avem căi de scăpare.

Locul acela special în care bărbia ei se unea cu gâtul arunca nişte umbre fascinante. Cross se întrebă cum era pielea ei la aţin gere. Mătase sau satin?

— De ce?

El se gândi o vreme, apoi zise:

— Sunt mulţi care şi-ar dori să ne vadă distruşi. Este un lucru bun să ne putem mişca fără să riscăm să fim descoperiţi.

Pippa se întoarse deodată spre el şi făcu ochii mari.

— Nu pentru asta-i acolo bărbatul care citea *Mândrie şi prejudecată*?

— Oarecum.

— Oamenii trec de el?

— Se întâmplă. Odată m-am trezit cu o femeie în biroul meu. Te asigur că nu fusese invitată. Iar ieri am găsit-o în cazinou.

Ea zâmbi cu subînţeles.

— Pare un caz special.

Într-adevăr.

— Nu-mi place ideea că ai putea fi nevoit să fugi, cu nişte netrebnici pe urme.

El rezistă cu greu senzaţiei de plăcere care îl străbătu la gândul că era posibil ca ei să-i pese de el.

— Nu-ţi face probleme. Rareori fug.

Trecu pe lângă ea şi dădu ocol mesei din mahon ca să pun A u oarecare distanţă între ei. Ea rămase pe loc.

— Camera asta are aşa ceva?

— Poate.

Ea se uită în jur, mijind ochii, analizând fiecare bucată de perete.

— Şi dacă ar avea, unde ar duce?

El ignoră întrebarea, se întinse spre zarurile de pe masa de joc, le ridică şi le cântări în palmă.

— Vrei să pui întrebări legate de arhitectură? Sau preferi lecţia?

— Amândouă, zise ea.

Răspunsul nu-l surprinse. Philippa Marbury era o femeie atât de interesată de tot ce însemna cunoaştere încât se putea simţi tentată de o sumedenie de subiecte – nu numai de sex. Din păcate, tocmai curiozitatea ei înnăscută era una dintre cele mai mari tentanţii pe care el le avusese vreodată de înfruntat. Îşi reaminti de scopul lui din acea seară. Ea trebuia să piardă. Dacă pierdea, el îşi putea recăpăta echilibrul.

Stăpânirea de sine.

Merita pariul. Aruncă zarurile spre ea.

— Amândouă să fie, atunci.

Ochii ei licăriră de parcă el tocmai îi oferise nişte bijuterii scumpe.

— Cine erau femeile de afară?

El clătină din cap.

— Nu e aşa uşor, Pippa. Lecţia este despre tentaţie. Vrei să ştii mai multe… trebuie să câştigi.

— Bine.

— Trebuie să pariezi.

Ea încuviinţă din cap.

— Am cinci lire în poşetă.

— Cinci lire nu ajung, zise el, cu un zâmbet maliţios. Nu e de ajuns pentru lecţia pe care o vrei.

— Atunci, ce? N-am nimic altceva de valoare.

Ai hainele de pe tine.

Avu nevoie să-şi adune toate forţele pentru a rezista ispitei de a rosti cuvintele acelea.

— Aş vrea să-ţi cumpăr timpul.

Pippa se încruntă, nedumerită.

— Timpul meu?

El încuviinţă din cap.

— Dacă ai să câştigi, îţi spun ce vrei să ştii. Dacă ai să pierzi, iroseşti timp pentru proiectul tău nebunesc de cercetare. Cât mai ai? Unsprezece zile până te măriţi?

Erau zece. Calculase intenţionat greşit. Ea îl corectă, apoi clătină din cap hotărâtă.

— Avem o înţelegere.

Poate, dar el deţinea puterea. Cel puţin, în mintea ei.

— Atunci cred că nu va mai fi nicio lecţie.

— Ai spus că n-o să te eschivezi. Ai promis.

— După cum am mai zis, *milady,* ticăloşii mint.

Nu neapărat pentru că le stătea în fire, îşi dădu el seama în acel moment. Uneori minţeau ca să rămână cu picioarele pe pământ. Cross se îndreptă spre uşă.

— O să trimit pe cineva să-ţi aducă o mantie cu glugă şi să te conducă acasă.

Era la uşă, cu mâna pe clanţă, când ea îl strigă:

— Stai.

El se întoarse, încercând să pară cât mai calm.

— Da?

— Singura modalitate de a primi lecţia este să pariez?

— Gândeşte-te la asta ca la o dublă cercetare. O

lecţie despre jocurile de noroc e o aventură pe care multe femei n-ar refuza-o.

— Nu e nicio aventură. Este muncă de cercetare. De câte ori trebuie să-ţi repet asta?

— Spune-i cum vrei, Pippa. Oricum, e ceva ce-ţi doreşti.

Ea se uită la masa de joc, zăbovi cu privirea asupra ei, iar el îşi dădu seama că ieşise câştigător.

— Vreau să joc.

— Aşa să fie, Pippa.

Ea îi întâlni privirea.

— Prima mea lecţie despre tentaţie.

Fată deşteaptă.

— Totul sau nimic.

Ea încuviinţă din cap.

— Totul.

Fată deşteaptă şi pierdută. El se întoarse la masă, luă o pereche de zaruri din fildeş şi i le întinse.

— La înger, la prima aruncare, şapte sau unsprezece câştigă. Dai doi sau trei şi ai pierdut.

Ea ridică din sprâncene.

— Numai doi sau trei? Cum de am pierdut cu nouă la prima noastră întâlnire?

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Ai avut şanse mai bune; am profitat.

— Cred că ar fi trebuit să ştiu mai bine că joc cu un ticălos.

El se aplecă uşor în faţă spre ea.

— Cred că ţi-ai învăţat lecţia de atunci.

Ea se uită fix la el, cu ochii mari în spatele ochelarilor.

— Nu sunt sigură.

Cuvintele ei sincere îl atinseră reaprinzându-i dorinţa şi, odată cu aceasta, încă ceva. Înainte ca el să apuce să răspundă, ea aruncă zarurile.

— Nouă, spuse ea. Numărul meu norocos?

Deja o jucătoare inveterată.

Adună zarurile şi i le dădu înapoi.

— Jocul e simplu. Dai iar nouă şi câştigi. Dai şapte şi

pierzi.

— Credeam că şapte e câştigător.

— Numai la prima aruncare. Acum ai stabilit că ţinta ta este nouă.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi pasă de regulile astea. Ştii la fel de bine ca mine că şansele de a da şapte sunt mai mari.

— Îţi pasă sau nu, acestea sunt regulile cu care ai fost de acord când ai intrat în joc.

— N-am avut de ales, bombăni ea, în timp ce cântărea zarurile în palmă.

Deci, nu pleca. El se aplecă pe masă.

— Acum înţelegi de ce jocurile de noroc nu sunt o idee prea bună.

Ea îi aruncă o privire urâtă.

— Cred că mai degrabă înţeleg de ce eşti putred de bogat.

El zâmbi.

— Nimeni nu te-a forţat să joci.

Ea ridică din sprânceană.

— Ba tocmai asta ai făcut!

— Prostii. Ţi-am oferit un risc, fără de care, nu există nicio recompensă.

Ea privi sceptică spre masă.

— Sunt foarte sigură că oricum nu va fi nicio recompensă.

— Nu se ştie niciodată. Unii beneficiază de ajutorul Doamnei Şansă.

Ea ridică o sprânceană.

— E o doamnă?

— Da, pentru că e foarte capricioasă şi schimbătoare.

— Nu mă simt jignită. Eu nu sunt deloc schimbătoare. Când fac o promisiune, mi-o ţin.

Ea aruncă zarurile, amintindu-şi de propriile ei vorbe la prima lor întâlnire.

Nu-mi place nesinceritatea.

— Doi şi patru, anunţă ea. Şase. Şi acum?

El adună zarurile şi i le dădu din nou.

— Dai încă o dată.

— N-am câştigat?

— Dacă e vreo consolare, nici n-ai pierdut.

Ea mai aruncă de trei ori, un zece, un doisprezece şi un opt înainte de a strâmba din nas şi de a spune:

— De ce i-o face jocul ăsta pe bărbaţi să comită asemenea nebunii?

Cross râse.

— La înger, spectatorii pot paria pe orice are legătură cu jocul. Pe cum vor da cu zarul jucătorii, dacă va obţine mai mult sau mai puţin decât la ultima aruncare sau cifra exactă a bulinelor de pe zar. Când cineva de la masă câştigă la fiecare aruncare, jocul devine foarte incitant.

— Dacă zici tu, spuse ea, iar în tonul ei se citi scepticismul. Aruncă din nou zarurile şi dădu un şase şi un trei. O! ţipă ea. Nouă! Am câştigat! Vezi? Norocul e de partea mea.

Zâmbea, cu obrajii îmbujoraţi de frenezia reuşitei.

— Acum înţelegi de ce bărbaţii se bucură atât de mult să joace.

Ea râse şi bătu din palme.

— Cred că da! Şi acum, răspunsul la o întrebare!

— Da, se învoi el, sperând ca întrebările ei să se limiteze doar la club.

— Cine erau femeile de afară?

El întinse mâna după zaruri.

— Membre.

— Ale Îngerului? întrebă ea cu voce ascuţită în timp ce se întindea pentru a primi din nou zarurile din mâna lui. Am crezut că e un club pentru bărbaţi.

— E mai mult decât pare. Tehnic vorbind, aici nu este Îngerul Căzut.

Ea se încruntă.

— Dar ce e?

Asta e o altă întrebare, spuse el şi arătă spre mâna ei. Jocurile sunt mai complicate sus, dar pentru scopul jocului nostru, acum păstrăm regulile. Câştigi cu nouă.

Pippa aruncă din nou. Şase şi trei.

— Iar am câştigat! se lăudă ea, iar zâmbetul îi deveni şi mai luminos.

El nu se putu abţine să nu i-l întoarcă în timp ce clătina din cap şi-i aduna zarurile.

— Deci, despre ce e vorba?

— N-are un nume. Noi îi spunem Lumea de Dincolo. Este rezervat doamnelor.

— Care doamne?

El îi dădu zarurile. Ea nimeri cinci, apoi zece, apoi iarăşi nouă.

— Ura! ţipă ea şi îi întâlni privirea surprinsă. Nu credeai c-o să câştig din nou.

— Mărturisesc, nu.

Ea zâmbi.

— Care doamne?

El clătină din cap.

— Nu pot răspunde la asta. E de ajuns să spun că sunt doamne care vor să rămână anonime. Şi au parte de aventurile lor.

Pippa dădu din cap aprobator.

— De ce să aibă numai bărbaţii lumea la picioare şi femeile nu?

— Exact.

Ea rămase tăcută pentru o clipă, apoi izbucni:

— O să doară?

El aproape că se înecă. Ea crezu că el n-o înţelesese, aşa că începu să-i explice.

— Adică, ştiu că probabil pentru mine va fi dureros. Dar şi pe el îl va durea la fel?

„Nu. Nu, el va trăi o plăcere mai intensă ca oricare alta de până acum. La fel ca şi tine, dacă m-aş ocupa eu de asta.”

— Nu, răspunse el simplu.

În ochi i se citea uşurarea.

— Bine, zise şi, după o scurtă pauză, adăugă: Eram îngrijorată că aş putea proceda greşit.

Cross clătină din cap cu hotărâre.

— Cred că n-o să-ţi fie greu să înveţi.

Pippa zâmbi.

— Anatomia ajută.

El nu voia să şi-o imagineze învăţând anatomie în acest con text. Nu voia să-şi imagineze cum se va folosi de cuvintele el simple, directe, ca să-l călăuzească pe soţul ei, ca să înveţe alături de el. Cross închise ochii ca să alunge închipuirea acelor vorbe rostite de buzele ei.

— Castleton o fi el prostănac, dar nu e un idiot. Nu trebuie să-ţi faci probleme că nu va înţelege mecanismele situaţiei.

— Nu ar trebui să-i spui aşa.

— De ce nu? Nu e logodnicul *meu.*

Cross ridică zarurile şi i le dădu. Când ea se întinse ca să le ia, el nu se putu abţine să-şi încleşteze palma în jurul degetelor ei – ţinând-o pe loc.

— Pippa, zise el încet.

Ea îl privi fix.

— Da?

— Dacă te doare…

Se opri iritat, când văzu că ea făcuse ochii mari la auzul acelor cuvinte.

— Da?

„Dacă te doare, părăseşte-l.”

„Dacă te doare, îl omor.”

— Dacă te doare… nu face bine.

Atât reuşi să spună, apoi o eliberă din strânsoare.

— Aruncă din nou.

Patru şi trei.

— O, zise ea descurajată. Am pierdut.

— O zi în minus pentru cercetarea ta. Asta înseamnă că mai ai nouă zile.

Ea făcu ochii mari.

— O zi *întreagă?* Pentru *o singură* aruncare amărâtă?

— Acum ştii ce simţi şi când pierzi, nu numai când câştigi, zise el. Care senzaţie e mai puternică? Riscul? Sau recompensa?

Ea se gândi o vreme.

— Încep să înţeleg.

Ce anume?

— De ce fac bărbaţii asta. De ce joacă. De ce pierd.

— De ce?

Ea se uită în ochii lui.

— Pentru că te simţi minunat când câştigi.

El închise ochii la auzul acelor cuvinte, care îl tentau atât de mult să-i arate cât de minunat o putea face să se simtă în comparaţie cu zarurile acelea reci.

— Vrei să continui?

„Spune nu”, o îndemnă el în gând. „Întoarce-te acasă, Pippa. Locul ăsta, jocul ăsta, clipa asta… nu sunt pentru tine.”

În timp ce ea se gândea, îşi muşca buza de jos, iar acel gest îl fascină într-atât de mult încât atunci când spuse într-un sfârşit „Da”, el deja îşi uitase întrebarea.

Pentru că el nu-i dădu mai repede zarurile, ea întinse mâna.

— Aş vrea să arunc din nou, dacă nu te deranjează.

Îl deranja. Dar îi înmână cuburile de fildeş, iar ea le aruncă cu plăcere pe masa de joc.

— Opt zile.

Pippa se încruntă uitându-se la zarurile din capătul mesei: trei şi patru.

— Din nou, zise ea.

El îi dădu zarurile. Ea aruncă.

— Şapte zile.

Ea se întoarse şi se uită urât la el.

— Ceva nu-i în ordine cu zarurile.

El luă cuburile din fildeş şi i le oferi cu palma în sus.

— Tentaţia nu este întotdeauna un lucru bun.

— Este atunci când cineva se pregăteşte să-şi atragă partenerul de cuplu.

Aproape uitase care era ţelul ei. Doamne, nu voia s-o înveţe cum să atragă un alt bărbat.

Voia s-o înveţe cum să-l atragă pe el.

Voia s-o înveţe *cum* să-l lase s-o atragă el pe ea. Ea luă zarurile.

— Încă o dată.

El ridică din sprânceană.

— Dacă am fi luat câte şase penny de fiecare dată când am auzit asta, acum am fi bogaţi.

Ea aruncă un opt şi se uită la el.

— *Sunteţi* bogaţi.

El rânji şi îi dădu zarurile încă o dată.

— Mai bogaţi.

Mai aruncă o dată – *unsprezece* – a doua oară – *patru* – şi a treia oară.

— Aha! sărbători ea. Şase şi trei! Din nou!

Se întoarse spre el cu o privire care-i era familiară – în ea se citea bucuria îmbătătoare a câştigului. El surprinsese de nenumărate ori privirea aceea la alţi jucători şi nu înceta niciodată să se bucure de ea. Privirea aceea însemna un adevăr de necontestat: că acel jucător avea să rămână acolo toată noaptea. Dar în acel moment, cu Pippa, nu mai simţea nicio satisfacţie. În schimb, îl făcea să moară de dorinţă. Şi-ar fi dorit să vadă aceeaşi bucurie departe de masa de joc, în timp ce ea câştiga cu totul altceva.

În timp ce-l câştiga pe el.

Ea se întinse spre poşetă.

— Am ţinut un jurnalul cu întrebările pentru cercetarea mea.

Sigur că da.

Numai Dumnezeu ştia ce întrebări extravagante avea pregătite Lady Philippa Marbury în numele cercetării. Ea deschise carneţelul, îşi muşcă buza de jos în timp ce parcurgea cantitatea considerabilă de text de acolo, iar Cross ştiu, din prisma cuiva care se aflase multă vreme în preajma unor mize enorme, că ea urma să-l întrebe ceva revoltător.

Se întoarse cu spatele la ea şi la masă, se duse la un dulăpior şi scoase o sticlă din cel mai bun whisky al lui Chase, stocat acolo, din fericire, pentru încercări ca aceea. Îşi turnă două degete din lichidul de culoarea chihlimbarului, se uită peste umăr şi o văzu pe Pippa care-l privea cu atenţie, ţinând un carneţel în mână.

— Vrei să bei ceva?

Ea clătină imediat din cap.

— Nu, mulţumesc, n-aş putea.

— Doamnele nu beau whisky, nu? o întrebă el zâmbind ironic.

Ea clătină din cap şi îi întoarse zâmbetul.

— Am înţeles ironia situaţiei, te asigur.

Ridică paharul şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură, delectându-se cu senzaţia de arsură pe care i-o provocă – şi bucurându-se de distragerea pe care i-o oferea.

— Care este întrebarea?

Ea nu răspunse o vreme, iar el se strădui să se uite spre ea şi îi văzu că privea fix paharul de cristal din mâna lui. El îl puse pe bufet cu zgomot, iar sunetul o făcu să se trezească din reverie. Îşi coborî privirea asupra carneţelului pe care-l ţinea în mână. Pentru că ea nu-l mai privea, el putu să urmărească valul rozaliu care îi străbătu obrajii în timp ce identifică întrebarea care era sigur că avea să-i distrugă sănătatea mintală. Doamne, cât adora să o vadă roşind.

— Cred că o să încep cu începutul. Se pare că-mi lipsesc informaţiile elementare. Adică, înţeleg ce se întâmplă la câini, cai şi alte vieţuitoare, dar oamenii… mă rog, sunt diferiţi. Şi de aceea… Făcu o pauză, apoi adăugă cât putu de repede. Mă întreb dacă ai putea să-mi explici care este rolul limbii.

Cuvintele veniră ca o lovitură pentru el, ca unul dintre pumnii puternici, direcţi ai lui Temple – aşa cum se întâmpla în ring – şi dură o vreme până când ţiuitul din urechile lui încetă. Ea devenise însă nerăbdătoare, aşa că adăugă încet:

— Am înţeles că foloseşte la sărut. Şi la alte lucruri dacă e s-o cred pe Olivia – ceea ce de multe ori nu e indicat. Dar nu ştiu ce să fac cu ea şi dacă el o să mă sărute…

Dacă el o va săruta, Cross îl va nimici, pur şi simplu. Avu nevoie de fiecare dram de putere ca să reuşească să se abţină să nu sară peste masă şi s-o ia în braţe, s-o rezeme de perete şi s-o devoreze. Dădu să vorbească,

neştiind ce avea să spună, dar conştient, fără nicio îndoială, că dacă ea avea să mai facă încă o afirmaţie perfect rezonabilă şi, totodată, nebunească nu va mai putea să-i reziste.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai zică ceva, se auzi o bătaie în uşă, iar Cross se simţi salvat.

Sau poate distrus.

Oricum, Pippa era salvată.

Se uitară amândoi la uşă, surprinşi şi confuzi, înainte ca el să se ducă să deschidă, folosindu-se de trupul său înalt pentru a bloca privelişte în încăpere.

— Ce este? se răsti Cross.

Rânjind, Chase încercă să întrezărească ceva pe lângă el. Cross micşoră distanţa dintre uşă şi jambaj.

— Chase, îl ameninţă el.

În ochii căprui ai lui Chase se citea clar ironia.

— Ascunzi ceva?

— Ce vrei?

— Ai musafiri.

— Sunt ocupat.

— Interesant.

Chase mai încercă o dată să tragă cu ochiul prin încăpere, iar Cross nu-şi putu reţine ameninţarea guturală, reţinută, ce veni odată cu gestul prietenului său.

— Ai mârâit? Cât de primitiv.

Cross nu muşcă momeala.

— Spune-i altcuiva să se ocupe. Ocupă-te tu.

— Din moment ce e vorba de… Lavinia a ta, nu sunt sigur că ai vrea să se ocupe altcineva.

Lavinia.

Sigur nu înţelesese bine.

— Lavinia?

— E aici.

Nu putea fi. Nu ar fi riscat onoarea ei şi a copiilor.

Simţi că-l năpădeşte brusc un val de furie aprinsă.

— Mai nou lăsăm toate femeile din Londra să intre aici?

Chase tot încerca să-şi bage nasul înăuntru.

— Unii dintre noi sunt mai responsabili de abundenţa recentă de vizitatoare decât alţii. E în biroul tău.

Cross înjură pe un ton aspru, în şoaptă.

— Să-ţi fie ruşine. Şi-n faţa unei doamne.

El îi trânti uşa-n nas lui Chase, cu aerul lui îngâmfat, şi se întoarse spre Pippa. Ce dezastru. Ea şi sora lui sub acelaşi acoperiş scandalos şi totul numai din vina lui.

La dracu'.

Pierdea controlul asupra situaţiei şi nu-i plăcea deloc. Ea apropiase; curiozitatea o făcea mai curajoasă şi era la numai câţi va metri de el. Cu două minute mai înainte, el ar fi micşorat distanţa şi ar fi sărutat-o cu nesaţ. Dar intruziunea lui Chase era un lucru bun pentru amândoi.

Dacă ar fi putut să şi creadă acel lucru.

Trebuia să-şi vadă sora. Atunci, pe loc.

— O să mă întorc.

Pippa făcu ochii mari.

— Mă părăseşti?

— Nu pentru mult timp.

Ea făcu un pas spre el.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ce bine!

El făcu un pas în spate şi întinse mâna spre clanţă.

— O să mă întorc, îi repetă. Eşti în siguranţă aici.

Deschise uşa, ştiind că nu avea de ales. Lavinia nu putea rămâne singură în cazinou. Nu că în Pippa putea avea încredere deplină. Femeia aceea putea stârni un adevărat haos dacă o scăpa din ochi fie şi pentru o clipă. Pentru un moment ezită, neştiind dacă ar trebui să rămână sau să plece, iar într-un final se uită în ochii ei mari şi albaştri şi zise pe cel mai autoritar ton cu putinţă:

— Rămâi aici.

Dumnezeu să-l păzească de femei.

*

Dar ce era, un câine?

Pippa dădu ocol mesei de joc, luă absentă zarurile şi

le învârti în mână. Nu înţelesese prea multe, dar îl auzise pe Cross rostind numele ei. Simţise o dezamăgire profundă – iraţională – la auzul acelui cuvânt. O părăsise pentru o altă femeie. Pentru Lavinia. Femeia din grădină. Şi nu-i spusese decât „Rămâi aici”, pe un ton care nu lăsa loc la discuţii.

Şi nu îi răspunsese la întrebare.

E ezită, mai aruncă o privire lungă spre masa de joc, îşi sprijini mâinile de marginea din mahon, frumos lucrată, care împiedica zarurile să se rostogolească de pe masă şi să zăngăne pe podea. Aruncă zarurile pe care le strânsese frustrată şi nu se uită când acestea se loviră de lemn şi se opriră.

Omul acela trebuie să înveţe că nu-i plăcea să se poarte cu ea de parcă ar fi fost un căţeluş.

Se aplecă peste masă, se uită lung, cu mintea lucrându-i frenetic, la suprafaţa de joc şi la fetrul verde, cu desenele albe şi roşii ce se înceţoşau în timp ce se gândea la următoarea ei mişcare. Pentru că în mod clar n-avea de gând să stea şi să aştepte în acea încăpere mică şi strâmtă în timp ce toate lucrurile interesante se întâmplau în clubul de dincolo.

Nu cât timp el se eschivase ca să facă ceva ce făceau bărbaţii lipsiţi de onoare cu femeile după care tânjeau. Iar el era evident că tânjea după acea persoană pe nume Lavinia. Tânjise îndeajuns încât s-o întâlnească la balul de logodnă al Pippei. Tânjise îndeajuns încât să se ia după ea în acea zi. Şi în mod clar tânjise după ea îndeajuns încât angajamentul pe care şi-l luase faţă de Pippa să fie uitat cu uşurinţă în prezenţa Laviniei. Dintr-odată simţi o împunsătură în piept.

Pippa tuşi, îşi îndreptă spatele şi privirea îi fugi spre uşa închisă a încăperii mici în care el o lăsase. Îşi duse o mână la piept, îşi trecu degetele peste decolteu şi încercă să-şi înlăture senzaţia de nelinişte. Trase adânc aer în piept, iar imaginea lui Cross străbătând cazinoul spre braţele deschise ale doamnei lui – care în mod cert îşi dăduse seama că el era un bărbat ce merita să fie iertat –

le înăbuşea pe toate celelalte. Fără îndoială că era frumoasă, minionă şi cu o siluetă desăvârşită. Fără îndoială că era una dintre acele doamne care ştiau precis ce să spună în fiecare situaţie şi nu se trezeau niciodată zicând lucruri nepotrivite sau punând întrebări deplasate.

Pippa ar fi pus pariu că acea Lavinia nu putea să numească toate oscioarele din corpul omenesc. Nu era de mirare că el o adora. Senzaţia din piept se transformă în durere, iar mâna îi împietri.

O, Doamne. Nu era ceva fizic.

Era *emoţional.*

O cuprinse panica.

Nu.

Se sprijini de masă, închise strâns ochii şi trase adânc aer în piept. Nu. Nu avea să lase vreo emoţie să se strecoare în acel scenariu. Era acolo în interesul descoperirii. În numele cercetării. Asta era tot.

Deschise ochii, căută un punct pe care să se concentreze şi văzu zarurile pe care le aruncase mai devreme.

Şase şi trei.

Se încruntă când observă aruncarea câştigătoare.

Şase şi trei.

Deveni suspicioasă. Adună zarurile. Aruncă din nou.

Şase şi trei.

Le cercetă cu atenţie. Aruncă din nou.

Şase şi trei.

Doar un zar.

Trei.

Trei.

Trei.

Făcu ochii mari când înţelese. Zarul acela era măsluit. *Zarurile* erau măsluite. Nu câştigase. El *o lăsase* să câştige. El condusese tot timpul jocul.

Nu există noroc.

O minţise.

Lucrase jocul, fără îndoială cu zaruri măsluite, plănuise să-i ştirbească toate oportunităţile de cercetare,

să-i fure acele ultime săptămâni de libertate, înainte să devină contesa Castleton. Furase de la ea! Mai rău, furase de la ea şi o lăsase singură ca să plece să se întâlnească cu altă femeie.

Îşi îndreptă spatele şi se încruntă privind spre uşa pe care el ieşise.

— Ei bine, zise ea cu voce tare în încăperea pustie, nu accept aşa ceva.

Se îndreptă spre uşă şi îşi adună toate forţele când se întinse spre clanţă şi descoperi că uşa era încuiată. Îi scăpă un icnet de şoc şi indignare, în timp ce încerca din nou uşa, sigură că se înşela. Sigură că el nu ar fi încuiat-o într-o încăpere dintr-un cazinou.

După ce o înşelase.

Nu era cu putinţă. După mai multe încercări, Pippa se convinsese de două lucruri: în primul rând, el chiar o încuiase într-o cameră din cazinou, după ce o înşelase, iar în al doilea rând, Cross era în mod cert nebun.

Se aplecă şi se uită pe gaura cheii spre coridorul aflat de cealaltă parte a uşii. Aşteptă câteva momente, neştiind nici ea prea bine ce anume aştepta exact. Pentru că nimeni nu apăru şi nimeni nu traversă coridorul, Pippa se îndreptă de spate şi începu să măsoare la pas încăperea, îndepărtându-se de uşă şi apropiindu-se din nou, uitându-se fix la obiectul lat din stejar.

Avea o singură opţiune. Trebuia să încerce să deschidă uşa. Nu că mai făcuse aşa ceva vreodată, dar citise despre acea practică în tot felul de articole şi de romane şi, sincer, dacă până şi copiii mici puteau s-o facă, atunci cât de dificil putea fi?

Ridică mâna, scoase o agrafă şi se aplecă încă o dată, apoi introduse bucăţica de metal în încuietoare şi o zgâlţâi. Nu se întâmplă nimic. După ceea ce-i păru a fi o eternitate de încercări imposibile şi devenind din ce în ce mai furioasă pe situaţie şi pe bărbatul care o provocase, Pippa se aşeză pe podea gâfâind supărată şi puse la loc agrafa în păr.

Se părea că erau copii în Londra cu mult mai iscusiţi decât ea. Aruncă o privire spre tabloul enorm pe care îl mai

văzuse înainte. Fără îndoială că tinerii din acea pictură în ulei n-ar fi întâmpinat nicio dificultate cu încuietoarea. Fără îndoială că ar fi dispus de o mulţime de metode de a scăpa din încăpere.

Cum ar fi fost un culoar secret.

Gândul acela o făcu să se ridice în picioare în doar câteva secunde. Pipăi tapiţeria din mătase şi marginile încăperii în căutarea unei uşi secrete. Îi luă câteva minute să verifice fiecare centimetru de perete dintr-un capăt al tabloului până în celălalt, dar nu găsi nimic nelalocul lui. Nu era niciun pasaj secret. Dacă nu cumva era în tablou. Se uită la acesta.

Dacă nu cumva.

Apucă o parte a ramei masive, trase, iar tabloul se dădu la o parte şi scoase la iveală un coridor mare şi întunecat.

— Victorie! se bucură ea stând în pragul pasajului secret înainte să ridice o lampă de pe o masă din apropiere şi să se afunde în întuneric, trăgând uşa lată şi închizând-o cu un zgomot înfundat.

Nu-şi putea reţine zâmbetul satisfăcut. Cross urma să aibă un şoc când va descuia uşa coliviei ei şi va descoperi că ea dispăruse. Şi o va merita cu vârf şi îndesat, ticălosul.

Cât despre Pippa, ea va fi acolo unde o ducea pasajul.

Capitolul 10

Am studiat o mulţime de specii de animale şi de plante de-a lungul anilor, iar adevărul este următorul: indiferent că vorbim despre câini sau despre oameni, fraţii prezintă mai multă heterogenie decât homogenie. Nu trebuie decât ca cineva să se uite la mine şi la Olivia ca să capete o dovadă în acest sens. Părinţii sunt trandafirul roşu… odraslele sunt ramura albă.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 28 martie 1831; cu opt zile înainte de nunta sa.

— Am venit să-ţi spun să ne laşi în pace.

Cross stătea lângă uşa închisă şi încuiată a biroului său, lângă care două sute dintre cei mai puternici bărbaţi din regat îşi plasau pariurile. Pe drum se gândise la nenumărate lucruri pe care i le putea spune surorii lui, toate variaţiuni pe tema „Ce dracu' a fost în mintea ta să vii aici?" Dar nici nu apucă să deschidă gura. Sora lui începu să vorbească din clipa în care se auzi clanţa, de parcă nu avea altceva pe lume de care să se îngrijoreze în afară de acele cuvinte rostite pe ton calm, clar.

— Lavinia… începu el, dar ea îl întrerupse, iar ochii ei căprui îl priveau cu o hotărâre de nestrămutat.

— Nu sunt aici să discut despre asta, zise ea, iar cuvintele răsunau tăioase ca oţelul. Am fost la Knight şi refuză să mă vadă. Din cauza ta.

Îl cuprinse furia.

— Aşa şi trebuie. N-ar fi trebuit niciodată să te duci la el. Şi dacă ştie ce-i bine pentru el, n-o să te mai primească vreodată.

Ea arăta epuizată… palidă, slabă, suferindă, cu cearcăne negre sub ochi şi cu obrajii supţi, de parcă nu dormise şi nu mâncase de zile întregi. Dar nu doar acele zile o făcuseră să ajungă aşa – nu doar ele ştirbiseră prospeţimea şi strălucirea fetei de şaptesprezece ani, preschimbând-o într-o femeie curajoasă şi plină de stoicism, care, la douăzeci şi patru de ani, părea cu câţiva ani mai în vârstă şi cu zeci de ani mai înţeleaptă. Prea înţeleaptă.

Ea nu dădu înapoi.

— Nu e treaba ta.

— Sigur că e treaba mea. Eşti sora mea.

— Crezi că dacă o spui înseamnă că aşa şi e?

Cross se îndreptă spre sora sa şi ezită când aceasta făcu un pas în spate şi se prinse de marginea biroului lui, de parcă placa aceea de abanos îi dădea putere.

— Dar aşa şi e. E adevărul adevărat.

Ea zâmbi amar.

— Cât de simplu faci să pară totul. De parcă n-ai fi făcut nimic rău. De parcă ar trebui să uităm faptul că ne-ai părăsit. De parcă ar trebui să pretindem că totul e bine şi nu s-a schimbat nimic. De parcă ar trebui acum să măcelărim viţelul gras şi să te primim înapoi în vieţile noastre… fiul risipitor.

Cuvintele îl răneau, dar Cross îşi aminti că Lavinia fusese foarte tânără când Baine murise. Puţin peste şaptesprezece ani. Fusese prea concentrată pe propria ei suferinţă şi pe propria ei tragedie ca să înţeleagă adevărul despre ceea ce se întâmplase. Să înţeleagă că el nu avusese de ales şi trebuise să-şi părăsească familia. Să înţeleagă că fusese obligat. Să înţeleagă că ei nu l-ar fi iertat niciodată. Că, în ochii lor, el n-ar fi fost niciodată îndeajuns de bun, de puternic, n-ar fi fost niciodată… *Baine.* Nici în ochii lor şi nici în ai lui.

Nu o corectă însă – nu îi spuse nimic. În schimb, îşi îngădui să simtă suferinţa pe care i-o pricinuiau vorbele ei. Pentru că le merita. Încă. Întotdeauna. Pentru că nu răspunse, sora lui adăugă:

— Am venit să-ţi spun că indiferent ce aranjament ai făcut, indiferent ce înţelegere ai cu domnul Knight… eu nu vreau aşa ceva. Vreau să le anulezi. O să-mi asum responsabilitatea pentru familia mea.

Cuvintele ei îl scoaseră din sărite.

— *Tu* n-ar fi trebuit să-ţi asumi responsabilitatea. Ai un soţ. Acesta este rolul lui. El trebuie să protejeze viitorul copiilor. Şi reputaţia soţiei lui.

Ochii ei căprui scânteiară.

— Nu e problema ta.

— Este, dacă ai nevoie de protecţie, iar el nu ţi-o poate oferi.

— Acum faci pe expertul în protecţie familială? Ţi-ai intrat în rolul fratelui cel mare? Acum, după şapte ani de când ne-ai părăsit? După şapte ani în care n-am ştiut nimic de tine? Unde ai fost când m-au măritat cu Dunblade?

Jucase cărţi la cazinou încercând să uite unde era sora lui. Şi ce făcea ea. Cu cine se mărita. *De ce.* Ca o ironie a

sorţii, asta se întâmpla chiar în cazinoul lui Knight.

— Lavinia, încercă el să explice, s-au întâmplat atât de multe când Baine a murit. Aşa de multe lucruri pe care nu le ştii.

Lavinia se încruntă la el.

— Încă mă crezi o fetiţă. Crezi că nu ştiu? Crezi că nu-mi amintesc noaptea aceea? Trebuie să-ţi mai spun că eu eram acolo? Eu, nu tu. Eu sunt cea care poartă cicatricile. Amintirea. Eu le port cu mine *în fiecare zi.* Şi, nu ştiu de ce, tu ai decis lucrurile în seara aceea.

Se mişcă din loc, iar Cross citi pe faţa ei că nu se simţea tocmai bine în timp ce se sprijinea în bastonul frumos sculptat. El se duse spre un scaun din apropiere şi ridică un teanc de cărţi.

— Te rog, ia loc.

Îl privi ţeapănă şi vorbi pe un ton glacial:

— Pot să stau în picioare. Oi fi eu şchioapă, dar nu schiloadă.

Fir-ar să fie. Oare nu făcea chiar nimic bine?

— N-am vrut să spun… Sigur că poţi sta în picioare. M-am gândit doar că ţi-ar fi mai comod…

— N-am nevoie de tine să mă faci să mă simt mai comod sau să-mi uşurezi viaţa. Am nevoie de un singur lucru: să stai departe de mine. Am venit să-ţi spun asta. Şi să-ţi spun că n-o să-ţi permit să te încurci cu Knight în numele meu.

Simţi un val de mânie şi de frustrare.

— Mă tem că decizia mă depăşeşte. Eu nu o să permit să te sacrifici pentru Knight. Nu dacă te pot ajuta.

— Nu e treaba ta să intervii.

— Ba este. Îţi place sau nu, asta e lumea mea, iar tu eşti sora mea. El făcu o pauză, cântărindu-şi atent următoarele cuvinte pe care n-ar fi vrut să le pronunţe, dar pe care ştia că i le datora: Knight a venit după tine ca să ajungă la mine.

Lavinia se încruntă nedumerită.

— Poftim?

El se detestă pe sine în acel moment, aproape la fel

de mult cum detesta privirea din ochii ei, suspicioasă şi neîncrezătoare.

— Pe mine mă vrea, Lavinia. Nu pe tine. Nu pe Dunblade. Ştie că dacă te ameninţă pe tine, obţine ceea ce vrea de la mine.

— De ce ar crede asta? întrebă ea cu ironie în glas. Nu ţi-a păsat niciodată de noi.

Vorbele ei îl atinseră.

— Nu e adevărat.

Ea începu din nou să se plimbe prin încăpere, iar el nu se putu abţine să nu se uite la bastonul ei, să nu-şi dorească să-i vadă piciorul bolnav. Ştia cât de mult o durea; îi plătise enorm pe doctorii ei ca să-l informeze despre rana aceea veche de şapte ani. Se uită în sus la ea.

— Lavinia, începu el. Te rog. Stai jos. O să discutăm despre tot ce-a fost.

Ea nu luă loc.

— Noi suferim din cauza ta?

Nu conta că ei sufereau din cauză că soţul ei era slab. Dacă Cross n-ar fi fost Cross… dacă n-ar fi avut un trecut cu Knight… ei ar fi fost în siguranţă.

— Te ameninţă ca să ajungă la mine. Ca să obţină de la mine ceea ce vrea. Stai departe de el. O să mă ocup de asta. Am nevoie de patru zile.

— Ce vrea?

Titlul meu. Numele meu. Moştenirea copiilor tăi.

— Nu contează.

— Cum să nu conteze.

— Nu. Nu contează pentru că el nu va obţine ce vrea. Şi nici pe tine.

În ochii ei se citi ceva, ceva ce semăna a ură, şi râse ironic.

— Cred că n-ar trebui să mă surprindă. Doar suferinţa mea a fost întotdeauna consecinţa acţiunilor tale, nu? De ce ar fi altfel acum?

Tăcerea se lăsă între ei, cuvintele pluteau în încăpere, iar greutatea lor, familiară şi greu de suportat, purta ecoul acuzaţiilor reci ale tatălui lor din acea noapte, în urmă cu

şapte ani.

Ar fi trebuit să fii tu.

Şi vaietele tăioase ale mamei.

Dacă ai fi fost tu...

Şi strigătele de durere ale Laviniei în timp ce chirurgii făceau ce puteau ca să pună osul la loc, să cureţe rănile şi să scape corpul ei tânăr, plăpând, de febra care îl devora şi îi ameninţa viaţa. Ameninţa sănătatea mintală a lui Cross.

El voia să-i spună adevărul, că fusese măcinat de vină în acea noapte şi de frică în nopţile care urmaseră, că îşi dorise de nenumărate ori, ani în şir, să fi fost în acea trăsură. Ca Baine să fi fost acasă – puternicul, statornicul, competentul Baine, care niciodată nu i-ar fi părăsit. Care n-ar fi lăsat-o niciodată să se mărite cu Dunblade. Să fi fost Cross cel care murise... ca să nu îi poată dezamăgi niciodată. Dar nu reuşi să rostească acele cuvinte. În schimb, spuse:

— O să repar răul făcut. El n-o să te mai deranjeze vreodată.

Ea râse din nou, râsul acela care vădea atâta suferinţă şi ură.

— Te rog, n-o face. Te pricepi prea bine să faci rău ca să ai îndemânarea de a-l repara, spuse ea. Nu te vreau în viaţa mea. O să mă ocup eu de el.

— N-o să te primească, zise el. Face parte din înţelegerea noastră.

— Cum îndrăzneşti să negociezi cu el în numele meu?

El clătină din cap şi îi spuse adevărul, prea istovit ca să mai mintă:

— El a venit la mine, Lavinia. Şi oricât de mult ai vrea să crezi altceva, nu l-am putut lăsa să-ţi facă rău. N-o să-l las niciodată să-ţi facă rău.

Cuvintele acelea poate că avuseseră un impact asupra ei, dar Cross nu avea să afle niciodată acest lucru deoarece chiar în acel moment, în timp ce ele se topeau în aerul din jur, se auzi o bufnitură din partea opusă a tabloului mare care atârna pe peretele din biroul lui şi o bănuială groaznică se cuibări în sufletul lui. Ştia ce era de

partea cealaltă a tabloului, ştia unde ducea. Mai ştia şi, dincolo de orice îndoială, cine stătea la câţiva centimetri de biroul lui.

Ridică o mână ca s-o împiedice pe sora lui să mai spună ceva, dădu ocol biroului, apucă rama masivă apoi trase de tabloul enorm, deschizând intrarea secretă, şi o scoase la iveală pe Philippa Marbury cu ochii cât cepele. Ieşi din pasaj şi se sprijini de o masă din încăpere, apoi îşi îndreptă spatele şi se prezentă cum se cuvine în faţa ocupanţilor camerei.

Fără nicio ezitare, îşi îndreptă ochelarii, trecu pe lângă Cross şi zise:

— Bună ziua, Lady Dunblade.

Apoi se întoarse spre el şi puse pe marginea biroului lui masiv, cu un gest triumfător, o pereche de zaruri din fildeş.

— Dumneavoastră, domnule, sunteţi un mincinos şi un trişor. Iar eu nu accept să fiu comandată ca un câine.

Urmă un moment de uluire. Lavinia rămăsese cu gura căscată, iar Cross se întreba în sinea lui cum se făcea că viaţa lui atât de calmă şi de calculată scăpase cu totul de sub control.

*

Lavinia *lui* era Lady Lavinia, baroneasa de Dunblade. O femeie de viţă nobilă. Era fascinant cum societatea îi trecea cu vederea pe cei care avuseseră de suferit în viaţă. Lady Dunblade poate că avea nevoie în permanenţă de un baston, dar în acel moment, în timp ce se sprijinea de biroul aglomerat al domnului Cross, Pippa se întrebă cum putea acea femeie să treacă neobservată. Dincolo de handicapul evident, era înaltă şi frumoasă, cu părul des roşcat şi cu nişte ochi mari, căprui pe care Pippa îi privi cu multă admiraţie.

Se părea că nu era singura. Şi domnul Cross credea că ochii aceia meritau toată admiraţia. Pippa nu trebuia să fie surprinsă. Doar domnul Cross era un ticălos notoriu –

chiar dacă nu avusese niciodată un comportament pe măsură vizavi de Pippa iar doamna Dunblade trecea mereu neobservată şi putea cu uşurinţă să vină şi să plece de la Îngerul Căzut fără să stârnească vreun scandal.

Dar scandalul se stârnea, se pare, între patru pereţi, în biroul lui Cross, unde ea stătea dreaptă şi trufaşă, ca o regină greacă. Şi de ce n-ar fi mândră? Captase atenţia unuia dintre cei mai puternici bărbaţi din Londra.

Pippa ar fi fost şi mai mândră dacă ar fi reuşit aşa ceva.

Se opuse acelui gând şi şirului de emoţii noi, neplăcute şi limpezi care o străbătură odată, şi se întoarse ca să închidă uşa spre pasajul secret. Ar fi trebuit să-şi imagineze că el alesese o încăpere cu un pasaj ce ducea în biroul lui – nu era genul de om care să se bazeze pe coincidenţe. Şi nu era nici genul de om care să se bucure că ea dăduse buzna prin perete în biroul lui… şi dacă ceea ce auzise era adevărat… într-o conversaţie foarte intimă.

N-o să-l las niciodată să-ţi facă rău.

Chiar şi prin perete, auzise hotărârea din tonul lui. Angajamentul lui. Chiar şi prin perete, simţise cuvintele acelea ca pe o lovitură. Era evident că ţinea la doamna aceea. Ţinea la ea îndeajuns de mult ca s-o lase pe Pippa încuiată într-o cameră şi să se ducă la ea. N-ar fi trebuit să fie supărată. Până la urmă, între ei era un parteneriat, nu o relaţie.

Nu era momentul pentru gelozie. Nu era cazul. În ştiinţă nu exista gelozie.

Şi totuşi…

N-ar fi trebuit să fie geloasă. N-ar fi trebuit să fie nervoasă. El încălcase angajamentul lor şi o înşelase cu zarurile lui măsluite şi cu minciunile lui sfruntate. Da. De fapt, doar de aceea venise acolo furioasă, nu? Acela era unicul motiv, acela şi nimic altceva. Sigur nu pentru că el o părăsise şi venise acolo pentru acea femeie. N-ar fi trebuit să fie supărată deloc pentru asta. Şi totuşi, se vedea nevoită să admită că tocmai asta o deranja.

Curios lucru.

Odată închis pasajul secret, Pippa se întoarse cu faţa spre domnul Cross şi Lady Dunblade. Pippa observă furia care se citea pe faţa lui şi stupoarea ei şi spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Îmi pare rău că vă întrerup.

Urmă o pauză, timp în care ei înţeleseră cuvintele şi apoi vorbiră în acelaşi timp:

— Am terminat oricum, zise femeia îndreptându-şi umerii şi amintindu-şi deodată de ce se afla acolo, de fapt. Începuse să se retragă cu spatele, spre uşă. Eu plec.

— Ce dracului cauţi în pasaj? Ţi-am spus să nu te mişti de acolo, izbucni domnul Cross în acelaşi timp.

— M-ai lăsat într-o cameră încuiată şi te aşteptai să nu încerc să scap? zise Pippa pe un ton revoltat.

— Mă aştept să te ştiu în siguranţă, departe de orice primejdie.

Ea făcu ochii mari.

— Ce primejdie putea să mă pândească?

— Pe un culoar secret dintr-un cazinou, în beznă? Ai dreptate. Nicio primejdie.

Ea făcu un pas înapoi.

— Sarcasmul nu vă prinde, domnule Cross.

El clătină din cap neputincios şi se întoarse spre Lady Dunblade, care ajunsese la uşă.

— Tu nu pleci.

Femeia se încruntă.

— Am terminat. Ţi-am transmis mesajul. Şi plec.

Pippa se rezemă cu spatele de tabloul prin care venise, în timp ce Cross făcu un pas spre Lady Dunblade, iar vocea lui îi trăda emoţia.

— Lavinia… începu el, înainte ca ea să-l oprească.

— Nu. Tu ai ales. Nu poţi schimba trecutul.

— Nu trecutul vreau să-l schimb, fir-ar să fie. Ci viitorul. Lavinia se întoarse şi se îndreptă spre uşa care dădea spre sala de jocuri a cazinoului.

— Viitorul meu nu te priveşte.

Pippa se uita când la unul, când la celălalt, de parcă ar fi urmărit o partidă de tenis, iar întrebările i se adunau în

minte. Era disperată să afle mai multe. Ce se întâmplase în trecut? Ce se întâmpla în acel moment care le ameninţa viitorul? Ce legătură era între ei? Şi, stând acolo şi căutând răspunsuri, ea descoperi durerea din privirea lui.

O iubea.

Încremeni la acel ultim gând, neliniştitor şi neplăcut. Mâna Laviniei atinse clanţa, iar Cross înjură.

— La dracu', Lavinia. Jumătate din Londra e acolo. Dacă eşti văzută, o să fii compromisă.

Ea privi peste umăr.

— Şi nu asta mă aşteaptă oricum?

Ce voia să spună?

El se încruntă.

— Am şi eu un cuvânt de spus în privinţa asta. Te duc acasă. Lavinia se uită la Pippa.

— Şi Lady Philippa?

El se întoarse spre Pippa, surprins, de parcă ar fi uitat cu totul de prezenţa ei. Ea încercă să-şi ignore dezamăgirea.

— Vă duc pe amândouă acasă.

Pippa clătină din cap. Orice se întâmpla acolo cu Lady Dunblade, nu schimba cu nimic planurile ei pentru acea seară. Ignoră senzaţia neplăcută pe care o simţise mai devreme... un junghi care începea să-i devină familiar – şi spuse:

— Eu nu vreau să mă întorc acasă.

— Eu nu vreau să merg nicăieri cu tine, zise şi Lavinia.

El întinse mâna spre unul dintre nenumăratele şnururi de pe peretele din spatele lui şi trase cu mai multă putere decât ar fi fost necesar.

— N-o să te oblig să rămâi, dar nici n-o să te las să te compromiţi. O să fii escortată acasă.

— Din nou mă laşi în mâinile altuia, zise baroneasa pe un ton amar.

Cross deveni palid la auzul acelor cuvinte. Încăperea păru dintr-odată prea mică, iar Pippa simţi că nu avea ce căuta acolo. Exista o legătură atât de profundă între cei doi, în felul în care ne înfruntau, niciunul dintre ei nevoind să

dea înapoi. Era ceva asemănător la ei… la felul în care stăteau drepţi şi refuzau să cedeze. Se vedea clar că aveau un trecut comun. Fără îndoială se cunoşteau de mulţi ani. Fără îndoială fusese o vreme când ţinuseră unul la altul.

Poate ţineau şi acum.

Gândul acela o făcu pe Pippa să-şi dorească să se strecoare înapoi în spatele tabloului şi să caute un alt drum afară din club. Ne întoarse în acest scop şi trase încă o dată de rama grea, preferând să se întoarcă în camera încuiată şi goală mai degrabă decât în cea în care se afla.

Dar când tabloul se dădu la o parte, pe culoar apăru un bărbat. Individul uriaş şi oacheş păru la fel de surprins ca şi Pippa. Ne uitară unul la altul un moment, înainte ca ea să spună:

— Vă rog să mă scuzaţi. Aş dori să trec.

El se încruntă şi îşi întoarse privirea confuză spre Cross, care trase o înjurătură birjărească şi o întrebă:

— Unde te duci?

Pippa nu ştia sigur.

— În… Făcu un gest cu mâna spre bezna din spatele bărbatului masiv, care îi bloca trecerea… Perete, termină ea.

El o ignoră şi se uită la bărbatul din pragul coridorului secret.

— Condu-o pe Lady Dunblade acasă. Ai grijă să nu fie văzută.

Pippa îşi dădu capul pe spate ca să se uite la bărbatul acela masiv… mai masiv decât orice alt om pe care-l văzuse vreodată, îi era greu să-şi imagineze că se pricepea la escortarea clandestină a femeilor în miez de noapte, dar cum domnul Cross era un afemeiat notoriu, era posibil să nu fie prima oară când i se cerea să îndeplinească această sarcină.

— Eu nu merg cu el, zise Lady Dunblade cu hotărâre.

— N-ai de ales, spuse Cross. Doar dacă nu cumva preferi să te duc eu.

Pippa îşi dădu seama că nici ei nu-i plăcea ideea, dar rămase tăcută.

— Cum ştiu că pot avea încredere în el?

Cross se uită în tavan şi apoi din nou la femeia din faţa lui.

— N-ai de unde. Dar îmi dau seama că discernământul tău cu privire la cine e şi cine nu e de încredere este complet arbitrar, aşa că de ce nu l-ai putea trece în coloana persoanelor de încredere?

Se uitară lung unul la altul, iar Pippa se întrebă ce avea să se întâmple. N-ar fi fost surprinsă dacă Lady Dunblade ar fi izbit de perete uşa biroului domnului Cross şi ar fi ieşit, mândră şi demnă, în sala cazinoului, doar ca să-i facă lui în ciudă.

Oare cu ce îi greşise el?

Cu ce îi greşise ea?

După un moment lung, Pippa nu se putu abţine:

— Lady Dunblade?

Femeia se uită la ea, iar Pippa se întrebă dacă stătuse vreodată de vorbă cu ea. Nu îşi amintea. În acel moment, era sigură că dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi adus aminte de acea războinică trufaşă, cu ochi căprui şi cu părul de foc.

— Da?

— Orice-ar fi, spuse Pippa cu glas şovăielnic, nu merită să vă compromiteţi.

Urmă o clipă de tăcere, în timp ce cuvintele ei plutiră în încăpere iar pentru un moment, Pippa crezu că baroneasa nu va reacţiona. Dar o făcu, se rezemă în baston, se dădu la o parte şi îi permise bărbatului masiv să o ajute să intre pe culoarul secret. Odată ajunsă, Lady Dunblade se întoarse şi se uită la Pippa.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru dumneata, zise ea. Vrei să vii cu mine?

Întrebarea zăbovi între ei, şi cumva Pippa ştiu că răspunsul ei avea să cântărească mai greu decât activităţile ei din seara aceea. Ştiu că un „da” avea s-o ducă departe, pentru totdeauna, de compania domnului Cross. Iar un „nu” avea s-o ţină acolo mult prea mult timp. Mai mult decât plănuise.

Se uită la el, iar privirea lui gri o întâlnise pe a ei, de

necitit şi la fel de puternică – intuindu-i bătăile inimii şi răscolindu-i sufletul. Clătină din cap, neputând să se uite în altă parte.

— Nu. Vreau să rămân.

El nu se mişcă. Lady Dunblade vorbi:

— Nu ştiu de ce te afli aici, Lady Philippa, dar îţi spun atât: orice ţi-ar fi promis acest bărbat, orice crezi că ai avea de câştigat din întâlnirea cu el, nu miza că vei primi.

Pippa nu ştiu ce să răspundă. Nu trebuia s-o facă.

— Reputaţia dumitale e în joc.

— Am grijă, zise Pippa.

Baroneasa ridică sceptică din sprânceană şi un licăr ciudat şi familiar deopotrivă se zări în ochii ei, dar dispăru înainte ca Pippa să-şi poată da seama ce vrea să însemne.

— Ai grijă ca aşa să fie.

Baroneasa dispăru în întunericul pasajului secret, iar bărbatul masiv o urmă. Pippa îi urmări îndepărtându-se, privi cum lumina felinarului dispărea după un colţ, apoi închise din nou uşa secretă şi se întoarse spre Cross.

El stătea în colţul îndepărtat al încăperii, rezemat de un raft mare de cărţi, cu braţele încrucişate la piept şi cu ochii în podea. Părea istovit. Umerii îi erau căzuţi, era adus de spate, şi până şi Pippa – care niciodată nu părea să citească aşa cum trebuie emoţiile celor din jurul ei – înţelese că fusese rănit în bătălia emoţională ce se dăduse acolo, în cameră.

Pippa nu se putu abţine şi se duse spre el, iar rochia ei foşni când se frecă de abacul masiv, iar sunetul îl trezi pe Cross din cugetări. Îşi ridică privirea, iar ochii lui gri îi întâlniseră pe ai ei şi o ţintuiră-n loc.

— Ar fi trebuit să te duci cu ea.

Pippa clătină din cap.

— Ai promis că mă ajuţi, zise ea cu o voce gâtuită.

— Şi dacă aş zice că vreau să anulez înţelegerea noastră?

Ea surâse forţat.

— Dorinţa nu e împărtăşită.

Ochii i se întunecară, singura parte a trupului său care

nu încremenise.

— O să fie.

Pippa nu rezistă să nu întrebe.

— Cine e ea?

Întrebarea rupse vraja, iar el privi în altă parte, dădu ocol biroului, punând între ei mobila aceea mare, din abanos, şi se apucă să frunzărească hârtiile de pe birou.

— Ştii cine este.

Ea clătină din cap.

— Ştiu că este baroneasa Dunblade. Cine e ea pentru tine?

— Nu contează.

— Dimpotrivă, contează foarte mult.

— N-ar trebui să conteze pentru tine.

Era îngrijorător cât de mult conta.

— Şi totuşi, contează.

Ea făcu o pauză, aşteptând ca el să-i răspundă. Ştia că întrebarea ei era fără rost şi totuşi nu se putu abţine.

— Ţii mult la ea?

Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

Doar că voia. Cu disperare. Pentru că el nu răspunse, adăugă:

— Întreb doar pentru că sunt curioasă de ce vizita ei te-a făcut să mă încui într-o sală de joc pentru o perioadă nedefinită.

El îşi ridică privirea.

— Nu era o perioadă nedefinită.

Ea ocoli biroul şi se apropie de el.

— Nu mulţumită ţie.

— Cum ai găsit culoarul?

— Ai fi surprins să afli cât de mult contribuie furia la ambiţia cuiva de a reuşi.

El schiţă o grimasă.

— Presupun că te referi la faptul că te-am încuiat.

— Şi că ai trişat, adăugă ea.

Privirea lui se îndreptă spre zarurile pe care ea le pusese pe marginea biroului.

— Acelea sunt zaruri câştigătoare.

— Crezi că-mi pasă dacă înşelăciunea a avut drept scop succesul sau eşecul? Tot trişat se cheamă.

El râse sarcastic.

— Sigur că nu-ţi pasă. Era pentru binele tău.

— Şi cu şaptele cum a fost?

— Tot măsluite.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi în prima seară? Zarurile care m-au trimis acasă după ce am jurat că nu mai abordez alţi bărbaţi?

El îşi turnă un pahar cu whisky.

— Şi acelea.

Pippa dădu din cap aprobator.

— V-am spus că nu-mi plac mincinoşii, domnule Cross.

— Iar eu ţi-am spus că ticăloşii mint. Era vremea să te convingi.

Bărbatul acela o scotea din sărite.

— Dacă toate minciunile sunt la fel de uşor de deconspirat ca şi zarurile astea măsluite, cred că o să mă descurc foarte bine în lume.

— Sunt surprins că ai observat.

— Poate că celelalte femei ale tale n-ar fi observat epidemia aceea de şase şi trei, spuse Pippa cu iritare în glas, dar eu sunt om de ştiinţă. Înţeleg legile probabilităţii.

— Celelalte femei ale mele? făcu el.

— Domnişoara Tasser… Lady Dunblade… şi care or mai fi, zise ea şi se opri o clipă la imaginile neplăcute care i se perindară prin faţa ochilor. Oricum, eu nu semăn cu ele.

— Tu nu semeni cu nicio femeie pe care am cunoscut-o.

Vorbele acelea o durură.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că majoritatea femeilor nu mă enervează atât de mult.

— Ce interesant, pentru că nici eu n-am întâlnit un bărbat care să mă exaspereze aşa de mult, zise ea şi arătă spre tablou. N-ar fi trebuit să mă încui acolo.

El bău şi puse paharul înapoi pe dulăpior.

— Te asigur, erai în deplină siguranţă.

Ea nu se simţise în vreun fel ameninţată, nu despre asta era vorba.

— Şi dacă aveam o fobie?

El ridică privirea, întâlnind-o pe a ei.

— Ai?

— Nu, dar aş fi putut avea, spuse ea cu glas şovăielnic. Dacă izbucnea un incendiu?

El o privi cu o hotărâre de nestrămutat.

— Te-aş fi salvat.

O surprinse pentru un moment. Când îşi reveni, întrebă:

— Prin culoarul secret?

— Da.

— Şi dacă focul l-ar fi distrus?

— Aş fi găsit o cale să ajung la tine.

— Şi ar trebui să cred asta?

— Da.

Părea atât de sigur, de parcă nimic din lume nu l-ar fi putut opri.

— De ce?

— Pentru că e adevărat.

Cuvintele se auziră atât de încet în acel spaţiu restrâns încât Pippa îşi dădu seama de două lucruri în acea clipă. Primul, că amândoi se aplecaseră peste biroul masiv din abanos – o emblemă a puterii la fel de marcantă precum armata lui Charlemagne – şi se aflau la doar câţiva centimetri unul de altul. Şi al doilea, că îl credea.

Ar fi venit după ea.

— Am venit eu după tine, în schimb, zise ea cu un oftat.

El zâmbi din colţul gurii.

— Nu ştiai unde duce pasajul.

O tenta totul la el, ochii, vocea, parfumul de santal, şi îşi încleştă mâinile pe marginea biroului, cu ochii închişi, atrasă de acel moment, de el. Când vorbi, cuvintele erau aproape o şoaptă.

— Speram că duce spre ceva incitant.

Că va duce la tine.

El se dădu brusc înapoi de parcă ea ar fi rostit cuvintele acelea cu voce tare şi o făcu să tresară.

— În acest caz, îmi pare rău că te-a adus aici.

Ea îşi îndreptă spatele şi îşi îndreptă atenţia spre tabloul prin care venise – tabloul pe care abia îl observase în primele două ocazii când fusese în acea încăpere şi care acum părea să umple tot spaţiul, dominând peretele biroului, de un metru şi jumătate lăţime şi de două ori mai înalt, deopotrivă grotesc, fascinant, irezistibil.

În centrul pânzei, era înfăţişată o femeie acoperită cu un aşternut alb dormind pe spate, într-o stare de abandon total, cu braţele deasupra capului şi cu buclele blonde căzute spre podea, despletite şi libere. Pielea ei era albă, perfectă, singura sursă de lumină din acea piesă, atât de strălucitoare încât privitorului îi erau necesare câteva momente până să observe ce pândea în tenebrele dormitorului ei.

Din spatele unei draperii roşii din catifea se uita un cal mare şi negru, cu ochi înspăimântători, sălbatici, şi cu gura deschisă, dezvelind nişte dinţi albi, enormi. Animalul părea să tânjească la silueta adormită, de parcă i-ar fi simţit visele fetei şi ar fi zăbovit puţin înainte de a-şi lansa atacul. Dar armăsarul ar fi trebuit să-şi aştepte rândul pentru că, aşezată pe pieptul lung al femeii, în umbrele ce se întindeau între sâni şi coapsă, era o siluetă mică, urâtă, jumătate animal, jumătate om.

Creatura părea să privească ţinta în afara tabloului, în ochii oricui îndrăznea să se uite. Expresia de pe faţa sa era deopotrivă răbdătoare şi posesivă, de parcă ar fi aşteptat o eternitate ca femeia să se trezească – şi s-ar fi luptat până la moarte ca s-o posede, lira cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse vreodată, scandalos şi indecent. Se duse mai aproape.

— Tabloul acesta… este remarcabil.

— Îţi place?!

Simţi mirare în vocea lui.

— Nu cred că îţi poate plăcea. Cred că te captivează, mai degrabă.

Voia să întindă mâna şi s-o trezească pe femeia din tablou, s-o avertizeze cu privire la ce avea să fie, fără îndoială, un deznodământ.

— Unde l-ai găsit?

— L-am acceptat ca plată a unei datorii, zise Cross.

Se apropiase, iar ea privi peste umăr şi-l văzu la marginea biroului, cu o mână sprijinită pe abanos şi urmărindu-i deplasarea spre tablou.

— O datorie foarte mare, îmi imaginez.

El lăsă capul într-o parte.

— Mi-a plăcut pânza îndeajuns de mult ca să şterg datoria din registru.

Ea nu se miră deloc că el fusese atras de acel tablou – de înţelesurile ascunse în fiecare trăsătură de penel, de povestea obscură pe care o spunea. Ea se întoarse, atrasă din nou de creatura stranie de deasupra femeii adormite.

— Ce semnifică? întrebă ea şi întinse mâna spre omuleţ, temându-se să-l atingă.

— Este un incubus, spuse el şi făcu o pauză. Un coşmar. Pe vremuri se credea că demonii veneau noaptea şi aduceau nenorocirea asupra celor care dormeau. Demoni bărbaţi, ca acela, se abăteau asupra femeilor frumoase.

Era ceva în felul în care vorbise – o urmă de… amintire? —, iar Pippa se uită fix la el.

— De ce îl ai?

Cross nu se mai uita la ea, în schimb privea lung la birou, ridică zarurile puse acolo şi le strânse în palmă.

— Nu prea sunt prieten cu somnul, zise el, ca şi cum ar fi fost un răspuns perfect acceptabil.

„De ce nu?” se gândi să întrebe, dar ştiu, instinctiv, că el nu-i va spune.

— Nu sunt surprinsă, ţinând cont de faptul că îţi petreci cea mai mare parte a zilei în faţa acestui tablou.

— Te obişnuieşti cu el.

— Mă cam îndoiesc, zise ea. Cât de des foloseşti pasajul secret?

— Mi-am dat seama că nu prea am nevoie de el.

Ea zâmbi.

— Atunci l-aş putea folosi eu?

— Tu nu-l foloseşti aşa cum trebuie. Te-am auzit în clipa în care te-ai apropiat.

— Nu cred.

— Ba da. Ai fi surprinsă să descoperi că nu te pricepi deloc la furişat, Lady Philippa.

— Nu prea am avut motive s-o fac, domnule Cross.

El schiţă un zâmbet vag.

— Până de curând.

— Locul ăsta o impune, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

El puse la loc zarurile pe birou cu un mic zgomot, iar cuburile micuţe îi atraseră Pippei atenţia.

— Acum, dacă-mi amintesc bine, îmi datorezi răspunsurile la trei întrebări. Patru, dacă o socotim şi pe cea care a rămas fără răspuns.

În tăcerea care urmă acelei declaraţii, ea nu se putu abţine să nu-şi ridice privirea spre a lui. O aştepta.

— Toate zarurile erau măsluite. Nu-ţi datorez nimic.

Ea se încruntă.

— Ba dimpotrivă, îmi datorezi o grămadă. Am avut încredere că o să-mi spui adevărul.

— Greşeala ta, nu a mea.

— Nu ţi-e ruşine să înşeli?

— Îmi e ruşine dacă sunt prins.

— M-ai subestimat, zise ea, aruncându-i o privire mânioasă.

— Se pare că da. N-o să mai fac această greşeală. N-o să mai ai ocazia.

Pippa tresări, speriată.

— Baţi în retragere?

Cross încuviinţă din cap.

— Vreau să pleci. Pentru totdeauna. Nu ai ce căuta aici.

Ea clătină din cap.

— Ai spus că nu te vei răzgândi.

— Am minţit.

Cuvintele neaşteptate o şocară, aşa că spuse singurul

lucru ce-i veni în minte:

— Nu.

— Nu? făcu el, surprins.

Ea clătină din cap, înaintă şi se opri la un pas de el.

— Nu.

El ridică din nou zarurile, iar ea auzi zăngănitul fildeşului pe fildeş, în timp ce el învârtea cuburile în palmă.

— Pe ce motiv refuzi?

— Pe motiv că-mi eşti dator.

— Ai de gând să mă târăşti în faţa unui judecător? întrebă el pe un ton ironic.

— N-am nevoie de asta, replică ea şi îşi jucă ultima carte, cea mai puternică. Nu trebuie să te târăsc decât în faţa cumnatului meu.

Urmă o pauză în timp ce cuvintele ei se aşternură în mintea lui şi, pentru o clipă, el făcu ochii mari, îndeajuns cât ea să bage de seamă, apoi el se apropie de ea şi zise:

— O idee excelentă. Hai să-i spunem totul lui Bourne. Crezi că o să mă oblige să-mi ţin angajamentul faţă de tine?

Pippa nu se lăsă încolţită.

— Nu. Cred că o să te omoare pentru că ai fost de acord cu el de la început. Unde mai pui că a fost negociat în faţa unei dame de companie.

În ochii lui gri, serioşi, licări emoţia, iritarea şi… poate admiraţia? Orice ar fi fost însă, se stinse aproape imediat, ca o făclie pe unul dintre ciudatele lui pasaje întunecate.

— Bine jucat, Lady Philippa.

Ea simţi cuvintele lui ca pe o mângâiere.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Cum de-i pierise glasul aşa? El era atât de aproape.

— De unde vrei să începem?

Voia să înceapă de unde rămăseseră. El nu mai putea scăpa acum, nu în timp ce stăteau acolo, în biroul lui… într-un cazinou, la câţiva metri de păcat şi viciu şi de jumătate din societatea londoneză ce-i putea ruina viitorul dacă avea să fie descoperită acolo. La câţiva centimetri unul de altul.

Acela era riscul pe care ea şi-l asumase; cunoştinţele lui erau premiul cel mare. Un val de încântare o străbătu,

promiţând mai mult decât s-ar fi aşteptat când plecase de acasă în seara aceea.

— Aş dori să încep cu sărutul.

Capitolul 11

Ea voia să înceapă cu sărutul, dar el voia să continue cu ea dezbrăcată, întinsă pe biroul lui, deschisă atingerilor gurii şi trupului său, proaspătă şi veselă ca o vară la ţară. Şi tocmai aceea era problema. Nu-i putea oferi Pippei ceea ce voia. Nu fără a lua şi el tot ceea ce îşi dorea.

La dracu'.

Ea era prea aproape. Făcu un pas mare înapoi, sprijinindu-se de marginea tare a biroului său, care îi dădea un sentiment neclintit de siguranţă.

— Nu cred că Bourne ar aprecia faptul că eu îţi dau lecţii despre…

Lăsă fraza neterminată pentru că i se părea dificil atunci să folosească acel cuvânt. Pippa, în schimb, nu avu nicio dificultate.

— Sărut?

El se gândi că ar fi trebuit să se simtă norocos că nu-l întrebase nimic despre celălalt lucru pe care ea nu avea nicio dificultate în a-l rosti.

— Da.

Ea îşi înălţă capul, iar privirea lui fu atrasă de linia lungă şi subţire a gâtului ei şi de pielea moale şi albă a decolteului ei.

— Nu cred că s-ar supăra, să ştii, zise ea după un moment de gândite. De fapt, cred că ar fi destul de bucuros că te-am întrebat.

El râse – dacă acel hăhăit zgomotos şi ironic, putea fi numit într-adevăr râs.

— Cred că te înşeli amarnic.

Bourne l-ar fi omorât cu mâinile goale dacă o atingea. Nu că n-ar fi meritat riscul.

Ar fi meritat din plin.

Era convins. Ea clătină din cap.

— Nu, cred că nu mă înşel, spuse ea mai mult pentru sine.

O vreme, ea se gândi la întrebare. Cross nu mai cunoscuse niciodată o femeie care să gândească atât de profund. Ar fi putut-o privi ore în şir în timp ce se gândea. Zile în şir. Gândul acela ridicol îl surprinse.

S-o privească în timp ce se gândea? Ce dracu se întâmpla cu el?

Nu avu timp să-şi dea un răspuns la acea întrebare pentru că ceva se schimbă în privirea ei, dincolo de sticla groasă a ochelarilor, când ea se uită din nou la el.

— Nu cred că are legătură cu Bourne.

Nu avea. Dar ea nu trebuia să ştie acest lucru.

— Bourne este doar unul dintre nenumăratele motive pentru care n-o să-ţi spun nimic despre asta.

Ea se uită în jos la mâinile ei încleştate în faţă, iar când vorbi, în tonul vocii ei se distingea ceva ce lui nu-i plăcu.

— Înţeleg.

Pippa clătină din cap, iar el nu putu face nimic altceva decât să se uite în jos la părul ei, de culoarea mătăsii de porumb, ce lucea în lumina lumânărilor.

N-ar fi trebuit să întrebe. Nu conta.

— Ce înţelegi?

Ea vorbi mai mult pentru sine, încet, fără să-şi ridice privirea:

— Nu mi-am dat seama. Sigur că ar fi trebui s-o fac. Joacă şi dorinţa un rol în asta.

Dorinţa.

O, da. Şi încă ce rol. Ea îşi ridică apoi privirea spre el, iar el băgă de seamă. Şi nesiguranţa, şi resemnarea, şi – fir-ar să fie – tristeţea. Şi fiecare părticică din trupul şi din mintea lui urla de dorinţă s-o atingă.

O, *Doamne!*

Încercă să mărească spaţiul dintre ei, dar biroul masiv – cel care îi oferise mai devreme un sentiment de siguranţă

– îl ţinea captiv acolo, atât de aproape de ea, ca şi ochii ei mari şi albaştri, care începură să lăcrimeze în timp ce ea vorbea:

— Spuneţi-mi, domnule Cross, credeţi că măcar pe *el* îl pot convinge să mă atingă?

El ar fi tolerat mai uşor acele cuvinte, dacă n-ar fi fost intonaţia lor – măcar pe el, Castleton, adică altcineva decât el. Deci ea sperase ca el, Cross, să o atingă.

Ea era tentaţia. Ea era tortura.

Nu trebuia decât să vrea, şi ea ar fi fost a lui. Nimeni n-ar fi aflat. Doar o dată. Doar s-o guste, apoi ar fi trimis-o pe calea ei, la soţul ei. La căsătoria ei. La viaţa ei.

Nu.

Lira intangibilă. La fel de intangibilă ca fiecare dintre femeile pe care le cunoscuse în ultimii şase ani. *Mai* intangibilă. Mult mai mult. Înghiţi în sec în timp ce căuta cuvintele potrivite şi detestă faptul că ea îl lăsase fără grai. Dacă partenerii lui l-ar fi văzut, pe şmecherul de Cross, pus la pământ de acea femeie bizară, frumoasă, cu ochelari. Cuvintele se lăsau aşteptate.

— Pippa… zise el într-un final.

Culoarea inundă obrajii ei, o îmbujorare ciudată, minunată – genul pe care tânărul şi nesăbuitul Cross l-ar fi interpretat drept u invitaţie. O invitaţie pe care ar fi acceptat-o. Pippa îşi privi din nou mâinile întinse, neştiind cât de mult îl tentau degetele acelea lungi şi subţiri.

— Îmi pare rău. A fost foarte… a fost… este… Ea oftă şi îşi lăsă umerii în jos, apăsaţi de o povară aproape de nesuportat. Într-un final, îşi ridică privirea şi rosti simplu: N-ar fi trebuit s-o spun.

N-o întreba. Nu vrei să ştii.

Numai că voia. Cu disperare.

— Ce-ai vrut să spui?

— Aş prefera să nu-ţi zic.

El zâmbi vag. Chiar şi în acel moment, când fără nicio îndoială ea ar fi vrut s-o facă, nu putea să mintă.

— Şi totuşi, aş vrea să ştiu.

Vorbea uitându-se la mâini.

— Doar că... de când ne-am întâlnit, am fost... ca să zic aşa, fascinată de...

Tine.

„Spune-o”, o imploră el în gând, nefiind foarte sigur ce-ar fi făcut dacă ar fi auzit ce-şi dorea să audă.

Ea trase adânc aer în piept.

— De osatura ta.

Oare ea ar fi putut spune vreodată ceva la care el s-ar fi aşteptat?

— Osatura mea?

Ea încuviinţă din cap.

— Da. Mă rog, şi de muşchi şi de tendoane. De antebraţele laie. De coapsele tale. Şi mai devreme... te-am urmărit când beai whisky... de mâinile tale.

Lui Cross i se făcuse curte de multe ori în viaţa lui. Devenise celebru pentru că refuzase propunerile unor femei de nerefuzat. Dar niciodată nu primise vreun compliment legat de osatura lui. Era cea mai bizară şi mai senzuală mărturisire pe care o auzise vreodată. Şi habar n-avea cum să răspundă. Însă nici nu trebuia s-o facă pentru că ea continuă:

— Se pare că nu mă pot gândi decât la ele, spuse, cu o voce joasă şi îndurerată. Nu mă gândesc decât să le ating. Şi... să mă atingă.

Erau pierduţi, căci nici el nu se gândea la altceva. N-ar fi trebuit să întrebe. N-ar *fi trebuit.* Dar nici dacă regele ar fi dat buzna peste ei în încăpere, tot nu s-ar fi putut înfrâna.

— Să te atingă unde?

Ea ridică brusc capul, îndeajuns de repede încât mişcarea să producă unele efecte dacă el ar fi stat mai aproape de ea – dacă ar fi stat atât de aproape pe cât şi-ar fi dorit. O luase prin surprindere.

— Poftim?

— E o întrebare simplă, Pippa, spuse el şi se rezemă de birou, impresionat de abilitatea lui de a părea stăpân pe sine în timp ce inima îi bătea cu putere, iar degetele îi ardeau de dorinţa de a o atinge.

— Unde îţi imaginezi că intri în contact cu… osatura mea?

Pippa rămase cu gura deschisă, cu buzele pline, umede şi moi, iar el îşi încrucişă braţele la piept. Privirea ei urmări mişcarea, mâinile lui încrucişate deasupra bicepşilor, singurul lucru ce-l putea împiedica s-o apuce şi s-o sărute până când amândoi ar fi rămas fără suflare.

— Mâinile tale, şopti ea.

— Ce-i cu ele?

— Mă întreb cum ar fi…

Ea înghiţi în sec, iar acel gest atrase privirea lui Cross asupra gâtului ei, unde pulsul zvâcnea, fără îndoială, cu putere. El nu se uită la buzele ei când rosti următoarele cuvinte – ceea ce era probabil mai bine pentru amândoi.

— Să le simt pe piele.

Piele.

Cuvântul îi invocă imagini cu pielea ei albă, frumoasă, liniile calde şi curbele uşoare, cu întinderi largi ce trebuiau explorate.

Ea ar fi fost întruchiparea păcatului, moale ca mătasea, şi oriunde ar fi atins-o, ea i-ar fi răspuns. Îşi imagină sunetele pe care ea le-ar fi scos, gemetele ei în timp ce el o mângâia în sus pe coapsă, cum ar fi oftat când el şi-ar fi trecut palma peste pieptul ei, cum ar fi râs când el ar fi găsit, inevitabil, un loc în care ea se gâdila.

Era vrăjită de mâna lui stângă, iar el ştiu, fără nicio îndoială, că dacă s-ar fi mişcat, dacă ar fi întins-o spre ea, ea l-ar fi lăsat să aibă orice dorea.

Tot ce dorea. Nu se mişcă.

— Unde anume, Pippa?

Sigur că ea nu trebuia să-i spună. Ar fi trebuit să fugă din acea cameră cât de repede putea… Ar fi fost mai în siguranţă în sala cazinoului decât acolo, cu el. Dar nu avea de gând să-i spună aşa ceva.

— Pe mâini, începu ea desfăcându-şi mâinile. Pe… obraz… pe gât…

În timp ce vorbea, ea indică toate părţile corpului pe care le numea, iar dorinţa lui deveni şi mai profundă cu

fiecare cuvânt, cu fiecare atingere uşoară. Degetele ei coborâră pe linia lungă a gâtului, pe pielea moale a pieptului, spre marginea corsajului, unde rămase nemişcată, zăbovind pe ţesătura verde. El voia să întindă mâna şi s-o lipească de ea ei, să uşureze trecerea acelor degete minunate. Voia să urmărească felul în care atingea fiecare centimetru al corpului şi să pretindă că mâinile ei erau ale lui.

La dracu'. Voia ca ea să se folosească de mâinile lui. Voia ca el s-o atingă.

Nu.

— Şi altceva? întrebă el, apoi îşi mişcă mâna smulgând-o din transă.

Ea se uită la el, cu ochii ei mari, roşie în obraji.

— Eu… Se opri. Trase aer în piept. Mi-ar plăcea să te ating şi eu la fel.

Şi acolo, cu acea confesiune simplă, directă, el îşi dădu seama că toată stăpânirea lui de sine atârna de un ultim şi fragil fir de aţă. Era prea aproape de ea. Trebuia să se mişte. Trebuia să pună un spaţiu mai mare între ei. În schimb, spuse:

— Unde?

Ştia că îi cerea prea multe acelei fete inocente care cunoştea la perfecţie corpul uman, dar nu avea experienţa acestuia. Însă nu se putu abţine. N-o putea avea. Dar putea avea acel lucru. Chiar dacă urma să ardă în iad pentru asta.

Iadul va fi o binecuvântare faţă de tortura pe care o îndura atunci. Acolo.

— Unde ai vrea să mă atingi, Pippa? insistă el după o lungă tăcere.

Ea clătină din cap, cu mâinile desfăcute, şi pentru un moment el crezu că ea va renunţa. Că se va duce acasă. Simţi o dezamăgire, fierbinte şi profundă. Apoi ea rosti simplu:

— Peste tot.

Acele cuvinte simple îi răpiră puterea, răsuflarea şi stăpânirea de sine, lăsându-l pradă tulburării. Şi tânjind după ea. Tânjind să-i arate ce înseamnă plăcerea. Într-un

fel. *În orice fel.*

— Vino aici.

Îşi dădu seama că vorbise pe un ton aspru şi presant şi fu şocat când ea se supuse, pe loc, şi se apropie de el la doar câţiva centimetri. Rochia ei era alcătuită dintr-o sumedenie de straturi, ultimul fiind prins cu o curea groasă, verde.

— Desfă-o.

Iar ea se supuse din nou, ca şi cum era cel mai firesc lucru din lume, iar marginile rochiei se desfăcură şi scoaseră la iveală ţesătura şi mai frumoasă de dedesubt.

— Dă-o jos.

Ea scoase următorul strat şi îl lăsă să-i cadă la picioare, iar respiraţia îi deveni întretăiată. La fel şi a lui.

— Tot.

Se întoarse cu spatele la el. Îl refuza. Avea puterea pe care el n-o avea. Se simţi frustrat şi întinse mâna, aproape s-o atingă, aproape să-i sfâşie hainele de pe tot corpul şi să le înlocuiască cu trupul lui. Sigur că îl refuza. Era o *lady.* Iar el nu ar fi trebuit să se afle lângă ea. Era cel mai mare ticălos şi ar fi trebuit să fie biciuit pentru ce făcuse. Pentru ce îi cerea.

Ţesătura grea, verde, a rochiei ei zăcea pe podea la picioarele lui şi el se aplecă s-o adune, iar degetele lui o atinseră disperate, ca şi cum ar fi fost chiar pielea ei. Ca şi cum ar fi fost de ajuns.

Trebuia să fie.

Se blestemă în gând şi promise cerului şi lui însuşi că o va împacheta înapoi în rochia aceea şi o va trimite acasă, dar era prea târziu. Un alt strat de pânză se alătură celorlalte, iar ţesătura moale îl atinse pe încheieturile degetelor, caldă de la trupul ei.

Arzătoare.

Lui i se opri răsuflarea la acea atingere şi îngheţă, ştiind clar, din experienţa celui care mai căzuse odată, că acel moment avea să însemne distrugerea lui. Ştiind că nu trebuia să se uite în sus. Ştiind că nu se putea abţine.

Ea era acoperită doar cu corsetul, lenjeria de corp, şi

ciorapii, avea mâinile încrucişate la piept, obrajii înflăcăraţi – iar roşeaţa lor era o promisiune irezistibilă.

El căzu în genunchi.

*

Nu-i venea să creadă că o făcuse. Nici măcar în acea clipă, în timp ce stătea în acea încăpere minunată, iar aerul rece îi atingea pielea prea fierbinte, nu-i venea să creadă că-şi scosese hainele doar pentru că el îi ceruse acest lucru, pe acel ton misterios, abia şoptit, care o făcea să simtă fluturi în stomac.

Trebuia să cerceteze fluturii aceia. Mai târziu. În acel moment, însă, era mai interesată de bărbatul din faţa ei, care stătea în genunchi, cu mâinile încleştate pe coapsele ei lungi, frumoase şi plimbându-şi ochii pe tot trupul.

— Ţi-ai scos hainele, zise el.

— Aşa mi-ai spus, răspunse ea şi îşi împinse ochelarii pe nas.

El surâse şi îşi şterse buzele cu dosul palmei, încet şi languros, de parcă mai avea puţin şi o devora.

— Aşa am făcut.

Fluturii din stomac se înmulţeau cu fiecare clipă. El se uita la genunchii ei, iar ea deveni brusc conştientă de ciorapii ei, dintr-o ţesătură simplă, crem, aleasă pentru căldura pe care o ofereau, nu pentru… ei bine… nu pentru aşa ceva. Fără îndoială, erau urâţi în comparaţie cu ciorapii din mătase pe care era el obişnuit să-i vadă la femeile din jurul lui. Domnişoara Tasser probabil că avea ciorapi de toate culorile, din dantelă, frumoşi şi rafinaţi.

Pippa fusese întotdeauna foarte practică în privinţa lenjeriei sale. Îşi lipi genunchii unul de altul şi îşi strânsele mâinile la piept, nesigură, dorindu-şi ca el să întindă mâna spre ea. Pentru că nu o făcu, se întrebă dacă nu cumva îl dezamăgise – nu era la fel de frumoasă ca femeile cu care, fără îndoială, era el obişnuit, dar nu se gândise niciodată la ea ca fiind neplăcută la vedere.

De ce nu o atingea?

Îşi reprimă întrebarea, urând felul în care cuvintele acelea răsunau în mintea ei, făcând-o să se simtă deopotrivă înfrigurată şi încinsă, aşa că spuse:

— Ce urmează?

Cuvintele sunară mai aspru decât intenţionase, dar îşi îndeplinire scopul, pentru că îi atrăseseră atenţia asupra feţei ei. El o privi o vreme, iar ea se pierdu în ochii lui – mai degrabă argintii decât gri, cu puncte negre, încadraţi de gene lungi. În timp ce se uita la el, privirea lui se îndreptă spre fotoliul mare, aflat la câţiva metri, şi apoi din nou spre ea, domoală şi languroasă.

— Stai jos.

Nu la asta se aşteptase.

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare.

— Vrei lecţia sau nu, Pippa?

Inima îi tresări la auzul acelor cuvinte.

— Da.

Acel zâmbet vag răsări din nou pe buzele sale şi el făcu un semn cu capul spre fotoliu.

— Atunci stai jos.

Ea se duse şi se aşeză cât de ţeapăn putu, cu spatele drept, cu mâinile strânse în poală, cu picioarele lipite, de parcă nu era singură, într-un cazinou, cu unul dintre cei mai notorii ticăloşi, purtând doar corset şi lenjerie intimă. Şi ochelari. Închise ochii la acel gând.

Ochelari.

Nu era nimic tentant la ochelari. Întinse mâna să şi-i dea jos.

— Nu.

Ea împietri, cu mâna în aer.

— Dar…

— Lasă-i.

— Dar nu sunt… începu ea.

Nu sunt senzuală. Nu sunt seducători.

— Sunt perfecţi.

Nu se duse la ea, în schimb se rezemă de biroul mare din abanos, întinse un picior în faţă, ridică celălalt genunchi şi îşi propti mâna pe el în timp ce se uita la ea cu ochii

întredeschişi.

— Lasă-te pe spate.

— Stau bine, zise ea repede.

El ridică mirat o sprânceană roşcovană.

— Totuşi, lasă-te pe spate.

Ea se dădu mai în spate pe fotoliu, până simţi pielea moale a acestuia pe propria-i piele. El se uita în continuare la ea, încruntat, sorbindu-i din priviri fiecare părticică a corpului, fiecare mişcare.

— Relaxează-te, zise el.

Ea trase adânc aer în piept, apoi expiră, încercând să urmeze instrucţiunile.

— Nu-i uşor.

Din nou zâmbetul acela.

— Ştiu.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi Cross spuse:

— Eşti foarte frumoasă.

Ea roşi.

— Nu sunt.

El nu răspunse.

— Lenjeria asta e destul de veche, zise ea pentru a umple tăcerea. Nu e făcută pentru a fi…

Glasul i se frânse când privirea lui se mută spre marginea corsetului ei, care părea dintr-odată mai strâns.

— … privită.

— Nu mă refer la haine, zise el încet, misterios. Mă refer la tine. La pielea pe care vrei s-o ating.

Ea închise ochii la auzul acelor cuvinte şi simţi c-o năpădeşte un val de groază şi de ceva mai periculos. El nu se opri.

— La mâinile tale lungi şi frumoase şi la picioarele tale perfecte… îmi dau seama că sunt gelos pe ciorapii aceia pentru că ştiu cum e să te atingă, îţi simt căldura.

Ea se foi neputând să rămână impasibilă la acel asalt al cuvintelor lui.

— Şi pe acel corset care îşi mângâie zonele acelea delicate şi moi… este inconfortabil?

Ea ezită.

— De obicei nu.

— Dar acum?

Ea prinse înţelesul ascuns din vorbele lui. Dădu din cap o dată.

— Este cam… strâns.

— Ţţţ, făcu el dezaprobator, iar ea deschise ochii şi îi întâlni privirea, fierbinte, concentrată asupra ei. Sărmana Pippa. Spune-mi, cu toate informaţiile pe care le ai despre corpul uman, de ce crezi că se întâmplă asta?

Ea înghiţi în sec şi încercă să tragă mai adânc aer în piept. Zadarnic.

— Pentru că inima ameninţă să-mi iasă din piept.

Din nou, zâmbetul acela.

— Eşti surmenată?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Atunci ce e?

Nu era proastă. El o zgândărea. Încerca să vadă cât de departe ar merge. Aşa că spuse, conform obiceiului, adevărul:

— Cred că tu eşti de vină.

El închise ochii, cu mâinile strânse din nou în pumni, şi îşi rezemă capul de marginea biroului, lăsând la vedere linia puternică a gâtului şi maxilarele încleştate. Ei i se uscă gura când remarcă acea mişcare, când observă tendoanele tresărind şi unduindu-se şi simţi impulsul disperat de a-l atinge.

Când el îşi întoarse privirea spre ea, se desluşea ceva nebunesc în adâncimile acelea de culoarea cositorului… ceva ce o fascina şi o speria deopotrivă.

— N-ar trebui să fii atât de sinceră, zise el.

— De ce?

— Îmi dă prea mult putere asupra ta.

— Am încredere în tine.

— N-ar trebui.

El se aplecă în faţă şi îşi cuprinse cu ambele braţe genunchiul ridicat.

— Nu eşti în siguranţă cu mine.

Ea nu se simţise nici măcar o dată în primejdie lângă el.

— Nu cred că ai dreptate.

El râse pe înfundate şi misterios, iar sunetul acela o străbătu adânc, un val de plăcere şi ispită.

— Nici n-ai idee ce ţi-aş putea face, Philippa Marbury. Felurile în care te-aş putea atinge. Minunile pe care ţi le-aş putea arăta. Aş putea să te compromit fără să stau pe gânduri, să mă adâncesc alături de tine în profunzimile păcatului şi să nu am nici cel mai mic regret. Aş putea să te duc în ispită fără să privesc înapoi.

Cuvintele acelea îi tăiară răsuflarea. Da. Voia toate acele lucruri. Dădu să-i spună, dar nu ieşi niciun sunet.

— Vezi? Te-am luat prin surprindere.

Ea clătină din cap.

— Eu singură m-am luat prin surprindere.

Privirea lui deveni curioasă, iar ea adăugă:

— Pentru că descopăr că mi-ar plăcea să trăiesc toate aceste lucruri.

Urmă un lung moment de tăcere, în care ea încercă să-i spună, fără cuvinte, că voia ca el să se mişte din loc, să vină la ea. S-o atingă. Să-i arate.

— Arată-mi, zise el, iar cuvintele păreau să izvorască din gândurile ei.

— Dar nu… nu înţeleg, zise ea uimită.

— Mi-ai spus că-ţi doreşti să te ating. Arată-mi unde.

Nu, nu putea. Dar mâna ei se mişca deja, de-a lungul marginii corsetului acolo unde mătasea întâlnea pielea. Marginea lenjeriei era mai jos decât fusese linia rochiei, la doar câţiva centimetri de…

— Sâni?

Ea roşi când auzi acel cuvânt.

— Da.

— Spune-mi cum îi simţi.

Ea închise ochii şi se concentră asupra întrebării. A răspunsului.

— Plini. Tari.

— Te dor?

Atât de tare.

— Da.

— Atinge-i.

Ea făcu ochii mari, iar privirea i se pierdu într-a lui.

— Arată-mi cum vrei să te ating.

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

— Poţi.

— Dar tu? Mâinile tale sunt… tu eşti aici.

Privirea i se întunecă şi un muşchi îi tresări în dreptul maxilarului.

— Asta e tot, Pippa. N-o să te ating. Nu vreau să te compromit.

Ce bărbat încăpăţânat. O durea şi se simţea neputincioasă, chiar nu vedea asta?

— Sunt compromisă indiferent dacă mă atingi sau nu.

— Nu. Dacă nu te ating, eşti în siguranţă.

— Şi dacă nu vreau să fiu în siguranţă?

— Mă tem că n-ai de ales.

El îşi îndoi braţul puternic ca şi cum l-ar fi durut.

— Să-ţi spun ce ţi-aş face dacă te-aş putea atinge?

Cuvintele sunau ca o ispită blândă, misterioasă şi foarte irezistibilă.

— Da, te rog.

— I-aş elibera din acea temniţă în care îi ţii şi i-aş adula aşa cum merită să fie adulaţi.

O, *Doamne.*

Mâinile ei îngheţară la auzul glasului său frumos, melodios.

— Şi apoi, când vor uita ce înseamnă să fie încorsetaţi, te-aş învăţa despre sărut, aşa cum mi-ai cerut.

Ea întredeschise buzele şi întâlni privirea lui plină de promisiuni ascunse.

— Dar nu pe gură… pe sânii tăi frumoşi. Pe pielea lor moale, în locurile care n-au văzut niciodată lumina, care n-au simţit niciodată atingerea unui bărbat. O să înveţi despre limbă, micuţa mea cercetătoare… când te atinge pe acele vârfuri drăgălaşe şi dureroase.

Imaginea pe care el o zugrăvise era atât de limpede şi de cutremurătoare, încât ea fu vrăjită într-o clipă de ideea ca el să-şi treacă limba peste... prea vrăjită ca să se simtă jenată, mâinile ei urmau cuvintele lui, pipăiau, atingeau, şi pentru un moment aproape i se păru că el o atingea. O făcea să ardă de dorinţă. Ea gemu, iar el se foi pe loc, dar nu se apropie deloc, blestematul.

— Vrei să-ţi spun unde te-aş mai atinge?

— Da, te rog.

Cuvintele ei erau doar o şoaptă pierdută.

— Aşa de politicoasă.

El se aplecă în faţă.

— Nu e loc de politeţe aici, fată frumoasă cu ochelari. Aici tu ceri, iar eu îţi ofer. Tu oferi, iar eu primesc. Fără „te rog”. Fără „mulţumesc”.

Ea aşteptă ca el să continue, iar fiecare părticică din corpul ei fremăta de nerăbdare, de dorinţă.

— Pune-ţi un picior peste braţul fotoliului.

Pippa făcu ochii mari la acel ordin. Niciodată în viaţa ei nu stătuse astfel. Ezita.

— Tu ai vrut-o, insistase el.

Aşa era. Se duse în locul indicat şi se deschise în faţa lui; deschise coapsele, iar aerul rece din cameră pătrunse prin crăpătura lenjeriei. Obrajii îi ardeau şi îşi duse mâinile la ochi ca să nu-l mai vadă. El o urmări cu privirea şi scoase un sunet încet de aprobare.

— Acolo ar fi şi mâinile mele. Ştii de ce? Simţi căldura? Tentaţia?

Ea închisese ochii. Nu se putea uita la el. Dar dădu din cap aprobator.

— Sigur că simţi... aproape că simt şi eu.

Cuvintele erau hipnotice, ispititoare, suave, lirice şi fascinante.

— Şi spune-mi, micuţa mea anatomistă, ai mai explorat până acum acel loc?

Obrajii ei ardeau.

— Nu minţi, Pippa. Am ajuns aşa de departe.

— Da.

— Da, ce?

— Da, l-am mai explorat.

Confesiunea fusese făcută în şoaptă, dar el o auzi. Când gemu, ea deschise ochii şi îl văzu stând din nou rezemat de birou.

— Am spus ceva greşit?

El clătină din cap, îşi duse mâna la gură şi îşi trecu un deget peste buzele strânse.

— Nu, doar că m-ai făcut să ard de gelozie.

Ea se încruntă nedumerită.

— Pe cine eşti gelos?

— Pe tine, frumoaso.

Privirea lui cenuşie se îndreptă spre locul pe care ea îl ţinea ascuns faţă de el.

— Pe mâinile tale perfecte. Spune-mi ce-ai descoperit.

Nu putea. Deşi ştia termenii de specialitate pentru tot ce atinsese şi descoperise, nu îi putea spune. Clătină din cap.

— Nu pot.

— Ai descoperit plăcere?

Ea închise ochii şi strânse din buze.

— Ei bine? şopti el, iar şoapta răsuna la fel de puternic ca o împuşcătură în camera întunecată şi misterioasă.

Ea clătină din cap. O dată, uşor, aproape imperceptibil. El oftă, iar sunetul răsună prelung şi adânc în încăpere, ca şi cum până atunci şi-ar fi ţinut respiraţia… şi o luă din loc.

— Ce tragedie.

Deschise brusc ochii când îl auzi… când auzi cum pantalonii i se frecau de covor în timp ce se târa spre ea, cu ochii mijiţi şi încărcaţi cu o promisiune minunată. Venea la ea. Prădătorul îşi urmărea prada. Iar aceasta abia aştepta să fie prinsă.

Ea expiră, iar oftatul profund, jos, tremurat ar fi devenit un geamăt dacă nu era atentă şi îşi mişcă mâinile deschizându-se atingerii şi privirii lui, gata să-i mulţumească lui Dumnezeu sau lui Lucifer sau oricui îl făcuse să vină în sfârşit la ea. Numai că el n-o atinse.

— Să-ţi arăt cum s-o descoperi, frumoaso? întrebă el, iar ea ar fi putut jura că îi simte răsuflarea pe mâini, fierbinte şi tentantă. Unde s-o găseşti?

Ea nu-şi dădu seama cum de avusese atâta curaj – cum trecuse peste jena şi ruşinea pe care ar fi trebuit să le simtă.

— Te rog, îl imploră ea, iar el îi explică, în cuvinte tandre, cutremurătoare.

Ea se supuse, îşi despărţi pliurile ţesăturilor, apoi alte pliuri, mai intime, urmă instrucţiunile şoptite şi răspunse întrebărilor lui îndrăzneţe.

— Aşa de drăguţă şi de roz… te simţi bine, iubire?

Răspunsul ei fu un geamăt adânc.

— Sigur că da. Pot să miros plăcerea pe tine… dulce, moale şi foarte, foarte umedă.

Cuvintele îi produseră o senzaţie stranie, o plăcere răsunătoare, pe care n-o mai simţise până atunci, nici măcar în nopţile întunecate în care se explorase singură, în tăcere.

— O, Pippa… şopti el şi îşi întoarse capul, răsuflând lângă curba genunchiului ei, dar fără s-o atingă – veşnic fără s-o atingă. O distrugea.

— Dacă aş fi acolo… dacă degetele mele ar fi în locul degetelor tale, te-aş desface larg şi ţi-aş arăta cât de plăcut poate fi când experienţa e împărtăşită. Mi-aş folosi gura ca să-ţi ofer o a doua lecţie despre sărut… te-aş învăţa tot ce ştiu.

Ea făcu ochii mari la auzul acelei confesiuni directe, pentru că aproape că vedea scena în faţa ochilor. Îl vedea pe *el,* în genunchi în faţa ei, îndepărtându-i mâinile şi înlocuindu-le cu mâinile lui frumoase, cu gura fermă, atingând, săturând… *iubind.* Nu cunoştea nimic despre acel act – niciodată nu-şi imaginase măcar aşa ceva –, dar ştia, dincolo de orice îndoială, că ar fi fost magnific.

— M-aş delecta cu tine… da… chiar acolo, frumoaso, o îndemnă el recompensând mişcările îndrăzneţe ale degetelor ei cu un geamăt de plăcere, ştiind, chiar înaintea ei, că se apropia de ceva uimitor. Vrei să-mi simţi gura

acolo, dulceaţă?

Se întâmplase? Doamne! Da. Voia.

— Aş sta acolo ore întregi… promise el. Limba mea ţi-ar stârni plăceri pe care nu le-ai cunoscut vreodată. La nesfârşit. Din nou şi din nou până când n-ai mai suporta şi m-ai implora să mă opresc. Ţi-ar plăcea, iubire?

Corpul ei răspunse la chemarea lui, zvâcnind în fotoliu, iar mana ei îi oferi tot ce el promisese… şi, într-un fel, nimic. Ţipă după el, se întinse spre el, disperată să îi simtă atingerea, puterea şi forţa. În acel moment era a lui, deschisă, pură, torturată de plăcere şi cumva încă arzând de dorinţă. Dorinţă pe care numai el o putea potoli.

Îi şopti numele, neputând să-şi alunge uimirea din voce, iar degetele ei pătrunseră în părul lui ce strălucea ca o mătase roşie. El sări ca ars la acea atingere şi se ridică în picioare, cu o graţie bizară pentru un om de aproape doi metri. Traversă încăperea, îşi întoarse spatele frumos către ea şi se sprijini cu o mână de un teanc de registre puse unul peste altul într-un colţ.

Pierderea lui veni ca o lovitură pentru ea, ştirbindu-i plăcerea. O lăsase plină de dorinţă. Goală. Nesatisfăcută.

El lăsă capul în jos, iar lumina lumânărilor juca pe şuviţele roşcate pe care ea tânjea să le atingă. Ea nu se mişcă atunci când umerii lui tresăriră o dată, de două ori, a treia oară – iar răsuflarea lui deveni la fel de sacadată ca a ei.

— Este de ajuns cercetarea pentru noaptea asta, zise el spre cărţile din faţa lui, iar cuvintele fură hotărâte, mai puternice decât toate cele pe care le rostise în seara aceea. Am promis că te voi învăţa despre tentaţie şi cred că mi-am îndeplinit sarcina, îmbracă-te. Pun pe cineva să te ducă acasă.

Capitolul 12

Am înregistrat progrese. Se pare că sunt mai multe moduri

de... abordare a anatomiei feminine. Asociatul mi-a dezvăluit o parte dintre acestea noaptea trecută... cu rezultate fizice remarcabile. Interesant, rezultatele au avut şi un efect emoţional considerabil. Un efect personal. Dar tot nu m-a atins. Şi asta a avut un efect personal. Efectele personale nu au ce căuta într-un studiu de cercetare.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 29 martie 1831; cu şapte zile înainte de nunta sa.

Trei zile mai târziu, Pippa stătea ghemuită pe o canapea joasă din biblioteca familiei Dolby şi nu reuşea să citească un nou text despre cultivarea daliilor. Volumul îi fusese trimis direct de editor şi, în urmă cu o lună, Pippa ardea de nerăbdare să-l primească. Din păcate, domnul Cross îi distrusese până şi încântarea pe care i-o provoca o carte nouă. Enervant om.

Cum era posibil ca un singur bărbat, un singur moment, să-i provoace deopotrivă atât de multă plăcere şi atât de multă frustrare? Cum era posibil ca un bărbat să poată, în acelaşi timp, s-o devoreze şi s-o ţină la distanţă? Nu părea cu putinţă, şi totuşi el i-o dovedise. Prin cuvintele lui abia şoptite şi fără nicio atingere. Atingerea durea cel mai tare. Absenţa ei. Auzise zvonuri despre el, ştiuse ce risca atunci când îi ceruse s-o ajute în cercetare.

Fusese pregătită să-l îndepărteze, să-l ţină la distanţă, să reziste farmecelor lui. Dar nici măcar o dată nu se gândise la posibilitatea ca el să nu fie interesat s-o cucerească. Deşi probabil că ar fi trebuit să fie pregătită pentru această perspectivă. Până la urmă, dacă nici Castleton nu voia s-o atingă, cum ar fi putut visa ca domnul Cross s-o facă? Era logic ca el să fie mai dificil de… tentat.

Nu că ar fi fost cazul să-l tenteze. Absolut deloc. Singurul bărbat pe care trebuia să-l tenteze era contele de Castleton. Viitorul ei soţ. Nu celălalt bărbat enervant şi cu totul anormal. O, avea un aspect destul de banal. Ceva mai înalt şi mai inteligent decât majoritatea, dar la prima vedere prezenta aceleaşi trăsături specifice speciei lui:

două mâini, două picioare, două urechi, două buze.

Buze.

Atunci lucrurile deveniră ciudate. Gemu şi îşi lăsă o mână în jos, spre coapsă, cu destulă greutate încât atrase atenţia Trotulei, care stătea ghemuită lângă ea. Căţeaua îşi ridică privirea, iar ochii ei căprui părură să înţeleagă că Pippa pierduse prea multe nopţi gândindu-se la acele buze.

Era anormal. Extrem de anormal.

Trotula scheună şi se culcă la loc.

— Lady Philippa?

Pippa tresări la auzul acelor cuvinte rostite încet din pragul bibliotecii, unde Carter, valetul Casei Dolby, stătea ţinând un pachet enorm în mâini. Ea zâmbi.

— M-ai surprins.

El se apropie.

— Îmi cer scuze, *milady.*

— Au început să sosească oaspeţii?

Marchiza de Needham şi Dolby găzduia un ceai în după-amiaza aceea, la care erau invitate toate doamnele care aveau legătură cu Nunta. Pippa fusese ferchezuită şi aranjată timp de o oră, până când camerista ei anunţase în sfârşit că era prezentabilă, apoi venise în bibliotecă, să se ascundă din timp de neplăcutul eveniment. Se ridică în picioare.

— Presupun că publicul mă cere.

Carter clătină din cap.

— Nu încă, *milady,* însă coletul acesta a sosit pentru dumneavoastră. Din moment ce este însemnat ca fiind urgent, m-am gândit aţi vrea să-l primiţi imediat.

Valetul îi întinse cutia mare, iar Pippa o luă şi o scutură curioasă.

— Mulţumesc.

Odată sarcina îndeplinită, Carter se retrase din încăpere şi o lăsă pe Pippa cu coletul. Îl puse lângă ea pe sofa şi îl deschise după ce dezlegă panglica şi despături hârtia maro, banală, şi scoase la iveală o cutie albă şi grea, decorată cu un *H* auriu.

Simţi un val de dezamăgire. Pachetul nu conţinea

nimic urgent. Era parte a trusoului. Majoritatea doamnelor din Londra ar fi identificat cu uşurinţă acea cutie ca fiind de la prăvălia celebrei Madame Hebert. Pippa oftă, deschise cutia şi găsi un strat de voal fin în cea mai palidă nuanţă de albastru, legat cu o frumoasă panglică de culoarea safirului. Sub panglică era un singur pătrat ecru, ştampilat cu un înger feminin. Pippa scoase cartonaşul din plicul pătrat şi citi mesajul scris cu litere negre, apăsate.

Pandemoniu
Îngerul Căzut
Miezul nopţii
Iar pe spate:
O *să te ia o trăsură.*
Chase

Chase. Al patrulea şi cel mai misterios partener de la Îngerul Căzut. Din câte înţelesese ea, doar câţiva îl cunoscuseră pe bărbatul care fondase clubul şi îl pusese pe picioare – şi în mod cert Pippa nu avusese niciodată ocazia. Şi evident că n-ar fi trebuit niciodată să accepte o invitaţie de la un bărbat necunoscut, într-un loc numit *Pandemoniu.*

Dar ştiu, încă dinainte de a inspecta conţinutul cutiei, că nu îl va putea refuza. Că nu-şi va putea refuza ocazia de a-l vedea din nou pe Cross. „Pandemoniu” părea a fi locul ideal de unde ar putea culege tot felul de informaţii. Inima îi bătea nebuneşte.

Pippa întinse mâna spre panglică şi o dezlegă cu grijă, de parcă s-ar fi temut să nu sară de acolo cine ştie ce animal ciudat. Dădu la o parte voalul şi icni când văzu masca superbă din argint, care trona pe un pat din mătase de culoarea safirului. O rochie.

Ridică masca, uimită de greutatea ei, îşi trecu mâna peste liniile perfecte ale filigranului şi se minună de delicateţea marginilor rotunjite şi de panglicile late din satin care le înconjurau, de aceeaşi culoare ca şi rochia. Când o întoarse pe dos, înţelese imediat de ce era mai grea decât se aşteptase. La interior era o ridicătură specială, mărginită de catifea albastră, de aceeaşi culoare ca şi rochia cu care sosise, menită să găzduiască o pereche de ochelari. Masca

fusese făcută special pentru ea.

Zâmbi, îşi trecu degetele peste lucrătura din metal şi admiră măiestria cu care fusese făurită. Iar pragmatica Pippa Marbury, are niciodată în viaţa ei nu fusese interesată de veşminte scumpe sau alte trivialităţi, abia aştepta să vină noaptea. Se putea îmbrăca în mătase. Îşi dădu seama că perspectiva ei faţă de acea ţesătură se schimbase drastic în doar câteva momente. Mii de *Hombyx mori* se sacrificaseră pentru acea rochie. Se făcuseră cocon ca s-o elibereze pe Pippa.

— Pippa!

Chemarea mamei ei ce răsună din afara bibliotecii o trezi pe Pippa din reverie. Salvând hârtia de împachetat de limba lungă şi roz a Trotulei, înghesui masca înapoi în cutie şi reîmpachetă haotic coletul, se duse ca fulgerul la un valet care stătea afară, lângă uşă, şi-i ceru să-l ducă imediat la camerista ei.

— Pippa!

Mama ei o strigă din nou, fără îndoială anunţând începutul ceaiului pentru doamne programat pentru acea după-amiază. Contesa de Castleton avea să fie acolo, şi doamna Tottenham, şi Penny şi o mulţime de alte invitate. În mod cert, marchiza de Needham şi Dolby îi recitase cel puţin o dată lista invitatelor, dar Pippa nu ascultase prea multe în ultimele câteva zile.

Fusese prea preocupată de seara petrecută împreună cu domnul Cross şi rememorase, la nesfârşit, fiecare cuvânt, fiecare interacţiune. Şi îşi dăduse seama că avea multe puncte slabe. N-ar fi trebuit să fie atât de dificil să convingă un bărbat s-o atingă, în mod sigur nu un bărbat care era renumit pentru faptul că avea o experienţă bogată cu femeile. Şi totuşi, ei îi fusese imposibil.

Era clar că Pippa nu era capabilă să tenteze pe nimeni. Dacă ar fi fost, nu s-ar fi întâmplat? Faptul că fusese aproape dezbrăcată în biroul domnului Cross nu l-ar fi făcut să se simtă atras de ea într-un fel sau altul? Nu l-ar fi tentat? Sigur că da.

De aceea era extrem de sigură că nu avea niciun

strop de feminitate.

Poate *că Pandemoniul va schimba acest lucru.*

Inima începu din nou să-i bată nebuneşte.

— Pippa!

Mama ei o strigă din nou, de mai aproape. Şi fără să posede acea trăsătură – sau cel puţin să aibă cunoştinţe despre ea – n-ar fi putut niciodată să ducă la îndeplinire sarcinile ce îi fuseseră desemnate. De soţie. De mamă. De femeie. Avea nevoie de mai multe cercetări. Dar în după-amiaza aceea, era blestemată să participe la un ceai. Lăsă volumul jos şi se adresă însoţitoarei ei adormite:

— Mergem, Trotula?

Căţeluşa ridică imediat căpşorul moale şi dădu fericită din coadă pe canapeaua din pluş. Pippa zâmbi şi se ridică.

— Măcar tu mă placi.

Trotula se dădu jos de pe canapea şi se întinse lung, cu un rânjet. Pippa ieşi din bibliotecă, cu căţeluşa pe urmele ei, şi deschise larg uşile ce dădeau spre salon, unde invitatele mamei ei se adunaseră deja şi vorbeau cu Olivia. Trase adânc aer în piept şi se îmbărbătă ca să intre în luptă.

— Lady Philippa!

Castleton era acolo. Pippa se întoarse şi o văzu pe Trotula ducându-se spre conte, care se lăsase pe vine ca să scarpine câinele. Trotula se întoarse cu burta-n sus de plăcere, iar Pippa nu-şi putu reţine un zâmbet la acea imagine.

— Lord Castleton, spuse ea şi se duse spre logodnicul ei. Eşti aici pentru ceai?

Pippa nu detectase tonul de panică din vocea mamei ei, tipic atunci când în preajmă se aflau potenţiali peţitori.

— Nu! zise el bucuros şi ridică privirea în sus, spre Pippa, iar zâmbetul lui era larg şi prietenos. Mă întâlnesc cu tatăl tău. Punem la punct ultimele detalii ale aranjamentelor de căsătorie.

Majoritatea viitoarelor mirese n-ar fi apreciat aluzia la schimbul de fonduri care venea odată cu nunta, dar Pippa găsea liniştitoare lucrurile; concrete legate de eveniment.

Dădu din cap scurt.

— Am nişte pământ în Derbyshire.

El încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Mi-a zis şi Needham. Multe oi.

Şi peste o mie şase sute de hectare de culturi, dar Pippa se îndoia că Castleton îi dăduse prea multă atenţie tatălui ei. Tăcerea se lăsă între ei, iar el se răsuci pe călcâie şi îşi săltă capul ca să vadă mai bine în salonul pentru ceai. După un lung moment de tăcere, zise:

— Ce fac de obicei doamnele la ceai?

Pippa îi urmări privirea.

— Beau ceai.

El încuviinţă din cap.

— Interesant.

Din nou, tăcere.

— De obicei se servesc şi biscuiţi, adăugă Pippa.

— Bun. Bun. Biscuiţii sunt buni, zise el şi făcu o pauză. Prăjituri?

— Uneori.

— Senzaţional, zise el dând din cap, cu un aer meditativ.

Era un calvar. Dar el era logodnicul ei. Într-o săptămână avea să-i fie soţ. Şi în scurt timp avea să fie tatăl copiilor ei. În consecinţă, perspectiva unui calvar nu era acceptabilă. Poate că nu era cel mai atrăgător companion şi nici nu era genul de bărbat interesat de pasiunile ei. Totuşi, nu erau mulţi bărbaţi interesaţi de anatomie. Sau de horticultură. Sau de biologie. Sau de fizică.

Era totuşi unul.

Ea îşi alungă acel gând din minte. Cross era un om de ştiinţă, dar nu era genul de bărbat cu care cineva… Nu-şi duse până la capăt acel gând, străduindu-se să revină la problema de faţă – Castleton. Avea de lucru cu el. Cum să-l abordeze. Cum să-l atragă. Chiar dacă mai înainte eşuase.

Cu altul.

Nu. Nu voia să se gândească la Cross. Nu voia să se gândească la eşecul ei în privinţa lui. Era un om de ştiinţă,

până la urmă… iar oamenii de ştiinţă învăţau din experimente. Chiar şi din cele eşuate.

Ea zâmbi veselă. Poate prea veselă.

— Domnul meu, vrei să mergem să vedem dacă mai sunt prăjituri rămase în bucătărie?

Când auzi de bucătărie, coada Trotulei se puse în mişcare cu o viteză remarcabilă, dar lui Castleton îi luă un moment ca să proceseze întrebarea Pippei.

— La bucătărie! Prăjituri! Cu tine!

— Chiar aşa, zise ea şi îi zâmbi îngăduitoare.

— Pippa!

Ţipătul mamei ei răsună din pragul salonului pentru ceai, fiind urmat de o exclamaţie de surpriză.

— O! Lord Castleton! N-am ştiut că sunteţi aici! O să…

Ezită cu mâna pe uşă şi se gândi la următorul pas. Majoritatea mamelor nu le-ar fi permis sub nicio formă fetelor lor să se plimbe, neînsoţite, pe un coridor pustiu, alături de logodnicii lor, dar majoritatea fetelor lor nu erau odraslele marchizei de Needham şi Dolby. Dincolo de faptul că Pippa era ciudată şi – după cum restul familiei se pare că ştia – îi lipsea experienţa socială de bază a unei femei ce în curând avea să fie mireasă, fetele casei de Needham şi Dolby nu prea avuseseră noroc cu logodnicii lor. Cu siguranţă pe marchiză n-o deranja puţin scandal ca să se asigure că a doua cea mai tânără fată a ei reuşea să ajungă la altar.

— O să trag uşa asta, zise doamna Needham şi le aruncă un zâmbet teatral. Pippa, vii când eşti liberă, draga mea.

Pippei nu-i scăpă ironia situaţiei şi observă că libertatea era asociată cu o cameră ticsită cu femei bârfitoare. Odată rămaşi din nou singuri, Pippa îşi îndreptă atenţia spre logodnicul ei.

— La bucătărie?

El dădu din cap aprobator şi porniră pe urmele Trotulei, care îi conducea. În bucătărie găsiră resturi de prăjituri, pe care le obţinură cu uşurinţă de la bucătăreasă, împachetate pentru

plimbare pe domeniile Casei Dolby. Pippa încercă să nu dea prea multă atenţie direcţiei în care se plimbau, dar nu putea nega că evita dinadins pâlcul de cireşi unde îl aşteptase pe domnul Cross cu câteva seri în urmă şi, în schimb, se hotărî să se îndrepte spre râul aflat la câteva sute de metri mai jos, pe pajişte.

Trotula alerga în faţa lor lătrând fericită, bucurându-se de libertate în acea zi neobişnuit de caldă de martie, apoi se întorcea şi le dădea ocol parcă pentru a se asigura că aveau s-o urmeze şi mai departe.

Merseră tăcuţi câteva minute – destul timp ca Pippa să se gândească la următoarele ei acţiuni. Când erau îndeajuns de departe de locuinţă ca să nu fie văzuţi, ea se opri şi se întoarse cu faţa către cel care urma să-i fie soţ.

— Domnul meu… începu ea.

— Vrei să… zise el în acelaşi timp.

Zâmbiră, încurcaţi.

— Te rog, spuse el. După tine.

Ea dădu din cap şi încercă din nou:

— Domnul meu, a trecut mai bine de un an de când ai început să-mi faci curte.

El îşi lăsă capul într-o parte, gânditor.

— Cred că da.

— Şi urmează să ne căsătorim. Peste şapte zile.

— Ştiu! zise el zâmbind. Mama numai despre asta vorbeşte.

— Femeilor le plac nunţile.

El încuviinţă din cap.

— Am observat. Dar tu nu pari aşa de preocupată de asta, şi e nunta ta.

Nu că ea era preocupată. Doar că nu aşa cum s-ar fi aşteptat. Nu era genul de preocupare pe care s-o fi observat cineva.

Cu excepţia lui Cross. Care nu fusese deloc de ajutor.

— Lord Castleton, cred că e timpul să mă săruţi.

Pippa se gândi că dacă un popândău ar fi apărut şi l-ar fi muşcat de picior, Castleton n-ar fi fost la fel de uimit. Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia Pippa se întrebă dacă

nu cumva făcuse o greşeală enormă. Până la urmă, dacă lui i se părea că ea era prea libertină, putea foarte uşor să se ducă înapoi în casă, să dea înapoi pământul din Derbyshire şi să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna de la casa de Needham şi Dolby.

Şi ar fi chiar aşa de rău?

Da. Sigur că da. Însă răspunsul nu conta pentru că el nu făcu niciunul dintre acele lucruri. În schimb, încuviinţă scurt din cap şi zise:

— În regulă.

Se aplecă şi o sărută. Buzele lui moi, calde şi uscate se apăsară uşor de ale ei, fără nicio urmă de pasiune, ca şi cum el ar fi avut grijă să n-o sperie sau să nu-i facă vreun rău. Ea se agăţă de braţele lui întrebându-se dacă nu cumva ar fi trebuit să mai facă şi altceva.

Rămaseră astfel un moment îndelungat, cu buzele lipite, cu nasurile într-un unghi mai degrabă ciudat – deşi ea dădea vina pe ochelari pentru acest lucru – şi cu mâinile nemişcate. Fără să respire. Fără să simtă nimic altceva decât disconfort.

Când se retraseră, avizi de aer, şi privirile li se întâlniră, ea îşi alungă acel gând din minte şi îşi potrivi mai bine ochelarii pe nas. Se uită într-o parte şi o văzu pe Trotula, care stătea cu limba scoasă şi dădea din coadă. Nu părea să înţeleagă ce se petrece.

— Ei bine, spuse ea.

— Ei bine, repetă el. Şi adăugă: Să mai încercăm o dată?

Ea se gândi la oferta lui. Până la urmă, singura modalitate de a asigura succesul unui experiment era să-l repete până ieşea cum trebuie. Poate că prima oară procedaseră greşit. Dădu din cap aprobator.

— E o idee bună.

El o sărută din nou. Şi, surprinzător, avu efect similar. De data aceea, când se despărţiră, Pippa fu sigură. Nu exista absolut nicio ameninţare că vor pătrunde în legământul sacru al căsniciei din motive care ţineau de dorinţa carnală. Îşi spuse că acest lucru ar fi trebuit s-o facă

să se simtă bine.

Se întoarseră acasă în tăcere, pe unde veniseră, o luară prin bucătărie şi apoi prin foaierul din spatele salonului pentru ceai de unde răsunau râsetele înăbuşite ale doamnelor. Castleton se oferi s-o lase acolo, la petrecere, dar Pippa descoperi că era şi mai puţin tentată de ceai decât fusese mai devreme de sărutările lui aşa că, în schimb, îl însoţi pe logodnicul ei până la vestibul. El se opri în prag şi se uită la ea, cu un aer serios.

— Abia aştept să ne căsătorim, să ştii.

Nu era o minciună.

— Ştiu.

El zâmbi vag.

— Nu-mi fac griji pentru restul. O să vină de la sine.

Ar fi trebuit să aştepte să vină de la sine?

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, domnul meu.

El făcu o plecăciune şi spuse serios:

— Doamna mea.

Din vârful scărilor, Pippa privi cum trăsura lui se legăna în jos pe alee, lăsând-o singură să se gândească la sărutul lor. Castleton nu simţise nimic. O văzuse în ochii lui… care rămăseseră impasibili şi liniştiţi, nu ca privirea lui Cross în care se stârniseră adevărate tornade, emoţii pe care ea nu le putuse descifra, dar pe care le-ar fi studiat întreaga viaţă. Emoţii pe care nu va avea ocazia să le studieze.

Durerea îi reveni în piept şi ridică o mână absentă ca s-o liniştească, cu mintea la bărbatul înalt, cu ochii gri, care îi arătase plăceri nebănuite fără s-o atingă măcar. Nu-i plăcea acea durere. Nu-i plăcea ce credea că înseamnă.

Oftă, îşi scoase ochelarii ca să-i cureţe şi închise uşa în urma ei, lăsându-i pe Castleton şi restul lumii de partea cealaltă.

— Lady Philippa?

Pippa ridică ochii spre silueta înceţoşată a unei femei aflate la jumătatea scării interioare a Casei Dolby – o invitată la ceai care se rătăcise. Ea ridică o mână ca s-o

oprească pe femeia aflată în mişcare şi se îndreptă spre scări ca să-şi întâmpine cum se cuvenea musafira în timp ce-şi punea la loc ochelarii. Afişă un zâmbet care nu era al ei, îşi ridică privirea… şi întâlni ochii Laviniei, baroneasa Dunblade. Aproape că se împiedică pe trepte.

— Lady Dunblade.

— Mi-am spus că n-ar trebui să vin, răspunse baroana. Mi-am spus că o să stau deoparte, indiferent ce se petrece între tine şi Jasper.

Jasper.

— Dar apoi am primit invitaţia mamei tale… continuă baroneasa. Sora ta a fost foarte drăguţă cu mine de când a devenit marchiză de Bourne. Cred că n-ar trebui să mă surprindă.

Era ceva în acele cuvinte, o aluzie că Pippa trebuia să le priceapă subînţelesul. Nu o făcu.

— Lady Dunblade…

Femeia aceea frumoasă începu să meargă sprjinindu-se în baston, iar Pippa se întinse spre ea.

— Doriţi să luaţi loc?

— Nu.

Refuzul veni imediat, hotărât.

— Mă descurc, mulţumesc.

Pippa dădu scurt din cap.

— Foarte bine. Mă tem că aveţi impresia că aş fi mai apropiată de domnul Cross decât sunt de fapt.

— Domnul Cross. Baroneasa izbucni într-un râs trist. Încă îmi vine greu să accept acel nume.

Pippa îşi lăsă capul într-o parte.

— Să-l acceptaţi?

Lavinia o privi surprinsă.

— Nu ţi-a spus.

Cuvintele erau neliniştitoare. Poate că nu erau menite să sune astfel. Oricum, Pippa nu putu rezista.

— Nu-l cheamă domnul Cross?

Pippa stătea faţă în faţă cu baroneasa, la jumătatea scării late din centrul Casei Dolby.

— Cred că tu eşti singura care i se adresează cu

„domnule”.

Cross. Fără „domnule

— Atunci doar Cross. Nu-i numele lui?

Baroana schiţă un zâmbet vag.

— Nu. Ce drăguţ din partea ta să crezi asta.

Sigur că ea crezuse. Nu avusese motive să nu creadă. Nu-i oferise niciodată motive să nu creadă. Dar ideea că era posibil s-o fi minţit… nu îi era străină. Doar o minţise de la început. Zarurile, pariurile, felul în care o ademenise şi apoi nici măcar nu o atinsese… totul era o minciună. Numele lui n-ar fi fost decât o minciună în plus. Deloc surprinzătoare. Şi, totuşi, mai tulburătoare decât toate celelalte. Simţi un gol în stomac. Încercă să ignore acea senzaţie.

— Ce doreşti să-mi spui?

Lavinia făcu o pauză, evident surprinsă de tonul hotărât al Pippei.

— Trebuie să ai grijă cu el.

O lecţie pe care Pippa o învăţase deja.

— Jasper… iubeşte femeile, continuă Lady Dunblade. Mai mult decât ar trebui. Dar când vine vremea să se ţină de cuvânt… n-o face, zise ea, apoi ezită. Nu mi-ar plăcea să te văd compromisă din cauză că ai avut încredere în el.

Cuvintele erau pline de durere, iar Pippa detesta felul în tare o făceau să se simtă – încordarea şi disconfortul pe care i le pricinuiau… odată cu înţelesul lor. Odată cu informaţia că acea femeie îl cunoştea de mult. Că el îi făcuse unele promisiuni. Promisiunea neonorată. Lucruri pe care Pippa nu le trăise.

Încremeni la acel gând. N-ar fi trebuit să-şi dorească să fie şi ca înşelată de el. N-ar fi trebuit să-şi dorească promisiunile lui neonorate. N-ar fi trebuit să-şi dorească nimic de la el. Era vorba de ştiinţă, nu? De cercetare. Nimic mai mult. În mod clar, nimic emoţional. O amintire îi apăru în faţa ochilor – buzele uscate ale e contelui de Castleton lipite de buzele ei.

Nimic emoţional.

Pippa clătină din cap.

— Nu e nimic între noi.

Baroneasa ridică din sprâncenele roşcate, într-un gest familiar.

— Ai venit printr-un pasaj secret în biroul lui.

Pippa clătină din cap.

— Nu ştia că o să-l descopăr. Nu se aştepta ca eu să ajung acolo. Nu mă voia acolo, spuse ea şi ezită. E clar că ţine mult la dumneavoastră, Lady Dunblade. Cred că vă iubeşte nespus.

Nu că Pippa ar fi ştiut ceva despre dragoste, dar îşi aminti de vocea lui înăbuşită în întuneric… pe când se afla în pasajul secret, şi de expresia din ochii lui gri când Lavinia se luptase cu el şi rămăsese fermă pe poziţii în biroul lui. Erau mai aproape de ideea de dragoste decât îşi putea imagina Pippa.

Asta, pe lângă faptul că el n-o atinsese.

Simţi un nod în gât şi înghiţi în sec. Baroneasa râse, iar Pippei îi displăcu sunetul acela gol.

— El nu ştie ce-i iubirea. Dacă ştia ce-i mai bine pentru noi, ne-ar fi lăsat în pace.

Pippa simţi o senzaţie apăsătoare la acele cuvinte.

— Poate că aşa e, zise ea, dar indiferent ce s-a întâmplat în trecut, e clar că aţi fost o parte importantă din el… o… Pippa ezită. Cum i se spunea unei legături amoroase dacă voiai să fii politicos? Era sigură că mama ei ar fi insistat că *nu* i se spunea legătură amoroasă. Dar ea şi doamna Dunblade erau acolo şi nu mai era nimeni altcineva care să le audă, aşa că Pippa nu mai căută alte cuvinte.

— … iubită la care a ţinut mult.

Lady Dunblade făcu ochii mari.

— Nu-i iubitul meu.

— Oricum, nu contează, insistă Pippa. Eu n-am nicio legătură cu acel domn. Trebuia să mă asiste la o cercetare. Acum s-a terminat.

— Jasper nu e iubitul meu, o întrerupse baroneasa.

Pippa schiţă un gest de indiferenţă.

— Poate nu acum, dar la un moment dat. Din nou, este irele…

— Lady Philippa. Tonul Laviniei era hotărât, presant. Doamne sfinte! Nu-i iubitul meu. Se opri, iar privirea ei trăda o combinaţie de panică, disperare, ba chiar şi oroare. Este *fratele* meu.

Capitolul 13

Cross stătea în apartamentul său de la Îngerul Căzut şi se uita cum jumătate din populaţia Londrei îşi încerca norocul în sala de jocuri de jos. Jumătatea înstărită. Sala era ticsită de lume – femei în rochii viu colorate, din mătase şi satin, cu identitatea ascunsă de măşti sofisticate realizate special pentru acea ocazie şi bărbaţi cu mii de lire arzând în buzunare, dornici să joace, să câştige şi să savureze momentul în care ar fi dat marea lovitură la cazinou.

De cinci ani, de la primul Pandemoniu, bărbaţii căzuseră victime ale tentaţiei şi pariaseră tot ce avuseseră pe mesele clubului şi pe norocul lor. Şi în fiecare an, o mare parte dintre aceştia pierdeau. Iar patronii Îngerului câştigau.

Lui Chase îi plăcea să spună că ei câştigau pentru că niciunul dintre ei nu avea tăria de a pierde. Dar Cross ştia mai bine. Câştigau pentru că nu puteau face altceva. Îşi vânduseră cu toţii sufletul pentru asta, iar darul lor era acela că îi ruinau pe nobilii londonezi.

În seara aceea, însă, Cross se îndoia de ei. Se îndoia de abilitatea lor de neclintit de a câştiga. Se îndoia de el însuşi. Se întâmplau prea multe la Pandemoniu în noaptea aceea. Prea multe lucruri pe care nu le putea controla. Prea multe lucruri care îl făceau disperat după câştig. Iar disperarea nu era bună, nici măcar atunci când planul funcţiona.

Se sprijini de vitralii, punându-şi palma grea şi lată pe coapsa lui Satan, în timp ce urmărea mesele de jos. *Vingt-et-un* şi ruletă, hazard şi pichet, rulete ce se învârteau imaginea de ansamblu era compusă din cărţi întoarse,

zaruri ce se rostogoleau, rulete ce se învârteau şi fetru verde. Într-o altă noapte, Cross ar fi calculat câştigurile – o mie de la jocul de hazard, două mii două sute de la ruletă, cam pe jumătate de la *vingt-et-un.*

Dar în noaptea aceea îşi concentra atenţia asupra celor cincizeci de oameni care aveau să-i marcheze destinul. Cincizeci dintre cei mai mari jucători ai lui Knight erau împrăştiaţi pe podeaua de jos – cincizeci de bărbaţi care n-ar fi fost lăsaţi să parieze în clubul acela dacă n-ar fi avut invitaţii speciale. Cincizeci de bărbaţi care nu meritau să joace acolo, dar o făceau totuşi. La dorinţa lui Cross.

Sally îşi ţinuse promisiunea şi îi adusese la Îngerul Căzut, iar în acel moment era sarcina lor să-i ţină acolo. Angajaţii cazinoului primiseră ordine stricte. Dacă un jucător paria cu o mână, în cealaltă avea un pahar plin. Dacă un jucător părea să fie singur sau plictisit, nu dura mult înainte de a fi însoţit de un alt petrecăreţ mascat – cineva care fusese plătit bine ca să se asigure că toţi participanţii plecau veseli şi cu buzunarele mai uşoare.

Îngerul era recunoscut pentru că îndeplinea fanteziile jucătorilor, iar în acea noapte… avea să se achite impecabil de acea sarcină. Iar Knight va afla că Îngerul nu putea fi înfrânt. Că nu-l putea înfrânge pe Cross.

Uşa camerei se deschise şi se închise în urma cuiva, dar Cross nu se întoarse să vadă cine e. Doar o mână de oameni aveau acces la apartamentul proprietarului – pentru oricare dintre aceştia Cross şi-ar fi dat şi viaţa. În schimb, urmări mai departe ruleta, roata care se învârtea, bila de fildeş care plutea pe marginea din mahon, o dată şi încă o dată, în timp ce pariorii se aplecau în faţă ca să vadă mai bine.

Într-o parte a ruletei, un tânăr de cel mult douăzeci şi cinci de ani îşi ridicase masca şi urmărea bila cu ochi sălbatici – o privire pe care Cross o surprinsese de nenumărate ori de-a lungul anilor. În mod normal, Cross n-ar fi văzut decât profit în comportamentul tânărului, dar în noaptea aceea, pentru o clipă, văzu mai mult.

— Lowe, zise Temple încet lângă umărul lui

urmărindu-i privirea.

Cross se uită la prietenul lui.

— Ştiai că e unul dintre ei?

Temple clătină din cap cu hotărâre.

— Nu ştiam. Nu i-aş fi permis să intre în club.

— N-a venit după tine, spuse Cross. Oricine poate vedea asta.

Bila căzu pe roata ruletei, iar tânărul făcu o grimasă şi se întoarse cu spatele la masă de parcă l-ar fi durut. În doar câteva secunde îşi veni în fire şi îşi îndreptă din nou atenţia spre suprafaţa de joc, întinzându-se deja după bani ca să facă un alt pariu. Temple clătină din cap.

— Nu se poate abţine.

— Am putea să-l oprim.

— S-ar duce înapoi la Knight. Mai bine îl lăsăm să piardă în noaptea asta. Cât timp nu face probleme.

Cross îi aruncă o privire lui Temple.

— Ce probleme ar putea face? Te-am apăra până la moarte.

Temple ridică din umerii lui masivi.

— Mă apăraţi sau nu, un băiat care a fost aşa de mult nedreptăţit este un real pericol.

Cross îşi întoarse privirea spre Christopher Lowe, care urmărea bila ce se învârtea din nou pe pista ruletei.

— De-aia eşti aici sus? Te ascunzi?

Temple îşi dădu umerii spre spate în haina lui neagră.

— Nu. Sunt aici pentru tine.

Ce-i cu mine?

Se pare că planul tău funcţionează.

Cross îşi lipi mâna de geamul rece şi savură senzaţia pe care i-o oferea panoul larg, neted, pe palmă.

— N-o să ştim până nu avem dovada că la Knight este gol în, seara asta.

— O să vină, zise Temple, apoi rămase tăcut multă vreme. Am auzit că fata lui a venit la timp, în dimineaţa asta.

Cross auzise şi el acelaşi lucru, cum că Meghan Margaret Knight fusese instalată într-o casă cochetă din

Mayfair.

— N-o să stea mult acolo. Nu dacă noi tragem sforile lui Knight.

Temple nu răspunse. Nu trebuia s-o facă. În schimb, se mulţumi să urmărească mai departe jocurile.

— Bourne şi Penelope sunt aici.

Privirea lui Cross se mută în cealaltă parte a sălii, unde partenerul său stătea bucuros – şi nemascat – lângă soţia lui şi urmărea cum aceasta lovea hotărâtă în masă pentru a mai primi încă o carte la *vingt-et-un.* Penelope zâmbi uitându-se la teancul de cărţi, apoi se întoarse spre soţul ei pentru un sărut rapid.

— Câştigă, ca de obicei.

— Sunt sigur că el aranjează jocurile, zise Temple vădit amuzat.

Cross ridică din sprânceană.

— Dacă primesc vreo dovadă în sensul ăsta, o să am o discuţie cu el.

Temple râse.

— Ai grijă ce spui, prietene. Într-o bună zi, în locul ei o să fie o doamnă pe care *tu* o să doreşti s-o impresionezi.

Lui Cross nu i se păru amuzantă replica amicului său.

— Sunt multe lucruri care se pot întâmpla, zise el cercetând cu luare-aminte sala. Ca eu să ajung să fiu condus de o femeie nu este unul dintre ele.

Nu putea fi.

Chiar dacă le atingea – chiar dacă ele în sine reprezentau o opţiune viitorul alături de o femeie nu era posibil. Îi datora prea multe Laviniei. Îi datora prea multe lui *Baine.* Nu-i putea aduce înapoi pe niciunul dintre ei… nu le putea înapoia vieţile pe care le meritau. Dar copiii Laviniei aveau să primească tot ceea ce i s-ar fi cuvenit lui Baine, de asta se putea asigura. Putea să se asigure că ei nu vor cunoaşte vreodată lipsurile acute. Avea să le lase un imperiu. Clădit din păcat, dar totuşi un imperiu.

La o masă de joc toată lumea izbucni în urale şi atrase atenţia celor din jur. La un capăt al mesei stătea, arogant ca întotdeauna, Duncan West, patronul a trei ziare

importante şi a şase fiţuici de scandal. West era bogat precum Cresus şi norocos precum păcatul. Mai important, era pe val şi avea să tragă după el pe toată lumea. Cross îşi reaminti plăcerea aceea – intuiţia faptului că va câştiga.

Trecuse multă vreme de când avusese parte de asemenea plăceri.

— L-aş fi deranjat pe Bourne cu asta, zise Temple pe un ton relaxat, de parcă ar fi fost oriunde în altă parte decât în apartamentul proprietarului celui mai cunoscut cazinou din Londra. Dar pentru că el e aşa de ocupat cu domniţa lui, m-am gândit că poate ai vrea să intervii tu.

Cross percepu nota de amuzament din tonul lui Temple.

— Sunt puţin cam ocupat pentru jocurile tale, Temple.

— Nu sunt jocurile mele. Sunt ale lui Chase. Eu sunt un simplu mesager.

I se strânse inima la auzul acelor cuvinte. Înjură printre dinţi şi cercetă din priviri sala cazinoului, în căutarea fondatorului acestuia, care, desigur, nu se zărea pe nicăieri.

— N-am nevoie nici de jocurile lui Chase.

Temple chicoti.

— S-ar putea să fie prea târziu pentru asta.

Cuvintele abia fuseseră rostite când privirea lui Cross se opri asupra siluetei singuratice din centrul sălii principale a cazinoului. Era singura persoană din întreaga încăpere care nu se clintea din loc. Fireşte. Ea se afla întotdeauna pe un curs diferit de restul Universului – planeta care orbita invers, Soarele care se ridica de la Vest. Iar în acel moment stătea în mijlocul cazinoului, înconjurată din toate părţile de depravare, vrăjită de aceasta.

Nu trebuia să-i vadă chipul ca să ştie acest lucru. Aşa cum nu trebuia s-o vadă fără mască pentru a şti că era uluitoare. Nu la fel de uluitoare cum fusese cu o săptămână în urmă când stătuse goală în fotoliul acela din biroul lui, în timp ce descoperea plăceri nebănuite şi îl tenta cu formele ei, cu gemetele şi cu parfumul ei, dar totuşi uluitoare.

După ce plecase în noaptea aceea, el rămăsese pe podea şi se uitase la fotoliu ore în şir, încercând să se

liniştească după câte pătimise, încordându-se ca să mai audă ecourile gemetelor ei minunate şi, într-un final, îşi lipise fruntea de pielea rece a fotoliului, blestemase şi jurase să stea departe de ea. Era prea mult ca să-i poată rezista.

Acum ea se întorsese, purtând o rochie de culoarea safirului, cu părul ca mătasea, cu pielea de porţelan, stând în mijlocul cazinoului său, sub ameninţarea păcatului, a viciului şi al înşelăciunii. Şi a lui. Din acel punct de observaţie, el avea o perspectivă desăvârşită asupra contururilor misterioase, incitante ale sânilor ei. Era îndeajuns ca să îngenuncheze un bărbat. Mâna i se încleştă pe pahar.

— Ce dracului caută aici?

— A, zise Temple, ai observat-o pe invitata noastră.

Sigur că o observase. Orice bărbat cu ochi în cap ar fi observat-o. Era cel mai fascinant lucru din încăpere.

— Nu mă face să repet întrebarea.

— Asriel mi-a spus că a primit o invitaţie.

Fără îndoială că primise. Fără îndoială că lui Chase i se păruse amuzant acel scenariu. Chase merita o mamă de bătaie.

— E ca nuca în perete acolo.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Temple cu un aer meditativ. Mie îmi place cum arată aşa, în mijlocul sălii.

Cross se uită brusc la partenerul lui masiv.

— Să nu-ţi mai placă.

Temple rânji şi se legănă pe călcâie.

— Mi-ar putea place foarte mult.

Cross rezistă tentaţiei de a înfige un pumn în faţa uriaşului. Să te iei la bătaie cu Temple era o nebunie, pentru că muntele acela de om era de neînvins. Dar i-ar fi plăcut să încerce. I-ar fi făcut bine o astfel de confruntare pentru că-şi petrecuse atât de mult timp în ultima săptămână rezistând tentaţiei oricărui contact fizic. Cross era sigur că putea face şi el să curgă sânge. Sau măcar să învineţească un ochi.

— Stai departe de Philippa Marbury, Temple. Nu-i de

nasul tău.

— Şi de-al tău e?

„Da, fir-ar să fie!”, se gândi el, dar îşi reprimă cuvintele acelea.

— Niciunul din noi nu e destul de bun.

— Chase nu e de aceeaşi părere.

— Cu siguranţă Chase ar fi ultimul pe listă.

— Atunci să-i spun lui Bourne că e aici?

Cross percepu tachinarea din vocea lui Temple. Prietenul lui ştia prea bine că el nu va putea rezista.

— Penelope o poate duce acasă.

Ar fi trebuit să fie de acord. Ar fi trebuit să-i lase pe Bourne şi pe Penelope să aibă grijă de sora lor rătăcitoare. Ar fi trebuit să lase pe altcineva să se ocupe de Pippa Marbury, înainte ca ea să se compromită în faţa celor mai de vază membri ai societăţii londoneze. În urmă cu o lună, aşa ar fi făcut. În urmă cu o săptămână. Dar în acel moment…

— Nu.

— Aşa credeam şi eu, zise Temple, şi mai amuzat.

Cross îi aruncă o privire tăioasă.

— Meriţi o bătaie bună.

Temple schiţă un surâs sarcastic.

— De la tine?

— Poate nu de la mine, dar o să ţi-o iei mai devreme sau mai târziu. Şi noi toţi o să ne distrăm pe cinste.

Ochii negri ai lui Temple licăriră.

— Astfel de promisiuni dor, prietene, spuse el şi îşi duse mâna la piept, într-un gest dramatic. Foarte, foarte tare.

Cross se hotărî să nu mai facă risipă de cuvinte cu partenerul lui imbecil. În schimb, ieşi din încăpere, străbătând cu paşi mari bezna coridorului ce ducea la scara din spate a cazinoului, apoi o luă în jos pe trepte ca să ajungă la ea, iar inima îi bătea să-i sară din piept, nerăbdător s-o găsească. Să ajungă la ea înainte ca altcineva s-o facă. Dacă altcineva ar atinge-o, l-ar ucide fără să îi tea pe gânduri.

Împinse o uşă ascunsă, intră într-o anticameră mică, secretă, dintr-o laterală a sălii cazinoului şi apăru în sala plină de jucători mascaţi, râzând şi vorbind zgomotos. Nu că ar fi avut vreo dificultate s-o găsească… ar fi găsit-o între mii de oameni. Dar nici nu fu nevoit să caute prea mult.

Ea scoase un ţipăt când se ciocniră unul de altul, iar el întinse mâna ca s-o prindă, punându-şi braţele pe umerii ei, ca s-o ajute să-şi recapete echilibrul. O greşeală. El nu purta mănuşi, iar rochia aceea părea să sufere de o lipsă acută de material. Pielea oi era moale şi caldă la atingere – atât de caldă încât aproape îl arsese. Şi îl făcuse să vrea să zăbovească.

Nu-i dădu drumul, nici măcar când ea puse mâinile pe pieptul lui, ca să-şi vină în fire, iar rochia ei de culoarea safirului pluti în jurul lor şi se încurcă în picioarele lui, la fel cum parfumul ei i se încurca prin gânduri, luminos, proaspăt şi extrem de nepotrivit în acea lume a întunericului şi a păcatului.

El o trase înapoi în alcovul din care ieşise şi îi spuse cu asprime:

— De ce nu porţi mănuşi?

Întrebarea îi surprinse pe amândoi, dar ea îşi reveni prima şi-i dădu replica.

— Nu-mi plac. Elimină un simţ.

Era greu de imaginat ce înseamnă pierderea unei senzaţii când ea le aţâţa într-atât pe ale lui.

— Ce faci aici? o întrebă el ignorându-i răspunsul.

Vocea lui răsuna blând în întuneric – prea blând. Plănuise s-o certe. S-o sperie.

— Am fost invitată.

Nimic nu o speria pe Pippa Marbury.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Nimeni nu mă poate vedea. Sunt mascată.

El întinse mâna spre masca cu pricina, îşi trecu degetele peste piesa atent meşteşugită, o capodoperă de feronerie şi arhitectură. Desigur, Chase se gândise la ochelarii ei. Chase se gândea la tot. O senzaţie de iritare

punea stăpânire pe el.

— Ce naiba te-a făcut să accepţi invitaţia asta? o întrebă el pe un ton mult mai aspru decât înainte. Ţi se poate întâmpla orice cât eşti aici. În noaptea asta.

— Am venit să te văd.

Cuvintele ei sunaseră blând, simplu şi neaşteptat, iar Cross se văzu redus la tăcere pentru o vreme.

— Să mă vezi pe mine, repetă el, ca un imbecil, aşa cum se purta de fiecare dată când ea era prin preajmă.

Pippa încuviinţă din cap.

— Sunt supărată pe tine.

Nu părea. Şi aşa îşi dădu seama că era adevărat. Pippa Marbury nu s-ar fi enervat ca alte femei. În schimb, ea îşi analiza sentimentele din toate perspectivele înainte de a acţiona. Şi cu acea precizie neobişnuită îşi surprindea adversarul cu garda jos la fel de uşor ca şi cum l-ar fi atacat pe furiş, în toiul nopţii.

— Îmi pare rău, zise el, din instinct de conservare.

— De ce? îl întrebă ea.

El se opri. Nicio femeie nu-l întrebase aşa ceva. Pentru că rămase fără replică, ea adăugă:

— Nu ştii de ce.

Nu era o acuzaţie. Erau fapte.

— Nu ştiu.

— M-ai minţit.

Aşa era.

— Cu ce?

— Înţeleg din întrebarea ta că s-a întâmplat de mai multe ori, spuse ea.

Cross nu-i vedea ochii prin mască şi îi venea să i-o smulgă de pe faţă pentru acea conversaţie. Ba nu. Nu voia să poarte deloc acea conversaţie. Voia ca ea să se ducă acasă, să se bage în pat şi să se poarte ca orice aristocrată normală. Voia ca ea să fie încuiată într-o cameră până când devenea Lady Castleton şi părăsea Londra şi gândurile lui, odată pentru totdeauna.

Se părea că se minţea şi pe el însuşi.

Îi dădu drumul la umeri, detestând despărţirea de

pielea ei moale.

— Eşti un conte. Cuvintele erau abia şoptite, dar acuzaţia pe care o ascundeau era evidentă.

— Nu-mi place să mă gândesc la asta.

— Conte de Harlow.

Cross se abţinu cu greu să nu tresară la auzul acelor cuvinte.

— Şi-mi place şi mai puţin s-o aud.

— Te-ai simţit bine când ţi-ai bătut joc de mine? Când m-ai jignit? „Domnule” în sus şi „domnule” în jos? Şi când ţi-am spus că dacă ai fi fost aristocrat, nu ţi-aş fi cerut ajutorul? Ai râs cu gura până la urechi după ce am plecat în seara aceea?

După ce plecase în seara aceea, Cross fusese distrus, disperat să fie din nou în preajma ei. Râsul ar fi fost ultima reacţie de care s-ar fi simţit capabil.

— Nu, zise el ştiind că ar fi trebuit să adauge ceva. Ştiind că erau mai multe de spus. Dar nu reuşi decât să repete: Nu.

— Iar eu ar trebui să te cred?

— Ăsta-i adevărul.

— Ca şi faptul că eşti conte.

El nu-şi dădea seama de ce acest lucru o supăra aşa de tare.

— Da. Sunt conte.

Ea râse trist.

— Contele Harlow.

El pretinse că nu-l deranja numele rostit de buzele ei.

— Nu e ca şi când ar fi un secret…

— Pentru mine a fost un secret, se apără ea.

— Jumătate din populaţia Londrei ştie.

— Eu eram în cealaltă jumătate!

Se simţea tot mai furioasă. La fel şi el.

— Jumătatea ta nu trebuia să ştie. Jumătatea ta nu trebuia să afle *vreodată.*

— Eu ar fi trebuit să ştiu! Mie ar fi trebuit să-mi spui!

El n-ar fi trebuit să se simtă vinovat. N-ar fi trebuit să se simtă obligat faţă de ea. N-ar fi trebuit să se simtă atât

de puţin stăpân pe sine.

— De ce? Ai deja un conte. La ce bun doi?

Ce-i venise să spună una ca asta?

Ea înlemni în întuneric, iar el se simţi deodată josnic, meschin şi rău. Detesta faptul că ea îl putea face să se simtă astfel. Ar fi vrut să-i vadă ochii.

— Dă-ţi jos masca.

— Nu.

El remarcă tonul tăios şi îşi dădu seama că Pippa suferea.

— Sora ta a avut dreptate.

— Sora mea? repetă Cross, luat prin surprindere de afirmaţia ei.

— M-a avertizat cu privire la tine. Mi-a spus să nu iau de bun ce spui… să nu te cred niciodată pe cuvânt. Vocea ei era joasă şi blândă, ca şi cum ar fi vorbit singură, şi nu cu el. N-ar fi trebuit să am atâta încredere în tine.

El percepu accentul pe „atâta”. Îl scoase din sărite.

— Şi de ce-ai făcut-o? De ce ai avut încredere în mine? izbucni el.

Pippa ridică privirea. Părea surprinsă de cuvintele lui.

— Am crezut… începu ea, dar se opri şi îşi cântări mai bine cuvintele. M-ai văzut.

Ce dracu însemna asta?

Dar nu era nevoie să întrebe, pentru că ea explica deja:

— M-ai ascultat. M-ai *auzit.* Nu te-a deranjat că sunt ciudată. De fapt, ai părut să te bucuri.

Se bucurase. Doamne, ar fi vrut să savureze la nesfârşit acea bucurie. Ea clătină din cap.

— Am vrut să cred că cineva e în stare de asta. Poate, dacă ai fi fost tu… atunci… Ea tăcu, dar el îi auzi cuvintele de parcă i le-ar fi strigat în faţă.

Poate ar fi fost şi Castleton.

Dacă nu s-ar fi simţit deja ca o duzină de măgari, acum ar fi fost momentul potrivit.

— Pippa.

Întinse din nou mâna spre ea, ştiind că n-ar fi trebuit

s-o facă. Ştiind că nu va mai putea rezista să n-o atingă. Şi că probabil nu va mai putea rezista să n-o sărute.

Ea făcu un pas în spate, departe de atingerea lui, şi reveni în prezent.

— Nu.

Înainte ca el să poată face ceva, să se mişte, să ia poziţie, să repare răul făcut, ea trase adânc aer în piept şi vorbi:

— Nu. Ai dreptate, desigur. Am un conte, care e bun, blând şi în curând îmi va fi soţ şi nimic din trecutul tău… sau din prezentul tău, de fapt… n-ar trebui să aibă vreo importanţă pentru mine.

Se dădu înapoi, iar el o urmă ca un câine în lesă. Dispreţui cuvintele pe care ea le rostise – logica lor şi raţionamentul.

Nu semăna cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse şi nu-şi dorise niciodată mai mult decât atunci să înţeleagă o femeie. Ea continuă să vorbească privindu-şi mâinile, holbându-se la degetele acelea imperfecte.

— Înţeleg că nu e nimic la mine care să te intereseze… că sunt doar un necaz pe capul tău… că n-ar fi trebuit să vin la tine cu experimentele mele…

— Nu sunt experimente, o întrerupse el.

Pippa ridică privirea spre el, cu ochii umbriţi de acea mască ridicolă. Ar fi vrut să i-o smulgă de pe faţă şi s-o strivească sub talpă şi să-l biciuiască pe Chase pentru că o făcuse special pentru ea.

— Ba sigur că sunt.

— Nu, Pippa. Nu asta sunt. Reprezintă o dorinţă de cunoaştere, sigur, poate chiar o nevoie de cunoaştere. Dar, mai mult decât atât, reprezintă o necesitate de a înţelege acest lucru pe care eşti pe cale să-l faci, pe care ai refuzat să-l opreşti şi care te înspăimântă. Sunt o strategie disperată de a te împiedica să simţi toate acele îndoieli şi frustrări şi temeri pe care probabil că le simţi. Spui că vrei să înţelegi ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. Între soţ şi soţie. Dar în loc să te duci la cei care ştiu mai bine… care au informaţia la prima mână… vii la mine. În beznă.

Ea făcu un pas în spate, iar el o urmă.

— Am venit la tine în miezul zilei.

— La Înger e întotdeauna noapte. Întotdeauna e beznă.

Făcu o pauză pentru a contempla felul în care buzele ei se desfăcură uşor, de parcă rămăsese fără aer. Şi el se simţea la fel.

— Ai venit la mine pentru că nu asta îţi doreşti. Lucrurile obişnuite. Ceea ce se aşteaptă de la tine. Nu-l vrei pe el.

Ea clătină din cap.

— Nu e adevărat. Am venit la tine pentru că nu înţeleg de ce se face aşa de multă zarvă pe tema asta.

— Ai venit la mine pentru că te temi că nu merită atâta zarvă cu el.

— Am venit la tine pentru am crezut că eşti un bărbat pe care n-o să-l mai văd niciodată.

— Minţi.

Cuvântul sună dur în acel spaţiu îngust, o acuzaţie şi o laudă deopotrivă. Ea îşi ridică privirea spre el, acei ochi întunecaţi şi goi.

— Tu eşti expertul în minciună. M-ai minţit de la început cu zarurile tale măsluite şi cu promisiunile tale false şi cu „domnule” *Cross.*

— N-am minţit niciodată, iubire.

— Chiar şi asta e o minciună!

— Ţi-am spus de la început că sunt un ticălos. Acesta este adevărul meu.

Ea rămase cu gura deschisă.

— Şi asta te absolvă de păcatele tale?

— Eu n-am cerut niciodată să fiu absolvit.

El întinse mâna spre masca aceea hidoasă, i-o smulse de pe faţă şi îşi regretă gestul în clipa în care văzu ochii aceia enormi, albaştri, în care se oglindeau cele mai profunde emoţii.

Ba nu regreta deloc. Adora ochii aceia. O adora *pe ea.*

— Ţi-am spus să pleci. Ţi-am spus să nu mai vii niciodată la mine.

El se aplecă spre ea, torturându-i pe amândoi – atât de aproape şi totuşi insuportabil de departe.

— Dar n-ai putut rezista. Vrei să te învăţ acele lucruri pe care ar trebui să le înveţi de la el. Vrei experienţa mea. Păcatul meu. Sărutul *meu.* Ale mele, nu ale lui.

Privirea ei era aţintită asupra buzelor lui în timp ce vorbea, iar el îşi reprimă un geamăt când citi dorinţa în ochii aceia albaştri. Doamne, niciodată nu dorise nimic aşa cum o dorea acum pe ea.

— Nu m-ai sărutat niciodată, şopti ea.

— Am vrut.

Cuvintele acelea erau atât de simple încă păreau o minciună. Cuvintele erau prea sărace pentru a da glas simţămintelor sale. Despre atingerea ei. Despre gustul ei. Despre ea. Sărăcia aceea de cuvinte era o pată în universul lui de dorinţă. Ea clătină din cap.

— Altă minciună. Nici măcar nu mă poţi atinge fără să sari ca ars. E clar ca lumina zilei că nu te atrag câtuşi de puţin.

Pentru cineva care se mândrea cu spiritul de observaţie ştiinţific, Philippa Marbury era acum extrem de ignorantă. Şi era cazul ca el s-o pună la punct. Dar înainte s-o poată face, ea adăugă:

— Cel puţin Castleton m-a sărutat când i-am cerut-o.

El încremeni.

Castleton o sărutase.

Castleton luase ceea *ce* el refuzase. Ceea ce el lăsase în urmă.

Ceea ce ar fi trebuit să-i aparţină.

Îl cuprinse un val de gelozie şi răbufni, după şase ani de perfectă stăpânire de sine. O trase spre el fără nicio ezitare, o ridică în braţe, o lipi de peretele capitonat şi făcu ceea ce ar fi trebuit să facă încă din prima clipa în care o întâlnise. O sărută şi se minună de senzaţia pe care i-o dădeau buzele ei lipite de ale lui, de felul în care ea se topi pe loc, de parcă locul ei ar fi fost în braţele lui – doar ale lui.

Şi aşa şi era.

Ea scoase un sunet mic, irezistibil, de surpriză, când

el îşi potrivi buzele peste ale ei, o acapară, înghiţi suspinul, îşi trecu limba peste rotunjimea buzei ei de jos până când surpriza se transformă în plăcere, iar ea gemu şi îi cedă.

Şi atunci, pe loc, el ştiu că nu se va opri până când ea nu îi va aparţine. Până când nu îi va auzi toate icnetele şi suspinele, până când nu îi va gusta fiecare părticică de piele, până când nu îşi va petrece întreaga viaţă studiind toate curbele şi cavităţile corpului şi minţii ei.

Anii de celibat erau de vină. După şase ani, orice sărut ar fi fost atât de puternic. Atât de cutremurător.

Minciună.

Ea era de vină.

Şi aşa va fi mereu.

Se desprinse din sărutarea lui şi îi zise în şoaptă:

— Mă aprinzi, Pippa. Mă faci să ard de dorinţă.

O lipi de perete şi o ţintui acolo cu trupul lui, ca să-şi elibereze mâinile şi să poată explora în voie, îi luă bărbia în palme ca să-i apropie buzele de ale lui şi s-o poată săruta mai uşor. Îi cuprinse din nou gura, se aruncă în foc, o mângâie încet şi îşi dori s-o mistuie, să-i şteargă din minte orice amintire a vreunui alt bărbat. Îşi trecu dinţii peste buza ei de jos şi adoră geamătul ei slab, apoi îi ridică braţele ca să-l cuprindă pe după gât. Şi atunci, Doamne, ea îi întoarse sărutul – micuţa lui savantă –, mai întâi repetându-i mişcările, apoi îmbunătăţindu-le, până când eleva îşi depăşi profesorul, până când dulcele supliciu deveni aproape imposibil de suportat.

Se freca de trupul lui – la fel de flămândă ca şi el – mişcându-şi buzele frenetic, iar ritmul acela promitea mai mult decât îşi putea ea închipui.

El întrerupse sărutul cu un geamăt… un sunet jos, gutural, care răsună puternic în spaţiul acela îngust, secret. O sărută pe bărbie, spre ureche, şi îi şopti încetişor:

— Poate că el te-a sărutat, iubire, dar săruturile lui nu seamănă cu ale mele, nu-i aşa?

Ea clătină din cap şi răspunse cu glas întretăiat:

— Nu.

El îi recompensă sinceritatea lingându-i prelung

curbura urechii şi trăgând-o uşor cu dinţii de lobul moale, până când Pippa suspină:

— O, Cross.

El întinse mâna spre corsajul rochiei ei, trase în jos de ţesătură, dezgolind un sân alb, desăvârşit, şi îşi trecu degetul de jur împrejurul sfârcului, până când acesta se întări şi deveni dureros. Apoi îi privi chipul şi o văzu la fel de uimită de atingerea lui. Se uită în ochii ei frumoşi, albaştri, apucă vârful tare între degete, adorând s-o vadă cum îşi lasă capul pe spate şi se lipeşte de perete, în timp ce îi şoptea încă o dată numele.

O sărută încet în spatele urechii şi îşi plimbă limba peste locul acela sensibil.

— El nu te face să-i strigi numele.

— Nu, zise ea mişcându-şi sânul în mâna lui, aşteptând mai mult.

Ca şi cum ar fi trebuit să-i cearã. El lăsă în jos capul, îi cuprinse sfârcul cu gura şi îl supse până când ea ţipă, dar sunetul acela glorios fu înăbuşit de draperiile grele şi de vacarmul pricinuit de jucătorii din cazinou, care habar n-aveau ce se petrecea la doar câţiva metri de ei.

El îi răsplăti cu un sărut adânc răspunsul sincer şi întinse mâna ca să-i ridice rochia, iar degetele lui trecură mai întâi peste ciorapii ei de mătase şi apoi peste pielea ei de mătase, urcând tot mai sus şi mai sus. Degetele ei se prinseră în părul lui şi se agăţară de el în timp ce suspinele ei se lipeau de buzele lui. El începu din nou să-i dezmierde urechea şi Ei şopti:

— Spune-mi, copilă frumoasă şi sinceră, săruturile lui te fac să-ţi ridici rochia şi să îţi doreşti pe loc plăcerea?

— Nu, mărturisi ea încet, cu glas tremurând.

Mâna lui urcă şi găsi ceea ce căuta, părul pufos şi căldura aceea umedă, minunată. O mângâie cu spatele degetelor, dorind-o mai mult decât orice.

— Dar ale mele da, nu-i aşa?

El îşi strecură un deget adânc în carnea ei moale şi gemură amândoi la plăcerea resimţită. Era atât de udă, de dornică, iar el abia aştepta să-i ofere tot ce aştepta. Îi

mângâie lung şi pasional miezul umed, desăvârşit, şi şopti în întuneric:

— Te face să vrei să-ţi ţii rochia ridicată în timp ce eu îţi ofer ceea ce meriţi… în timp ce te învăţ despre păcat şi despre amor, cu înalta societate londoneză la un pas de noi.

— Da, gemu ea.

Cu o mână îi ridică rochia şi mai sus, în timp ce cu cealaltă o mângâia, ţinându-şi promisiunea – un deget era adânc apăsat înăuntrul ei în timp ce degetul mare trasa un cerc îngust în jurul clitorisului ei, tare şi încordat.

— Asta nu e o minciună, Pippa. E adevărul adevărat. Păcătos, de necontestat.

Ea se prinse de braţul lui şi se frecă de trupul lui, neştiind ce altceva să facă.

Dar el ştia.

Trecuseră şase ani, dar aşteptase acel moment. Pe ea.

— Ridică-ţi rochia, draga mea.

Ea se supuse şi îşi ridică rochia în timp ce el se lăsă din nou în genunchi în faţa ei, aşa cum o făcuse cu câteva nopţi în urmă, numai că de această dată îşi îngădui s-o simtă – căldura ei, mirosul ei şi trupul ei desăvârşit. Îi ridică un picior, îi sărută coapsa, pe interior, şi îşi trecu limba peste pielea mătăsoasă înainte să-i pună genunchiul pe umăr şi să se aplece ca s-o sărute între coapse. O mângâie înăuntru, mai întâi cu un deget, apoi cu două, şi răsuflă uşor peste locul pe care-l dezmierdase mai devreme cu degetul mare. Ea simţi că i se taie răsuflarea.

— Cross, şopti ea. Te rog…

Iar el se pierdu cu totul în acea rugăminte.

— Da, iubire, zise el inspirând parfumul ei îmbătător, mirific O să-ţi ofer tot ce vrei. Tot ce ai nevoie.

Îi mângâie din nou pielea catifelată şi se minună văzând cum tânjea după el, deşi nu ştia ce-i va oferi… ce-i va face… dorindu-şi toate acele lucruri.

— Simţi? Simţi adevărul acesta? Cât de mult mă vrei?

— Vreau… începu ea, apoi se opri.

El îşi întoarse capul, dădu la o parte pliurile moi dintre coapsele ei şi scoase la iveală pielea catifelată de acolo – acea întindere neatinsă, virgină, mătăsoasă.

— Spune.

I-ar fi dat orice. Orice îi stătea în puteri. Şi mai mult de atât. Ea se uită în jos la el, iar ochii albaştri îi străluceau de dorinţă.

— Vreau să mă doreşti.

Când auzi vorbele acelea, el închise ochii; ştiuse că Pippa putea fi sinceră chiar şi acolo, chiar şi în acel moment, când stătea dezgolită în faţa ochilor, a gurii şi a mâinilor lui. Ştiuse că ea avea să îndepărteze toate straturile neimportante, lăsând acea clipă crudă, dezgolită şi sinceră.

Aşa că îi spuse adevărul, ce altceva ar fi putut să facă?

— Te doresc, iubire. Te doresc mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată. Mai mult decât aş fi visat eu vreodată. Te doresc… cât doi bărbaţi. Cât zece.

Ea râse la auzul cuvintelor lui, iar râsetul acela făcu să-i tresară şoldurile puternice şi pântecul moale.

— N-am nevoie de zece. Doar de tine.

Deşi ştia că niciodată nu avea să fie îndeajuns de bun pentru ea, vorbele ei îi pătrunseră în suflet şi îşi dădu seama că nu va putea niciodată să-i reziste – nu când ea îl ruga astfel, cu sinceritate în ochii ei mari, albaştri şi cu pasiune în vocea caldă şi melodioasă. Se aplecă şi vorbi în şoaptă, aproape de miezul fiinţei ei.

— Atunci o să mă ai.

Şi ajunse în locul în care îşi dorise să fie de o săptămână. De mai mult de atât. Îşi luă mâna din locul acela în care construise nu ritm irezistibil, o retrase încet, chinuitor pentru amândoi, până când ea începu să caute atingerea lui.

Nu-şi putea alunga zâmbetul de pe buze când primi, în sfârşit, dovada incontestabilă că ea îl dorea.

— Încet.

— Nu, strigă ea, iar cuvântul semănă cu un vaiet

disperat. Acum, Cross!

— Aşa de autoritară, o tachină el, iar sângele i se înfierbântă. Acum să fie.

Îi desfăcu încet coapsele şi scoase la iveală miezul ei, dornic, umed, perfect. O sărută acolo, aşa cum îi promisese că o va face în noaptea aceea, în biroul lui, aşa cum visase în timp ce stătuse treaz, până târziu în noapte, în întuneric, privind viziunea unei femei ce se ridica deasupra lui, deschisă, gata să fie adulată. Aşa cum stătea ea în acel moment, deasupra lui, cu o mână ţinându-şi rochia de culoarea safirului, iar cu cealaltă înfiptă în părul lui, ţinându-l aproape de ea în timp ce el îşi apăsa limba în carnea ei moale, îi savura gustul şi făcea dragoste cu ea, cu mişcări încete, languroase, ce o îndemnau să suspine, să se mişte şi să se împingă spre el. Ea era întruchiparea plăcerii, a căldurii şi a pasiunii – prima gură de apă după anii petrecuţi în deşert.

Găsi miezul dorinţei ei, îl atinse încet, apoi mai lung şi mai repede până când timpul se risipi, iar el fu învăluit în sunetele şi în atingerea ei şi în gustul ei, fără nicio dorinţă de a se mişca sau de a se îndepărta de ea. Îi promisese ore întregi de plăcere şi avea de gând să se ţină de cuvânt – putea s-o aduleze de acolo, stând în genunchi, pentru o eternitate.

Pippa scăpă rochia din mână, iar coapsele începură să-i tremure, lipite de trupul lui, în timp ce ea se arcuia pe perete, o ofrandă păcătoasă, minunată. El o primi fără întrebări, se în tinse s-o susţină, îşi purtă degetele înapoi spre căldura ei şi o pătrunse adânc. Şi atunci ea se deschise, în faţa mâinilor şi a gurii lui, ţipându-şi plăcerea sub limba şi dinţii lui, iar el o purtă pe cui mile pasiunii, prin atingerile, sărutările sale şi prin fiecare părticică de dorinţă şi de depravare cărora le rezistase de-a lungul ultimilor şase ani… şi chiar mai mult de atât.

Se desfătă cu pielea ei moale, cu sunetele pe care le scotea şi n-ar fi vrut să se despartă de ea. Voia să trăiască experienţa alături de ea.

Ea îi strigă numele, iar degetele i se încleştară în părul

lui, iar el ajunse pe culmi odată cu ea, tare, fierbinte, de neevitat. Iar în acel moment, când plăcerea ei o antrenă pe a lui, Cross ar fi trebuit să simtă stânjeneală, ruşine sau ceva mai josnic. În schimb, se simţi ca şi cum s-ar fi păstrat pentru acel moment.

Pentru ea.

Şi acolo, în întuneric, ţipetele ei uşoare îşi găsiră ecou în sala de jocuri a cazinoului, unde îşi încercau norocul cei mai bogaţi jucători ai Londrei, la doar câţiva metri de ei. Cross îşi recăpătă răsuflarea, îşi plimbă mâinile în sus pe coapsele ei, îi trase rochia la loc şi se gândi la posibilitatea uluitoare ca Pippa Marbury să fie într-adevăr, salvatoarea lui.

Gândul răsună în mintea lui la fel de rapid şi de neaşteptat precum orgasmul de mai devreme, iar el lăsă capul în jos şi se uită la pantofiorii ei de culoarea safirului, uluit, transpus, îngenuncheat la picioarele ei, bucurându-se de senzaţia dată de mâinile ei prin părul lui.

Aşa îi găsi Temple. Apăru în pragul camerei – aproape doi metri de muşchi împietriţi –, iar figura lui brăzdată de cicatrice era cea mai pură expresie a şocului.

— La dracu’, zise el, dând înapoi, stupefiat de intimitatea acelui spaţiu. N-am…

Mâinile Pippei se mişcară cu viteza fulgerului, iar Cross rămase neconsolat de pierderea atingerii ei.

— Înălţimea Ta, zise ea.

Adresarea aceea îl făcu pe Cross să tresară, aducându-i brusc aminte de locul fiecăruia. De primejdiile care o pândeau pe ea în acel loc.

— Ăăă… noi…

Avea nevoie de timp să gândească.

Avea nevoie de timp să înţeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Cum se schimbase totul. Se ridică în picioare.

— Ieşi afară.

Pippa îşi întoarse ochii mari spre el.

— Eu?

Nu.

Niciodată ea. Dar nu reuşi încă să articuleze vreun

cuvânt către ea. Nu ştia ce să-i spună. Cum să-i spună. Îl zdruncinase din temelii şi nu fusese pregătit pentru aşa ceva. Pentru ea. Pentru felul în care îl făcuse să se simtă. Pentru lucrurile acelea la care ea îl împinsese.

Pentru viitorul cu care îl ispitea.

— Cred că s-a referit la mine, *milady,* interveni Temple.

Atunci de ce mai stătea acolo?

— A venit Knight, zise Temple, citind parcă gândurile lui Cross.

Capitolul 14

O, Doamne.

Se pare că toate menţiunile despre poftele carnale ce figurează în textul jurămintelor de la nuntă nu sunt doar pentru mire. Niciodată în viaţa mea n-am simţit ceva aşa de...

Remarcabil
Emoţional
Neştiinţific.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 10 martie 1831; cu şase zile înainte de nunta sa.

O părăsi pe Pippa imediat şi o lăsă în grija lui Temple, chiar dacă nu suporta ideea ca ea să fie în cazinou cu un alt bărbat, şi nu sub protecţia lui. Nici sub ochii lui. Şi nici în braţele lui.

O voia acasă. În siguranţă. Departe de acel loc şi de toţi depravaţii aceia. Voia să fie doar cu ea. Se opri în timp ce îşi schimba pantalonii, iar gândul acela îl lăsă cu gura

căscată.

Voia să fie cu ea la el acasă.

Nu în biroul lui aglomerat, pe salteaua improvizată. La reşedinţa lui din oraş. Unde nu dusese niciodată o femeie. Unde locuia foarte rar. Unde demonii îl ameninţau neîncetat.

Demonii nu ar fi rezistat în faţa Pippei.

Zâmbi vag la acel gând. Pippa i-ar fi exorcizat pe toţi cu mân tea ei logică, cu întrebările enervante şi atingerea ei irezistibilă, O atingere pe care era disperat s-o simtă din nou.

Voia ca ea să-l atingă peste tot. Voia ca el s-o atingă peste toi Voia s-o exploreze, s-o ţină în braţe, s-o sărute şi s-o posede în toate modurile cu putinţă. Voia să înveţe ce înseamnă dorinţa. Va avea el grijă să-i arate. Era timp. Mai avea şase zile până să se mărite cu Castleton.

Nu era de ajuns.

Simţi o senzaţie apăsătoare în piept.

Ea urma să se mărite cu Castleton.

Se aşeză şi-şi trase cizmele cu o forţă feroce.

O s-o fac pentru că am fost de acord şi nu suport lipsa de sinceritate.

Fir-ar să fie. Ea era logodită cu un bărbat obişnuit, neinteresant, idiot. Nu chiar atât de idiot, totuşi. Doar el îi ceruse mâna Pippei. O înşfăcase în timp ce restul Londrei se uita în altă parte. Dar ea se pierduse în braţele *lui Cross.* În sărutările *lui.* Dar acest lucru nu conta. N-avea ce face. Nu putea schimba nimic.

Ea merita să aibă o nuntă perfectă, cu contele ei chipeş, deşi cam simplu la minte. Merita un bărbat care să nu fie bântuit de demonii trecutului. Un bărbat care să-i ofere un cămin adevărat. Cai. Câini. *Familie.* Imaginea aceea i se perindă din nou prin faţa ochilor, şirul de copii mici şi blonzi, purtând toţi ochelari şi zâmbind în sus spre mămica lor. *Şi spre el.*

Înlătură acea viziune şi se ridică în picioare, apoi îşi netezi haina.

Imposibil.

Philippa Marbury nu era de nasul lui. Nu pe termen lung. El îi putea oferi tot ceea ce îi cerea ea… o putea învăţa despre corpul ei, despre dorinţele şi nevoile ei… o putea pregăti să ceară ce îşi dorea. De la soţul ei.

Îşi reţinu o înjurătură.

Şase zile aveau să fie suficiente.

Trase cu putere de uşa biroului, aproape scoţând-o din ţâţâni, şi se îndreptă spre bibliotecă, unde Knight îl aştepta. Îi făcu semn valetului de la intrare să plece, trase adânc aer în piept şi păşi înăuntru, când se simţi iar stăpân pe situaţie. Încercă să se concentreze asupra chestiunii de faţă.

Knight era alb ca varul. Fălcile îi zvâcneau când se întoarse spre uşă, iar în privirea de un albastru glacial nu se citea decât ură. Cross se bucură de acea privelişte. Noaptea aceea, cel puţin, mersese bine – cel puţin lucrurile erau sub control. Însă victoria lui nu fu de lungă durată; Knight nu venise singur. O tânără stătea cu spatele drept pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din mijlocul încăperii, cu mâinile împreunate în poala rochiei verzi, ţinând ochii în jos, de parcă şi-ar fi dorit să se facă nevăzută. Era destul de drăguţă – cu pielea albă, bucle negre, strânse în coc, şi buze micuţe şi roşii ce se unduiau într-un surâs vag, deşi fata nu părea deloc fericită. Şi tocmai aerul acela nefericit îi trăda identitatea. Cross lăsă uşa să se închidă în urma lui, se uită la Knight şi întâlni privirea rece a rivalului său.

— Nu eşti un tată bun… să-ţi plimbi fata prin cazinouri, în miez de noapte.

Knight nu răspunse insultei şi, ignorându-şi cu desăvârşire fata, îl întrebă pe Cross:

— Crezi că ai câştigat? Cu o singură noapte?

Cross se aşeză pe un fotoliu mare, îşi întinse picioarele şi făcu tot posibilul să pară plictisit. Voia ca acea confruntare să se termine cât mai repede. Îşi întoarse privirea asupra lui Knight.

— Ştiu că am câştigat. Cei mai importanţi cincizeci de jucători ai tăi sunt acum la mesele *mele* şi pierd. Şi cu un

singur cuvânt îi pot păstra pentru totdeauna.

Knight scrâşni din dinţi.

— Nu-i vrei. Sunt prea josnici pentru clubul tău preţios. Ceilalţi nu vor permite ca numele acelor ticăloşi să figureze în registrele cazinoului.

— Ceilalţi vor face cum stabilesc eu. Gaşca ta amărâtă este un sacrificiu pe care o să ni-l asumăm ca să ne asigurăm că tu îţi înţelegi locul. Eşti produsul bunăvoinţei noastre, Digger. Exişti pentru că nu am considerat necesar să te distrugem. Încă. Este timpul să înţelegi odată că localul tău nu va ajunge niciodată la nivelul la care este astăzi acest club. E timpul să înţelegi că puterea noastră este mai mare decât va fi a ta vreodată. Cazinoul lui Knight există numai şi numai din generozitatea mea. Dacă îl vreau distrus, o pot face. Şi nu vreau să fiu pus la încercare.

Knight îl privea cu duşmănie.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să te gândeşti la mine ca la un inamic.

— Gândirea nu are nimic de-a face cu asta, răspunse Cross, ferm pe poziţie.

— A fost o vreme când am fost aproape tovarăşi.

— Eu nu-mi amintesc astfel lucrurile.

Knight ridică din umeri. Nu era în interesul lui să readucă pe tapet trecutul.

— Ai uitat de datoria Laviniei? Încă îmi e datoare. Într-un fel sau altul.

Numele surorii lui pe buzele lui Knight îl făcu pe Cross să spumege de furie, dar rămase nemişcat.

— O să plătesc datoria. Iar tu îi vei refuza intrarea lui Dunblade. Pentru totdeauna. Şi o să-mi laşi sora în pace. Pentru totdeauna.

Knight ridică din sprâncenele negre, luă bastonul cu cap de argint şi cercetă mânerul frumos lucrat.

— Altfel?

Cross se aplecă în faţă, ameninţător, şi lăsă să i se vadă pe chip întreaga mânie.

— Altfel îţi iau toţi jucătorii. Toţi, până la ultimul.

Knight ridică indiferent din umeri.

— De unde au venit ei vor mai veni şi alţii.

— O să-i iau şi pe aceştia, zise Cross şi tăcu o clipă. La nesfârşit, până când n-o să-ţi mai permiţi nici ceara ca să ţii mesele luminate.

În privirea lui Digger se citea admiraţia.

— O să fii un ginere excelent.

— Mai întâi ne vedem în iad.

Maggie Knight ridică brusc capul şi făcu ochii mari, ca o căprioară în bătaia puştii.

— Vrei să mă mărit cu *el?*

Nu ştiuse. Cross rezistă tentaţiei de a-i spune câteva cuvinte ca s-o liniştească, s-o consoleze.

— Nu te lăsa prostită de grosolănia lui, zise Knight, abia uitându-se la ea. O să te facă contesă.

— Dar eu nu-mi doresc să fiu contesă.

— Îţi doreşti ce-ţi spun eu să-ţi doreşti.

— Mă tem că dorinţa nu ajunge, spuse Cross şi încheie conversaţia ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre uşă. Scuzele mele, domnişoară Knight, dar n-am de gând să mă însor cu dumneata.

Fata răsuflă uşurată.

— Ce uşurare.

Cross ridică din sprâncene.

— Nu-i aşa?

— Nimeni nu trebuie să se simtă uşurat, zise Digger şi se întoarse spre Cross. Ne ştim de multă vreme, nu-i aşa, Cross? De mai mult timp decât îi ştii pe bogătaşii ăştia pe care îi numeşti parteneri.

Cross rămase pe loc.

— Am un grup impresionant de jucători în noaptea asta, Digger. Mai mulţi decât plănuisem iniţial. Mă tem că n-am timp de nostalgii. O să primeşti mâine datoria lui Dunblade. Sau îţi distrug clubul. Jucător cu jucător. Cărămidă cu cărămidă.

Întinse mâna spre clanţă, gândindu-se deja la următoarea lui destinaţie.

Gândindu-se la Pippa.

La mirosul ei, la gustul ei, la gura ei frumoasă, la sclipirea din ochii ei albaştri, la curiozitatea ei. Era undeva în clădirea aceea, probabil la vreo masă de joc sau discutând cu damele de companie sau făcând altceva scandalos, iar el voia doar să se afle în preajma ei. Îşi dorea cu disperare. Era ca opiul. Odată ce-i prindeai gustul, nu te mai puteai opri.

Ceva se schimbase în seara aceea, în întuneric.

Se schimbase dinainte. Iar Cross îşi dădu seama că abia aştepta să exploreze noutatea aceea.

Şase zile.

Nu mai voia să piardă nicio secundă din acest răstimp. Deschise uşa. Mai puţin de o săptămână şi apoi o va lăsa în pace. Ea va fi plăcerea lui. Singura lui poftă. Singura lui greşeală. Şi apoi va reveni la viaţa lui obişnuită.

— Văd că trebuie să îndulcesc miza. S-o adaug pe Philippa Marbury în ecuaţie?

Cuvintele lui Knight îi trimiseră un fior rece pe şira spinării, iar Cross se întoarse încet, uitând uşa deschisă.

— Ce-ai spus?

Knight rânji şi-i aruncă o privire cu subînţeles.

— A, ţi-am atras atenţia. N-ar fi trebuit s-o laşi pe Sally la club. Curvele sunt aşa de uşor de convins să se transforme în trădătoare.

Un val de groază îl năpădi pe Cross.

— N-oi fi eu mare geniu, aşa cum eşti tu lăudat, continui Knight, dar ştiu cum să mă învârt pe lângă femeile uşoare. Câteva lire în plus, şi Sally mi-a spus tot ce voiam să aflu. Planul tău de a-mi ademeni jucătorii la Pandemoniu. Numele fetelor care te-au ajutat… fiecare dintre ele e acum afară, pe stradă, apropo… şi, cel mai important, numele domnişoarei aristocrate care a dat buzna în biroul tău în timp ce plănuiai distrugerea mea. Fata blondă. Ochelarista. Ciudată ca o lutră, spuse Knight, cu accentul lui fals şi se clătină pe călcâie. Mi se părea mie că-mi sună cunoscut.

Cross vedea o imagine în minte. O trăsură scăpată de sub control, gonind prea iute ca să poată opri.

— Philippa Marbury. Fiica marchizului de Needham şi

Dolby. Viitoare contesă de Castleton. Şi surorile ei… Dumnezeule! Una care urmează să se mărite cu Tottenham, iar cealaltă, nici mai mult, nici mai puţin decât Lady Bourne!

Knight fluieră lung, stârnind un val de furie în interiorul lui Cross.

— Este impresionant. N-aş vrea să le văd compromise Nici Bourne n-ar vrea. Ce lucru teribil ca nemăritata domnişoară Philippa să fie descoperită într-un cazinou. Mai ales în compania unui ticălos ca tine… cu reputaţia ta. E clar că n-ar mai fi primită în cercurile înalte. Iar cutra aia bătrână, Lady Castleton, sigur n-o să-şi mai lase băieţelul s-o ia de nevastă.

Cross îngheţă la auzul acelor cuvinte. Se gândi la urmări. Ar fi trebuit să prevadă aşa ceva. Îi apăru în minte o imagine cu bărbatul acela mai în vârstă aplecat asupra lui, cu şase ani în urmă, pe când se zbătea între viaţă şi moarte după bătaia pe care o încasase de la bătăuşii lui.

Asigurare.

Ar fi trebuit să ştie că Knight va avea un plan de rezervă. O poliţă de asigurare. Ar fi trebuit să ştie şi că acea poliţă de asigurare era Pippa. Însă nu s-ar fi aşteptat că va fi atât de furios.

Din trei paşi ajunse în dreptul lui Knight, îşi încleştă mâna în jurul gâtului său şi îl împinse cu spatele în dulapul cu băuturi, în clinchet de pahare, iar o sticlă de whisky căzu şi se sparse cu zgomot pe podea. Ignoră ţipătul speriat al fetei din cealaltă parte a încăperii.

— Stai departe de Philippa Marbury sau te ucid. Ăsta-i jocul.

Knight îşi recăpătă echilibrul şi zâmbi de parcă ar fi discutat despre vreme, şi nu despre moartea lui.

— O, eu nu mi-aş face griji. N-o să am timp să mă apropii de ea… cu toată agitaţia din jurul nunţii fetei mele.

— Ai merita să te ucid oricum.

Knight râmji.

— Dar n-ai s-o faci. Ţi-am salvat viaţa, băiete. Fără mine, ai fi un beţiv ordinar, sifilitic şi nebun, dacă nu cumva

vreun alt patron de cazinou din Londra nu ţi-ar fi aruncat deja cadavrul în Tamisa. Fără mine, ai fi fost mort sau, cel puţin, un mort ambulant. Mi-ai fi dator şi dacă n-aş avea-o în gheare pe păpuşica ta frumoasă. Ai fost inutil. Slab. Nedemn. Iar eu ţi-am oferit o ieşire.

Cuvintele acelea îl făcură pe Cross să se cutremure, cu adevărul lor de necontestat. Knight scoase o batistă din buzunar, îşi şterse buza şi verifică dacă îi curgea sânge.

— Trebuie să-mi mulţumeşti pentru toate astea. Pentru tot imperiul tău. Şi tragedia e că eşti prea onorabil ca s-o ignori. Tu, în schimb îmi eşti dator.

El clătină din cap deşi ştia că era adevărat.

— Nu-mi poţi cere asta.

— Ba sigur că pot, zise Knight privindu-l încruntat. Este timpul să-ţi dai seama că, aristocrat sau nu, bogat sau nu, cu bucătăreasă franceză sau fără, eu am păşit pe drumul ăsta înaintea ta şi o să cunosc întotdeauna terenul mai bine. Nu mă poţi învinge. Am auzit că Duncan West e aici. Mă întreb dacă domnişoara ta o să ajungă în ediţia de miercuri a fiţuicii lui de scandal.

Când Cross îl fulgeră cu privirea, Knight arătă spre Maggie, care se uita la cei doi, şocată şi confuză.

— Te însori cu fata mea sau o distrug pe a ta. *Ăsta-i* jocul.

Fata ta.

Cuvintele răsunară în mintea lui, deopotrivă ca un afront şi o dorinţă, şi întrutotul adevărate. În cea mai mare parte a vieţii lui, Cross fusese recunoscut pentru abilitatea lui de a extrage toate beneficiile posibile din fiecare împrejurare. Se uita la nişte cărţi de joc întinse pe masă şi ghicea următoarea mână. Prevedea următorul pumn într-o încăierare. Anticipa şase mutări la un joi de şah.

Se întrebă dacă Pippa juca şah.

Îşi alungă acel gând din minte. Nu trebuia să se mai gândească la Philippa Marbury. Nu trebuia s-o mai atingă. Buricele degetelor îl furnicau la acel gând, disperate după atingerea ce le fusese refuzată atâta timp. N-o atinsese decât o clipă. Tânjea după ni din secunda în care se

despărţise de ea acea noapte. Ba chiar de dinainte.

Şi ştia, aşa cum ştie oricine care şi-a reprimat dorinţele atât de mult timp, că va tânji după ea pentru totdeauna. Dar va profita de acest lucru pentru a o salva. Pentru prima oară în existenţa lui nenorocită, zadarnică, avea să salveze pe cineva la care ţinea.

„N-ar fi trebuit să am încredere în tine.” Cuvintele Pippei răsunară în mintea lui, pricinuindu-i o cruntă suferinţă.

O va salva.

— Maggie nu e o partidă proastă, Cross. O să-ţi facă nişte moştenitori foarte drăguţi.

Cross îşi ridică privirea, o urmări pe a lui Knight şi întâlni ochii lui Maggie, în care citi şocul şi dezamăgirea. Nici ea nu voia să se mărite cu el, aşa cum nici el nu voia să se însoare cu ea. Se uită la ea serios.

— Tatăl tău e nebun.

— Încep să văd şi eu asta, răspunse ea, iar Cross îşi spuse că dacă situaţia ar fi fost diferită, ar fi zâmbit la acea replică.

Dar situaţia nu era diferită. Exista o singură cale.

Se apropie de fiica lui Knight – nouăsprezece ani, cu o franceză mediocră –, se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi spuse:

— Mă tem că n-am încotro.

Pierduse prea mulţi oameni dragi. *De data aceasta avea să salveze pe cineva.* Pe cea mai importantă dintre toţi. Maggie încuviinţă din cap.

— Se pare, domnul meu, că cel puţin acest aspect ne leagă.

Lacrimi nevărsate licăreau în ochii ei căprui, iar Cross îşi dori să mai poată spune ceva, ca s-o facă să se simtă mai bine. Dar adevărul era că Meghan Margaret Knight îl credea un bărbat crud şi nemilos, care conducea un local rău famat şi făcea bani din păcat. Credea că se însoţea cu nemernici, prostituate şi ticăloşi de teapa tatălui ei şi că o căsătorie cu el putea fi înfăptuită doar prin şantaj şi forţă, şi în niciun caz din dragoste.

Meghan Margaret Knight, care-l cunoştea de mai puţin de-un ceas, ştia deja mai multe lucruri despre el decât ştiuse vreodată Philippa Marbury. Aşa că, în loc s-o consoleze, o prinse de una dintre mâinile ei înmănuşate, pe care fata le ţinuse până atunci strânse în poala rochiei verzi, o ridică şi spuse:

— Domnişoară Knight, vreţi să-mi faceţi onoarea de a deveni soţia mea?

*

Pippa se distra copios. În ultimele două săptămâni fusese total neimpresionată de sala principală a cazinoului numit Îngerul Căzut, slab luminată şi tăcută ca o bibliotecă, dar în noaptea aceea îi înţelegea în sfârşit puterea de atracţie. Noaptea, clubul era plin de lumină, de sunet şi de limbile de foc ale păcatului, lungi şi languroase, pe care Pippa nu şi le-ar fi imaginat niciodată dacă nu s-ar fi aflat atunci acolo, să vadă totul cu ochii ei.

Noaptea sufla viaţă peste acea clădire imensă din piatră, iar întunericul arunca, într-un fel, sala într-o mare de lumină, o lumină orbitoare – un vârtej de culoare, sunet şi emoţie în care Pippa se lăsă prinsă cu un entuziasm îmbătător.

Stătea în centrul sălii principale a clubului, înconjurată de petrecăreţi mascaţi: bărbaţi în costume închise la culoare, cu veste viu colorate, în ton cu festivităţile serii, şi femei în rochii scandaloase, din mătăsuri şi satin, ce lăsau la vedere mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Se lăsă purtată de mulţime dintr-o parte în alta a încăperii, scăpând de compania lui Temple, şi apoi nimeri în miezul distracţiei – pichet, ruletă, jocuri de hazard şi hohote de râs, frumoase mascate şi însoţitorii lor chipeşi. Ştia, desigur, că fiecare dintre acele corpuri avea defectele sale, unele semnificative, dar cumva, mascaţi, cu toţii păreau mai mult decât suma părţilor lor. Aşa cum, într-un fel, îşi dădu seama că şi ea părea mai mult decât suma părţilor ei.

Dar nu era aşa de proastă încât să creadă că masca îi

dădu acea putere, făcând-o să se simtă atât de diferită. Nici încăperea în care se afla. Nu, bărbatul acela era responsabil de schimbare. Inima începu să-i bată nebuneşte când îşi aminti evenimentele clandestine din urmă cu câteva momente, acea atingere îndrăzneaţă, copleşitoare la care nu se aşteptase, dar după care tânjise.

Şi sărutul.

O mână se ridică de la sine la gândul acelei îmbrăţişări mistuitoare, remarcabile, despre care ştiuse că avea să fie dimpotrivă tot ceea ce-şi imaginase şi cu totul altfel. Regreta în clipa în care îşi atinse buzele cu vârfurile degetelor şi dispreţul faptul că atingerea lor o şterse pe a lui. Îşi dori s-o poată lua înapoi. Îşi dori să-l găsească din nou şi să-l îndemne să-i redea amintirea sărutului.

O senzaţie stranie îi cuprinse pântecul şi se răspândi încet, încet în timp ce rememoră clipa, în timp ce îşi imagină părul lui moale între degetele ei, pielea lui lipită de a ei… buzele…

Limba lui.

În încăpere aerul deveni din ce în ce mai sufocant în timp ce-şi dădu seama că simpla amintire a atingerii lui, a sărutului lui, a *lui* o făcea să sufere. Dar unde era localizată acea suferinţă care părea cel mai neliniştitor – într-un loc adânc, secret, de a cărui existenţă nici măcar nu fusese conştientă până atunci.

El îi arătase lucruri despre care ea nu ştiuse, dar pe care crezuse întotdeauna că le înţelegea. Iar ei îi plăcuse la nebunie… chiar şi când o înspăimântase.

Chiar dacă o făceau să-şi pună la îndoială toate convingerile.

Rezistă acelui gând şi îşi ridică privirea spre peretele mare al cazinoului, unde, în frumoasele vitralii, Îngerul cădea din Rai în Iad, de la sfinţenie la păcat. Era cel mai fascinant vitraliu pe care îl văzuse vreodată Pippa, capodopera unor adevăraţi artizani, strălucind în roşu, auriu şi violet, deopotrivă monstruoasă şi sacră.

Îngerul însuşi era cel care o fascina, uriaşul acela frumos care se prăbuşea pe Pământ, ştirbit de puterile pe

care le avusese. În mâinile unui artist mai puţin priceput, detaliul lui n-ar fi avut o asemenea complexitate, mâinile, picioarele şi faţa ar fi fost din sticlă de aceeaşi culoare, dar acel artist ţinuse mult la subiectul lui, iar tehnica desăvârşită de clar-obscur scotea minunat în evidenţă mişcarea, forma, chiar şi emoţia.

Nu se putea abţine să nu se uite la faţa celui căzut – inversată în timp ce se prăbuşea spre podeaua cazinoului – observând arcuirea sprâncenei, umbra adâncă ce i se răsfrângea pe maxilar, buzele curbate. Pippa rămase pironită-n loc, gândindu-se la o altă pereche de buze, la o altă cădere. La un alt înger.

Cross.

Simţi un val de emoţie, o senzaţie pe care n-o recunoscu imediat. Oftă adânc. Îl dorea – şi ştia că n-ar fi trebuit. Ştia că aşa ar fi trebuit să-l dorească pe altul. Pe bărbatul care era destinat să-i fie soţ. Şi tatăl copiilor ei. Şi totuşi, ea îl voia pe Cross.

Pe acel înger căzut.

Era numai dorinţă?

Inima începu să-i bată mai tare – manifestarea fizică a unui gând pe care nu era pregătită să-l înfrunte. Unul care o copleşea, o durea şi o fascina.

— E magnific, nu-i aşa?

Cuvintele fură rostite aproape şi încet, iar Pippa se întoarse imediat şi dădu cu ochii de o femeie înaltă, agilă, stând la doar câţiva centimetri distanţă de ea, la o masă de joc. Purta cea mai minunată rochie pe care o văzuse vreodată Pippa, un mov-închis, imperial, care sclipea pe pielea ei caldă, aurie.

Un topaz mare atârna la gâtul ei pe un lanţ de aur, atrăgând atenţia tuturor care se uitau la decolteul ei decadent. Purta o mască neagră cu pene, atât de elaborată încât îi ascundea cea mai parte a feţei, dar ochii căprui licăriră în fantele măştii, buzele de culoarea vinului roşu se curbară într-un zâmbet larg, de promisiuni nerostite. Acelaşi zâmbet pe care Pippa îl mai zărise pe buzele domnişoarei Tasser cu o săptămână în urmă.

Pentru că nu răspunse imediat, femeia întinse spre perete un deget lung, subţire, cu o manichiură perfectă.

— Îngerul.

Pippa îşi regăsi glasul, iar încordarea şi entuziasmul o făcură să vorbească mai repede decât intenţionase.

— Este frumos. Şi foarte extravagant. Atât de mult roşu… violet.

Zâmbetul femeii deveni mai larg.

— Iar culorile acestea înseamnă ceva?

Pippa încuviinţă din cap.

— Pentru sticla roşie se adaugă praf de aur. La fel şi pentru violetă.

Femeia făcu ochii mari.

— Trebuie să fiţi foarte inteligentă dacă ştiţi atâtea lucruri.

Pippa se uită în altă parte; să spui unei interlocutoare că este inteligentă era rareori un compliment printre femei.

— Am citit odată.

— Nu-i de mirare că lui Cross îi place compania dumneavoastră, *milady.*

Pippa se întoarse brusc şi observă privirea cu subînţeles a femeii.

— Cum m-aţi…

Femeia schiţă un gest indiferent din mână.

Femeile vorbesc, *milady.*

Sally.

Pippa se întrebă dacă ar fi trebuit să-şi facă griji. Probabil

— E o promisiune tentantă, nu vi se pare?

— O promisiune?

Zâmbetul femeii deveni şi mai larg.

— De perversitate. Dacă ţineţi neapărat să ştiţi.

Pippei îi treceau prin minte o mie de gânduri haotice. Cum ştia femeia aceea ce se petrecuse între ei? Ştia oare ce făcuseră. Fuseseră spionaţi?

— Cross?

Femeia izbucni într-un râs vesel şi prietenos.

— Mă refeream la înger, sincer. Arătă cu mâna spre

un scaun, din stânga ei. Jucaţi?

Recunoscătoare pentru schimbarea de subiect, Pippa se uită la masa acoperită cu fetru verde, la cărţile aranjate în faţa femeii şi la cei patru bărbaţi aşezaţi în dreapta ei. Clătină din cap.

— Nu.

— Ar trebui, spuse ea, apoi îşi coborî vocea, până când deveni o şoaptă. E preferatul lui Cross.

Poate că nu era de acord cu jocul, dar din clipa în care frumoasa femeie rosti numele lui, nimic n-ar mai fi putut s-o oprească pe Pippa. Se aşează la masă.

— Poate că ar trebui să urmăresc una sau două runde.

— Cred că înţelegerea jocului e importantă pentru unii, zise femeia, cu un zâmbet afectat.

Pippa râse.

— Nu am o mare avere pe care să pariez.

— Cred că aveţi mai mult decât credeţi.

Pippa nu avu ocazia să răspundă; crupierul distribui grupului, cu grijă, două cărţi, una cu faţa în jos, iar a doua cu faţa în sus.

— Ţelul e douăzeci şi unu, zise femeia şi întoarse cărţile spre Pippa – nouă de cupă cu faţa în sus –, apoi ridică cu grijă un colţ şi îl oase la iveală un opt de treflă. Valeţii, damele şi regii valorează zece, spuse ea ridicând vocea ca să se asigure că cei de la masă prind aluzia.

Pippa pricepu imediat cacealmaua.

— Şi aşii? întrebă ea ca să-şi ajute noua cunoştinţă.

— Aşii sunt cele mai bune cărţi din pachet. Unu sau unsprezece. Cartea celei de-a doua şanse.

— A. Deci e un început bun, zise Pippa şi dădu din cap cu înţelepciune.

— Mă retrag.

Unul dintre bărbaţii de la masă se ridică, luă jumătate din pariu şi părăsi masa. Femeia misterioasă se aplecă spre Pippa şi zise:

— Foarte bine. Bărbatului de lângă noi îi lipseşte îndemânarea şi chiar, mai mult, norocul.

— Şi în mijloc?

Tovarăşa Pippei îl măsură ostentativ pe bărbatul chipeş din centru.

— E Duncan West. Deţine majoritatea gazetelor londoneze.

Inima Pippei începu să bată cu putere. Dacă ar fi fost descoperită acolo de un magnat al presei, ar fi fost compromisă. La fel şi Olivia.

Poate n-ar fi fost o ideea prea rea.

Îşi alungă din minte acel ultim gând.

— E aşa de tânăr, şopti ea încercând să nu se uite prea insistent la bărbatul cu pricina.

— Tânăr şi bogat ca un sultan. Puţine lucruri îi lipsesc. Poate doar, mi se pare, o noapte cu o femeie pe cinste.

Pippa percepu dorinţa din tonul ei.

— Dumneavoastră?

Femeia se întoarse spre ea, cu o sclipire în ochi.

— Orice femeie are dreptul să spere.

Pippa privi o vreme cum bărbaţii de la masă adăugau cărţi la pachetele din faţa lor şi prinse repede regulile simple ale jocului. Când veni momentul ca tovarăşa ei să parieze, femeia îşi întoarse privirea ascunsă spre Pippa şi o întrebă:

— Ei bine? Să iau sau să stau?

Pippa se uită la masă.

— Ar trebui să luaţi o carte.

Cealaltă femeie înclină capul spre crupier.

— Domnişoara sugerează să iau.

Cinci.

Buzele de culoarea vinului de Bordeaux schiţară o grimasă.

— Ei, e drăguţ. O să stau.

Se întoarseră cărţile. Însoţitoarea Pippei câştigă. În timp ce îşi aduna câştigul, le zâmbi celor de la masă.

— Norocul începătorului, nu credeţi?

Doi dintre bărbaţi o felicitară cam fără tragere de inimă, iar Duncan West dădu din cap apreciativ în direcţia lor. Privirea lui era arzătoare când se opri asupra tovarăşei Pippei. Aceasta din urmă observă cum o mână de culoarea

porţelanului se întinse după câştig, atingându-se intenţionat de mâna domnului West, zăbovind o secundă, poate mai puţin. Îndeajuns pentru a aţâţa privirea lui West. Se uita ca şi cum ar fi devorat-o dacă ar fi fost singuri. Privirea aceea îi era familiară. Aşa o privea Cross când erau singuri.

Ea roşi şi se uită în altă parte, în speranţa că noua ei cunoştinţă nu avea să observe. Dacă băgase de seamă, oricum nu lăsă să se vadă acest lucru când îşi întoarse atenţia spre Pippa.

— De unde aţi ştiut că ar trebui să mai iau?

Pippa ridică dintr-un umăr.

— Am ghicit.

— Deci, noroc chior?

Pippa clătină din cap.

— Nu neapărat noroc. Toate cărţile de pe masă erau mari. Erau şanse mari să trageţi una mică.

Nu există noroc.

Cealaltă femeie zâmbi.

— Aşa vorbeşte şi Cross.

Faptul că femeia dădu glas gândurilor Pippei n-o deranjă. Dar o enervă că rostise numele lui Cross ca şi cum l-ar fi cunoscut intim.

— Aţi jucat cu Cross?

Încercase să pară relaxată. Zadarnic. Tovarăşa ei se întoarse spre crupier şi îi făcu semn că mai intra o dată în joc.

— Jucaţi de data aceasta, *milady?*

Pippa dădu din cap absentă, întinse mâna spre poşetă şi scoase un pumn de monede.

— Vă rog.

„Eşti prietenă cu Cross?” vru ea să întrebe. „Te-a atins? Te-a sărutat? Te-ai culcat cu el?”

Îşi dispreţuia curiozitatea. Îşi dispreţuia, mai mult, reticenta. Cărţile fură împărţite. Pippa se uită să vadă ce i-a picat. Un as şi un trei. Ea şi tovarăşa ei urmăriră cum crupierul se ocupă mult timp de un bărbat de la capătul mesei, înainte ca însoţitoarea ei să i spună:

— Am jucat cu el.

Femeia ceru o a doua carte.

— Stau. Dar tu nu trebuie să-ţi faci griji.

— Nici nu-mi… începu Pippa, apoi se opri. Iau.

Şase, face douăzeci.

— O să stau, mulţumesc. Pentru ce să-mi fac griji?

Se întoarseră cărţile.

— Douăzeci câştigă.

Tovarăşa Pippei bătu din palme politicoasă, cei doi bărbaţi bombăniră, iar domnul West ridică paharul înspre ele.

— Eleva îşi depăşeşte profesorul, zise femeia şi se aplecă spre ea cu un aer conspirativ. Cross nu frecventează aşternuturile damelor.

Pippa tuşi, uluită de senzaţia ameţitoare care o cuprinse la auzul acelor cuvinte. Se opri şi încercă s-o identifice. Uşurare? Nu. Pur şi simplu, nu credea. Cunoştea reputaţia lui. Dar nădejdea… poate că asta era, o fărâmă de nădejde. Nu puteai, pare-se, să previi acea emoţie rătăcitoare, inepuizabilă. Dar până şi ea ştia că n-ar fi trebuit să spere. Nu în legătură cu acel lucru. De fapt, ar fi trebuit să fie exact pe dos. Ar fi trebuit să… renunţe la orice speranţă. Câştigurile ei alunecară pe masă, spre ea.

— Asta nu-l împiedică să invite damele să le frecventeze pe ale lui, spuse ea sec.

Femeia râse.

— Nu, dar n-am văzut să se întâmple nici asta.

Pippa se gândi la Sally Tasser.

— Nu v-aţi uitat îndeajuns de bine.

— O, aţi fi surprinsă. Cross e o partidă bună. Şi nu doar eu cred asta. O mulţime de femei pe care le ştiu ar fi fericite să-l însoţească acolo. Majoritatea pe gratis. Toată lumea din oraş vrea câte ceva de la Cross. Şi asta de ani buni.

Pippa se uită la câştigurile ei, numără monedele şi se prefăcu că nu auzise. Că nu simţise împunsătura din piept, la gândul că alte femei îl cunoscuseră. Îl atinseseră. Îl sărutaseră. Le detesta pe toate.

Iraţional.

Nu-i plăcea să fie iraţională.

Femeia vorbea în continuare.

— Trupul înalt şi părul roşcat şi des. Dar e prea bun ca să ne trateze ca ceilalţi. Niciuna dintre noi n-a ajuns acolo… nu trebuie să credeţi pe nimeni dacă vă spune altceva.

Pippa simţea că-i luau foc obrajii şi se simţi recunoscătoare pentru că purta mască. Noua ei cunoştinţă păru să-i observe totuşi fâstâceala.

— Dar dumneavoastră, *milady, aţi fost* acolo, nu-i aşa?

Doamne, da.

Şi fusese minunat. Clătină din cap, dar restul corpului îi trăda minciuna.

— Sunt logodită.

Nu că asta ar fi contat cu o oră mai devreme.

Tresări la acel gând. La emoţia care veni odată cu el.

Vină.

— Nu e un răspuns, rostiră buzele roşii unduindu-se într-un zâmbet. Şi, în plus, logodită nu înseamnă măritată, adăugă femeia, fără să intuiască gândurile Pippei.

Dar era pe aproape, nu-i aşa? Era cel mai apropiat lucru de căsătorie. Simţea că se sufocă.

— Nu trebuie să recunoaşteţi, dar cred că lui Cross îi place foarte mult de dumneavoastră, *milady.* Până la urmă, nu în fiecare zi întâlneşte o femeie la fel de deşteaptă ca el.

Şi ei îi plăcea de el.

Ea clătină din cap, iar emoţia îi înceţoşă gândurile.

— Nu sunt aşa de deşteaptă ca el.

Dacă ar fi fost, n-ar fi ajuns în acea situaţie. În acea mizerie.

Dorind cu disperare un bărbat pe care nu trebuia să-l dorească. Pe care nu-l putea avea. Nu pentru mult timp, oricum.

„Doar dacă…” Dar îşi opri acel gând înainte să prindă contur, făcuse o promisiune. Avea să se mărite cu Castleton. Trebuia s-o facă. Încercă să-şi înăbuşe suferinţa care o cuprinse la acel gând. *Făcuse o promisiune.*

— Eu aş paria oricând că sunteţi mai deşteaptă.

Femeia se întoarse spre crupier.

— Mai jucaţi o rundă?

— Nu mai joacă.

Era ca şi cum ele l-ar fi invocat acolo. Pippa se întoarse spre el, neputând să se abţină, atrasă de vocea profundă şi de parfumul lui de santal. Simţi dorinţa iraţională de a se arunca în braţele lui, de a-l săruta şi de a-l implora s-o ducă în biroul lui sau într-un colţ întunecat şi de a termina ce începuse mai devreme în acea seară. De a o face să uite de orice altceva – de toate planurile ei bine puse la punct, de toate cercetările bine documentate, de faptul că îi rămâneau numai şase zile până la căsătoria cu un all bărbat. Un bărbat care nu semăna deloc cu Cross.

Apoi observă ochii lui gri, fără mască, aţintiţi asupra însoţitoarei ei, venele care-i pulsau la gât, maxilarele încordate şi buzele strânse într-o linie subţire, dreaptă. Era furios.

— Cross. Femeia îi rostise numele râzând, aparent netemătoare. Ar trebui să ni te alături. Să ştii că joacă la fel de bine ca şi tine.

— Nu, zise el făcând ochii mici.

— S-a zis cu Cross şi cu bunătatea lui, spuse femeia, întorcându-se spre masa de joc şi ridicând o cupă cu şampanie. Nu făceam decât să-i ţin de urât domnişoarei.

— Caută-ţi altă companie, zise el încleştându-şi pumnii.

Femeia zâmbi spre domnul West.

— Cu plăcere.

Cross îşi întoarse privirea asupra ei, iar ea aproape că-l auzi scrâşnind din dinţi.

— Domnişoară, intonă el, mesele de joc nu sunt un loc potrivit pentru dumneavoastră.

Era supărat şi pe ea. Şi, ciudat lucru, asta o înfurie şi pe Pippa pentru că, în mod evident, ea avea motive să se supere. Mai multe motive decât el. Până la urmă, *el* nu trebuia să se căsătorească cu o persoană perfect obişnuită, perfect imperfectă pentru ol. *El* nu era pe cale să-şi

transforme viaţa într-un haos total. În şase zile, *el* va rămâne bine-mersi să-şi ducă mai departe viaţa aceea remarcabilă, înconjurat de păcat, viciu, bani, femei frumoase şi mâncare gătită de o bucătăreasă mai înzestrată decât ar merita oricine.

Iar ea se va mărita cu altul.

Nu, dacă cineva trebuia să fie supărat, ea era aceea.

— Prostii, zise ea şi îşi îndreptă spatele. Sunt femei la toate mesele de joc de aici. Şi dacă n-ar fi trebuit să joc în seara asta, îndrăznesc să spun că n-ar fi trebuit să fiu invitată.

El se aplecă spre ea şi îi şopti aspru la ureche:

— N-ar fi trebuit să fii invitată.

Ea detestă felul în care cuvintele lui o făcură să se simtă, ca şi cum ar fi fost o fetiţă pedepsită.

— De ce nu?

— Locul ăsta nu e pentru tine.

— De fapt, spuse ea şi iritarea i se citi în voce, cred că o să mai joc o rundă.

Femeia cu care vorbise se întoarse brusc când auzi, rămânând i u gura căscată pentru o clipă, apoi îşi reveni şi zâmbi larg.

— Excelent.

El se aplecă şi mai aproape şi îi şopti atât de încet, încât abia îl auzi.

— Nu vreau să fii aici. Nu acum.

— Nu fac decât să joc cărţi, zise ea, rănită de cuvintele lui, care-i aduseră lacrimi în ochi.

Refuză să se uite la el. Refuză să-l lase să vadă cum o afectaseră vorbele lui. El oftă, încet, nervos şi atrăgător într-un fel, iar im îi simţi respiraţia pe umăr.

— Pippa, zise el, iar numele ei se auzi mai degrabă ca o răsuflare. Te rog.

Era ceva în rugămintea lui care o opri. Se întoarse cu faţa la el încă o dată şi când se uită în ochii lui gri, desluşi ceva acolo… durere. Dispăru atât de repede încât aproape că nu putu să fie sigură.

Aproape.

Îşi puse o mână pe antebraţul lui, simţi cum muşchii îi tresar sub mânecă la atingerea ei şi îi şopti:

— Jasper.

Habar n-avea de unde îi venise acel nume; nu se gândise prea mult la el. Dar pentru tot restul vieţii îşi va aminti felul în care ochii lui frumoşi, gri, se făcură mari, apoi se închiseră, de parcă ea tocmai i-ar fi dat o grea lovitură.

Cross făcu un pas înapoi, departe de atingerea ei, iar ea nu se putu abţine să nu-l urmeze, se ridică de pe un scaun şi se duse spre el pentru că îşi dorea să-şi ceară scuze – deşi nu ştia cu ce greşise. Dar în mod evident făcuse o greşeală. O greşeală ce avea să schimbe totul.

— Stai, spuse ea fără să-i pese câţi membri ai înaltei societăţi londoneze o putea auzi.

Cross se opri şi o prinse de umeri, ţinând-o la distanţă.

— Du-te acasă. Cercetarea ta a luat sfârşit.

Ea simţi c-o năpădeşte un val de durere, deşi ştia că era spre binele ei. El avusese dreptate. Nu era nicio cercetare. Nici nu fusese vreodată. Fusese teamă, panică, frustrare, nelinişte, dar nu cercetare. Şi apoi fusese dorinţă. Tentaţie. Poftă.

Mai mult.

Şi dacă nu se termina curând, era posibil să nu îi mai poată pună capăt niciodată. Doar că nu voia să-i pună capăt. Voia să continue. Voia să-i vorbească, să râdă şi să împărtăşească totul cu el. Voia să înveţe de la el. Să-l înveţe ea pe el. Voia să fie cu el.

Voia imposibilul.

— Nu, zise el clătinând din cap. Îi refuza cererea.

— Ba da, zise el încă o dată, pe un ton glacial.

Apoi îi întoarse spatele şi se afundă în mulţime. O părăsise Din nou. Ce om enervant. Se săturase de aşa ceva. Se luă după el, urmărindu-i mişcarea peste capetele din mulţime, călăuzindu-se după părul lui, care s-ar fi remarcat oriunde, în orice mulţime. Ca şi *el,* de altfel.

Pippa împinse, dădu din coate, lovi, se strădui din

răsputeri ca să-l prindă din urmă şi, într-un final, reuşi şi întinse mâna spre el; îi plăcu atât de mult că niciunul dintre ei nu purta mănuşi, adora atingerea lui, care o înfiora.

Simţise şi el. Ea îşi dăduse seama pentru că el se oprise în clipa în care se atinseră şi se întorsese cu faţa spre ea, privind-o cu ochii lui cenuşii ca ploaia din Devonshire. Îşi dădu seama pentru că el îi şoptise numele, dureros, frumos şi atât de încet încât numai ea putu să-l audă. Şi îşi dăduse seama pentru că mâna lui liberă se ridică, îi cuprinse bărbia, îi ridică faţa spre el în timp ce se aplecă şi îi fură buzele, tăindu-i răsuflarea cu un sărut pe care ea nu avea să-l uite toată viaţa.

Sărutul acela era pentru ea ca mâncarea şi băutura, ca somnul, ca aerul. Tânjea după el cu aceeaşi dorinţă primară, şi puţin îl păsa că toată Londra se uita la ei. Da, era mascată, dar nu conta. S-ar fi dezbrăcat până la lenjerie pentru acel sărut. Până la piele.

Îşi împletiră degetele şi el îi duse mâna la spate, o trase mal aproape, se năpusti asupra gurii ei cu buzele, limba şi dinţii, într-un sărut prelung, voluptuos, care continuă până când ea avu senzaţia că va muri de plăcere. Mâna ei liberă ajunse în părul lui şi se încurcă în şuviţele moi, purtând o promisiune tandră. Era pierdută, acaparată, pe de-a-ntregul mistuită de intensitatea sărutului şi, pentru prima oară în viaţa ei, Pippa se lăsă pradă emoţiei, punând fiecare strop de dorinţă, de pasiune, de teamă şi de nevoie în acel moment. În acea îmbrăţişare. În acel bărbat.

Acel bărbat, care era întruchiparea a tot ceea ce nu-şi îngăduise să viseze că va găsi. Acel bărbat care o făcuse să creadă în prietenie. În parteneriat.

În dragoste.

Şocată de acel gând, se smulse din sărutare şi se dădu înapoi, delectându-se cu răsuflarea lui aspră şi grea pe obrazul ei, în timp ce o mulţime de fluierături şi aplauze răsunară în jurul lor.

Dar nu-i păsa de privitori. Îi păsa numai de el. De atingerea lui. De acel moment. N-ar fi vrut să-l oprească – să se smulgă din sărutarea lui –, dar nu avusese încotro.

Trebuia să-i spună. Imediat. Şi nu-i putea spune când o săruta, deşi spera să revină la sărut cât de curând.

Vru să-şi scoată masca. Nu se mai gândea decât la el.

— Cross…

El o apucă de mâini şi i le ţinu strâns.

— O să te compromiţi, îi zise clătinând din cap şi simţindu-se cuprins de valuri de disperare. Trebuie să pleci. Acum. Înainte ca…

Era extrem de confuz – o împingea şi în acelaşi timp o ţinea aproape. Ea încercă să vorbească. Să-i spună ce simţea, să-i explice acele emoţii ciudate, curajoase, noi. Cuvintele îi stăteau pe limbă.

Te iubesc.

Voia s-o spună.

Avea să-l iubească.

Iar în clipa confesiunii se va ocupa şi de restul. Dar înainte să apuce să vorbească, o voce sarcastică interveni:

— Se pare că *toată lumea* a fost invitată la Pandemoniu anul acesta. Viitoare Doamnă Contesă, ce plăcere să te revăd. Şi încă într-o postură aşa de scandaloasă.

Dacă vocea n-ar fi fost familiară, porecla oribilă l-ar fi dat oricum de gol pe Digger Knight, care apăruse brusc în spatele Pippei.

Pippa închise gura şi se întoarse cu faţa la Knight, care târa după el o fată drăguţă, fără mască, prea tânără şi supărată ca să fie una dintre femeile lui.

— Domnule Knight, zise Pippa, fără să-şi dea seama de felul în care se mişca, tot mai departe de bărbatul înveşmântat în culori aprinse şi cât mai aproape de Cross, care stătea în spatele ei, cald, sigur pe el, desăvârşit.

Knight râncji, afişându-şi dinţii perfect drepţi şi albi.

— Ţi-ai adus aminte de mine. Sunt onorat.

— Nu cred că sunteţi uşor de uitat, zise Pippa pe un ton rece.

El ignoră remarca usturătoare.

— Ai parte de o plăcere deosebită în seara asta, Viitoare Doamnă… Lăsă fraza neterminată, iar Pippa îşi

aminti de sărutul pasional, scandalos pentru o domnişoară ca ea, şi obrajii i se îmbujorară.

— … Poţi fi prima care să-l felicite pe Cross.

— Digger, zise Cross, iar Pippa îşi dădu seama că el nu scosese niciun cuvânt de la sosirea lui Knight.

Se uită la el, dar el îi evită dinadins privirea.

— Ea n-are nicio legătură.

— Ţinând cont de scena la care tocmai a asistat întreaga adunare, Cross, cred că are o mare legătură, spuse Knight pe un ton sec, impasibil, în timp ce se întoarse cu faţa spre Pippa.

În acelaşi timp, Cross îşi aţinti privirea asupra ei, cu ochii lui frumoşi şi gri.

— Du-te acasă, îi porunci el. Grăbeşte-te. Acum.

Privirea lui îi trăda îngrijorarea – într-atât încât Pippa aproape se supuse şi începu să se îndrepte spre ieşire.

— Prostii, interveni Knight. Nu poate pleca până nu află vestea cea mare.

Pippa îşi întoarse nedumerită privirea spre Cross.

— Vestea cea mare?

El clătină din cap, perfect serios, iar ea simţi un gol în stomac. Se petrecea ceva. Ceva îngrozitor. Se uită când la unul, când la altul, apoi îşi mută privirea spre fata abătută de lângă Knight.

— Ce veste?

Knight izbucni într-un râs zgomotos şi aspru, ca şi cum ar fi auzit o glumă care doar lui i se părea amuzantă.

— Mă tem că nu mai pot aştepta să-ţi spună el. Sunt prea emoţionat. Nu rezist să nu i-o iau înainte.

Pippa făcu ochii mici în spatele măştii şi a ochelarilor, recunoscătoare pentru acel scut care n-o lăsa să-şi trădeze spaima.

— Nu văd cum v-aş putea opri.

El făcu ochii mari.

— O, îmi plac femeile cu limba ascuţită.

Îşi vârî mâinile în buzunarele vestei şi se lăsă pe călcâie.

— Vezi tu, dragă, nu eşti singura viitoare contesă…

Contele aici de faţă i-a cerut mâna fiicei mele. Ea, bineînţeles, a fost de acord. M-am gândit că poate vrei să feliciţi fericitul cuplu.

Arătă cu mâna spre ei, dar niciunul nu părea dispus să primească felicitările de rigoare.

— Ai onoarea să fii prima.

Ea rămase stupefiată. Nu era adevărat. Nu putea fi. Ridică ochii spre Cross, care privea transpus, oriunde, numai la ea nu. Nu auzise bine. Trebuie să se fi înşelat. El nu s-ar fi însurat cu alta. Îi spusese… căsnicia nu era de el.

Dar ghici adevărul în privirea lui distantă. Pentru că el nu se întoarse spre ea. Pentru că rămăsese tăcut. Pentru că nu se grăbise să nege acele cuvinte… cuvinte care dureau ca cea mai cumplită acuzaţie.

Cuprinsă de panică, Pippa se uită la cealaltă femeie – bucle negre, ochi albaştri, piele de porţelan şi buze micuţe, roşii, perfect arcuite. Arăta tristă. Nu semăna cu o viitoare mireasă.

Aşa cum se simţea ea când se gândea că o să se mărite cu Castleton.

Nu mai era nevoie să întrebe, dar nu se putu abţine.

— Vă măritaţi cu el?

Buclele negre se mişcară.

— Oh! Pippa se uită fix la Cross, incapabilă să rostească un alt cuvânt. Oh!

Ea nu se uită la el când vorbi, atât de încet încât nici nu l-ar fi înţeles dacă nu s-ar fi uitat la buzele lui… acele buze care schimbaseră totul. Bărbatul acela care schimbase totul.

— Pippa…

Căsătoria nu e de mine.

Altă minciună. Una din câte?

Se simţi străbătută de un val de tristeţe, acută, aproape de nesuportat, simţi că i se pune un nod în gât, că se sufocă. El se însura cu alta. Şi o *durea.* Îşi duse mâna la inimă şi masă uşor, de parcă astfel şi-ar fi putut îndepărta suferinţa. Dar când îşi plimbă privirea de la bărbatul pe care-l iubea la viitoarea lui soţie, îşi dădu seama că acea

durere nu va fi uşor de alinat.

Toată viaţa auzise despre asta, se amuzase pe această temă. Crezuse că era doar o metaforă prostească. Până la urmă, inima omului nu era din porţelan. Era făcută din carne, sânge şi un muşchi puternic, impresionant. Dar stând acolo, în acea încăpere uimitoare, înconjurată de cei mai veseli şi mai vicioşi londonezi, cunoştinţele Pippei despre anatomie se extinseră. Se părea că până la urmă exista acel ceva, pe care toţi îl numeau inimă frântă.

Capitolul 15

Inima unui om cântăreşte (în medie) trei sute de grame şi bate (cu aproximaţie) de o sută de mii de ori pe zi. În Grecia Antică, se credea că fiind cel mai puternic şi important organ din corp, inima funcţionează ca un fel de creier – colectând informaţii de la toate celelalte organe prin intermediul sistemului circulator. Aristotel a inclus gândurile şi sentimentele în ipotezele sale referitoare la informaţia menţionată anterior – fapt pe care oamenii de ştiinţă moderni îl găsesc depăşit în înţelegerea anatomiei elementare.

Există mărturii cum că mult timp după ce o persoană este declarată moartă, iar mintea şi sufletul părăsesc învelişul, în anumite condiţii, inima ar putea continua să bată ore în şir. Mă întreb dacă în acele circumstanţe organul continuă să simtă. Şi, dacă da, oare simte mai multă sau mai puţină durere decât simte inima mea acum?

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 31 martie 1831; cu cinci zile înainte de nunta sa.

În noaptea aceea, Pippa nu reuşi să pună geană pe geană în schimb, stătu întinsă în pat, cu Trotula lângă ea, caldă şi greoaie, privind cum joacă lumina lumânării pe baldachinul din satin roz de deasupra şi, în acelaşi timp, întrebându-se cum de îl judecase atât de greşit pe Cross, pe ea însăşi şi situaţia lor şi cum de nu observase până în acel moment că nu putea să sufere satinul roz. Era un lucru

oribil, feminin, plăsmuit parcă numai din emoţie. O singură lacrimă i se scurse pe tâmplă până în ureche, neplăcută şi incomodă. Îşi trase nasul cu putere. Nu era nimic productiv în emoţii. Inspiră adânc.

El se căsătorea cu alta.

Îl iubea şi el se căsătorea cu altcineva.

Ca şi ea.

Dar dintr-un motiv oarecare, căsătoria *lui* iminentă era cea care părea să schimbe totul. Părea să însemne mai mult. Să reprezinte mai mult.

Să doară mai mult.

Satin roz stupid. Baldachinuri stupide. Nu aveau niciun scop util.

Trotula îşi înălţă căpşorul moale când zări o altă lacrimă prelingându-se pe obrazul Pippei. Limba roz a câinelui îi urmă traseul, şi empatia tăcută a câinelui declanşă un şuvoi sărat – un torent de lacrimi mizerabile şi sughiţuri, pe care Pippa nu şi le mai putea reţine.

Se întoarse pe cealaltă parte, iar lacrimile îi înceţoşară vederea spre masca de argint de la Pandemoniu, ce zăcea pe masa de lângă pat, strălucind în lumina lumânării. N-ar fi trebuit să accepte niciodată invitaţia. N-ar fi trebuit să creadă că aceasta va veni fără un preţ – pentru că totul avea un preţ.

Flacăra lumânării ardea aproape nemişcată – alb şi portocaliu deasupra unui glob albastru perfect. Închise ochii, dar amintirea flăcării rămânea strălucitoare chiar şi aşa, şi trase din nou aer în piept dorindu-şi mai presus de orice ca durerea din piept să dispară. Ca gândurile ce îi zburau mereu la el să dispară. Ca somnul să vină la gene.

Îşi dori să poată da timpul înapoi, până la dimineaţa aceea din urmă cu opt zile, când se hotărâse să-l abordeze, şi să n-o mai facă. Cum putuse o săptămână să schimbe totul. Cum o schimbase pe ea.

Ce încurcătură crease.

Tristeţea dureroasă o străbătu ca o furtună, rece şi deasă şi extrem de neplăcută. Plânse o vreme – poate vreo două minute. Poate zece. Poate o oră. Destul încât să-i pară

rău pentru ea. Dar nu îndeajuns ca să se simtă mai bine.

Când deschise ochii, îşi îndreptă atenţia spre lumânare, arzând liniştită, neclintită, cu o strălucire orbitoare. Apoi deo dată flacăra se undui, dansă şi licări într-un curent de aer neaşteptat. Un curent de aer urmat de un puternic hămăit şi de o bufnitură, când Trotula se dădu jos din pat şi, dând din coadă nebuneşte, se năpusti asupra uşilor balconului îngust ce se deschidea din camera Pippei. În prag stătea bărbatul pe care Pippa îl iubea, nemişcat înalt, serios şi seducător de răvăşit.

În timp ce-l privea, el trase adânc aer în piept şi-şi trecu ambele mâini prin părul roşcat şi des, îndepărtându-l de pe faţă şi dezvăluind astfel pometii înalţi şi nasul lung şi drept, linii desăvârşite, perfect conturate în lumina lumânării.

Era insuportabil de chipeş. Niciodată în viaţa ei nu mai tânjise după ceva aşa cum tânjea după el. El îi promisese că o s-o înveţe despre tentaţie şi despre dorinţă şi se descurcase nemaipomenit; inima începu să-i bată nebuneşte la vederea lui, la auzul răsuflării lui. Şi totuşi… nu ştia ce-o să urmeze.

— Eşti frumoasă, îi spuse el.

Urmă tot ce îşi dorea el.

Trotula se ridică pe picioarele din spate şi se sprijini cu labele de pieptul lui, scheunând şi tremurând de bucurie. Cross prinse căţeluşa cu mâinile lui puternice, o ţinu în sus, îi oferi toată afecţiunea pe care-o cerşea, găsindu-i imediat punctul sensibil de la tâmplă care-o făcea să dea din coadă de fericire. Căţeluşa scheună şi se sprijini de el, pe deplin captivată.

Pentru prima oară în viaţa ei, Pippa îşi dori să nu fi avut un animal de companie.

— Câinele ăsta e un paznic foarte prost.

El se opri când auzi acest lucru şi toţi trei rămaseră tăcuţi o clipă îndelungată.

— Ai nevoie de protecţie faţă de mine?

Da.

Pippa nu-i răspunse, în schimb zise:

— De ajuns, Trotula.

Căţeluşa se aşează înapoi în patru labe, dar nu încetă să se uite lung la noua ei iubire, cu emoţie în privire. Pippa nu o putea condamna pentru trădarea ei.

— Se pare că te place.

— Am un talent special pentru doamne, spuse el cu vocea aceea caldă, blândă, pe care ea o adora şi-o dispreţuia deopotrivă.

Mintea îi zbură la Sally Tasser. Şi la prostituata de la masa de joc, din acea seară. Şi la fata drăguţă a lui Knight.

Se aşează pe marginea patului.

— Asta am observat şi eu.

Atenţia lui se îndreptă brusc spre ea, dar Pippa schimbă subiectul.

— Camera mea e la etajul doi.

Alt bărbat ar fi ezitat. N-ar fi înţeles imediat ce voia să spună.

— Aş fi urcat oricât de sus ca să te văd pe tine. Se opri, şi după o vreme adăugă: Trebuia să te văd.

Durerea reveni.

— Ai fi putut să cazi. Să te răneşti.

— Mai bine decât să te rănesc pe tine.

Ea îşi aţinti privirea în poală, frecându-şi mâinile pe pânza albă a cămăşii de noapte.

— Mi-ai spus odată că dacă Castleton ar face să mă doară, ar însemna că undeva greşeşte, şopti ea.

— Da.

— Undeva tu greşeşti, spuse ea privindu-l în ochi.

El străbătu camera într-o clipă, aşezându-se în genunchi la marginea patului, prinzând-o de mâini, provocându-i valuri de emoţie şi căldură şi euforie prin tot corpul, chiar în timp ce-şi dădea seama că ar trebui să-l respingă şi să-l trimită afară pe fereastra prin care venise.

— N-ar trebui să fiu aici, şopti el. Aş putea să fiu oriunde altundeva, dar nu aici. Lăsă capul în jos până fruntea i se odihni pe mâinile ei. Dar trebuia să te văd. Trebuia să-ţi explic.

Ea clătină din cap.

— Nu e nimic de explicat. Te însori cu alta. Pippa băgă de seamă ezitarea din propriul ei glas, mica pauză între prima şi a doua silabă a cuvântului *alta.* Nu mai suporta. Închise ochii. Se rugă în sinea ei ca el să plece. Zadarnic.

— Mi-ai spus că n-ai să te însori niciodată. Altă minciună.

Era ca şi cum nici nu ar fi vorbit. El nu negă.

— Ai plâns.

Pippa încuviinţă din cap.

— Fără voia mea.

Un colţ al gurii lui frumoase se ridică într-un zâmbet ironic.

— Îmi imaginez.

Cuvintele acelea, deşi delicate, pline de umor şi de ceva ce nu reuşea să identifice, o enervară la culme.

— Tu m-ai făcut să plâng, îl acuză ea.

— Ştiu, zise el devenind brusc serios.

— Te căsătoreşti cu altcineva.

Repetă cuvintele parcă pentru a suta oară. Pentru a mia oară. Ca şi cum dacă le-ar fi rostit îndeajuns, şi-ar fi pierdut înţelesul. Suferinţa pe care o aduceau cu ele. El încuviinţă.

— Ca şi tine.

Ea era logodită încă de când se cunoscuseră. Dar, cumva, căsătoria lui iminentă era o trădare mai mare. Era ilogic, ştia asta, dar logica nu părea să aibă nimic de-a face în acea chestiune. Alt motiv pentru care situaţia îi displăcea profund.

— Urăsc faptul că te-am făcut să plângi, spuse el, strângându-i mâinile într-ale lui.

Pippa se uită la mâinile lor împreunate, admiră pistruii de pe pielea lui şi puful roşcat dintre prima şi a doua articulaţie. Degetul ei mare se plimbă peste arătătorul lui, urmărind cum se mişcau firele de păr, cum se unduiau şi se culcau înainte să revină la forma iniţială, uitând instantaneu de atingerea ei.

— Când eram mică, am avut un prieten pe nume Beavin, spuse ea, cu privirea încă aţintită asupra firelor

roşcovane.

Tăcu, dar nu se uită la el. El nu zise nimic, aşa că vorbi în continuare, fără să ştie exact încotro se îndrepta:

— Era bun şi blând şi ştia să asculte. Îi spuneam toate secretele mele, lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştia. Lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar fi înţeles.

Cross o strânse mai tare de mâini, iar ea îl privi în ochi.

— Dar Beavin înţelegea. Am explorat împreună moşia Needham. M-a ajutat să-mi descopăr pasiunea pentru ştiinţă. Era acolo în ziua în care am furat o gâscă de la bucătărie şi ara disecat-o. Am dat vina pe el când s-a aflat. Şi el nu s-a supărat niciodată pe mine.

Privirea lui Cross se întunecă.

— Îmi dau seama că nu-mi place prea mult de acest însoţitor perfect, Pippa. Unde e acum?

— A plecat, zise ea.

— Unde? întrebă el încruntat.

Ea zâmbi.

— Unde se duc toţi prietenii imaginari.

El oftă şi duse o mână spre tâmpla ei, pentru a-i da la o parte părul care-i acoperea faţa.

— Era doar în închipuirea ta.

— N-am înţeles niciodată de ce alţii nu puteau să-l vadă, şopti ea. Penny îmi făcea pe plac uneori… se prefăcea că vorbeşte cu el, dar n-a crezut niciodată cu adevărat că există. Mama a încercat să-l alunge făcându-mă de ruşine. Ridică din umeri, apoi spuse, simplu: Dar era prietenul meu.

El zâmbi.

— Îmi place ideea că tu şi prietenul tău imaginar disecaţi o gâscă.

— Erau pene peste tot.

Zâmbetul lui Cross se transformă într-un râs sănătos, îmi închipui.

— Dar nu atât de mult sânge pe cât ar crede cineva, adăugă ea. Cu toate că am speriat de moarte o servitoare.

— În numele ştiinţei.

— În numele ştiinţei, repetă Pippa cu un zâmbet aprobator. Cross se aplecă spre ea şi ea îşi dădu seama că voia s-o sărute, înţelese, de asemenea, că nu putea să-i permită. Se retrase înainte ca buzele lor să se atingă, iar el îi eliberă mâinile din strânsoare.

— Îmi pare rău.

Pippa se ridică pentru a mări distanţa dintre ei, iar Trotula vru să se aşeze lângă ea. Dezmierdă o vreme urechile moi ale câinelui, neputând să-l privească pe Cross. Neputând nici să nu-l privească.

— Nu ştiu de ce ţi-am povestit asta.

El se ridică, dar nu se apropie de ea.

— Despre Beavin?

Îşi coborî privirea în podea.

— E o prostie. Nici măcar nu ştiu de ce m-am gândit la el. Doar că…

Tăcu. El aşteptă un timp până o îndemnă să-şi continue ideea.

— Doar că…?

— Întotdeauna am fost diferită. Nu am avut prea mulţi prieteni. Dar… pe Beavin nu-l deranja asta. El n-a crezut niciodată că sunt ciudată. Şi apoi a dispărut. Şi n-am mai cunoscut niciodată pe nimeni care să pară că mă înţelege. Nici n-am crezut că se va mai întâmpla vreodată. Tăcu din nou, apoi ridică uşor din umeri. Până să te întâlnesc pe tine.

„Şi acum ai să pleci şi tu.”

Şi avea să doară mai tare decât pierderea unui prieten imaginar. Nu era sigură că va fi îndeajuns de puternică pentru a depăşi momentul.

— Nu pot să nu mă gândesc, reluă ea, apoi se opri. Ştia că nu trebuie să o spună. Ştia, cumva, că nu va face decât să îngreuneze situaţia. Nu pot să nu mă gândesc… dacă te-aş fi…

Şi el ştia.

— Nu, taci.

Dar Pippa nu putea să tacă. Se uită fix la el şi zise:

— Dacă te-aş fi găsit pe tine înainte.

Cuvintele erau sărace şi triste şi le detesta, deşi îl

făcură pe Cross să se apropie de ea – îi mângâie obrajii şi-i ridică faţa spre el. Deşi el îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut ce-i răpi puterea, voinţa şi, în cele din urmă, raţiunea.

Degetele lui lungi se plimbau prin părul ei, ţinând-o nemişcată, apoi el se desprinse din sărutare, îi întâlni privirea şi-i şopti numele înainte s-o sărute din nou lung, voluptuos. Iar şi iar, în timp ce-i şoptea numele, ca un suflu uşor pe buzele ei, pe obraz, pe gât, acolo unde venele îi tresăreau, subliniindu-şi cuvintele cu atingeri ale limbii şi cu muşcături ce o puneau pe jar.

Dac-ar fi ştiut că va găsi pe cineva ca el. Sufletul-pereche.

Sufletul-pereche în dragoste.

Aşa ceva exista. Şi dovada era acolo, în camera ei. În braţele ei. În gândurile ei.

Pentru totdeauna.

Închise ochii strâns la gândul acela, chiar în clipa în care lacrimile i se prăvăliră pe obraji, iar el le adună uşor cu buzele, şoptindu-i numele ei iar şi iar.

— Pippa… nu plânge, iubirea mea… nu merit… eu nu sunt nimic…

Greşea, bineînţeles. El era totul.

Tot ce ea nu putea să aibă.

Se retrase la acel gând şi îl împinse cu palmele în piept, iubind căldura lui, forţa lui. Iubindu-l pe el. Se uită în ochii lui gri şi sălbatici şi şopti:

— Toată viaţa mea… doi şi cu doi au făcut patru.

El încuviinţă, concentrându-şi toată atenţia asupra ei, iar ca simţi din nou că îl iubea pentru că-i era aproape… pentru c-o înţelegea.

— Dar acum… totul e greşit. Clătină din cap. Doi şi cu doi nu mai fac patru. Doi şi cu doi fac… Cross.

Privirea lui arunca scântei în timp ce întindea din nou mâna după ea, iar ea se retrăgea.

— Iar tu urmează să te însori cu alta, şopti ea, şi nu înţeleg. O lacrimă mare îi alunecă pe obraz, născută din teamă şi din neputinţă. Nu înţeleg… şi nu pot să sufăr asta.

— Este rândul meu să-ţi spun o poveste, zise el,

dureros de încet, ştergându-i lacrima. Una pe care n-am spus-o nimănui altcuiva.

Când Pippa îi întâlni privirea i se puse un nod în gât, ştiind, fără nicio îndoială, că ceea ce era pe cale să-i spună va schimba totul. Dar nu s-ar fi gândit niciodată că el îi va mărturisi aşa ceva.

— Mi-am ucis fratele.

*

Nu mai rostise niciodată cuvintele acelea cu voce tare, dar, surprinzător, să-i mărturisească Pippei fusese mai uşor decât îşi imaginase. Pentru că, spunându-i, avea s-o salveze.

Ea trebuia să înţeleagă de ce nu puteau fi împreună. Trebuia să înţeleagă de ce el era cea mai greşită alegere pentru ea. Chiar dacă fiecare părticică din trupul lui ardea de dorinţa de a o face a lui, pentru totdeauna.

Şi singurul mod în care îi putea demonstra acest lucru cm să-i arate latura lui cea mai urâtă.

Ea rămase împietrită la auzul mărturisirii, aşteptând cu sufletul la gură ca el să continue. Aproape îl pufni râsul când îşi dădu seama că era posibil ca ea să nu-l dea imediat afară din cameră, aşa cum se aşteptase. Nu-i trecuse prin cap că ea ar fi vrut o explicaţie că îl va crede. Atât de puţini o făcuseră.

Dar Pippa stătea acolo, aşteptând răbdătoare ca el să continue, tăcută, serioasă, ca un om de ştiinţă ce aştepta ca toate dovezile să fie prezentate înainte de a trage concluzii.

Pippa cea perfectă.

El simţi un junghi în piept la acel gând şi se întoarse cu spatele la ea, imaginându-şi că astfel putea întoarce spatele adevărului se duse spre uşile pe care le lăsase deschise şi le închise încet, în timp ce îşi cântărea cu grijă următoarele cuvinte.

— Mi-am ucis fratele, repetă el.

O altă femeie ar fi lansat un potop de întrebări. Pippa

însă se uita la el, cu ochii mari, uimiţi şi fără obstacolul ochelarilor. Iar privirea ei aţintită asupra lui, sigură şi fără urmă de acuzaţie, îl îndemnă să continue. Îşi sprijini spatele de tocul rece şi reconfortant al ferestrei.

— Baine era perfect, zise el. Fiul perfect, moştenitorul perfect, fratele perfect. Era înzestrat cu onoarea şi demnitatea cuvenite următorului conte de Harlow şi nimic nu venea să umbrească titlul pe care urma să-l moştenească, aşa cum era cazul altora. A fost un frate bun şi un moştenitor şi mai bun. Cuvin tele veneau mai uşor acum. Întinse mâinile şi îşi aţinti privirea în jos, spre ele. Eu, pe de altă parte, eram prototipul fiului risipitor. Iubeam viciul şi uram responsabilitatea, eram extrem de priceput la cheltuirea averii tatălui meu şi a rentei mele, şi aveam talent la jocuri de noroc. Puteam transforma cu uşurinţă zece lire într-o mie şi profitam de fiecare ocazie pentru a face acest lucru. Nu aveam timp pentru prieteni, iar pentru familie nici atât, zise el, apoi se opri şi se uită la ea. Nu m-am gândit niciodată că aş putea sfârşi prin a regreta acea lipsă a timpului.

Ea era îndeajuns de aproape încât să întindă mâna şi s-o atingă dacă ar fi vrut. Dacă. Dar nu voia – dorea ca ea să n-aibă nimic de-a face cu acea istorie tristă, cu acel băiat care fusese odată. N-ar fi trebuit s-o vrea în preajma lui nici acum.

Ba se uita la el cu atenţie, atrasă de povestea lui şi, pentru un scurt moment, el îşi îngădui s-o privească, tulburat de părul ei despletit şi de ochii albaştri – plini de cunoaştere şi de mai multă înţelegere decât ar fi meritat.

Nu-şi putea imagina cum s-ar fi putut gândi la ea ca fiind o femeie simplă sau obişnuită. Era uluitoare. Iar dacă frumuseţea mi era de ajuns, mai era şi mintea ei. Era sclipitoare, atât de isteaţă şi perfect diferită de oricine.

Doi şi cu doi făceau... Cross.

Pe buzele oricui altcuiva, acest lucru ar fi sunat prosteşte, dar, spus de Pippa, era cel mai seducător concept la care se gândise vreodată. Ea era tot ce nu ştiuse că îşi dorea. Şi o voia. Îndeajuns de mult ca să-şi dorească

să fie altcineva. Îndeajuns de mult ca să-l facă să-şi dorească să fie mai mult de atât. Diferit. Mai bun. Îndeajuns de mult ca să-şi dorească să nu aibă această poveste de spus.

— Era primul sezon monden al Laviniei – primise invitaţii la Almack şi era în culmea fericirii, sigură că avea să fie cel mai de preţ giuvaier al înaltei societăţi.

— Este frumoasă, zise Pippa.

— La optsprezece ani n-avea egal.

Vocea lui deveni aspră când îşi aduse aminte de sora lui, cu părul de foc, cuceritoare şi zâmbitoare.

— Era prima ei seară la balul de la clubul Almack – fusese prezentată la curte în săptămâna de dinainte.

El se opri şi se gândi la următoarele cuvinte, dar Pippa interveni.

— Ai însoţit-o.

El râse amar.

— Trebuia s-o fac. Dar să petrec seara la Almack era ultimul lucru pe care-l voiam. Mă scotea din sărite numai să mă gândesc la acel loc – nu voiam să am nimic de-a face cu el.

— Erai tânăr. Sigur că te scotea din sărite.

El îşi ridică privirea şi întâlni ochii ei.

— Eram fratele ei. Era *datoria* mea.

Ea nu răspunse. Ştia că nu se cuvenea.

Fată deşteaptă.

— Am refuzat. I-am spus lui Baine că n-o să mă duc, mărturisi, şi se întrerupse, amintindu-şi acea după-amiază când răsese şi îşi tachinase fratele mai mare. Nu era problema mea, până la urmă. Avea să nu fie niciodată preocuparea mea. Eu eram al doilea fiu… fiul risipitor. Îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru asta. Baine a fost furios – i se întâmpla rar, dar avea planuri pentru acea seara, să se vadă…

Se opri.

Cu o femeie.

— Era o grecoaică, cântăreaţă la operă, care-şi căuta un nou protector…

Pippa încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

Nu înţelegea. Deloc.

„Trebuie să te vezi cu ea în altă noapte”, spusese Cross amuzat. „Îţi promit, câteva ore în plus n-o să-i ştirbească farmecul, nici pe al tău, ca viitor conte.” „Cuvântul tău nu înseamnă nimic”, se răstise Baine ca răspuns. „I-ai promis surorii noastre c-o vei însoţi în seara asta?” „Nimeni nu ia de bun ce spun eu.”

Cross încă îşi amintea furia şi dezamăgirea din privirea lui Baine.

„Ai dreptate.”

— Ne-am certat, dar eu am câştigat… pentru mine nu conta absolut deloc dacă Lavinia avea sau nu însoţitor, dar fiindcă pentru Baine conta, n-a avut încotro şi a însoţit-o. S-au dus la bal. Eu m-am dus la clubul lui Knight.

Pippa rămase cu gura căscată.

— La clubul lui Knight?

— La clubul lui Knight şi apoi…

El ezită înaintea acelei confesiuni, ştiind că va schimba totul. Ştiind că nu va putea niciodată să-şi ia înapoi acele cuvinte. Ştiind că ea trebuia să afle – că acele cuvinte vor face mai mult ca s-o salveze decât orice altceva.

— Şi apoi la soprana lui Baine.

Ea închise ochii la auzul acelor cuvinte, iar el se detestă din nou, şi acum, după şapte ani. Trădarea, a cărei ţintă fusese demult fratele lui, avea, în acel moment, un nou destinatar – Pippa. Dar acesta era scopul, nu? S-o alunge din calea lui Knight – din calea lui – în braţele contelui ei.

Fiecare fărâmă din el protesta, dar îşi petrecuse ani de zile consolându-şi fiecare gest şi n-avea de gând să se oprească acum.

Eram în braţele viitoarei lui iubite când, într-o curbă, trăsura şi-a pierdut o roată. Cuvintele lui erau hotărâte şi lipsite de emoţie. Baine, vizitiul şi unul dintre valeţi au murit pe loc. Al doilea valet a supravieţuit până a doua zi.

— Şi Lavinia, spuse Pippa încet.

— Lavinia a fost schilodită, iar de viitorul ei strălucit s-a ales praful, zise el încleştând pumnii. Eu i-am făcut-o. Dacă aş fi fost acolo…

Pippa se întinse spre el, iar mâinile ei catifelate le atinseră pe ale lui şi le strânse.

— Nu.

El clătină din cap.

— Eu l-am ucis, ca şi când i-aş fi pus un pistol la tâmplă şi aş fi apăsat pe trăgaci. Dacă eu aş fi fost acolo, el ar fi trăit.

— Şi tu ai fi murit! zise ea pe un ton aspru, atrăgându-i atenţia asupra ochilor albaştri care înotau în lacrimi. Tu ai fi *murit.*

— Nu înţelegi, Pippa… o meritam. Eu eram ticălosul. Păcătosul. Eu eram cel care jucase şi minţise şi înşelase şi furase. El era bun, iar ea era pură, iar eu nu eram nimic pe lângă ei. Moartea a venit să mă caute atunci, crezând că mă va găsi în trăsura aceea. Dar i-a găsit pe ei, în schimb, şi i-a luat.

Ea clătină din cap.

— Nu. N-a fost vina ta.

Doamne, cât de mult îşi dorea s-o creadă.

— Nici măcar nu m-am oprit după accident. Am continuat… am continuat să mă duc în cazinouri… am continuat să câştig. Am încercat să îngrop păcatul sub şi mai multe şi mai grele păcate.

Nu mai spusese nimănui acel lucru. Nici măcar nu ştia de ce-i spunea ei. Poate ca să-i explice cine era. De ce nu era bun pentru ea.

— Nu înţelegi, Pippa… Trebuia să fi fost eu în locul lor.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Nu, şopti ea, apoi se aruncă spre el.

Îl lăsă s-o prindă, s-o primească în braţele lui lungi, s-o ridice de pe podea, s-o lipească de el şi s-o ţină acolo.

— Nu, repetă ea, iar suferinţa din vocea ei îl îndureră.

— Aşa mi-a zis tatăl meu. M-a urât.

Ea dădu să-l întrerupă, dar el o opri.

— Nu. Aşa a fost. Iar după accident… nu s-a mai putut

uita la mine. Nici mama. Nu ştiam dacă Lavinia va trăi sau va muri… piciorul ei era rupt în trei locuri şi agoniza din pricina febrei. Şi nu m-au lăsat în preajma ei. Timp de o săptămână, mama nu mi-a spus nimic, iar tata… Ezita; durerea amintirii îl străpunse o clipă, apoi se adună şi continuă. Tata spunea aceleaşi cinci cuvinte. La nesfârşit. „Trebuia să fi fost tu.”

— Jasper, şopti ea în întuneric, iar o parte din el, de mult îngropată, răspunse la auzul acelui nume. Era îndurerat. Nu cred că a vrut să spună aşa ceva. Nu pot să cred.

El îi ignoră cuvintele – durerea care se ascundea în ele.

— Nu mai puteau nici să se uite la mine, aşa că am plecat.

Întâlni privirea ei albastră şi citi în ea compasiunea.

— Unde te-ai dus?

— În singurul loc în care m-am gândit că mă pot duce, zise şi apoi se opri, ştiind că acea parte a poveştii conta cel mai mult. Îşi cântări bine cuvintele. Nu trebuia să se ascundă de ea. Ea ştia deja. La clubul lui Knight, mărturisi el. Am jucat zile în şir. Fără oprire. Fără să dorm. M-am mutat de la mesele de joc în paturile de sus… am încercat să mă pierd în jocuri de noroc şi femei. Făcu o pauză; detesta povestea aceea. Îl detesta pe băiatul care fusese. Am jurat să nu privesc înapoi.

— Orfeu! zise ea.

El zâmbi trist.

— Eşti prea deşteaptă pentru binele tău.

Ea râse.

— Mă ajută când sunt cu tine.

Cuvintele îi amintiră cât de mult îi plăcea de acea femeie. Cât de mult n-ar fi trebuit să-i placă.

— Orfeu inversat. De pe Pământ spre Iad. Purtând cu el durerea, păcatul şi toate viciile posibile. N-ar trebui să fiu acum în viaţă ca să spun această poveste.

— Dar eşti.

El încuviinţă din cap.

— Eu sunt viu, iar Baine nu; eu sunt bine, iar Lavinia suferă.

— Nu e vina ta.

Ea se aruncă din nou în braţele lui, îl cuprinse după talie şi repetă cuvintele, la pieptul lui.

— Nu e vina ta.

El ar fi vrut atât de mult s-o creadă. Dar nu era adevărat.

— Ba este.

O ţinu aproape de el şi îşi mărturisi păcatele vorbind în părul ci frumos, de culoarea mătăsii de porumb.

— Mi-am ucis fratele. Asta e crucea pe care o port.

Ea îl auzi… şi înlemni. Îşi ridică privirea spre el. Iar Pippa lui deşteaptă înţelese.

— Crucea pe care o porţi.

El zâmbi ironic.

— De asta ţi-ai luat numele de Cross[1].

— Ca să-mi amintesc de unde vin. Să nu-mi uit trecutul păcătos.

— Nu-mi place.

El îi dădu drumul.

— N-o să-l mai auzi prea des, iubire.

Ochii ei frumoşi, albaştri, se întristară la acele cuvinte, iar el dispreţui… noaptea aceea, situaţia lor şi, mai ales, pe sine. Înjură, iar cuvântul răsună aspru, în spaţiul acela intim, la lumina lumânărilor.

— Nu i-am putut salva, mărturisi el. Dar, la dracu’… *pe tine* te pot salva.

Ea tresări.

— Să mă salvezi?

— Knight ştie cine eşti. O să te distrugă dacă nu-l opresc.

— Cum să-l opreşti?

El îi întâlni privirea, iar ea îşi dădu seama. O ghici în vocea ei.

— Cum să-l opreşti?

— Dacă mă însor cu fata lui, va păstra secretul.

---

1 În engleză „cruce" (n.tr.)

Ea înlemni în braţele lui.

— Puţin îmi pasă dacă spune lumii întregi secretele mele.

Deşi i-ar fi păsat, firește. Dacă Knight ar face să ajungă la urechile aristocraţiei bârfele privind timpul pe care ei doi îl petrecuseră împreună. La urechile lui Castleton. I-ar fi păsat când părinţii ei n-ar mai fi privit-o în ochi.

— Ar trebui să-ţi pese. Ai toată viaţa înainte. Ai o familie la care să te gândeşti. Ai un conte cu care o să te măriţi. Eu nu vreau să fiu responsabil pentru ruinarea ta. De ajuns câte am pe conştiinţă.

Ea se ridică, fără să-i pese că era pe jumătate goală şi că probabil nu avea să vadă prea bine fără ochelari. Desigur că nu conta. Era o regină.

— N-am nevoie să fiu salvată. Mă descurc foarte bine şi singură. Pentru un ticălos scandalos eşti prea dornic să-ţi asumi responsabilităţi.

— Tu eşti responsabilitatea mea.

Ea chiar nu-şi dădea seama?

— Ai devenit responsabilitatea mea din clipa în care ai intrai în biroul meu.

Fusese a lui de la început.

— Nu căutam un protector, zise ea făcând ochii mici.

Cross se enervă. O prinse de umeri şi făcu o promisiune.

— Atunci nu ai încotro. Mi-am petrecut ani în şir ispăşindu-mi păcatele, înspăimântat să nu provoc şi mai multă distrugere. Nu vreau să fii în preajma mea. Nu vreau să fii atinsă de flagelul ăsta.

Cuvintele îşi luară zborul de pe buzele lui cu o disperare… cu o panică pe care nu o putea nega.

— Fir-ar să fie, Pippa, trebuie să fac asta. Nu-ţi dai seama?

— Nu.

Panica se făcea simţită şi în vocea ei, în felul în care îşi înfigea degetele în braţele lui.

— Şi cu mine cum rămâne? Cu responsabilitatea mea?

Crezi că eu n-o să mă simt împovărată dacă te însori cu o femeie pe care n-o cunoşti, dintr-un simţ fals al onoarei?

— Nu e nimic fals, spuse el. E ceva ce-ţi pot oferi.

Întinse mâna spre ea şi o trase mai aproape. Şi-ar fi dorit ca acel moment să dureze o veşnicie.

— Nu înţelegi, iubirea mea? Să te salvez... este unicul meu ţel. Am încercat aşa de mult...

Se opri.

— Ce-ai încercat? Şi, pentru că el nu răspunse imediat, ea îl îndemnă din nou să continue. Jasper?

Poate pentru că buzele ei îi rostiseră numele... sau poate pentru că-i vorbise cu atâta blândeţe – şi cu ceva ce îi era prea teamă să numească –, poate pentru că îl privea cu ochii ei atât de mari şi de albaştri... sau poate că doar simpla ei prezenţă îl convinse să spună adevărul. Să-i mărturisească.

— Să plătesc. Dacă nu aş fi fost eu... Baine ar fi fost în viaţă, iar Lavinia ar fi fost sănătoasă şi fericită.

— Lavinia şi-a ales singură viaţa, îl contrazise Pippa. Are un soţ şi copii...

— Un soţ îndatorat lui Knight. Copii care trebuie să poarte stigmatul unui tată netrebnic. O căsnicie născută din teama tatălui meu că nu va scăpa niciodată de fiica lui schiloadă.

Ea clătină din cap.

— Nu e păcatul tău.

— Sigur că este! izbucni el şi se întoarse cu spatele la ea. E numai vina mea. Mi-am petrecut ultimii şase ani din viaţă încercând să rescriu totul, dar acesta e trecutul meu. Este moştenirea mea. Eu sunt protectorul fetelor de la Îngerul Căzut... am ales să fiu. Încerc să le ţin în siguranţă. În secunda în care vor să plece... în clipa în care aleg o altă viaţă, eu le ajut. Ele vin la mine; eu le găsesc o cale de ieşire. Am ajutat o mulţime dintre ele... le-am găsit locuinţe şi locuri de muncă – în picioare, nu pe spate. Case la ţară unde pot fi în siguranţă... Fiecare dintre ele cu câte un împuternicit.

Pentru sora pe care nu reuşise s-o salveze, a cărei

viaţă o distrusese. Pentru fratele a cărui viaţă o răpise, ca şi când el ar fi mânat nenorocita aceea de trăsură.

— Nu e vina ta, zise ea din nou. N-aveai de unde să ştii.

Îşi spusese şi el acele cuvinte de o sută de ori. De un milion de ori. Dar niciodată nu-i aduseseră liniştea.

— Dacă Baine ar fi fost conte… ar fi avut moştenitori. Ar fi avut fii. Ar fi avut viaţa pe care o merita.

— Viaţa pe care şi tu o meriţi.

Cuvintele aduseră cu ele o viziune a acelei vieţi. A acelor fetiţe şi băieţei cu ochelari care prindeau broaşte într-o zi caniculară, în Devonshire. A mamei lor.

A soţiei lui.

— Aici greşeşti. Eu nu o merit. Eu i-am răpit-o. I-am furat-o în timp ce eram în braţele iubitei lui.

Ea înlemni la acele cuvinte.

— Iubita lui. De-asta nu m-ai atins. Nu m-ai sărutat. De-asta nu ai mai fost… cu alte femei.

De unde dracu ştia ea aşa ceva?

— Femeia de la masa de joc… şi domnişoara Tasser… amândouă au sugerat că… explică ea înainte ca el să apuce să întrebe.

Fir-ar să fie.

— Da.

Nu era o întrebare. Ea îl ţintui cu acea privire albastră, atotştiutoare.

— E adevărat?

Putea minţi. Îşi petrecuse mai bine de o jumătate de deceniu convingând întreaga Londră că nu încetase nicio clipă să fie un ticălos. Că făcuse din femei pasiunea vieţii lui. Putea minţi, iar ea n-ar fi descoperit niciodată adevărul. Dar nu voia s-o mintă. Mai ales în acea privinţă

— Au trecut şase ani.

— De când te-ai culcat cu o femeie?

Tăcere era un răspuns mai mult decât suficient, dar ea insistă, făcând ochii mari, neîncrezătoare:

— De când te-ai culcat cu *orice* femeie? Părea atât de şocată.

— Cu orice femeie.

— Dar… reputaţia ta. Eşti un afemeiat notoriu!

El înclină uşor din cap.

— Ţi-am spus că n-ar trebui să crezi tot ce se bârfeşte prin saloanele doamnelor.

— Pardon, dar dacă-mi amintesc bine, m-ai dezbrăcat fără să-ţi foloseşti mâinile.

În faţa ochilor îi apăru imaginea ei în biroul lui, în fotoliul lui, expusă privii lui flămânde. O viziune mai bine-venită decât ar fi fost dispus să recunoască. Îi întâlni privirea.

— Am avut noroc.

— Nu crezi în noroc.

Era incredibilă. Sufletul lui pereche.

— Şase ani fără să atingi o femeie, se minună ea.

Până în seara aceasta, zise el după o clipă de tăcere.

— Până la mine, zise ea, cu răsuflarea sacadată.

El ar fi vrut să împărtăşească cu ea acea răsuflare, s-o atingă din nou.

— Cu tine nu mă pot controla.

Buzele ei se unduiră într-un zâmbet de satisfacţie feminină, iar Cross înţepeni brusc, în timp ce îşi reînnoi în minte jurământul de a nu profita de ea. De a nu-şi pierde cumpătul în preajma ei. Nici măcar în acel moment când ea îl acaparase centimetru cu centimetru.

— Deci, asta este pedeapsa ta? Penitenţa ta? Celibatul?

— Da.

Suna atât de stupid acum, când o auzea de la ea. Celibatul nu-şi avea rostul lângă Philippa Marbury. Nu când ea îi era în mod evident destinată, lui şi numai lui. Cincisprezece minute într-un alcov al cazinoului nu fuseseră de ajuns.

O *viaţă n-ar fi de ajuns.*

— Nu pot. Nu cu tine, Pippa. Trebuie să te căsătoreşti în curând.

— Cu altul, şopti ea după o uşoară ezitare.

El simţi o durere profundă la auzul acelor cuvinte.

— Da. Cu altcineva.

— Ca şi tine.

— Da.

Pedeapsa lui supremă.

Ea ridică o mână, îşi aşeză palma moale pe obrazul lui, iar el nu putu rezista şi o prinse, ca să ţină în loc atingerea ei şi s-o savureze pe îndelete.

— Jasper.

Numele rezonă adânc înăuntrul lui; adora să-l audă de pe buzele ei. Ar fi vrut să-l audă iar şi iar, pentru totdeauna. Dacă ar fi fost un alt gen de bărbat, poate că ar fi avut o şansă. Dar aşa, trebuia s-o părăsească. Nu era de el.

— Jasper, şopti ea din nou, ridicându-se pe vârfurile picioarelor goale, cu mâna liberă în jurul gâtului lui şi cu trupul lipit de el, doar cu un petic de pânză între mâinile lui şi pielea ei moale.

N-ar trebui.

Fiecare părticică din corpul lui tânjea după ea – urmare a timpului prea îndelungat fără ea şi a timpului prea scurt petrecut împreună. Voia s-o ridice şi s-o arunce pe pat şi s-o aibă… doar o dată.

Nu avea să fie niciodată de ajuns.

— Dacă vrei cu adevărat să mă salvezi… şopti ea, cu buzele nimicitor de aproape de ale lui.

— Vreau, mărturisi el. Dumnezeu mi-e martor… nu pot să suport gândul că ai putea avea de suferit.

— Dar m-ai făcut deja să sufăr. Mă faci să sufăr chiar acum. Vocea ei era joasă şi blândă, cu o urmă de perversiune la care nu se aştepta.

Cross o cuprinse după mijloc şi îşi dădu seama că adora fierbinţeala trupului ei prin cămaşa de noapte.

— Spune-mi cum să n-o mai fac, spuse el ştiind deja răspunsul.

— Doreşte-mă, spuse ea.

— Te doresc.

O dorise încă din clipa în care o întâlnise. Dinainte chiar.

— Vreau fiecare părticică din tine… vreau mintea,

trupul şi sufletul tău.

Degetele ei alunecară prin părul lui şi i se încurcară în şuviţele roşcate.

— Atinge-mă.

N-o putea respinge. Nu putea rezista să nu privească în urmă.

O privire. O noapte.

Era tot ce putea avea. Era mai mult decât meritase vreodată. O noapte şi apoi o va lăsa în lumea ei perfectă. O noapte şi apoi se va întoarce în iadul lui.

— Nu-ţi voi distruge viaţa, Pippa. N-o să te las să te compromiţi.

Ea îşi apăsă buzele de ale lui, iar pielea ei mătăsoasă îl scotea din minţi.

— Te iubesc, zise ea atât de încet, încât aproape că n-o auzi.

Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea lui şi nu se putu abţine să n-o ridice în braţe şi să-i ofere, şi ei, dar şi lui, ceea ce îşi doreau. Ceea ce schimba totul şi nimic în acelaşi timp. O ridică în braţe şi adoră felul în care ea îl urmă, se lipi de el, îl sărută pe obraz, iar el simţi că ia foc.

N-ar fi trebuit să-l iubească. Nu merita. N-o merita pe *ea.*

— Eşti un bărbat remarcabil, spuse ea, cu buzele lipite de urechea lui. Pur şi simplu, nu mă pot abţine.

O *noapte avea să-l distrugă.*

Dar nu putea să reziste. Minţii ei sclipitoare. Chipului ei frumos.

Niciodată n-ar fi putut.

Capitolul 16

Nu mai atinsese o femeie de şase ani. Le rezistase tuturor… până la ea.

Până în acel moment.

Până în acel moment, când o ridică în braţe, o duse la

patul în care ea dormise toată viaţa, o întinse şi o urmă cu greutatea lui îmbătătoare, ţintuind-o sub el cu membrele lui lungi, cu muşchii încordaţi, şi cu promisiunea unei plăceri pe care ea nu o trăise niciodată. Cu opt zile în urmă, stătuse în biroul lui şi îi ceruse s-o ajute să se compromită; în acel moment, primea, în sfârşit, lecţia pe care nu-şi dăduse seama că o ceruse. Cea după care tânjise cu atâta ardoare.

O sărută, cu totul diferit de sărutul care îi tulburase gândurile şi răsuflarea mai devreme în acea seară, dar la fel de devastator. De data aceasta era încet, languros, buzele şi limbile lor se împleteau, făcând-o pe Pippa să se agaţe de el, dintr-odată dependentă de plăcerea pe care numai el i-o putea oferi.

Oftă de plăcere, iar el răspunse acelui sunet cu încă o îngemănare prelungă şi voluptuoasă de buze şi limbi, înainte de a-i lua capul în palme şi de a-i întâlni privirea în lumina lumânărilor.

— Eşti cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, şopti el. Mă faci să-mi doresc să te învăţ toate lucrurile ticăloase şi depravate pe care le-am făcut vreodată… la care am visat vreodată.

Cuvintele trădau un amestec de plăcere şi căldură – care o năpădeau cu atâta putere încât fu nevoită să închidă ochii la acea senzaţie. El îşi frecă buzele de obrazul ei şi se aplecă spre urechea ei.

— Ţi-ar plăcea?

— Camera se învârteşte, zise ea cu un geamăt de plăcere.

Buzele lui, lipite de lobul urechii ei, se arcuiră într-un zâmbet.

— Credeam că numai eu am observat asta.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— De ce oare?

— Micuţa mea savantă… dacă ai timp să te gândeşti la asta, înseamnă că nu-mi fac treaba aşa cum trebuie.

Şi apoi ei nu-i mai păsă dacă încăperea se învârtea pentru că întreg globul pământesc ieşise de pe axa lui, căci

buzele lui erau lipite de ale ei, iar mâinile lui o mângâiau în sus pe coapse, purtând cu ele poalele cămăşii de noapte, iar ea, la rândul ei, nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l atingă peste tot.

Mâna lui lungă se strecură sub ţesătura cămăşii de noapte, îi cuprinse fesele în timp el îşi ridica greutatea de pe trupul ei, iar degetele îi mângâiau şoldurile, desfăcându-i coapsele. Când se aşează între ele, cu căldura lui tare presată pe miezul ei fremătător, ea crezu că va muri de plăcere. Se zbătu lipită de el, disperată să-l simtă, nemaigândindu-se la nimic altceva şi încercând să fie cât mai aproape de el.

El se smulse din sărutarea lor şi îi rosti numele gâfâind. Se mişcă deasupra ei, o dată, de două ori, trimiţându-i valuri uriaşe de plăcere în tot corpul. Rămase apoi nemişcat, iar ea deschise ochii, atrasă instantaneu de privirea lui frumoasă, gri. Iar el îşi lăsă fruntea peste a ei.

— Şşş, draga mea. O să-ţi ofer tot ce vrei… dar să nu facem zgomot… dacă tatăl tău aude… reputaţia ta va fi compromisă pentru totdeauna.

— Nu-mi pasă, şopti ea şi se frecă din nou de trupul lui.

Era adevărat. Merita preţul. Ar fi scăpat de Castleton şi şi-ar fi putut petrece restul vieţii alături de Cross. În lumea lui de viciu şi păcat. În braţele lui. Oriunde ar fi vrut el.

„El nu ar îngădui niciodată aşa ceva”, şopti în mintea ei mica voce pragmatică, iar ea încercă s-o alunge. Orice era posibil în acel moment, în acea noapte, cu el. Mâine se va ocupa de restul vieţii ci. Dar în noaptea aceea… noaptea aceea era a ei. Noaptea aceea era a *lor.* În noaptea aceea nu era loc de pragmatism.

— Arată-mi totul. Tot ce ştii. Tot ce vrei. Tot ce doreşti.

El închise ochii, iar un val de plăcere sau de suferinţă trecu peste chipul lui, iar ea se ridică în coate, se lipi şi mai mult de el şi se desfătă cu senzaţia pe care i-o dădeau pieptul lui cald apăsându-i sânii, şoldurile lui puternice care-

i dominau coapsele, în timp ce membrul lui tare şi puternic stătea aşezat în dreptul părţii care tânjea cel mai mult după el. Se legănă şi se frecă de el, să vadă cât de bine se potriveau trupurile lor, iar el şuieră la acea mişcare şi întredeschise ochii, care licăriră în lumina lumânărilor.

— O să plăteşti pentru asta.

Ea zâmbi.

— Nu mă poţi condamna pentru că experimentez.

El râse încet.

— Nu pot. Până la urmă, fără această înclinaţie, nu te-aş mai avea aici. Acum.

O sărută din nou, cu foc. Când amândoi gâfâiau, aproape să-şi piardă răsuflarea, el ridică din nou capul şi spuse:

— Cum vă mai pot ajuta la cercetare, domnişoară?

Ea se gândi un moment, iar privirea i se plimbă pe chipul lui frumos.

„Rămâi cu mine”, voia să spună. „Lasă-mă să stau cu tine.”

În schimb, îşi ridică mâinile spre pieptul lui, îi dădu la o parte reverele hainei şi îşi puse palmele pe vesta lui.

— Cred că în numele ştiinţei ar trebui să te dezbraci.

El ridică sceptic o sprânceană roşcovană, dar nu făcu nicio mişcare.

— Serios?

Ridică şi ea din sprânceană, drept răspuns, iar el rânji, se rostogoli de pe ea, îşi dădu jos haina, vesta şi cămaşa, înainte de a se întoarce în pat.

— Asta ajută?

— De fapt, domnule… spuse ea şi lăsă o mână să-i cadă pe pielea mătăsoasă a pieptului lui, desfătându-se să-i simtă încordarea la atingerea ei. Ajută. Dar nu sunteţi dezbrăcat.

El o sărută pe gât şi îşi trecu dinţii peste pielea delicată, până când ea tremură şi gemu.

— Nici dumneavoastră.

— Nu v-aţi exprimat dorinţa în acest sens.

El îşi ridică privirea şi o întâlni pe a ei.

— Să n-aveţi niciun dubiu, *milady.* Dacă ar fi după mine, ar trebui să fiţi nudă în fiecare clipă a fiecărei zile.

Ea făcu ochii mari.

— Ar fi cam ciudat la ceaiuri şi la baluri.

El surâse, iar ei îi plăcu şi mai mult de el cu acea expresie strengărească.

— Fără ceaiuri. Fără baluri. Numai asta.

Mâna lui se ridică pentru a puncta acel sentiment, purtând cu ea pânza cămăşii de noapte şi trimiţând-o în cealaltă parte a încăperii, astfel încât aceasta nimeri drept în capul Trotulei, care schelălăi speriată. Se uitară amândoi la căţeluşă, iar Pippa pufni în râs.

— Poate că ar fi mai bine s-o trimit de aici?

El îi întâlni privirea, iar în ochii lui gri ea citi amuzamentul. Zâmbetul lui îi provocă un val de plăcere, pură şi inocentă.

— Poate că ar fi mai bine.

Distrasă de sarcina ei, ea îşi conduse căţeluşa spre uşa pe care o întredeschise doar atât cât să-i facă loc Trotulei. O închise apoi, se întoarse spre el şi îl văzu gol puşcă, întins pe pat, privind-o.

Perfecţiune.

Era perfect, iar ea stătea goală în faţa lui, în lumina lumânări lor. Se simţi brusc jenată – într-un fel, mai ruşinată decât fusese în noaptea aceea, în biroul lui, când se atinsese, călăuzită de el Cel puţin atunci purtase corset. Ciorapi. În noaptea aceasta, însă, nu purta nimic. Era toată numai defecte, şi fiecare dintre ele ieşea şi mai mult în evidenţă faţă de perfecţiunea lui.

El o urmări cu privirea vreme îndelungată, înainte de a I întinde braţul musculos, cu palma în sus, o invitaţie irezistibilă Ea se duse la el fără nicio ezitare, iar el se rostogoli pe spate, o trase peste pieptul lui frumos şi se uită la ea cu o privire intensă

Ea îşi acoperi sânii, pradă neliniştii şi unui tremur puternic.

— Când te uiţi aşa la mine… e prea mult.

El nu-şi luă privirea de la ea.

— Cum mă uit la tine?

— Nu ştiu… dar mă simt ca şi cum ai putea să vezi prin mine. Ca şi cum, dacă ai putea, m-ai devora.

— E dorinţă, iubire. O dorinţă mai puternică decât oricare alta pe care am trăit-o până acum. Cutremurătoare. Vino aici.

Cererea era imposibil de refuzat şi purta cu ea promisiunea unei plăceri dincolo de visele ei cele mai sălbatice. Se apropie. Când ajunse în dreptul lui, el ridică o mână şi îşi trecu degetele peste mâinile ei, cu care îşi ascundea sânii de privirea lui.

— Tremur de dorinţă pentru tine, Pippa. Te rog, iubire, lasă-mă să te văd.

În glasul lui se simţeau sinceritatea şi nevoia, iar ea nu-l putu refuza, aşa că îşi mişcă încet mâinile şi le puse pe pieptul lui, cu degetele desfăcute peste părul lui întepător, roşcat. El rămase nemişcat în timp ce ea îl atingea, cu muşchii încordaţi, perfecţi.

— Eşti aşa de frumos, şopti ea şi îşi plimbă degetele în jos peste braţele lui şi pe încheieturile mâinilor.

El o privi cu ochii întredeschişi.

— Mă bucur că vă place, *milady.*

Ea zâmbi.

— O, da, domnul meu. Sunteţi un specimen remarcabil.

El râse din nou, ceea ce-i dădu curaj, şi îşi plimbă degetele din nou în sus pe antebraţele lui, minunându-se de felul în care îl simţea şi cită din memorie:

— *Flexor digitorum superficialis, flexor capri radialis…* de-a lungul braţelor… *biceps brachii, tricipitis brachii…* peste umeri, desfătându-se cu felul în care muşchii se încordau şi unduiau sub atingerea ei… *deltoideus…* şi în jos pe pieptul lui… *subscapularis… pectoralis major…*

Rămase pe loc şi trasă cu degetele acel muşchi, contură apoi peisajul trupului său… cu văile şi culmile sale. El îşi ţinu răsuflarea în timp ce degetele ei îi atinseră uşor sfârcurile şi se arcui sub acea atingere, iar ea se opri preţ de o clipă ca să se desfete cu puterea pe care o avea

asupra lui.

Îi plăcea atingerea ei. O dorea. Ea repetă mângâierea, de data aceasta cu degetele mari. El gemu de plăcere şi o mângâie sub genunchi, ceea ce îi produse un val de plăcere.

— Nu te opri acum, iubire. Este cea mai eficientă formă de seducţie pe care am trăit-o vreodată.

El îşi plimbă mâna în sus pe genunchiul ei.

— Spune-mi… ce e asta?

Ea trase adânc aer în piept.

— *Vastus medialis.*

— Mmm.

Degetele se mutară mai sus.

— Şi aici?

Ea tremură.

— *Rectus femoris.*

Mâna se strecură în interiorul coapsei.

— Fată deşteaptă… şi aici?

— *Adductor longus…*

Şi mai sus.

— *Gracilis…*

Ea se mişcă, rămasă fără suflare, îşi desfăcu picioarele, iar el o recompensă şi îşi mută mâna mai sus, atingând-o uşor.

— Şi aici, iubire? Aici ce e?

Ea clătină din cap, disperată să primească mai mult. Se lupta să-şi găsească cuvintele.

— Acolo nu e muşchi.

El îşi înteţi atingerea. Îndeajuns cât s-o scoată din minţi.

— Nu?

— Nu.

Ea suspină. Atingerea dispăru, lăsând în urma ei o absenţă dureroasă.

— Înţeleg.

Ea îi apucă mâna.

— Nu te opri.

El râse – un sunet încet, pervers –, se ridică mai sus şi

îi cuprinse gura într-unul dintre acele săruturi prelungi, înnebunitoare, supse, linse şi o domină până când ea se pierdu în atingerea lui… sub atingerea lui. Şi abia atunci, când era din nou lipită de el, gâfâind, aproape sălbăticită de dorinţa profundă şi vibrantă, el îi oferi atingerea după care tânjea. Mângâie carnea care pulsa, mai întâi uşor, apoi ferm, iar degetele lui se roteau şi mângâiau şi îi ofereau exact ceea ce voia. Respiraţia ei sacadată poposea pe buzele lui.

— Jasper.

Iar el îi recompensă ţipătul înfundat rotindu-şi degetul mare în cercuri înguste peste locul ei cel mai sensibil la plăcere.

Se apropia din nou acel extaz secret, păcătos, pe care el i-l mai arătase înainte… şi îl voia în braţele lui, în căldura lui. Cu el.

Cu el.

— Nu, zise ea, apoi îi apucă mâna şi îi opri mişcările.

— Nu… nu fără tine.

Privirea lui se îmblânzi când se uită la ea.

— Frumoasă Pippa… te vreau mai mult decât ai să ştii vreodată… dar nu te pot avea. Nu te pot compromite. N-am s-o fac.

Un val de frustrare o cuprinse la auzul acelor cuvinte.

— Puţin îmi pasă. Vreau.

El clătină din cap, cu mâna în acel loc misterios, răvăşitor.

— Mâine o să regreţi. Când o să-ţi dai seama ce-ai făcut.

Ea se lăsă din nou pe el şi îl sărută uşor pe pieptul înalt, desfătându-se cu geamătul lui sub atingerea ei.

— N-o să regret. Asta vreau, şopti ea, în părul lui. Dacă nu putem…

„Să ne avem unul pe altul.”

N-o spuse.

— Vreau *noaptea* asta.

Îşi săltă capul, chinuită de dorinţă, de nevoie şi de cea mai teribilă iubire.

— Te rog… îl imploră, iar mâinile îi alunecară pe cărăruia de păr, spre talia pantalonilor. Te rog, Jasper.

El închise ochii, iar muşchii încordaţi de la gât începură să-i zvâcnească.

— Pippa. Încerc să fac ceea ce se cuvine. Să fiu onorabil. Cuvintele acelea o făcură brusc să înţeleagă. El o acuzase odată că trăia în alb şi negru, că se gândea că totul era fie adevăr, fie minciună. Dar în acea clipă ea vedea lucrurile în gri. Înţelegea că ceea ce era bine pentru ea trecea drept profund greşit pentru alţii. Că onoarea lui nu le va aduce niciun beneficiu, nici lui, nici ei. Ziua următoare putea fi onorabil. Ziua următoare totul se putea împărţi din nou în bine sau rău. Sus sau jos. Adevăr sau minciună. Dar în noaptea aceea, totul era diferit.

Se aplecă, îşi lipi pieptul gol de al lui, îi cuprinse buzele într-un sărut prelung – pe care îl învăţase de la el – şi nu-l lăsă să se retragă. Refuză să-l cedeze spectrului onoarei lui.

— *Asta* mi se cuvine, Jasper. O noapte cu tine. Prima mea noapte… singura mea noapte. Te rog.

Mâna lui îi atinse sânii, iar ea simţi conflictul care îl devora – şi îl iubi şi mai mult pentru acest lucru.

— O să regreţi. Tu şi repulsia ta faţă de lipsa de sinceritate.

N-o va face. Ştia acest lucru cu o siguranţă deplină.

— N-o să regret niciodată asta. Pe tine n-o să te regret niciodată.

Abia atunci îşi dădu seama că era adevărat. Că pentru tot restul vieţii ei, măritată cu Castleton sau în postura de fată bătrână cu onoarea pierdută, acea noapte avea să fie cea mai importantă din viaţa ei. Acel moment va fi unul pe care-l va savura o eternitate. Şi nu avea de gând să-l lase să-i scape printre degete.

— Este şi prima ta noapte… prima noapte după şase ani.

Cross făcu ochii mici, iar Pippa citi în ei promisiunea plăcerii. Cât de mult îl tenta.

— Lasă-mă să fiu eu aceea, Jasper. Să fie a mea

noaptea asta. Te rog.

El îşi mişcă degetul mare, începu să-i mângâie sfârcul provocându-i un val de plăcere, izvorând din locul în care se afla mâna lui – o ispită irezistibilă. Gemu, iar el o sărută, profund, înainte de a se retrage.

— Am încercat de la început să-ţi rezist. Am eşuat de fiecare dată.

— Nu reuşi acum, îl imploră ea. N-aş suporta.

— N-am avut nicio şansă, răspunse el, o întoarse în braţele lui, îi desfăcu larg coapsele şi o trase deasupra lui până când ea îl încălecă, iar fesele goale apăsau pe dovada solidă, incontestabilă a excitării lui.

El ridică o mână puternică… mâinile acelea pe care i se părea că le iubea de o veşnicie… o trase în jos şi o fermecă cu sărutul lui – adânc, voluptuos, dureros, peste tot – pe sâni, pe coapse şi în locul catifelat dintre ele.

Ea se legănă deasupra lui, iar el se smulse din sărutarea ei cu un şuierat, îşi lăsă capul pe spate şi lăsă să se vadă tendoanele lungi ale gâtului, încordându-se de plăcere. Când se uită din nou la ea, privirea îi era extatică.

— O să te ruinez, Pippa. O să-ţi arăt plăceri pe care nu le-ai cunoscut vreodată, la care nici n-ai visat. Din nou şi din nou până când o să mă implori să nu mă opresc niciodată.

Cuvintele îşi găsiră ecou în cele mai întunecate şi adânci locuri ale ei… care ardeau de dorinţă să-l simtă.

— Am ajuns deja acolo, spuse ea. Nu te opri.

El zâmbi, iar mâinile lui ajunseră pe sânii ei şi îi strânse sfârcurile între degete până când acestea deveniră tari şi dureroase.

— Nici nu-mi trece prin cap.

O trase spre gura lui, o apucă cu buzele, cu limba şi cu dinţii, până când fu copleşită de senzaţie. Corpul uman era într-adevăr un lucru măreţ.

— Jasper… şopti ea, strângând în acel nume toată fascinaţia, plăcerea şi dorinţa pe care le simţea pentru el.

El îi dădu drumul din strânsoare sugând adânc şi, în locul buzelor, un deget începu să traseze cercuri lente,

chinuitoare.

— Te întăreşti aici… arzi pentru mine. Pentru gura mea.

Şi ea putea juca acelaşi joc. Îşi legănă şoldurile deasupra lui.

— Şi dumneavoastră, domnule, vi se întăreşte.

El se împinse o dată înspre ea, de două ori, până când ea suspină de plăcere.

— Datorită ţie, micuţa mea savantă.

Ea nu putu rezista.

— Aş vrea să cercetez această circumstanţă fascinantă, dacă aş putea.

El îi luă mâinile într-ale lui şi i le conduse spre şliţul pantalonilor.

— Departe de mine să împiedic cercetarea ta.

Degetele ei se plimbară pe prohabul lui şi îşi dădu seama că era disperată să-l vadă. Să-l simtă. Să fie cu el în toate felurile cu putinţă. Dar protocolul acelei situaţii speciale îi scăpa. Atinse un nasture şi se uită în ochii lui înnebuniţi.

— Pot să…?

El răsuflă uşurat şi îi zâmbi.

— Chiar te-aş ruga.

Iar ea o făcu, îi desfăcu pantalonii cât de repede putu – şi totuşi atât de încet – şi îl scoase la iveală, tare, lung şi…

— O, Doamne, şopti ea şi dădu la o parte ţesătura, ca să-l atingă, să mângâie acea parte din el, lungă şi fermă, până când el gemu uşor, iar ea se opri, nesigură, şi se uită în sus la el.

— E… bine?

— E incredibil, şopti el, apoi îi cuprinse mâinile şi îi arătă cum să-l atingă.

Ea urmă jocul degetelor pe carne şi se desfătă cu oţelul ace la moale.

— Prima oară când te-am întâlnit… în biroul meu…

Tăcu o clipă când ea îi cuprinse membrul în palmă.

— Am vrut să-ţi simt degetele pe mine. Nu mă puteam abţine să nu mă uit la ele. Eram obsedat de ele.

Ea îi întâlni privirea şi citi dorinţa în ochii lui.

— Sunt strâmbe.

El o sărută, sălbatic şi intens.

— Sunt perfecte. Niciodată nu m-am simţit atât de aproape de Paradis.

Una dintre mâinile lui se mişcă şi îi atinse miezul, iar degetele i se strecurară înăuntru cu o uşurinţă uimitoare.

— Numai că…

Degetul lui mare găsi acel loc minunat.

— … asta e mai aproape de Paradis.

Trasă cercuri din nou şi din nou.

— Acesta ar putea *fi* Paradisul.

Ea se ridică să-i facă loc, să îngăduie degetelor lui să ajungă tot mai adânc, îl acceptă, răsuflarea îi deveni sacadată, iar valuri de plăcere o străbătură, până ce-şi pierdu puterea, iar mâinile îi căzură inerte pe pieptul lui, într-un deplin abandon.

— Eşti aşa de frumoasă, îi spuse el, aşa de moale, de alunecoasă şi de perfectă.

Ea nu-şi putea opri ţipetele pe care el i le provoca, mişcările şoldurilor, felul în care se lipea de el, implorându-l să-i ofere plăcerea pe care i-o arătase mai devreme… plăcerea pe care o învăţase s-o găsească şi s-o obţină.

El îşi strecură încă un deget în miezul ei cărnos, iar ea îşi arcui spatele şi se bucură de acea senzaţie.

— Aşa de strâmtă. Aşa de umedă, zise el, iar cuvintele lui lascive o făcură să se simtă şi mai indecentă, şi mai disperată. Vreau să fiu în tine când îţi dai drumul.

Iar când auzi acele cuvinte, acel vocabular obscen, ciudat, pe care nu-l mai auzise până atunci, îşi dădu seama că şi ea voia acelaşi lucru. Se uită în jos la el şi zise:

— Te rog…

El o privi printre gene.

— Ce mă rogi, iubire?

Ar fi trebuit să se simtă jenată, dar îl voia prea mult.

— Te rog… ia-mă.

El trase o înjurătură în barbă şi-i zise:

— Nu mai pot aştepta nicio clipă.

Ea crezu că el va sta peste ea şi vru să se dea jos, să-l ajute să schimbe poziţia, dar el o opri şi o ridică deasupra lui. Se uită confuză în ochii lui.

— N-ar trebui să…

— Nu.

Poate că nu avea experienţă, dar ştia mecanismele actului. Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îi simţi bătăile nebuneşti ale inimii.

— Eşti sigur? N-am citit niciodată nimic despre asta… adică, din câte am înţeles, ar trebui să fiu dedesubt…

— Care dintre noi a mai făcut asta?

Degetele o pătrunseră şi mai adânc, iar ea suspină şi oasele i se înmuiară la acea mişcare prelungă şi generoasă. Când încetă, lăsând-o pustie şi plină de dorinţă, logica îi reveni.

— Păi, a trecut ceva vreme şi pentru tine, sublinie ea.

El pufni uşor în râs, un sunet blând, minunat.

— Ai încredere în mine, fetiţa mea deşteaptă, îşi împinse şoldurile în sus, iar vârful membrului lui o pătrunse şi îi trimise un val de plăcere aproape de nesuportat până în adâncul fiinţei ei.

— Îmi amintesc esenţialul.

Şi atunci el alunecă uşor în ea, în deplin control, iar ea simţi acea căldură puternică, senzaţia pe care i-o dădea în timp ce o întindea şi o umplea, parte durere, parte stranietate şi, cumva, plăcere deplină.

Ea făcu ochii mari în timp ce îi îngădui să se scufunde în ea, iar el îngheţă şi se uită în sus la ea, cu o privire îngrijorată. Îşi duse mâinile pe şoldurile ei.

— Pippa? Te doare, iubire? Să ne oprim?

L-ar fi ucis dacă s-ar fi oprit. Era cel mai uluitor lucru pe care îl trăise. Toată teama, întrebările şi îngrijorarea pe care le avusese în legătură cu acel act, cu acel moment… fuseseră complet nefondate. Înţelegea, în acel moment, suspinele, obrajii roşii şi zâmbetele pline de subînţeles pe care le văzuse la surorile ei şi la femeile din toată Londra. Şi voia să simtă tot… fiecare părticică din ce se întâmpla.

— Să nu îndrăzneşti să te opreşti, şopti ea. E

remarcabil.

— Este, nu-i aşa? aprobă el. Tu eşti remarcabilă.

Mâinile lui o călăuziră, o ridicară şi o lăsară să alunece în sus şi în jos de-al lungul membrului său tare şi fierbinte.

— Doamne, Pippa… este… tu eşti…

O ridică din nou şi amândoi gemură când ea plonjă din nou, iar durerea dispăru, alungată de o plăcerea imposibil de îndurat.

— E bine, iubire?

Ea îl iubi şi mai mult pentru că se preocupa într-atât de confortul ei, de plăcerea ei. Se ridică, experimentă, repetă singură mişcarea, cu mâinile sprijinite pe pieptul lui.

— Da… e perfect, zise ea cu veneraţie în glas. E minunat.

Se legănă pe el şi îi întâlni privirea, înainte ca ochii lui să alunece pe corpul ei, să urmărească, odată cu mâinile, mişcările pe care ea nu se putea abţine să nu le facă. O călăuzi din nou şi îi şopti în timp ce ea găsea ritmul.

— Aşa, iubire… nu face nimic din ce nu-ţi place. Din ce nu-ţi doreşti. Bucură-te de plăcere, fată frumoasă…

Încurajările şoptite erau punctate de mângâierile fierbinţi pe tot corpul ei, explorând rotunjimile sânilor, pântecul şi secretele moi ale coapselor şi acel loc dintre ele unde totul se schimba. Unde *ea* schimba totul. Unde el deţinea puterea şi controlul şi îi oferea şansa de a-şi găsi propria ei plăcere.

El era atât de seducător în felul în care îi vorbea, în felul în care o privea, cu ochii întredeschişi, mişcându-se în ritmul ei – un ritm care îi aduse pe amândoi pe culmile extazului. Ea nu-şi putu reţine cuvintele, din nou, chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit să le rostească:

— Te iubesc, şopti în timp ce se uita în jos la el şi se simţi aşa cum nu se mai simţise niciodată, euforică şi impunătoare ca o regină.

Se simţea ca şi cum ceea ce făcea era în sfârşit corect.

Chiar dacă făcea cel mai puţin corect lucru din viaţa ei.

Se mişca şi el sub ea şi se năpustea în sus în timp ce ea se lăsa mai greu peste el şi se bucura că-l simţea aproape, sub ea, în ea… şi se legănă tare şi repede în timp ce degetele lui reveniră în locul acela dintre coapsele ei, unde se părea că ştia exact cum s-o atingă, cum s-o posede, cum s-o mistuie. Degetul lui mare se mişcă repede, în cercuri strânse, în timp ce ea gonea după plăcerea ei – şi a lui.

— Aşa, iubire… pentru tine… pentru noi.

— Vreau, zise ea cu o dorinţă sinceră şi nestăvilită în glas. Vreau şi pentru tine.

— Ştiu.

El se ridică în capul oaselor, îi supse un sfârc şi îl strânse uşor între dinţi, iar senzaţia pe care ea o simţi era mai puternică decât putea suporta – surpriza şi pasiunea se abătură năvalnic asupra ei şi se prăbuşi în braţele lui, iar corpul îi tremura sub intensitatea momentului. Îşi puse mâinile pe umerii lui, cu privirea ei albastră aţintită în ochii lui gri.

— Te iubesc, spuse ea, cuvintele luându-şi din nou zborul de pe buzele ei.

Confesiunea păru să spulbere şi ultima fărâmă de stăpânire de sine pe care el o mai avea – îi apropie şoldurile de ale lui, se împinse în ea şi se arcui, dezlănţuind în mintea şi în trupul ei o nouă furtună de pasiune.

— Pippa, ţipă el, iar numele ei pe buzele lui fu de ajuns ca s-o arunce din nou, pe neaşteptate, într-un ocean de plăcere.

Doar că de data asta el o însoţea, puternic şi sigur pe el.

Perfecţiune.

Se prăbuşi la pieptul lui, iar el o cuprinse în braţe şi o ţinu aproape.

— Pippa, îi şopti el la ureche, cu respiraţia întretăiată Philippa.

Veneraţia din tonul lui o îndureră şi simţi că el se îndepărta de ea chiar dacă rămăsese în continuare înăuntrul ei, mai aproape decât fusese cineva vreodată. Mai

important decât oricine pe lume.

Îl iubea. Iar el urma să se însoare cu alta. Din cauza ei.

Nu putea îngădui aşa ceva. Trebuia să existe o altă cale. O soluţie care să-i facă pe amândoi fericiţi. Închise ochii şi se bucură de senzaţia dată de pieptul lui cald pe obrazul ei şi, pentru o clipă trecătoare, îşi imagină cum ar fi să trăiască alături de el fericirea. Să fie soţia lui. Femeia lui.

Partenera lui.

Iubita lui.

Acea emoţie misterioasă nu mai era un mit – nu mai era o îndoială. Era reală şi avea o putere pe care Pippa nu şi-o imagina vreodată. Una pe care nu o putea nega.

El şoptea în urechea ei, iar cuvintele erau mai mult suflu de cât sunet:

— Eşti extraordinară. Aş putea sta aici o veşnicie, ţinându-te în braţe, şi n-aş mai avea nevoie de nimeni şi de nimic. Mor de dragul tău, iubire... chiar şi acum. Îmi imaginez că o să sufăr mereu de dorul tău.

Ea îşi săltă capul şi întâlni privirea lui cenuşie.

— Nu trebuie s-o faci.

El se uită în altă parte.

— Ba da. Tu eşti marea mea misiune, Pippa. Tu eşti cea pe care o pot salva. Îţi pot asigura fericirea. Şi o s-o fac. Şi va fi suficient.

Ea îi dispreţui vorbele.

— Suficient pentru cine?

Ceva licări în ochii lui. Durere? Regret?

— Suficient pentru amândoi.

Însă nu avea să fie. Nu pentru ea. Ştia acest lucru fără nicio îndoială.

— Nu, şopti ea. N-o să fie.

El o mângâie cu mâna pe spatele gol şi un fior o străbătu deodată.

— Va trebui să fie.

— Nu trebuie să te însori cu ea, zise ea încet, dându-şi seama pe dată de tonul implorator. Detestându-l.

— Dar trebuie, scumpo, spuse el cu blândeţe şi

hotărâre deopotrivă. Vei fi distrusă dacă n-o fac. Şi nu permit aşa ceva.

— Nu-mi pasă. Te-ai putea însura cu mine. Dacă pot alege un conte cu care să mă mărit, atunci…

— Nu, încercă el s-o întrerupă.

Dar ea continuă:

— … eu te aleg pe tine, zise ea cu vocea frântă.

O ţinu aproape, îi sărută tâmpla şi îi şopti din nou numele înainte a-i spune:

— Nu. Nu mă alegi pe mine.

Doar că ea deja o făcuse.

— De ce nu?

— Pentru că îl alegi pe Castleton.

Era deopotrivă un adevăr şi o minciună.

— Aşa cum tu o alegi pe fata lui Knight?

„Chiar şi când stai aici cu mine?”

Mâinile lui împietriră pe pielea ei.

— Da.

— Dar nu o cunoşti.

— Nu.

— N-o iubeşti.

— Nu.

„Pe mine mă iubeşti?”

Nu-l putu întreba. N-ar fi suportat răspunsul. Dar el păru să-i audă întrebarea; îi atinse bărbia şi i-o ridică pentru a-i vedea ochii… buzele.

„Da”, îşi imagină ea că însemna.

O rostogoli pe spate în pat şi rămaseră strâns lipiţi unul de altul în timp ce se poziţionă între coapsele ei şi făcu dragoste cu ea, cu mintea ei, cu sufletul şi cu trupul ei şi se mişcă în ea cu o siguranţă desăvârşită, în timp ce ea îi susţinea privirea cu o intensitate de neclintit. Îi sărută sânii, gâtul, se jucă cu lobul moale al urechii ei şi îi rosti numele într-o şoaptă prelungă, tandră.

Nu era nimic brutal în asta. Nimic animalic.

În schimb, era lent, seducător, iar el se mişcă astfel mult timp, ore în şir i se păruseră ei, zile întregi, o eternitate, învăţând-o, atingând şi explorând, sărutând şi

mângâind. Şi, în timp ce plăcerea trecea peste ea în valuri, cutremurând-o până când nu mai suportă, el îi înăbuşi ţipetele cu buzele lui şi se predă extazului, adânc, profund şi magnific, înainte de a vorbi din nou, înainte de a-i şopti numele iar şi iar, până când ea nu mai desluşi cuvântul propriu-zis, ci un singur înţeles.

Un rămas-bun.

Rămaseră unul lângă altul mult timp, până când îşi recăpătară suflul, iar lumea căpătă din nou contur, nemaiputând fi refuzată sau ignorată, odată cu zorile, în fâşii roşii, mari, de-a lungul cerului negru de dincolo de fereastră. El o sărută apăsat pe creştet.

— Ar trebui să dormi.

Ea întoarse spatele timpului şi trecerii sale fulgerătoare şi se cuibări în braţele lui.

— Nu vreau să dorm. Nu vreau să se termine. Nu veneau să pleci. Niciodată.

El nu răspunse, în schimb o strânse tare în braţe, până când nu mai simţi unde se termina ea şi el începea, când expira el şi ea inspira.

— Nu vreau să dorm, repetă ea sub ameninţarea somnului. Nu mă lăsa să adorm. O noapte nu e de ajuns.

— Şşş, iubire, zise el şi o mângâie uşor pe spate. Sunt aici. Eşti în siguranţă cu mine.

„Spune-mi că mă iubeşti”, îl îndemnă ea în tăcere, ştiind că el n-o va spune, dar dorindu-şi cu disperare s-o audă. Chiar dacă nu-l putea avea, putea să aibă inima lui.

Inima lui.

De parcă el ar fi putut să şi-o smulgă din piept şi să i-o ofere ei ca s-o păstreze în siguranţă. Sigur că nu putea. Chiar dacă simţea că ea tocmai făcuse acest lucru. Chiar dacă ştia că inima ei nu era în siguranţă la el.

Nu putea fi.

El aşteptă vreme îndelungată înainte de a vorbi din nou, după care ea adormi:

— O noapte, şi atât.

Când se trezi, el dispăruse.

Capitolul 17

Există o vreme a studiilor teoretice, care duc la rezultate uimitoare, şi există o vreme a experimentelor practice efectuate de cercetător.

Cross Jasper. Un om înţelept mi-a spus odată că nu există noroc. Pentru că am ajuns să fiu convinsă de acest adevăr, nu mai sunt dispusă să-mi las munca în voia sorţii. Nici viaţa.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 2 aprilie 1831; cu trei zile înainte de nunta sa.

Pippa şi Trotula parcurseră drumul de un kilometru şi jumătate până la frumoasa reşedinţă a lui Castleton, din Berkeley Square, ca şi când ar fi fost perfect normal ca o domnişoară să-şi facă apariţia pe treptele casei logodnicului ei, însoţită doar de căţeluşa sa. Ignoră privirile curioase pe care i le aruncau trecătorii, precum şi surpriza majordomului când deschise uşa, iar Trotula se repezi neinvitată în foaier, înainte ca Pippa să apuce să spună ceva. În câteva momente, ea şi căţeluşa fură poftite într-un salon de primire plăcut, decorat în nuanţe de galben.

Pippa se îndreptă către ferestrele ce dădeau spre piaţetă şi privi faţadele respectabile ale caselor cu peluze impecabile, imaginându-şi viaţa ei acolo, când va fi Lady Castleton. Casele aparţineau celor mai importanţi membri ai aristocraţiei – Lady Jersey locuia chiar alături. Pippa nu credea că patroana de la Almack va avea timp sau dispoziţie să o viziteze sau să-i sprijine interesele. Nu era loc pentru anatomie sau horticultură în acea casă masivă, perfect dichisită.

Vicontesa Tottenham trecu călare, semeaţă ca întotdeauna, pentru că era mama unuia dintre cei mai importanţi oameni din regat, pe cale să devină prim-ministru şi care mai avea numai trei zile până la căsătoria cu Olivia, fiica favorită a familiei Marbury. Pippa se gândi că

acea cameră luminoasă şi încărcată de mobilă scumpă, aflată pe cea mai extravagantă stradă din Londra, era locul ideal pentru sora ei. Din fericire. Dar nu era nimic în acel loc care să-i surâdă Pippei.

Nimic care să facă din stăpânul casei soţul ideal pentru Pippa. Nimic care s-o atragă.

Cross nu era acolo.

Nu, Cross trăia într-un birou de la primul etaj al unui cazinou infernal, înconjurat de hârtii şi de zgomote neobişnuite, de globuri pământeşti şi de abacuri, de picturi ciudate şi de mai multe cărţi decât văzuse ea vreodată înghesuite într-o singură cameră. De-abia era loc să te mişti în acea încăpere şi totuşi Pippa se simţise acolo mai confortabil decât oriunde altundeva.

Ar fi trăit bucuroasă cu el acolo.

Căţeaua se întinse pe jos şi oftă, atrăgându-i atenţia. Pippa o scărpină după urechi, iar Trotula îi mulţumi dând uşor din coadă. Pippa se gândi că şi Trotulei i-ar plăcea să locuiască în acel loc.

Numai că nu fuseseră invitate.

El dispăruse din patul ei în noaptea Pandemoniului, după ce o posedase, trup şi suflet, făcând-o astfel să îl iubească cu disperare. Îl aşteptase două zile să se întoarcă. Două nopţi stătuse în pat tresărind la cel mai mic zgomot, sigură că va urca din nou pe zidul casei. Sigură că nu o va părăsi. Sigură că se va răzgândi. Dar nu se răzgândise. O lăsase să se gândească singură la viitorul ei, la alegerile şi la sufletul ei. O lăsase să ajungă singură la concluzia inevitabilă că nu avea nevoie de salvare.

— Două doamne drăguţe!

Cuvintele vesele ale lui Castleton îi întrerupseră şirul gândurilor. Se întoarse şi dădu cu ochii de figura zâmbitoare a logodnicului ei, în timp ce Trotula se duse iute spre el, cerşind o mângâiere.

Era greu să stai mult timp în compania lui Castleton fără să zâmbeşti. Era un om blând şi bun la suflet. Chipeş, bogat şi cu un titlu nobiliar. Visul oricărei mame aristocrate. Nicio fată nu şi-ar fi putut dori mai mult de atât.

Cu excepţia iubirii.

Şi dintr-odată, cuvântul acela ciudat, evaziv, de nedefinit, însemna totul. Mult mai mult decât toate celelalte. Cum se făcea că devenise aşa o gâsculiţă? Tocmai ea care nu crezuse niciodată în emoţii, care susţinuse întotdeauna că lucrurile imateriale erau mai puţin valoroase, mai puţin *reale* decât faptele; ea care ignorase întotdeauna sentimentele – cum de tocmai ea era acolo, în acea încăpere din viitoarea ei casă, cu cel care urma să-i fie soţ, gândindu-se la iubire?

Cross o schimbase.

Fără că măcar să fi încercat.

— Domnul meu, spuse ea întâmpinându-l, îmi cer scuze că am venit neanunţată.

Castleton, ghemuit să o mângâie pe Trotula, îşi ridică privirea spre ea.

— Nu este cazul să ne formalizăm. De fapt, în mai puţin de o săptămână, aceasta va fi casa ta şi pe mine parcă nu m-a anunţat nimeni, zise, apoi căzu o clipă pe gânduri. Cu toate că, bănuiesc, logodna noastră e un indiciu suficient.

Era momentul perfect să-şi spună replica. Se gândise în fel şi chip cum să înceapă discuţia – cu blândeţe, diplomatic, evaziv. Dar, cum ea era Philippa Marbury, se decise pe loc să fie onestă.

— Nu pot să mă mărit cu tine.

El continuă să mângâie blana Trotulei şi, pentru un moment, Pippa crezu că nu o auzise. Mai trecură câteva clipe lungi şi el se ridică, legănându-se pe călcâie şi pe vârfuri, şi îşi vârî mâinile în buzunarele vestei. Rămaseră astfel un timp care îi păru Pippei câteva veacuri. Refuză să-şi ascundă faţa de el, de acel om bun care o alesese chiar dacă ar fi avut oferte mult mai bune. Mai… normale. Acest om care o curtase, chiar dacă ea era cea mai ciudată femeie din Londra.

— Îmi pare rău, adăugă ea.

— Crezi, aşadar, că nu suntem o pereche potrivită, spuse el.

— Cred că suntem o pereche foarte potrivită, replică Pippa. Dar lucrurile au luat o turnură ciudată.

— O turnură ciudată? întrebă el şi ridică din sprâncene.

Ea trase aer în piept.

— Credeam că aş fi putut… Făcu o pauză. Credeam că ar fi trebuit…

„Credeam că aş fi putut pur şi simplu să fac nişte cercetări despre căsătorie, că aş fi putut investiga plăcerea. Nu credeam că vor exista efecte secundare.”

— Ai nevoie de mai mult timp de gândire? Nu e nevoie să facem nunta aşa de repede.

Avusese mai bine de un an. Îl examinase pe Castleton din toate punctele de vedere. Îşi planificase viaţa alături de el. Fusese pregătită pentru această viaţă. Şi într-o singură săptămână… într-o singură zi… într-un singur minut… totul se schimbase.

Pippa clătină din cap.

— Nu am nevoie de mai mult timp.

— Înţeleg, murmură el.

Pippa ar fi putut să parieze că el nu înţelegea nimic.

— Cred că am putea învăţa să ne iubim, continuă Castleton. Cred că aş putea învăţa să te iubesc.

Cuvinte generoase din partea unui om bun. Înainte, ar fi fost îndeajuns. Înainte, simpla lui prezenţă ar fi fost suficientă. Mai mult decât suficientă. Fusese de acord să îi fie partener şi să-l permită stilul de viaţă pe care şi-l dorea. Să îi ofere o căsnicie. Copii. Siguranţă. Toate lucrurile de care o tânără avea nevoie în 1831.

Înainte.

Înainte de a fi hotărât că avea nevoie de mai mult decât atât. Îi întâlni ochii căprui, calzi.

— Din păcate, eu nu pot să învăţ să te iubesc.

El făcu ochii mari, iar Pippa îşi dădu seama că vorbele ei nesăbuite îl răniseră. Se strădui să-şi repare greşeala.

— Nu, nu asta am vrut să zic. Numai că…

Nu mai ştiu ce să spună. Cum să îndrepte situaţia. Se opri, simţind că o cuprinde ura faţă de toţi masculii speciei

umane şi de felul în care o făceau să se simtă. Spuse, din nou, nu mai adevărul:

— Îmi pare rău, domnul meu… Şi îi părea într-adevăr rău. Numai că legământul… N-aş putea să-l rostesc. N-aş putea să mă leg…

El ridică din sprânceană.

— Legământul?

Ceremonia aceea stupidă. De la care porniseră toate.

— Ascultarea şi servitutea, onorarea angajamentului la bine şi la rău… toate astea simt că aş fi în stare să le fac.

Ea citi în ochii lui căprui că înţelesese.

— M-aş mulţumi cu atât. O umbră de zâmbet îi apăru pe buze. Bănuiesc că problema apare când vine vorba de iubire.

— „Să renunţi la toţi ceilalţi”, cită ea din amintire.

N-ar fi putut renunţa la toţi ceilalţi. Nu era sigură că ar fi putut renunţa la singurul care conta cu adevărat pentru ea. Trase adânc aer în piept ca să-şi alunge strângerea de inimă.

— Domnul meu, cred că, din nefericire, m-am îndrăgostit fără voia mea. De altcineva.

Castleton se schimbă la faţă.

— Înţeleg, spuse el. Atunci se schimbă lucrurile.

— Da, se schimbă, se grăbi ea să încuviinţeze ca să nu apuce să se răzgândească. Numai că nu prea mult…

Pippa făcu o pauză.

„El se căsătoreşte cu alta.”

— Sentimentele mele nu sunt împărtăşite.

Castleton se încruntă.

— Cum e cu putinţă?

— Nu te grăbi să mă aperi, domnul meu. Tocmai am rupt logodna noastră. Ar trebui să-ţi fiu antipatică acum.

— Dar nu-mi eşti deloc antipatică. Astea-s riscurile, în lumea modernă.

El tăcu, mângâind-o mai departe pe Trotula, care se freca de piciorul lui.

— Dacă am avea căsătoria aranjată din copilărie…

Pippa zâmbi.

— Plângem trecutul…

— Mi-ar fi plăcut să am un domeniu medieval, spuse el vesel, şi cred că ai fi fost o castelană minunată, înconjurată de câini de vânătoare… călărind cu o sabie la şold.

Ea râse la acea imagine ridicolă.

— Mulţumesc, domnul meu, deşi nu sunt sigură că alte castelane ar fi fost atât de oarbe cum sunt eu.

El îi făcu semn spre un fotoliu.

— N-ai vrea să iei loc? Să spun să ni se aducă ceva de la bucătărie? Făcu o pauză, gândindu-se evident cam ce i-ar putea oferi cineva fostei logodnice. Ceai? Limonadă?

Pippa luă loc.

— Nu, mulţumesc.

El privi în colţul opus al încăperii, spre o sticlă din cristal.

— Whisky?

Pippa îi urmări privirea.

— Nu cred că doamnele beau înainte de ora unsprezece dimineaţa.

— Nu o să spun la nimeni, zise el şi şovăi o clipă. De fapt, mie chiar mi-ar plăcea un păhărel.

— Îndrăzneşte, domnul meu. Departe de mine gândul de a te împiedica.

El umplu un pahar cu un deget de lichid de culoarea chihlimbarului şi reveni ca să se aşeze lângă ea.

— Mamele noastre vor fi distruse când vor auzi.

Ea încuviinţă din cap şi îşi dădu seama că era pentru prima dată când aveau o conversaţie serioasă. Despre altceva decât câini, vreme şi proprietăţile lor de la ţară.

— Mama mea mai mult decât a ta, cred.

— Te vei compromite, spuse el.

Ea aprobă din nou.

— M-am gândit la asta.

Nu îi păsa prea mult de reputaţia ei. Pentru ea, care fusese întotdeauna considerată o fiinţă ciudată, având atât de puţine în comun cu alte fete de vârsta ei, reputaţia nu părea foarte importantă. Nu o ajutase să îşi facă nici

prieteni, nici să primească invitaţii, şi nu îi adusese vreun dram de respect. Aşa că nici atunci nu i se părea un lucru esenţial.

— Lady Philippa, începu el după un lung moment de tăcere, dacă ai nevoie… ăăă, dacă e nevoie să… ăăă…

Ea îl privi cu atenţie, băgând de seamă că se înroşise la faţă, împleticindu-se în cuvinte.

— Ce vrei să spui, domnul meu?

El îşi drese glasul şi mai încercă o dată:

— Dacă eşti… hmm… într-o situaţie delicată, rosti repede, schiţând un gest vag înspre pântecul ei.

O, *vai.*

— Nu sunt.

Era posibil să fie, dar va avea ea singură grijă de asta dacă va fi cazul. Fără să-l implice pe Castleton. El păru extrem de uşurat.

— Mă bucur.

Apoi, după un moment în care îşi regăsiseră amândoi calmul, spuse:

— Oricum m-aş căsători cu tine.

Ea îl privi surprinsă.

— Da?

— Da.

— De ce? nu se putu ea abţine să nu întrebe.

— Mulţi mă socot un idiot.

Pippa nu-l contrazise.

— Dintre aceştia mulţi sunt ei înşişi idioţi, spuse ea simţind dintr-odată dorinţa de a-l proteja pe acest om care ar fi trebuit s-o poftească frumos afară, dar în schimb îi oferise un pahar şi o convorbire prietenească.

El înclină uşor capul.

— Mulţi cred că eşti ciudată.

Pippa zâmbi.

— O, în privinţa asta, au dreptate.

— Să ştii că aşa crezusem şi eu. Eşti de o inteligenţă sclipitoare, eşti pasionată de animale şi plante ciudate şi ai fost întotdeauna mai interesată de recolta de pe pământurile mele decât de amănuntele domestice ale

reşedinţei de la oraş. N-am mai întâlnit o femeie ca tine. Dar cu toate că ştiam că eşti mai inteligentă decât mine, cu toate că ştiam că şi tu ştiai că eşti mai inteligentă decât mine… nu m-ai făcut niciodată s-o simt. Nu mi-ai dat niciodată impresia că m-ai considera un tăntălău. Ai făcut mereu tot posibilul să îmi arăţi cât de multe avem în comun. Amândurora ne place viaţa la ţară. Ne plac animalele.

Castleton ridică din umeri.

— Eram fericit să ştiu că, într-o bună zi, vei fi soţia mea.

— Nu te consider deloc un tăntălău, spuse ea cu convingere, dorindu-şi nespus să-l facă să înţeleagă acel lucru. Dorindu-şi nespus să-l facă să înţeleagă că încurcătură aceea nu avea nime de-a face cu el. Că el nu îi era câtuşi de puţin inferior. Cred că vei face pe cineva foarte fericită.

— Dar nu pe tine, conchise el simplu şi direct.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu pe mine.

„A fost o vreme în care ai fi putut.” Era adevărat. Fusese fericită că va trăi la ţară, preocupându-se de rotaţia culturilor şi de creşterea animalelor şi discutând cu cei care trăiau pe moşia Castleton.

„A fost o vreme când aş fi fost mulţumită cu tine.”

— Dacă te răzgândeşti… rosti el, dacă te trezeşti duminică dimineaţă cu dorinţa de a te căsători cu mine… Eu sunt gata, încheie el, atât de generos, atât de demn de a fi iubit.

Ea aprobă din cap, cu seriozitate.

— Mulţumesc, domnul meu.

El îşi drese glasul.

— Şi acum ce-i de făcut?

Întrebarea o răscolise şi pe ea clipă de clipă, încă din dimineaţa în care Cross o lăsase dormind în pat, după ce îi făcuse cu neputinţă viitoarea căsătorie. După ce făcuse cu neputinţă orice altceva decât să-l iubească pe el… mai presus de oricine pe lume.

Ce-i de făcut?

Care era următorul pas?

Abordase problema aşa cum era obişnuită să examineze orice aspect al vieţii ei: privind-o din toate punctele de vedere, încercând să găsească răspunsuri, să formuleze ipoteze privind deznodământul. Şi până la urmă ajunse la o concluzie – la singura concluzie care ar fi putut s-o ducă la rezultatul scontat. La fericirea după care tânjea. Ca urmare, în acea dimineaţă se trezise în zori, se îmbrăcase şi venise la Berkeley Square. Bătuse la uşă şi vorbise cu logodnicul ei – care îi păru mai inteligent decât îl credeau toţi ceilalţi – şi rupsese logodna.

Iar ceea ce urma după toate acele lucruri avea să fie cel mai important experiment din viaţa ei.

— Mă bucur că ai întrebat.

Trase adânc aer în piept, îl privi în faţă şi îi răspunse la întrebare:

— Am nevoie de ajutorul tău pentru ceea ce urmează.

*

Două ore mai târziu, Pippa şi Trotula aşteptau ca cineva să le deschidă uşa de la intrarea în cazinoul Îngerul Căzut. Cum nimeni nu răspundea, după ce bătuse deja de câteva ori zdravăn în uşa de metal, Pippa îşi pierdu răbdarea şi se duse la intrarea de serviciu. Bătu, şi acolo îi răspunse cineva – un băiat roşu la faţă, încântat să vadă un câine la uşă şi perplex de prezenţa unei doamne în acel loc.

— Didier! strigă el, este o doamnă la uşă. O doamnă adevărată! Şi un câine!

— M-ai plictisit cu glumele tale, Henri, răspunse o voce puternică, familiară, dincolo de câmpul vizual al Pippei. Vino înapoi, până nu se strică sosul din cauză că eşti atât de puturos.

— Dar, Didier, repetă băiatul, fără să-şi ia ochii de la Pippa. E o doamnă, îţi spun! Cea care vine la Cross!

Pippa rămase cu gura căscată la auzul acelei identificări precise. De unde ştia băiatul că ea venea acolo

să se întâlnească cu Jasper? înainte de a apuca să zică ceva, bucătăreasa franţuzoaică îl împinse pe băiat de la uşă şi o privi cu un zâmbet.

— V-aţi mai întors pentru un sendviş?

Pippa îi zâmbi.

— N-a deschis nimeni în faţă.

Didier se dădu la o parte, făcându-i loc să intre în bucătăria încinsă.

— Asta pentru că toţi portarii stau pe capul meu.

Pippa se uită întrebător spre Trotula.

— Poate intra şi căţelul, dar să nu-l prind pe la mâncărurile mele.

Pippa intră, îi făcu semn Trotulei să treacă într-un colţ şi văzu că era privită de toată adunătura pestriţă de slujnicuţe şi servitori din jurul mesei mari din centrul bucătăriei. Neştiind ce să facă, se înclină uşor spre ei, ceea ce îi făcu pe toţi să ridice miraţi din sprâncene.

— Sunt Lady Philippa Marbury.

Portarul pe care îl întâlnise în seara când fusese acolo cu Cross ridică în picioare, masiv şi înalt.

— Ştim cine sunteţi.

Pippa dădu aprobator din cap.

— Foarte bine. Atunci n-aţi vrea să-i spuneţi stăpânului că am sosit?

Citi confuzie pe feţele câtorva dintre interlocutorii ei, aşa că se hotărî să lămurească situaţia.

— Cred că îl cheamă Temple.

Băiatul care îi deschise uşa rosti primul:

— Dar dumneavoastră sunteţi doamna lui Cross, spuse el ca şi când ar fi fost un lucru bine cunoscut.

Doamna lui Cross.

Vorbele îi încălziră sufletul. Chiar dacă nu erau adevărate.

— Dar astăzi am nevoie de Temple.

Iar Temple o va ajuta să ducă la bun sfârşit ceea ce voia să facă.

*

Când ajunseră înapoi acasă în seara aceea, Pippa şi Trotula bătuseră aproape toată Londra în lung şi-n lat, şi atât stăpâna, cât şi căţeaua erau extenuate. Ignorând observaţiile mamei sale despre contesele care *nu pleacă de acasă numai în compania unui câine* şi că ea *va fi nenorocită dacă se va trezi cu o răceală în dimineaţa nunţii* şi că *trebuie neapărat să mănânce ceva,* Pippa nu merse la masă, ci se îndreptă spre camera ei şi se strecură sub cearşafurile scrobite care, îşi spuse ea, păstrau parfumul bărbatului la care se gândise toată ziua. Toată săptămâna. O eternitate.

Ar fi trebuit să doarmă, dar, în schimb, începu să-şi recapituleze planul în minte. Toate componentele – atât cele fixe cât şi variabilele –, procedura, participanţii.

Mângâind-o pe Trotula pe cap, Pippa rămase întinsă în pat, gândindu-se la Jasper Arlesey, contele de Harlow. La toate lucrurile ciudate pe care le auzise despre el. Ştia că nu îşi ocupase locul care i se cuvenea în Parlament. Că nu frecventa balurile, saloanele sau teatrele. De fapt, evita orice contact cu societatea… în afară de faptul era proprietarul celui mai exclusivist cazinou din Londra.

Şi mai ştia că era un căpos, pe punctul de a-şi distruge viaţa în speranţa deşartă că astfel o putea salva pe a ei. Dar, mult mai important, ştia că el se înşela. Nu ea era cea care avea nevoie să fie salvată, ci el.

Iar ea era femeia ideală pentru asta.

Capitolul 18

Perioada de observării s-a terminat. E timpul să acţionez.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 3 aprilie 1831; cu o zi înaintea nunţii sale.

Nunta era stabilită pentru ziua următoare. Nunta ei cu un alt bărbat. Şi, în loc să fie în Casa Dolby, în dormitorul ei, în braţele lui, ca să guste amândoi pentru ultima oară din plăcerea împărtăşită, el se afla în acel loc, într-unul dintre cele mai întunecoase unghere ale Londrei, acum strălucit iluminat, în cinstea propriei lui însurători, care se apropia cu paşi repezi.

Knight nu se putuse abţine să nu-şi glorifice triumful patern. Cross se căsătorea cu Meghan Margaret Knight, ceea ce ducea curând la naşterea unor câştiguri pentru cazinou. Dacă acest lucru nu merita o noapte de destrăbălare şi păcat, ce altceva ar fi meritat? Un grup de bărbaţi de la o masă de joc din apropiere ridicară vocile, veseli că li se schimbase norocul la o aruncare de zaruri.

Cross se întoarse să privească micile cuburi de fildeş care erau rearanjate şi împinse înapoi spre jucători. Vicontele Densmore le luă, le sărută ca să-i poarte noroc şi le aruncă din nou. Trei. Patru. Tot grupul oftă cu dezamăgire. Cross simţi o plăcere perversă la auzul acelui sunet unanim. Nimeni nu trebuia să fie binedispus în seara aceea dacă el nu era. Nimeni nu trebuia să poată gusta plăcerea, dacă el nu putea.

Trecuseră patru zile de când cunoscuse fericirea – trecătoare. Patru zile de când i se oferise cea mai minunată plăcere – pielea fragedă şi vorbele şoptite. Patru zile de când o avusese pe Pippa, într-o noapte perfectă, mistuitoare. Patru zile care deveniseră o eternitate, iar fiecare moment îl provoca să revină la ea. Să o răpească şi să o ţină departe de privirile iscoditoare, de ochii sfredelitori. Avea zece mii de hectare de teren în Devonshire, unde nimeni nu avea să-i găsească şi se puteau simţi în largul lor. I-ar construi o casă pentru cercetările ei ştiinţifice. I-ar da tot ce ar avea nevoie. Tot ce îşi dorea. Şi se putea zbengui cu toată ceata lor de copii – doar se ştia că aerul de ţară creştea fertilitatea.

Ar fi făcut orice s-o ştie fericită.

Dar nu era de ajuns.

Nu va fi niciodată de ajuns. Nu va fi niciodată îndeajuns de bun pentru ea, după cum nu fusese nici pentru Baine ori Lavinia. Iar ea se mărita cu cineva mai bun. Simţi o durere în piept la acest gând. Castleton nu era mai bun. Nu-i oferea nicio provocare. Nicio tentaţie.

N-o va putea iubi.

Lângă el, Christopher Lowe se aplecă peste ruletă şi strigă bucuros când bila căzu pe un pătrat roşu de pe suprafaţa rotitoare. Cross şuieră printre dinţi de supărare. Ruleta era cel mai prost joc – noroc, şi nimic altceva; nici nu merita să pariezi, chiar dacă ai fi câştigat. Un joc pentru idioţi.

Se întoarse să privească mulţimea felicitându-l şi bătându-l pe umeri pe Lowe, care îşi trăgea în faţă câştigul.

— Roata e fierbinte! strigă unul.

Cross întoarse capul furios. Întreaga lume – cu toate jocurile acelea ademenitoare şi înşelătoare – era pentru idioţi.

— Cross.

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Sally Tasser stând la vreo doi metri de el.

— Ar trebui să te omor pentru ce-ai făcut. Dacă ai fi bărbat, aş face-o.

Ea îl trădase în favoarea lui Knight şi îl împinsese într-o căsătorie pe care nu şi-o dorea. Spre o viaţă pe care nu ar fi ales-o niciodată. În lumea în care trăiau şi respirau păcat şi putere, plăcere şi pedeapsă, trădarea era oricând o posibilitate. Se întâmpla să pierzi câteodată. Dar faptele lui Sally nu se răsfrângeau doar asupra lui, ci şi asupra Pippei. Şi nu putea ierta aşa ceva.

Îl cuprinse furia şi se îndreptă spre prostituată, împingând-o înapoi prin mulţimea de cheflii, printre mesele de joc, până la ieşirea din încăpere, într-un loc întunecos şi mult mai puţin îmbietor chiar decât vestibulul cazinoului.

— Spune-mi, ce preţ a avut viitorul meu în ochii tăi? Câteva lire? O rochie nouă? Un şirag de perle? După toate câte am făcut pentru tine? Pentru fetele tale? Şi aşa mă răsplăteşti. Ai pus în pericol singurul lucru la care ţin pe

lume.

Ea clătină din cap, iar ochii îi aruncau scântei.

— E uşor să mă judeci, nu-i aşa? se răsti ea.

— M-ai pus în pericol *pe mine!* tună el, vrând să spargă zidul cu pumnul.

De şase ani de zile nu se mai simţise atât de pornit. Atât de puţin stăpân pe sine. Ideea că Pippa putea fi în pericol îl făcea să tremure de furie, de frică şi să se lase năpădit de o mulţime de alte emoţii îngrozitor de puternice.

Ce avea să facă, oare, când ea va fi măritată?

Sally îl salvă de la răspuns.

— Tu, cu viaţa ta perfectă şi carul de bani, tu nu a trebuit niciodată să mişti un deget că să-ţi câştigi pâinea sau să mulţumeşti vreunui străin că te-a hrănit… Dacă n-ai fi reuşit…

— Dacă n-aş fi reuşit, tot aş fi avut grijă de tine.

— Grijă? Ce grijă?! se răsti ea. M-ai fi trimis la ţară să-mi duc restul zilelor ca o iapă bătrână ieşită la păşune. Dacă asta înseamnă să ai grijă de mine, cum zici tu, ei bine, mie nu-mi aduce nicio satisfacţie.

— Multora le-ar fi convenit.

— Ei bine, nu şi mie. Dacă nu ai fi reuşit, şi Knight ar fi descoperit *ce* rol am avut eu în planurile tale, m-ar fi dat afară şi aş fi făcut trotuarul acum. Făcu o pauză, ca să-şi cântărească bine cuvintele. Am o viaţă confortabilă, Cross, şi am de gând s-o păstrez. Şi tu ai fi făcut la fel.

Numai că el nu făcuse la fel. Ar fi putut să-şi protejeze viaţa, s-o arunce pe Pippa în braţele lui Knight şi să-i trimită pe amândoi la plimbare. Ar fi putut refuza pur şi simplu să se însoare cu Maggie.

Dar Pippa era întotdeauna pe primul loc. *Întotdeauna avea să fie.*

— Dacă stai să te gândeşti puţin, ţi-am făcut o favoare. Ai acum o soţie şi vei avea un moştenitor. N-o să regreţi asta.

Dar nu soţia potrivită. Nu moştenitorul pe care şi-l dorea.

— Voi regreta fiecare secundă din fiecare zi, spuse el.

— Cross… începu Sally, îmi pare rău, să ştii. Pentru ea.

El împietri.

— Lady Philippa a fost bună cu mine. Mai bună decât oricare dintre doamnele din înalta societate. Şi mi-am dat seama de asta chiar în momentul în care i-am vorbit lui Knight. Ştiam că o să regret.

— Nu ai dreptul să-i rosteşti numele.

Pippa era mai presus de locul acela, de ei toţi la un loc.

— Poate că nu. Dar nu mai ai de ales.

— Ar trebui să am.

Sally zâmbi vag.

— Nu mă îndoiesc o clipă că ceea ce ai făcut ai făcut pentru ea, nu pentru tine.

Adică, Pippa va fi mai fericită fără el, Pippa merita mai mult decât ar putea el să-i ofere.

Adevărat.

— Atenţiune!

Vocea tunătoare a lui Knight îi întrerupse şi se întoarseră să-l vadă, cu pălăria lui cu bandă roşie cu tot, sus pe o masă din mijlocul încăperii, lovind cu vârful bastonului lui de argint în postavul uzat, ca să oprească muzica şi discuţiile.

— Am să vă spun câteva vorbe, canalii ingrate ce sunteţi.

Knight zâmbi în timp ce zgomotul râsetelor se estompa, iar Cross strânse din dinţi, ştiind ce va urma.

— Sunt încă mânios pe voi că v-aţi pierdut timpul la mesele de la înger bând ceai şi mâncând prăjituri şi jucând jocul acela jenant numit Pandemoniu cu o mână de nobili care nu ştiu ce-i un as nici de i-ai pica cu ceară. Dar mă simt mărinimos astăzi, dragilor, pentru că…

Îşi îndreptă ochii spre Cross.

— Pentru că unul dintre acei nobili va face în curând parte din familie.

Anunţul fu întâmpinat cu răgete festive asurzitoare şi toate capetele se întoarseră spre Cross, care nu scotea

niciun sunet.

Nu zâmbea. Nu se mişca. Knight ridică din sprâncene şi întinse o mână spre viitorul lui ginere.

— Cross, vino aici şi spune şi tu o vorbă!

Din nou, uralele îl călcau pe nervi şi îl făceau pe Cross să le dorească o moarte violentă tuturor celor de faţă. Îşi încrucişă mâinile la piept şi clătină din cap fără să facă un pas, iar privirea lui Knight se întunecă.

— O, nu vrea să mă eclipseze. Nu-ţi face griji, băiatul meu, zarurile ne vor fi favorabile.

Knight făcu o pauză şi lăsă cuvintele să plutească între ei. Cross ştiu pe loc că nu putea să îl refuze pe Knight. Păşi spre el cu un calm studiat, cu toate că şi-ar fi dorit să-l facă bucăţi, şi se urcă pe masă, alături de omul care îl învinsese. Într-un final.

Knight îl bătu prieteneşte pe spate, iar Cross îi vorbi încet:

— Mâine se mărită. Şi nu vei mai avea niciun fel de control asupra mea, zise Cross cu un zâmbet larg.

— Aiurea. Pot să-i distrug căsnicia, să pătez reputaţia copiilor ei, cu o singură vorbă bine plasată. Apoi se întoarse spre cei din încăpere, ca un rege spre supuşii săi.

— Şi acum, v-o prezint pe frumoasa doamnă care i-a cucerit sufletul. Anunţurile vor fi făcute mâine, şi în trei săptămâni, mâna fiicei mele îi va aparţine!

Maggie fu săltată pe masă şi Cross se văzu nevoit să-i admire curajul. Niciun tată cu bun-simţ nu i-ar fi permis fiicei sale să păşească într-un asemenea stabiliment. Niciun bărbat nu ar fi lăsat să intre acolo o femeie la care ţinea. Dar acea femeie, înveşmântată în mov şi cu o expresie de resemnare, stătea dreaptă şi liniştită, fără să trădeze vreo emoţie, fără să roşească. Privi spre el cu ochi sinceri.

— Domnul meu, spuse şi făcu o mică plecăciune, pe cât de graţioasă şi de cuviincioasă putea fi o femeie pe o masă de joc.

El înclină capul, spunându-şi că ea nu era decât un pion în acest joc. Că ea era cea care va avea cel mai mult de pierdut. Da, va câştiga un titlu şi bogăţii greu de

imaginat, dar nu va avea niciodată un soţ care s-o iubească. Soţul ei va iubi întotdeauna o altă femeie.

— E o bucăţică bună, Cross, strigă cineva din mulţime.

— De-aş putea pune mâna pe picioruşele acelea, spuse unul dintre cheflii întinzându-se spre pantofii ei şi prinzând-o înainte că ea să scoată o uşoară exclamaţie de surpriză şi să se retragă ciocnindu-se cu spatele de Cross.

Chiar dacă nu voia să se însoare cu ea, Cross îşi spuse că fata nu merita aşa ceva. Călcă cu cizma pe mâna cheflului şi apăsă atât cât era nevoie ca să-i ţintuiască mâna în loc.

— Dacă o atingi, e vai de pielea ta!

Knight râse.

— Vedeţi cum o protejează deja? Nu-şi poate ţine mâinile deoparte, Cross al nostru. Voi avea nişte nepoţei aşa drăguţi. Pun pariu că vicontele Baine va veni înainte de sfârşitul anului.

Sunetul numelui lui Baine pe buzele lui Knight îi dădu fiori lui Cross.

— Pun pariu pe douăzeci de lire că deja e pe drum, replică o voce răsunătoare din mulţime.

Râsete şi exclamaţii se amestecară în încăpere, până când toată adunarea începu să strige un singur refren.

— Sărut-o!

— Chiar aşa, dă-i o pupătură, Cross! zise Knight şi râse. Nu m-aş supăra deloc.

— Sigur că nu te-ai supăra, ticălosule, şuieră Cross printre dinţi. E o viitoare contesă şi e fiica ta şi vrei s-o compromiţi într-un cazinou mizerabil?

— E fiica mea, dar e viitoarea ta contesă, replică Knight, neauzit în mulţimea de voci. Cred că un sărut într-o sală de joc e ceva la care te poţi aştepta. Şi nu poate nimeni să spună că nu sunt o gazdă minunată. Fata nu se dă jos de pe masă până când nu sunt toţi oaspeţii mei mulţumiţi.

Obrajii lui Maggy se aprinseră.

— Domnul meu, vă rog. Haideţi să terminăm cât mai

repede, vă rog, zise ea şi se uită în sus spre Cross, printre genele negre.

I se făcu milă de ea.

— Îmi pare rău că trebuie să fie în asemenea împrejurări.

Dar şi ei îi era milă de el.

— Şi mie îmi pare rău, ştiu că aţi fi preferat să fie altcineva, spuse ea cu simpatie.

Nici ea nu-l merita.

Cross râse trist.

— Se pare că destinul meu e să le dezamăgesc pe doamne.

Ea nu spuse nimic, iar el se aplecă să o sărute uşor, dar îndeajuns ca să impresioneze mulţimea, care nu remarcase lipsa de emoţie.

Ce minciună.

Fusese emoţie. Vinovăţie. Dispreţ faţă de sine însuşi. Trădare. Un sentiment întunecat, tulburător, un semn de rău augur. Ea nu era Pippa. Nu era a lui. Nu avea să fie niciodată.

Maggie urma să trăiască în umbra celei pe care o iubea, fata aceea frumoasă, cu ochelari. Prizonieră a dorinţei lui de a face ceea ce se cuvenea pentru o anumită femeie, în timp ce distrugea viitorul alteia.

La naiba.

— Şi acum, spuse Knight, lovind din nou cu bastonul în masă şi aducându-l astfel pe Cross înapoi la realitate, acum mergeţi cu toţii înapoi la mese să mai pierdeţi ceva bani!

Chiar şi cuvintele acelea fură întâmpinate cu urale în acea noapte de pomină când whisky-ul curgea gârlă, mesele erau îmbietoare şi toţi cei din clica de netrebnici a lui Knight îi sărbătoreau triumful.

Cross rămase un moment pe masă, aşteptând că Maggie şi Knight să coboare, privind spre sala de joc, unde cel care era mâna dreaptă a lui Knight, un bărbat cu faţa ciupită de vărsat, se îndrepta spre el, ca să-l conducă în biroul din spate pentru a pune la punct nişte afaceri.

Cross se bucura să scape de socrul lui şi se uită cu plăcere cum se învârtea ruleta, apoi la cărţile care zburau pe mese şi la zarurile ce se rostogoleau. Knight ţinea în mână cazinoul aşa cum ţinuse Wellington armata. Erau bani de câştigat şi trebuiau făcuţi rapid şi eficient.

O masă de *vingt-et-un* îi atrase atenţia, cu cinci jucători în faţa crupierului, care se uita la doi dintre ei. Jocul mersese repede. Nimeni nu câştigase. La al doilea joc, fiecare avea douăzeci sau mai mult. Matematic, era imposibil. Gândul îi fu întrerupt de uralele ce răsunară de la o masă de joc din stânga lui, când nişte zaruri norocoase aduseră un câştig frumuşel. *Şase. Trei.*

— Nouă, din nou! anunţă crupierul. Lui Cross începu să-i bată inima cu putere.

Merse printre mese, concentrat la acel joc, neputându-se abţine să nu privească următoarea aruncare. *Şase. Trei.*

— Ura! strigară jucătorii.

— Ce noroc, spuse câştigătorul, căruia Cross nu-i putea vedea faţa. N-am avut niciodată atâta noroc.

— Cine e individul? întreba o voce lângă umărul lui Cross.

— Dacă îţi vine să crezi… e Castleton.

— Al naibii ticălos, ce noroc are.

Nu-i venea să creadă.

— Se însoară mâine, aşa că merită o ultimă noapte de becher ca s-o ţină minte, nu crezi?

Castleton.

Se însura a doua zi. Pentru moment, Cross uită de nedumerirea ce îl atrăsese spre mesele de joc; gândul îi zbură la faptul că Pippa se căsătorea a doua zi. Cu omul de la masa de joc. Care câştiga.

Şase. Trei. Câştigător.

Ceva nu era în regulă.

Îşi înălţă capul, cercetând mulţimea, şi îşi îndreptă atenţia spre camerele din spate, unde o siluetă masivă se înălţa ca un turn deasupra celorlalte capete. Se încruntă. Ce naiba făcea Temple acolo?

— Două sute cincizeci de lire pe numărul douăzeci şi trei!

Christopher Lowe făcu acel pariu exorbitant la masa de ruletă din dreapta şi Cross nu se putu abţine să nu se întoarcă şi să urmărească bila care se roti, şi se roti până se opri într-o adâncitură roşie.

— Douăzeci şi trei.

Toţi cei din jurul mesei izbucniră în strigăte de bucurie. Lowe riscase o avere şi câştigase nouă sute de lire. Lowe, care nu câştigase nimic în toată viaţa lui.

— Ce v-am spus? strigă tânărul. În seara asta, sunt norocos, flăcăi!

Nu exista noroc.

Ceva nu era în regulă. Îşi făcu loc prin mulţime, observând că fiecare om de care dădea cu ochii părea să-şi piardă răsuflarea de emoţia câştigului, de bucuria resimţită pentru un as, pentru o dublă de şase, pentru ruleta ce părea blocată pe roşu. Toţi îl ignorau când trecea printre ei, până când ajunse la un loc mai liber, de unde îl putea vedea mai bine pe Temple.

Masivul partener de la Îngerul Căzut nu era singur. Era însoţit de un tânăr subţirel ca o trestie, îmbrăcat într-un costum de seară cam larg la umeri. Tânărul purta o pălărie trasă pe ochi şi lui Cross îi fu imposibil să-i vadă faţa. Era ceva familiar la el. Ceva tulburător.

Abia când străinul se întoarse să-i şoptească ceva la ureche uneia dintre fetele lui Knight şi îi dădu o pungă micuţă cu bani, Cross observă strălucirea de aur de la tâmple.

Ochelari.

Profilul ei.

Philippa.

Ea se întoarse spre el ca şi când l-ar fi auzit rostindu-i numele şi îi adresă un zâmbet larg, strălucitor, care îi aprinse sângele şi îi făcu inima să-i bată nebuneşte. Cum de îşi închipuise că era bărbat? Arăta scandalos, minunat, absolut fascinant, iar el simţi dintr-odată că era disperat să ajungă la ea şi să o atingă. Să o sărute. Să o ocrotească. Nu

că n-ar fi vrut, în acelaşi timp, să o şi strângă de gât.

Se îndreptă spre ea instinctiv, dar Temple interveni şi îi puse o mână enormă pe piept, spunând:

— Nu acum. Dacă o atingi, toată lumea va ghici cine e.

Lui Cross nu-i păsa. Voia numai s-o ştie în siguranţă. Dar Temple era puternic şi avea dreptate. După un lung moment de gândire, îi spuse:

— Mi-aş dori să-mi iau revanşa în faţa ta cândva, în ringul de box.

Temple chicoti.

— Cu plăcere. Dar dacă-i reuşeşte planul, cred că mai târziu îmi vei mulţumi.

Cross se încruntă. Dacă-i reuşea? Ce plan? Se întoarse spre Pippa.

— Ce-ai de gând să faci?

Ea îi zâmbi, ca şi cum ar fi fost la un ceai. Sau la Ascot. Sau la plimbare în parc. Perfect calmă şi stăpână pe ea şi pe acţiunile ei.

— Nu vezi, prostuţule? Te salvez.

Strigătele triumfale din jurul lor erau imposibil de ignorat – a acel moment, glasurile câştigătorilor erau asurzitoare. Nu avea nevoie să se mai întrebe ce făcea ea.

— Ai aranjat mesele?

— Aiurea, zâmbi Pippa. Din câte îl cunosc pe Digger Knight, aş fi pariat pe tot ce ai tu că mesele fuseseră aranjate dinainte. Eu doar le-am dez… ranjat.

Era nebună. Şi o iubea pentru asta.

— Cum adică pe tot ce am *eu?* o întrebă el ridicând din sprâncene.

Ea ridică din umeri.

— Eu nu am mare lucru.

Greşea, bineînţeles. Avea mai mult decât ştia. Mai mult decât visa. Dar dacă ar fi vrut, ar fi lăsat-o să parieze pe tot ce avea el.

Doamne, cât o dorea.

Privi în jurul lor, remarcă feţele roşii şi fericite ale jucătorilor din apropiere; niciunul dintre ei nu era interesat

de trioul lor. Cei care nu jucau nu meritau atenţie. Nu când în seara aceea se câştiga atât de mult la mese. Aranjase mesele unuia dintre cele mai de succes cazinouri din Londra. Se întoarse spre ea.

— Cum ai reuşit?

Ea zâmbi.

— Tu mi-ai spus despre zarurile măsluite, Jasper.

Se topi tot când îşi auzi numele pe buzele ei.

— Nu te-am învăţat nimic despre cum se măsluieşte.

Ea se prefăcu insultată.

— Domnul meu, lipsa dumneavoastră de încredere în inteligenţa mea mă răneşte profund. Credeţi că nu mi-am dat seama şi singură?

El îi ignoră ironia. Knight îi va omorî când va afla.

— Şi ruleta?

Ea zâmbi.

— Magneţii au proprietăţi remarcabile.

Era prea deşteaptă ca să-i fie bine. Cross se întoarse spre Temple.

— Cum de i-ai îngăduit aşa ceva?

Temple ridică dintr-un umăr.

— Doamna poate să fie foarte… corupătoare O, da, ştia şi el prea bine.

— Doamna ştie ce vrea, adăugă uriaşul, iar noi voiam cam acelaşi lucru.

— Temple a fost de foarte mare ajutor. La fel şi domnişoara Tasser, spuse Pippa.

Mintea lui Cross se învârtea că un titirez. *Domnişoara Tasser.* Sally o ajutase.

Sally ştiuse de planul împotriva lui Knight.

Planul nebunesc al Pippei.

Dar nu se gândiseră la toate. Nu se gândiseră ce se va întâmplă când vor fi descoperiţi. Când Knight va reveni în sală şi va înţelege ce se petrecea.

— Trebuie să pleci de aici înainte ca Knight să descopere ce se întâmplă şi totul s-o ia razna. Înainta de a *te* descoperi aici. Vei fi distrusă şi tot ce-am făcut va fi…

Panica îl cuprinse la ideea că ea putea avea de

suferit. Că Knight putea reacţiona extrem de urât.

— Nu plec, zise Pippa clătinând din cap. Trebuie să văd ce se întâmplă până la sfârşit.

— Nu există sfârşit, Pippa.

Întinse mâna, disperat să o atingă, dar Temple interveni din nou. Cross se opri. Încerca să-şi revină,

— La naiba. Knight e cel mai bun la treaba asta.

— Nu-i mai bun decât tine, spuse ea

— Ba da, e mai bun, o corectă el. Nu-i pasă de nimic în lume mai mult decât de cazinoul acesta. Decât de succesul lui. Iar tot ce mă interesează pe mine... Lăsă cuvintele să se piardă, ştiind că nu trebuia să le rostească. Ştiind, că nu le putea opri. Tot ce mă interesează pe mine eşti tu, frumoasă nebună.

Ea îi zâmbi şi-l privi cu ochii ei mari, albaştri şi calzi în spatele ochelarilor.

— Nu-ţi dai seama, Jasper? Pe *mine* tot ce mă interesează eşti tu.

Nu ar fi trebuit să se bucure aşa de tare la auzul acelor cuvinte. Nu ar fi trebuit să şi le dogească atât de mult. Dar şi le dorea, bineînţeles.

Pippa făcu un pas spre el, iar el şi-ar fi deschis braţele şi-ar fi făcut dragoste cu ea, atunci, pe loc, dacă Temple n-ar fi intervenit din nou, uitându-se în toate părţile în timp ce le spunea:

— Voi doi nu puteţi să fiţi intimi când sunteţi singuri? Fără să fiu şi eu prin preajmă?

Cuvintele lui Temple îi aduseră cu picioarele pe pământ. Le amintiră de primejdia în care era Pippa. Cross se întoarse în mijlocul sălii de jocuri, să vadă dacă se întorsese şi Knight şi îl observă privind cu furie în jur, cu aerul de cunoscător al unuia care făcuse acele lucruri toată viaţa şi ştiind că era prea multă veselie în sala de joc. Prea mult câştig.

Privirea i se plimbă pe deasupra mulţimii şi se opri asupra lui Cross, iar ochii bătrânului Knight sclipiră în clipa în care înţelese ce se petrecea. Se întoarse şi dădu instrucţiuni unui subaltern, care o luă la goană – probabil să

aducă noi cărţi de joc şi noi zaruri.

Knight se îndreptă spre ei cu paşi hotărâţi. Cross o privi pe Pippa.

— Trebuie să pleci. Nu se poate să te prindă aici. Te măriţi mâine. Voi avea eu grijă de toate.

Ea clătină din cap.

— În niciun caz. Acesta este planul meu… şi l-am făcut pentru tine. Pentru Lavinia. Ca să fiu sigură că Knight nu va mai putea face aşa ceva niciodată. O să-mi duc planul la bun sfârşit.

Cross simţi un val de furie.

— Pippa, ai intrat în ceva ce te depăşeşte. Nu ai nicio cale de ieşire din această situaţie. Knight nu e îngrijorat. Ştie că poate să restabilească ordinea la mese în seara asta şi că toţi cei de aici vor juca până vor pierde din nou tot ce au câştigat. Jucătorii nu se opresc niciodată după ce câştigă.

— Crezi că eu nu ştiu asta? Să-ţi amintesc că am învăţat totul despre tentaţie de la un profesor foarte abil?

Nu era momentul să se gândească la lecţiile lor. Se stăpâni şi oftă când auzi cuvintele ei.

— Nu cred că ai fi putut fi pregătită pentru asta. Doar dacă ai arde locul din temelii ai putea convinge cinci sute de jucători împătimiţi să părăsească pentru totdeauna mesele de joc.

Se întoarse să vadă unde era Knight. Se apropia.

— Şi cu asta, cred că am încheiat discuţia. Te vei întoarce cu Temple şi vei merge acasă, te vei mărita mâine şi vei duce viaţa care ţi se cuvine.

— Nu vreau viaţa aceea.

— Nu ai de ales. E ultimul lucru pe care ţi-l dăruiesc şi singurul pe care te rog să-l faci.

— Nu înţelegi ce-mi ceri.

— Înţeleg perfect ce-ţi cer.

„Să pleci înainte că eu să îmi dau seama că nu pot trăi fără tine.”

Se temea că era deja prea târziu.

— Pleacă, Pippa.

Cuvintele sunau ca o rugăminte şi le spuse cu o panică în glas de care nu era mândru. Femeia aceea îi tulburase liniştea şi nu-i plăcea starea în care se afla.

Minciună.

— Voi avea grijă de toate.

— Mi-ai promis cândva că dacă vom juca vreodată la mesele mele de joc, vom juca după regulile mele.

Voia să o convingă.

— Acestea nu sunt mesele tale.

Ea zâmbi.

— Dar, oricum, sunt regulile mele.

Ea se întoarse spre Temple.

— Faceţi dumneavoastră onorurile?

Temple îşi duse un deget la nas, care în toată existenţa lui îi fusese de trei ori spart, şi făcu un semn. De la o masă de joc din apropiere, o voce subţire şi inocentă exclamă:

— Vai, dar cât se câştigă aici!

Castleton.

Prostănacul de Castleton făcea şi el parte din plan. Oare înnebuniseră cu toţii?

Cross se uită spre Temple, care îi zâmbi sarcastic şi ridică din umeri.

— Doamna a făcut toate aranjamentele.

— Doamna merită o bătaie bună.

Pippa nu se uită la el.

— Sper că nu voiai să spui asta.

Ba voia, dar nu mai conta.

— Nu ştiu dacă Knight are atâţia bani la îndemână, auziră din nou vocea lui Castleton. Sper că are destul să mă plătească cel puţin pe mine.

Se făcu tăcere la masa de joc, în timp ce cuvintele lui începeau să fie înţelese. Apoi toată lumea se repezi nebuneşte să îşi adune câştigul de la casele de plată. În câteva secunde, strigătele izbucniră în încăpere.

— Knight nu poate acoperi câştigul!

— Să mergem să încasăm banii acum, până nu e prea târziu!

— Nu rămâneţi cu cecuri în alb!

— Pierdeţi totul dacă nu vă grăbiţi!

Şi, într-o secundă, mesele se goliră. Toţi porniră spre casele de plată, unde doi încasatori surprinşi nu mai ştiau pe unde să scoată cămaşa.

Pippa se gândise, deci, la o ieşire. Trebuia să-şi dea seama de asta, bineînţeles. Trebuia să fi ştiut că Pippa Marbury va lupta aşa cum făcea orice lucru – sclipitor. Cross se uită cu ochii mari la Pippa şi apoi la Temple, care continua să zâmbească sarcastic, îşi încrucişă mâinile la piept şi nu spuse nimic.

Era remarcabil.

Reuşise.

Ea era remarcabilă.

Cross surprinse privirea lui Knight, care făcuse ochii mari, stupefiat. Apoi Knight se uită la Pippa şi miji ochii, furios, când o recunoscu. Dar nu putea face nimic cu furia lui cu tot. Era pe punctul de a pierde tot ce construise. Se urcă din nou pe o masă, vorbind cu prietenie:

— Domnilor! Domnilor, sunteţi la clubul lui Knight. Suntem un club cu tradiţie. Suntem capabili să vă plătim câştigul. Mergeţi înapoi la mese şi mai jucaţi!

Se făcu o pauză şi, pentru un moment, păru că oile îşi vor urma ciobanul. Cross crezu că dorinţa de câştig îi va face să se reîntoarcă la mese. În acel moment însă, vocea clară a lui Castleton se ridică din nou din mulţime:

— Cred că aş vrea mai degrabă să-mi încasez banii acum, domnule Knight, nu mai târziu, e mai sigur aşa!

Şi îmbulzeala spre casele de plată reîncepu, oamenii strigau şi se îmbrânceau de ziceai că izbucnise o răscoală.

Knight nu putea acoperi câştigurile.

Îl aduseseră la sapă de lemn.

Pippa îl adusese la sapă de lemn.

Pentru că îl iubea pe Cross.

Pentru că o interesa viitorul lui.

Viitorul lui, care era negru fără ea.

Dar Cross nu rămase mult cu gândul acesta pentru că un grup de jucători furioşi, disperaţi să-şi ridice câştigurile,

începu să-i împingă. Pippa se îndepărtă câţiva metri, purtată de valul de oameni. Cross întinse mâna spre ea, încercând s-o tragă înapoi, dar degetele ei îi scăpară din mâini şi fu înghiţită de mulţimea furioasă.

— Pippa! strigă el îmbrâncind oamenii la o parte spre locul în care o văzuse ultima dată, până când o găsi ghemuită la pământ, cu braţele deasupra capului, ca să se apere de lovituri, în timp ce un bocanc greu se apropia de pântecul ei.

Cross răcni, îl apucă pe atacator de guler şi îi trase câţiva pumni în plină figură, înainte că Temple să intervină.

— Lasă-mi-l mie, spuse el, ai grijă de doamna ta.

Doamna ta.

Era a lui. Avea să fie mereu.

Îl lăsă pe atacator pe mâna lui Temple, fără nicio şansă, şi se aplecă asupra Pippei. Una dintre lentilele ochelarilor se spărsese, iar Pippa avea o dâră de sânge pe obraz. Stăpânindu-şi mânia, Cross îi atinse uşor obrazul, în locul în care era clar că primise o lovitură.

— Poţi merge?

Ea dădu din cap, nesigură, iar Cross o luă în braţe – protejând-o, dar nu o luă pe sus ca să nu bage toată lumea de seamă că nu era doar un tânăr subţirel într-un costum ce nu i se potrivea. Pippa îşi lipi obrazul de gâtul lui.

— Pălăria mea…

O pierduse în tot vacarmul acela şi părul ei blond cădea acum în valuri pe umeri.

— Prea târziu, spuse el, disperat să găsească o cale de scăpare.

Dar nu se puteau mişca în nicio direcţie. Erau înconjuraţi de hoarda furibundă de jucători, disperaţi după câştiguri, frustraţi şi supăraţi, aţâţaţi peste măsură şi de atacurile lui, şi ale lui Temple.

Mergând cât mai repede, o împinse pe Pippa sub masa de la care Castleton începuse toată povestea, încasând din mers o cizmă în coaste înainte să se poată ascunde acolo, apărându-i trupul cu al lui şi ferindu-i capul cu braţele de loviturile răzleţe.

— Temple… spuse ea zbătându-se sub apăsarea trupului lui.

— Va fi bine, o asigură el, adorând felul în care se interesa de soarta prietenului ei. E luptător profesionist… îi va face plăcere fiecare secundă din tărăboiul ăsta. Asta până o să am o clipă la îndemână ca să-l fac bucăţele pentru că te-a lăsat să-ţi pui în practică schema asta complet dementă. O mângâie pe păr. Lasă-mă să văd.

— Nu era dementă! protestă ea şi întoarse obrazul rănit spre el.

Cross atinse delicat umflătura de sub ochi.

— Au!

Îşi trecu degetele încă o dată peste urmele loviturii, aproape nesuportând felul în care ea se crispa sub atingerea lui.

— Fetiţă frumoasă, murmură el, apoi îi dădu jos ochelarii, o sărută pe tâmplă, pe colţul gurii şi pe gât.

Era în siguranţă. Oftă adânc.

— Ai merita o mamă de bătaie…

— Eu? De ce?

El se uită spre mulţimea de cizme care tropăiau în jurul mesei.

— Ai pornit o rebeliune.

— Nu mi-am propus, zise ea şi îşi întoarse capul ca să privească şi ea. În planul meu, ei trebuiau să plece pur şi simplu, nu să dea năvală aşa.

Altădată, când n-ar fi fost atât de îngrijorat pentru siguranţa ei, ar fi zâmbit. Dar nu şi în acel moment.

— Ei, vezi? Planul tău era greşit.

— Acum văd şi eu. Făcu o pauză. Dar, din punct de vedere tehnic, tu ai stârnit răscoala.

— Credeam că tu ai… Tăcu, cuprins de fiori. Pippa, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva… Puteai fi omorâtă, tună el, cu muşchii tremurându-i de încordare, de îngrijorare şi de dorinţa de a face ceva… de a se arunca din nou în îmbulzeală şi de a lupta până frica ar dispărea şi ea ar fi în siguranţă.

— Eram cu Temple, şopti ea.

— Temple n-ar fi fost de ajuns. Temple nu te putea proteja, vorbi el în părul ei şi primi bucuros valul de fericire care îl cuprinse la gândul că o găsise înainte ca tot acel iad să se dezlănţuie, înainte ca Knight şi sceleraţii lui să o fi descoperit.

— Temple nu te iubeşte, spuse el.

Simţi că Pippa tresare şi ridică o mână spre obrazul lui.

— Şi tu mă iubeşti?

Nu i-o va spune. Nu ar trebui nici măcar să o gândească. Va strica totul. Va fi mai rău decât să fie captiv sub o masă de joc, în mijlocul unei revolte, cine ştie pentru cât timp, cu cea mai irezistibilă femeie din Anglia. Din Europa. De pe întregul mapamond.

„Da. Da, te iubesc. Da, te doresc.”

— Eşti genul de femeie care creează o mulţime de probleme.

Când deschise ochii, ea îi zâmbea.

— Întotdeauna am creat o mulţime de probleme.

Înainte să poată răspunde, Maggie căzu în genunchi la câţiva metri de ei, împinsă de ceea ce părea să fie un batalion de jucători încăieraţi. Se sprijini în mâini, iar Pippa îşi ţinu răsuflarea. Cross ezită, ştiind că ar fi trebuit să se ducă s-o ajute, dar nedorind s-o lase pe Pippa singură.

— Va fi călcată în picioare, strigă Pippa.

Cross vru să se îndrepte spre ea, când un altul îi sări în ajutor, o luă în braţe şi o conduse la adăpost, sub o altă masă din apropiere.

Era Castleton. Cross ridică din sprânceană.

— Se pare că logodnicul tău e mai tare decât ne-am fi imaginat.

Pippa zâmbi spre celălalt, iar Cross simţi un gol în stomac.

— E un om bun.

Eu sunt mai bun.

Ar fi vrut s-o spună, dar ştia că nu-i adevărat. Nu era mai bun, iar Castleton tocmai îi dovedise asta, prin gestul lui eroic. Avea să fie în siguranţă cu el. Pippa ridică ochii

albaştri spre el.

— Ai sărutat-o.

— Da.

Pippa se încruntă.

— Nu mi-a plăcut.

— N-am avut încotro.

Ea aprobă din cap.

— Ştiu. Dar tot nu mi-a plăcut.

Şi cu asta se ridică puţin şi îl sărută, apăsându-şi buzele moi de ale lui, trecându-şi limba peste buza lui de jos, până îl făcu să geamă şi să preia iniţiativa.

Un ultim moment. Un ultim sărut. O ultimă delectare înainte de restul vieţii lui fără ea. Pippa se retrase când îşi pierdu răsuflarea.

— Te iubesc, Jasper, şopti ea pe buzele lui, înfigându-i vorbele ca nişte pumnale prin scutul de apărare.

— Nu face asta, şopti el. Nu sunt pentru tine. Viaţa mea, povestea mea, lumea mea, nimic din astea nu sunt pentru tine. Te vei compromite dacă mă vei iubi.

Trebuia să fi ştiut că rugămintea lui pasională nu va schimba nimic. Într-adevăr, Pippa, micuţa lui savantă, îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Mare idiot mai eşti. Deja m-am compromis. Tu m-ai compromis în dimineaţa aceea, în biroul tău. Nu mă mărit cu Castleton; mă mărit cu tine.

Din adâncul sufletului, ar fi vrut să fie de acord. Dar îi rămăsese o fărâmă de decenţă.

— Pentru o femeie cu un simţ practic legendar, se pare că ai probleme serioase să-ţi dai seama de un lucru: nu realizezi că aş fi un soţ oribil pentru tine? Aş fi mai nepotrivit decât Castleton.

— Nu-mi pasă, spuse ea, fermă pe poziţii şi neclintită în convingerile ei, pe care Cross ajunsese să le adore. Te iubesc.

Cross închise ochii, mişcat de acele cuvinte sincere şi încărcate de promisiuni. De perfecţiune.

— Nu, nu mă iubeşti, spuse el din nou, deşi ar fi dorit s-o ia în braţe şi să o sărute la nesfârşit.

Şi-ar fi dus viaţa bucuros acolo, sub masa de joc din cazinoul lui Knight, dacă ar fi fost sigur că şi ea ar fi rămas acolo cu el. Dar lată ce îi făcuse: o determinase să vină într-un cazinou, un local rău famat, destinat celor mai vulgari oameni pe care ea şi i-ar fi închipuit vreodată. Nu-i plăcea că venise acolo, la fel cum nu-i plăcea că el era motivul pentru care venise.

Pippa aranjase jocurile într-unul dintre cele mai vechi cazinouri londoneze, ca şi când ar fi fost prin natura ei o trişoare. Şi o adora pentru asta. Dar el o adusese acolo, iar ea îl va un pentru asta. Iar când îşi va da seama, el va fi prea adânc cuprins de iubire.

— E lucrul cel mai necinstit pe care l-ai făcut vreodată. Să falimentezi un cazinou, să furi, să instigi la revoltă. Tu, care eşti cea mai onorabilă persoană pe care o cunosc. Uite în ce hal te-am adus. Te-am ruinat.

— Nici vorbă. Mi-ai arătat că lucrurile nu sunt ori albe, ori negre. Mi-ai arătat că mai există şi altceva pe lângă onestitate şi necinste, şi pe lângă minciună şi adevăr. Ce a făcut Knight – cum ţi-a furat viaţa, cum te-a şantajat şi te-a forţat să accepţi o soartă pe care nu ţi-o doreai – asta este necinste. Şi adevărul este că te iubesc şi aş face orice să nu te văd pus în situaţia de a trăi o viaţă pe care o urăşti. Aş face-o încă o dată, fără să regret o secundă.

— Nu vorbeşti serios.

— Nu mai îmi spune că nu vorbesc serios, exclamă ea, cu o tărie de oţel, şi îşi puse mâinile pe pieptul lui. Nu-mi mai spune ce ar fi potrivit pentru mine. Ştiu foarte bine ce mi-ar plăcea şi ce m-ar face fericită… Tu. Şi viaţa ta, viaţa asta fascinantă, nemaipomenită. Asta mă va face fericită, Jasper. Pentru că vine de la tine.

— Acum două săptămâni nu ai fi vorbit aşa. Nu ţi-ar fi trecut prin minte să jonglezi cu mesele de joc. Să aranjezi câştigurile. Să ruinezi un om.

— Acum două săptămâni eram altfel. Eram atât de simplă!

Cross nu crezuse nicio clipă că ea ar fi fost simplă.

— Iar tu erai un alt om acum două săptămâni.

Era drept.

Pippa făcuse din el un om de o mie de ori mai bun. Dar tot rămăsese infinit mai rău decât ar fi meritat ea. Merita pe cineva mai bun. De o mie de ori mai bun.

— Nu, minţi el, dorindu-şi să fie oriunde altundeva decât acolo, lipit de ea, tânjind după ea. Sunt la fel, Pippa. Nu m-am schimbat absolut deloc.

Ea îl privi cu ochii mari, schimbaţi. Simţise lovitura din cuvintele lui şi înainte ca el să fi putut să-şi ceară scuze, îl crezu. Crezu minciuna lui. Cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată. Trecu un moment lung, după care ea vorbi, cu glas întretăiat:

— Ţi-am furat viaţa, te-am forţat spre un viitor pe care nu ţi-l doreai, cam asta ţi-am făcut, nu-i aşa? Cam asta ar însemna să te căsătoreşti cu mine. Şi eu sunt la fel ca şi Knight.

Ar fi vrut să-i spună adevărul. Că nu-i furase viaţa, ci o făcuse infinit mai bună. Că nu îl făcuse decât să se îndrăgostească de ea, o fată frumoasă, de o inteligenţă sclipitoare. Dar era hotărât. Ştia că ea merită un om mai bun, care să îi ofere mai mult decât un cazinou şi un titlu pătat. Merita un om onest şi onorabil care să îi ofere tot ce îşi dorea. Tot ce şi-ar fi putut dori vreodată.

Totul, în afară de iubire.

Nimeni nu avea să o iubească aşa cum o iubea el. Nimeni nu avea să o adore aşa cum o adora el.

O *venera.*

Şi, din această cauză, voia să facă ceea ce trebuia şi nu ceea ce îşi dorea cu disperare. În loc să o salte pe umăr şi să pornească alături de ea spre viitor, avea să-i redea viaţa pe care o merita.

— Da, asta ai făcut, spuse el, simţind vorbele amare pe limbă, Ţi-am spus înainte că nu sunt făcut pentru căsătorie. Că iubirea nu e de mine. Că nu asta-mi doresc.

Ea se întunecă la faţă, şi Cross se detestă pentru durerea pe care i-o pricinuia, cu toate că îşi spunea că era spre binele el. Că nu făcea decât să o salveze. Că îi dădea înapoi viaţa pe care o merita. Cândva avea să fie mândru

de asta.

Chiar dacă durea al naibii de tare.

— Castleton se va însura cu tine mâine, îi spuse.

Sau poate îşi spusese lui însuşi.

— Te va proteja.

Privi spre contele imobilizat sub masa vecină, apărând cu mâinile capul lui Maggie.

— Te-a apărat în seara asta, nu?

Ea dădu să spună ceva, apoi clătină din cap, iar în ochii ei albaştri se citea o tristeţe adâncă.

— Dar nu-l vreau pe el. Te vreau pe tine.

Mărturisirea îl străpunse ca un pumnal, până la plăsele, şi crezu, pentru o clipă, că nu va rezista dorinţei şi iubirii. Dar îşi petrecuse ultimii şase ani antrenându-se pentru a-şi stăvili orice dorinţe. Şase ani care îi foloseau acum când pumnalul se împlânta tot mai adânc şi mai adânc, dar nu ştia în a cui inimă.

„Te iubesc atât de mult, Pippa.

Atât de mult.

Dar nu te merit.

Meriţi mai mult. Mult mai mult.”

— Eu nu sunt o opţiune.

Ea tăcu un moment şi ochii i se umplură de lacrimi. Lacrimi pe care şi le stăvili. Apoi spuse exact ceea ce el îşi dorea să audă. Exact ceea ce spera să nu audă:

— Aşa să fie.

Capitolul 19

Descoperire: logica nu este întotdeauna cea care face jocurile.

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 4 aprilie 1831; în dimineaţa nunţii sale.

Dimineaţa următoare îl găsi pe Cross la fereastra apartamentului său de la Îngerul Căzut, urmărind cum servitoarele stingeau luminile în sala principală şi lăsară întunericul să cuprindă infernul acela. Privise de multe ori acea activitate, felul în care marile candelabre erau coborâte spre podea, lumânările erau stinse şi ceara înlocuită, pregătite pentru evenimentul care urma. Exista o anumită ordine în acea activitate. Întunericul urma luminii în infernul sălii de joc, după cum lumina urma întunericul. Un adevăr fundamental.

Luă paharul de cristal şi agită whisky-ul din el. Îşi turnase un pahar în urmă cu o oră, după ce reuşise să o scoată pe Pippa din localul lui Knight şi o lăsase în grija lui Temple, în care avea încredere că o va duce cu bine acasă. Ştia că el nu ar fi putut face aşa ceva niciodată.

Îşi lipi paharul rece de frunte, privind absent în jos spre sala de joc, şi se uită la Justin, care aranja zarurile în rânduri ordonate pe marginea unei mese. Pippa îl salvase seara trecută, o adevărată Boadicea, cu mintea ei ascuţită, jonglând cu zarurile false, cărţile de joc măsluite şi ruleta magnetică. De parcă ar fi fost un simplu exerciţiu ştiinţific pentru ea, luase în stăpânire cazinoul lui Knight, cu uşurinţa şi dexteritatea unui jucător încercat. Şi o făcuse pentru el.

Îl iubea.

Nu la fel de mult pe cât o iubea el pe ea, îşi spuse Cross. Închise ochii, dar cineva bătu la uşă. Se întoarse spre uşa ce se deschidea deja. Chase se ivi din întuneric şi, cu toate că nu îi vedea privirea, îi simţi încordarea.

— Eşti un idiot.

Cross se rezemă de fereastră.

— Aşa se pare. Cât e ceasul?

— Opt şi jumătate. Se mărită în mai puţin de două ore.

Simţi un junghi în piept.

— Temple s-a întors.

Cross nu putu să se abţină şi înaintă spre Chase.

— Pippa…

— Se pregăteşte de nuntă cu omul nepotrivit,

bănuiesc.

Cross îi întoarse spatele.

— E în siguranţă cu Castleton.

— Tâmpenii, ştii şi tu.

Cross nu spuse nimic, aşa că Chase continuă:

— Dar asta nu contează. Ceea ce contează este că Lady Philippa ne-a câştigat un cazinou aseară.

Cazinoul nu conta deloc pentru Cross, nici suma exorbitantă pe care o plătise pentru el.

— Trebuia s-o scot de acolo. Putea fi rănită, sau chiar mai rău. Era limpede.

— Aşa că i-ai cumpărat datoriile lui Knight. Trei sute de mii de lire sunt o grămadă de bani aruncaţi pe un cazinou… şi pe o femeie.

Cross ar fi plătit de cinci ori pe atât. De zece ori.

— În mâinile noastre, în curând nu va mai fi un local de duzină.

— Sau am putea să i-l facem cadou de nuntă lui Lady Philippa, spuse Chase cu naturaleţe. Se pare că are talent.

Vorbele îi stârniră amintiri şi Cross se întoarse din nou spre sala de jocuri.

— Tocmai de aceea spun că este în siguranţă cu Castleton. O transformasem într-o persoană necinstită. Ar fi regretat asta mai târziu.

— Nu mi s-a părut că doamna respectivă e genul care să ia hotărâri fără să se gândească la urmări.

Cross îşi dori ca Chase să-l lase în pace. Dădu paharul pe gât.

— Ba e exact genul acela.

— Şi nu crezi că ai fi putut-o face fericită?

Cuvintele ei rostite cu o seară în urmă, în timpul vacarmului, îi răsunau încă în minte: „Ştiu ce m-ar face fericită… Tu”.

Nu putea fi adevărat. Nu făcuse pe nimeni fericit în toată viaţa lui. Era o dezamăgire pentru toţi.

— Nu.

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă încât Cross să creadă că Chase plecase. Când se întoarse să vadă dacă

era aşa, îl văzu. Fondatorul cazinoului Îngerul Căzut stătea aşezat într-un fotoliu jos, confortabil.

— De-aia eşti un idiot.

— Cine e idiot?

Intrase Temple. Minunat.

— Cross, răspunse Chase binedispus.

— Idiot rău. După noaptea trecută, şi eu sunt pe jumătate îndrăgostit de Pippa.

Cross se răsuci imediat pe călcâie spre el.

— Pentru tine e Lady Philippa şi îţi rup toate oscioarele dacă te atingi de ea.

Temple se legăna pe călcâie.

— Dacă eşti aşa de pornit, Cross, pe bune că eşti un idiot.

— Ea e bine?

— Va avea un ochi vânăt, ceea ce nu e cel mai potrivit accesoriu pentru o mireasă.

Oricum, va fi frumoasă.

— Nu mă refer la ochi. Mă refer la…

La ce se referea?

— O, vrei să ştii dacă a plâns şi a suspinat tot drumul spre casă?

O, *Doamne. Chiar plânsese?*

Simţea că i se făcea rău. Lui Temple i se făcu milă de el.

— Nu, nu a plâns. De fapt, a fost tare că granitul. Nu a scos un cuvânt.

Temple nu avea de unde să ştie, dar asta era mai rău decât toate. Pippa era vorbăreaţă şi curioasă şi ideea că stătuse aşa pur şi simplu, fără să scoată un cuvânt, îl duru pe Cross.

— Niciun cuvânt? întrebă el.

— Niciunul, răspunse Temple şi îl privi fix în ochi.

O rănise. Ea îl rugase să-i rămână alături. Să o iubească. Să trăiască cu ea. Iar el o refuzase, ştiind că îi făcea un bine. Ştiind că altcineva o va face mai fericită. Că se va vindeca de iubirea lui. Trebuia să se vindece.

— Se va vindeca, spuse el, ca şi când dacă rostea

cuvintele cu voce tare le făcea să fie adevărate.

Se va vindeca şi va fi fericită. Şi asta îi era de ajuns.

Oare?

— E posibil să se vindece, rupse Chase tăcerea. Dar tu te vei vindeca?

Cross îşi ridică brusc capul, mânios, şi întâlni privirile lui Chase şi ale lui Temple. Şi pentru prima dată într-o eternitate, rosti adevărul:

— Nu.

Crezuse că-i va putea rezista. Se gândea cum, în dimineaţa aceea, în biroul lui, discutaseră despre bilele de metal care se depărtau şi apoi se apropiau unele de altele. O dorea. Pentru totdeauna.

Pornise deja spre uşă. Chase şi Temple îl priviră ieşind din încăpere, mânat de disperare, îndreptându-se spre femeia pe care o iubea, înainte de a fi prea târziu.

Chase turnă două pahare de whisky şi îi dădu unul lui Temple.

— Pentru iubire?

Temple se gândi puţin, uitându-se lung spre uşă, dar bău fără să spună nimic.

— Nu închini pentru iubire?

— Nu pentru iubire, se strâmbă Temple. Nu mă înţelege greşit, femeile sunt calde şi primitoare… dar nu poţi avea încredere în ele.

— Din moment ce ai spus asta… ştii ce urmează.

Temple ridică mirat din sprâncenele negre, în timp ce Chase închină paharul în cinstea lui.

— Tu eşti următorul.

*

Cross bătu jumătate din oraş în dimineaţa aceea, plecând de la Înger şi ducându-se ţintă spre Casa Dolby, crezând că o putea prinde pe Pippa înainte de a pleca de acasă spre biserică. Înainte de a face cea mai mare greşeală a vieţii lui.

Când ajunse la reşedinţa familie Dolby, un majordom

cu un aer sever îl înştiinţă că familia *nu era acasă.* Nu îi spuse că sărbătoreau nunta tinerelor domnişoare. Nici măcar că erau la biserică. Ci, pur şi simplu, că nu erau acasă. Dacă Cross n-ar fi fost îngrozit că sosise prea târziu, ar fi râs de aşa un moment ridicol, perfect aristocratic prin alegerea neconvingătoare a cuvintelor. În schimb, se întoarse la trăsură cu un singur ţel: să ajungă cât mai degrabă la biserică. Imediat.

Imediat era mai uşor de spus decât de făcut într-o dimineaţă prin traficul londonez şi până coti să pătrundă pe Piccadilly, în fluxul nesfârşit de vehicule, deja se săturase. Cum de nimeni în oraşul acela nu-şi dădea seama că femeia pe care o iubea era pe punctul de a se mărita cu altul?

Aşa că făcu ceea ce orice gentleman care se respecta ar fi făcut: lăsă trăsura în mijlocul drumului şi o luă la fugă mâncând pământul. Mulţumi în gând cerului pentru locomoţia bipedă.

Coti spre St. George pe ultima bătaie a clopotelor care chemau oamenii la slujbă. Îşi croi drum spre biserică oprind cu succes circulaţia prin statura impunătoare şi atitudinea hotărâtă, dar şi, probabil, pentru că puţini erau aceia care se aventuraseră astfel printre trăsuri în Mayfair. Puţini erau însă cei care trebuiau să ajungă într-un loc atât de important. Puţini, şi cei care iubeau pe cineva atât de important.

Urcă treptele de piatră spre uşa bisericii, câte două deodată, disperat ca nu cumva să fi pierdut partea aceea a ceremoniei în care li se cere celor de faţă ca, dacă au obiecţii la uniunea celor doi miri, *să vorbească sau să rămână, pe veci, tăcuţi.*

Nu că ar fi avut de gând să rămână pe veci tăcut doar pentru că întârziase un pic. De fapt, era hotărât să nu iasă din biserică decât dacă Philippa Marbury avea să fie a lui, pe veci. Cea care era pe punctul de a deveni Philippa Arlesey, contesă de Harlow. Nu şi dacă el avea ceva de obiectat.

Puse mâna pe mânerul de oţel, trase de uşă şi se trezi

învăluit de cântecul nazal al unui diacon. *Ceremonia începuse deja.*

— Fir-ar, îngână el încordându-şi muşchii ca să o ia la goană pe culoarul dintre strane, direct în braţele Pippei.

La naiba cu Castleton, la naiba cu toată adunarea aceea, la naiba şi cu preotul, nimeni nu mai putea să-i stea în cale.

— Nu e voie să înjuri în biserică.

Îngheţă la auzul acelor vorbe ce veneau de undeva din spatele lui. Pippa era la câţiva metri de el, lângă o coloană, pe latura exterioară a galeriei bisericii.

Nu în biserică.

Nu la altar.

Nu se mărita cu Castleton.

Uşa se închise în urma lor, lăsându-i în tăcerea cenuşie şi rece, iar Cross nu se putu abţine. Întinse mâinile spre ea, o luă în braţe ridicând-o de la pământ şi ţinând-o destul de strâns ca să îi simtă trupul prin toate straturile de îmbrăcăminte, par fumul şi renunţarea ei sub atingerea lui. Şi acolo, pe treptele bisericii St. George, sub privirile lui Dumnezeu şi ale întregii Londre, o sărută şi o iubi, simţind cum degetele ei i se încurcau în păr, în mângâieri, şi uitând că întrega Londră îi vedea.

Întrerupse sărutul înainte de a se pierde amândoi de tot şi îi luă faţa în mâini.

— Te iubesc.

Ea trase adânc aer în piept, în timp ce el trasă uşor cu degetul contururile vânătăii urâte din jurul unui ochi albastru, imens.

— O, Doamne, cât te iubesc, şopti el, pradă celei mai adânci emoţii, şi repetă: Te iubesc atât de mult.

Ea clătină din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu mi-ai spus niciodată.

— Sunt un idiot.

— Într-un fel, eşti.

El râse scurt şi o sărută din nou, uşor, pe buze, dorindu-şi să fie oriunde altundeva decât acolo, în cel mai public loc cu putinţă din Mayfair. Îi puse un deget pe buze

ca să o facă să tacă şi continuă:

— N-am fost niciodată vrednic… n-am fost vrednic de familia mea… de sora mea… de fericire. Şi apoi ai apărut tu şi m-ai făcut să înţeleg că nu eram în niciun caz vrednic de tine.

Pippa îi apucă degetul şi i-l îndepărtă de pe buzele ei.

— Nu ai dreptate.

El zâmbi.

— Ba am. Trebuie să fie cam o sută de bărbaţi, mulţi dintre ei aici în biserică, acum, mult mai vrednici de tine decât sunt eu. Dar nu-mi pasă. Sunt un ticălos lacom şi te vreau numai pentru mine. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, fără logica ta tulburătoare, fără mintea ta frumoasă şi fără căţeluşa ta cu un nume aşa de oribil.

Pippa zâmbi, iar lui îi mai veni inima la loc şi se gândi că ar putea-o cuceri. Că ar putea câştiga. Gândul acela îi dădu un nou imbold.

— Şi nu-mi pasă că nu sunt vrednic de tine. Ceea ce înseamnă că sunt probabil cel mai josnic dintre oameni, adică precis tipul de bărbat cu care nu ar trebui să te măriţi. Dar jur aici şi acum că voi face tot ce-mi stă în putinţă să devin vrednic de tine. De onestitatea ta, de bunătatea ta şi de iubirea ta.

Tăcu, dar ea tot nu spunea nimic. Se uita la el, cu ochii ei enormi, în spatele ochelarilor.

Salvarea lui. Speranţa lui. Iubirea lui.

— Am nevoie de tine, Pippa, spuse el tandru. Am nevoie să fii ca Orfeu pentru mine. Să mă călăuzeşti afară din Infern.

Lacrimile din ochii ei se revărsară atunci şi i se aruncă în braţe. El o cuprinse strâns şi Pippa îi şopti la ureche:

— Nu înţelegi? Şi eu am nevoie de tine. De două săptămâni mă zbat cu povara asta pe suflet… cu felul în care mă faci să mă simt. Cum ştii să mă posezi, trup şi suflet.

Se îndepărtă uşor.

— Am nevoie de tine, oricine-ai fi tu, Cross sau Jasper sau Harlow. Vreau să mă iubeşti.

Şi o va iubi. Întotdeauna.

O sărută din nou, un sărut în care pusese tot ce avea de oferit, toată credinţa lui, toate jurămintele. Când se opriră din sărut, amândoi gâfâiau, iar el îşi rezemă fruntea de a ei.

— Nu te-ai măritat cu el.

— Ţi-am spus, nu puteam s-o fac.

Pippa făcu o mică pauză şi întrebă:

— Ce aveai de gând să faci?

O înlănţui cu braţele, simţind că trebuia s-o ştie mai aproape de el.

— Aveam de gând să fac orice ar fi trebuit.

— Ai fi anulat căsătoria Oliviei?

Pippa părea şocată.

— Crezi că m-ar fi iertat vreodată?

— Niciodată.

— Crezi că tu m-ai fi iertat?

— Sigur că da. Dar am oprit eu căsătoria deja.

Pippa schiţă o grimasă privind spre uşă. Câte bârfe răutăcioase vor apărea când lumea va afla. Cel puţin, Olivia va fi vicontesă atunci.

Avea să repare el lucrurile. Îl va face pe Tottenham prim-ministru şi pe Olivia, cea mai puternică femeie din Anglia. Iar Pippa va fi o contesă desăvârşită.

— Nu te-ai fi căsătorit cu el, spuse Cross, recunoscător faţă de orice forţă supranaturală care i-o adusese mai aproape.

Care o împiedicase să se mărite cu bărbatul nepotrivit.

— Ţi-am spus cândva că nu îmi place lipsa de sinceritate, zise ea. Şi nimic nu mi se pare mai fals decât să juri iubire unui om, în timp ce inima ta aparţine altuia.

Îl iubea.

— Pare cu neputinţă să mă iubeşti, şopti el. Că m-ai putea iubi.

Ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe gropiţa din bărbie. Nimeni nu îl mai sărutase acolo. Nimeni nu îl mai iubise aşa cum îl iubea ea.

— Ce ciudat, zise ea. Pentru că mie mi se pare cu neputinţă să *nu* te iubesc.

Se sărutară din nou, lung şi intens, până când lui Cross îi rămăseseră două opţiuni – ori să întrerupă sărutul, ori s-o întindă chiar acolo, pe dalele bisericii parohiale din Mayfair şi s-o savureze pe îndelete. Cu regret, alese prima opţiune.

Ochii îi rămăseseră închişi un moment lung, apoi se uită la acea femeie frumoasă, strălucitoare, care avea să devină a lui pe vecie şi fu cuprins de o mulţumire liniştitoare şi caldă, pe care nu o mai simţise niciodată.

— Te iubesc, Pippa Marbury, îi şopti.

Ea oftă, zâmbi şi deschise ochii.

— Ştii că mereu am auzit că oamenii spun că aud clopote bătând când sunt fericiţi… dar am considerat că e o imposibilitate auditivă. Şi totuşi… acum…

El dădu din cap cu afecţiune faţă de acea femeie frumoasă, stranie, pasionată de ştiinţă.

— Şi eu le aud, spuse şi o sărută.

Cel mai inteligent cuplu din Londra auzea, într-adevăr, clopote – o simfonie veselă, ce sărbătorea încheierea ceremoniei de nuntă dintre vicontele şi vicontesa Tottenham… o ceremonie de care şi Pippa, şi Cross părea că uitaseră cu desăvârşire.

Dar fură obligaţi să-şi aducă aminte când uşile bisericii se deschiseră şi jumătate dintre membrii aristocraţiei năvăliră afară, în dimineaţa aceea cenuşie de aprilie, dornici să comenteze, în sfârşit, cea mai importantă parte a dublei ceremonii de căsătorie – că lipsise o mireasă, dar că de fapt nu lipsise. Că era chiar acolo, în faţa bisericii. În braţele unui bărbat cu care nu era logodită.

Cross o sărută pe vârful nasului şi, ignorând publicul care îşi ţinea la unison răsuflarea, remedie această situaţie.

Jasper Arlesey, conte de Harlow, se lăsă într-un genunchi şi – în faţa întregii lumi – o ceru în căsătorie pe aristocrata lui cu ochelari.

Epilog

Un lucru am înţeles din studiile mele: în timp ce o mulţime de curiozităţi pot fi explicate prin metode ştiinţifice şi o logică sănătoasă, există o mână de asemenea curiozităţi la care nu se pot aplica metodele amintite. Misterele acestea sunt de obicei legate de natura umană. Cel mai important mister de acest fel este iubirea. Acestea fiind spuse, rămân adevărurile ştiinţifice...

Jurnalul ştiinţific al domnişoarei Philippa Marbury, 10 august 1831; la patru luni după nunta sa.

Cross se trezi în patul lui elegant, în reşedinţa de la oraş, în care generaţii întregi de conţi Harlow locuiseră. Se întinse după soţia lui şi nu găsi decât cearşaful apretat. Se ridică rapid în picioare, îşi puse halatul de mătase pe care i-l făcuse ea cadou în noaptea nunţii şi se duse să o caute.

Nu avu mult de căutat. Când se mutaseră în acea casă, Philippa alungase rapid toţi demonii care mai sălăşluiau prin colţurile întunecate, amintindu-i mereu că era demn de ea, demn de iubirea lor, vrednic de această viaţă.

Ca parte a acestui exorcism, transformase încăperile care îi aparţinuseră lui Baine pe vremuri într-o mică grădină interioară – un Paradis verde, luxuriant, la adăpost de restul reşedinţei, mirosind a pământ bogat, a soare şi a viaţă. Încă în cămaşă de noapte, cu părul prins la repezeală în vârful capului, înconjurată de trandafiri roz, Pippa stătea aplecată deasupra măsuţei de lucru când el intră.

Cross se apropie fără zgomot, pe ritmul peniţei pe hârtie, observat numai de Trotula care, veselă, cu limba atârnându-i într-o parte, îşi păzea cu străşnicie stăpâna. El îşi strecură un braţ pe după mijlocul soţiei sale şi o trase spre el, încântat de micul ei ţipăt de surpriză, ce se transformă într-un geamăt când îi sărută pielea moale de pe ceafă.

— Bună dimineaţa, şopti ea, ridicând o mână că să se

joace cu părul lui.

Cât de mult îi plăcea atingerea ei. O răsplăti atingând-o cu limba la îngemănarea dintre gât şi umăr, zâmbi când simţi căldura trupului ei şi se bucură când simţi cum pulsul i se accelerează la atingerea lui. Numai la atingerea lui.

— Bună dimineaţa şi ţie, doamnă contesă.

Se uită peste umărul ei la jurnalul de pe masă şi la teancul de corespondenţă.

— Ai început lucrul devreme.

Se întoarse în braţele lui şi îşi săltă capul pentru un sărut adevărat, pe care el fu mai mult decât bucuros să i-l ofere.

După câteva mângâieri, Pippa se retrase.

— N-am putut dormi.

O aşeză pe banca de lucru, ţinându-şi un braţ de-a lungul corpului ei, simţindu-i cu plăcere forma trupului – nevenindu-i să creadă că era a lui. Îşi lipi fruntea de a ei şi spuse:

— Ştii că sunt întotdeauna dispus să te ajut, dacă rămâi în pat.

Ea râse, iar sunetul era cald şi bine-venit.

— Şi afară din pat, văd.

— Pur şi simplu încerc să fiu cel mai bun cercetător asociat, spuse el, întinzând o mână spre poalele cămăşii ei de noapte şi prinzându-i glezna fină.

— La ce lucrezi?

Ea păru că uitase pe moment la ce lucra, iar lui îi făcu plăcere să vadă că reuşea să-i încurce un pic gândirea aceea imbatabilă, îi făcu plăcere şi când, în loc să insiste să îi răspundă la întrebare, ea îl sărută. Cu pasiune. Până când şi mintea lui se încurcă. De aceea, când se smulse din sărutare, spuse:

— La trandafiri.

Lui îi trebui un moment ca să-şi dea seama la ce se referea. Pippa se întoarse să ia o bucată de hârtie de pe masă.

— Societatea Regală de Agricultură mi-a luat în considerare cercetările şi, din câte ştiu ei, nimeni nu a mai

cultivat un nou soi de trandafir până acum. M-au invitat să iau parte la întâlnirea de luna viitoare şi să-mi prezint lucrarea. Şi m-au rugat *să-i informez despre numele pe care l-am dat trandafirului, cât se poate de repede.*

Se uită la el zâmbind şi el se simţi nespus de mândru de ea.

— Nu mă surprinde câtuşi de puţin, frumoasa mea cercetătoare. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lor. Făcu o pauză şi adăugă: dar oare ei ştiu că n-ai deloc talent la alegerea numelor?

Cross se uită la Trotula, care zăcea la umbra unei ferigi mari, plantate într-un ghiveci. Pippa râse.

— Nu-i adevărat!

— Ba e foarte adevărat. Dulăul lui Castleton nu a fost niciodată mai norocos decât în ziua în care a fost botezat de Meghan Knight.

În ziua aceea în care Pippa aranjase mesele de joc la cazinoul lui Knight, începuse o poveste de dragoste furtunoasă între contele de Castleton şi viitoarea lui mireasă, Meghan. Knight câştigase un titlu, chiar dacă pierduse clubul.

— Trotula, Cross te vorbeşte de rău, spuse Pippa, şi Trotula începu să dea imediat din coadă.

Cross o privi şi-i spuse:

— Putea să-ţi dea orice alt nume. Daisy. Sau Antoinette. Sau Chrysanthemum.

Pippa îi aruncă o privire.

— Chrysanthemum?

El ridică din sprânceană.

— E mai bun decât Trotula.

— Nu, nu e.

Zâmbiră, pierduţi în iubire unul faţă de celălalt. Bucurându-se să vadă cât de bine se potriveau.

— În orice caz, am găsit un nume pentru trandafir. Cred că îl voi numi Baine.

Lui i se tăie răsuflarea văzând cu câtă stăpânire de sine vorbise ea, minunându-se de cum reuşise ea să îi purifice sufletul şi să îi ofere cel mai simplu şi cel mai

perfect dar.

— Pippa, spuse el şi clătină din cap, nu ştiu, iubire... nu ştiu ce să spun.

Ea zâmbi.

— Nu trebuie să spui nimic. Este în semn de amintire pentru fratele tău.

Cross simţi un nod în gât.

— Sunt de acord.

— Şi va fi o moştenire minunată pentru fiul nostru.

Lui Cross i se tăie răsuflarea.

— Fiul... nostru?

Ea zâmbi, îi luă mâna şi o puse pe rotunjimea perfectă şi moale a pântecelui ei.

— S-ar putea să fie o fiică, spuse ea, ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Dar îmi place să cred că va fi băiat. Un băiat frumos, cu părul roşcat.

El se uita ţintă la locul în care o atinsese. I se părea că mâna nu îi mai aparţinea. Că aparţinea unei alte fiinţe. Altor două fiinţe. Era prea frumos... copilul lui... soţia lui... viaţa lui. O privi intens.

— Eşti sigură?

Pippa zâmbi.

— Există unele explicaţii ştiinţifice, domnul meu. Una ar fi că toate cercetările noastre au dus la acest rezultat specific.

Se aplecă apoi spre el şi îi şopti:

— Ceea ce nu înseamnă că am încheiat cu cercetările pe tema asta.

Cross îşi îndreptă din nou atenţia spre ea.

— Mă bucur să aud asta.

Ea îl trase spre ea şi îşi ridică faţa pentru un sărut.

Se sărutară prelung, până rămaseră fără suflare.

— Eşti fericit?

Cross îi cuprinse faţa în palme şi îi spuse adevărul:

— Nu am fost niciodată mai fericit în viaţa mea. Mă simt de parcă aş avea cea mai lungă suită de mâini norocoase.

— Parcă nu credeai în noroc.

El clătină din cap.

— Trebuie să fie noroc. Nici chiar eu nu sunt atât de bun trişor.

Îşi puse mâinile pe gleznele ei şi îşi plimbă degetele, uşor, în sus.

— Dacă tot veni vorba despre mese… Ce crezi că s-ar întâmpla dacă te-aş întinde pe masa asta?

Ea râse.

— Cred că nu voi termina la timp scrisoarea către Asociaţia Regală a Horticultorilor.

— N-aş îndrăzni să te contrazic, o tachină el şi o muşcă uşor de lobul urechii. Eşti, până la urmă, una dintre cele mai strălucite minţi ştiinţifice ale vremurilor noastre.

— E un domeniu de cercetare complex, spuse ea şi oftă în timp ce degetele lui se strecurau mai sus, spre coapsele ei… Dar plin de recompense.

O sărută din nou, profund, cu pasiune, îi săltă cămaşa de noapte deasupra coapselor şi se apropie de ea. Ea îşi ţinu răsuflarea când simţi atingerile, întinse mâna spre cordonul de la halat, îl desfăcu, dădu la o parte ţesătura şi în sfârşit îl atinse. El răsuflă prelung, întretăiat, şi o privi profund.

— Încă mă copleşeşte atingerea ta.

— Nu-ţi face griji, domnul meu, ai la dispoziţie ani întregi să te obişnuieşti. E foarte posibil ca într-o zi să ajungi s-o consideri ceva banal, ce ţi se cuvine.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

Îi luă mâna şi îi sărută vârfurile degetelor.

— Dar dacă vrei, sunt dispus să-mi testez cât mai des această teorie.

Ea râse şi îşi trecu degetele prin părul lui.

— În numele ştiinţei, desigur.

El clătină din cap.

— La naiba cu ştiinţa.

În ochii lui cenuşii se citeau pasiunea, dorinţa şi ceva cu mult mai presus de atât.

— În numele iubirii.

Sfârşit